

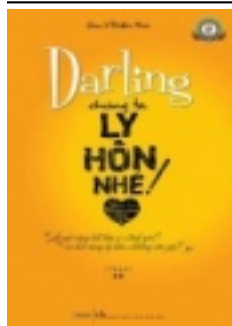
Darling, Chúng Ta Ly Hôn Nhé - (Tập 2)

Contents

Darling, Chúng Ta Ly Hôn Nhé - (Tập 2)	2
1. Tóm Tắt Tập 1	2
2. Chương 01	7
3. Chương 02	10
4. Chương 03	13
5. Chương 04	18
6. Chương 05	23
7. Chương 06	28
8. Chương 07	32
9. Chương 08	37
10. Chương 09	40
11. Chương 10	44
12. Chương 11	48
13. Chương 12	52
14. Chương 13	55
15. Chương 14	59
16. Chương 15 -16	63
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	100
26. Chương 26	103
27. Chương 27	107
28. Chương 28	110
29. Chương 29	113
30. Chương 30	117
31. Chương 31	121
32. Chương 32	125
33. Chương 33	128
34. Chương 34	132
35. Chương 35	136
36. Chương 36	140
37. Chương 37	143
38. Chương 38	147
39. Chương 39	151
40. Chương 40	155

41. Chương 41	158
42. Chương 42	162
43. Chương 43	166
44. Chương 44	170
45. Chương 45	174
46. Chương 46	177
47. Chương 47	181
48. Chương 48	184
49. Chương 49	188
50. Chương 50-51	192
51. Chương 52	199
52. Chương 53	203
53. Chương 54	207
54. Chương 55	210
55. Chương 56	214
56. Chương 57	217
57. Chương 58 (hết)	220

Darling, Chúng Ta Ly Hôn Nhé - (Tập 2)



Giới thiệu

GIỚI THIỆU Có thể một giai đoạn nào đó trong cuốn sách này chính là những gì mà bạn đang trải qua.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/darling-chung-ta-ly-hon-nhe-tap-2>

1. Tóm Tắt Tập 1

TÓM TẮT TẬP 1

1.

Trần Đình vừa mới tốt nghiệp đại học, rất ngưỡng mộ và kính nể những người đàn ông thành đạt. Một cô gái xinh đẹp và dịu dàng như cô không để mắt đến những chàng trai cùng lứa tuổi xung quanh mình mà lại thầm thích Lục Đào, tổng giám đốc của công ty mình. Người đàn ông gần năm mươi tuổi này có tướng mạo bình thường, nhưng trong con mắt của cô lại có sức quyến rũ kì lạ.

Dưới sự chủ động theo đuổi của cô, Trần Đình và Lục Đào đã duy trì mối quan hệ lén lút trong ba năm. Lục Đào với bề ngoài đỉnh đạc thực chất là một cao thủ chơi gái, sợ chuyện lộ ra sẽ không có lợi cho bản thân, hần khuyên Trần Đình tìm một người đàn ông để kết hôn, như thế sẽ thuận tiện cho việc quan hệ của đôi bên.

Qua người giới thiệu, Trần Đình đã kết hôn với một người rất đơn giản là Trương Hoa – Một người chưa từng trải nghiệm trong tình yêu, nên yêu thương sâu sắc người vợ “đột nhiên tìm thấy” của mình.

Sau khi kết hôn được gần một năm, Trần Đình dần dần phát hiện ra ưu điểm của “cậu bé to xác” này, cũng ý thức được sự quan trọng của một cuộc sống, một cuộc hôn nhân bình thường, cô đang chuẩn bị nghỉ việc để rời khỏi công ty, kết thúc triệt để quan hệ với Lục Đào thì bị Trương Hoa phát hiện. Trương Hoa vô cùng căm phẫn, quyết định kết thúc cuộc hôn nhân này. Chuyện ly hôn Trương Hoa không nói cho gia đình biết. Lúc bố mẹ Trương Hoa bảo hai người về nhà, anh đã dẫn Trần Đình về. Tối đó hai người ngủ chung và có quan hệ với nhau.

Trần Đình mang thai ngoài ý muốn, bất chấp sự để giữ lại đứa con, cô cảm thấy giữ lại đứa con là giữ lại hi vọng phục hôn với Trương Hoa. Bố mẹ Trương Hoa biết tin Trần Đình mang thai liền đón cô về nhà chăm sóc.

Cuối tuần Trần Đình vào trung tâm thành phố định tìm Trương Hoa, kết quả vô tình gặp Lục Đào. Lục Đào nghe Trần Đình nói cô đã ly hôn, sợ cô sẽ đeo bám mình nên giả vờ quan tâm, mời cô đến quán cà phê ngồi một lúc nhằm tìm hiểu xem liệu Trần Đình có phải là mối đe dọa với mình hay không. Sau cuộc nói chuyện ở quán cà phê, Lục Đào phát hiện Trần Đình yêu Trương Hoa sâu sắc nên hẩn hèn tâm hoàn toàn.

Nhưng cuộc gặp gỡ của Trần Đình và Lục Đào ở quán cà phê đã bị Trương Hoa vô tình bắt gặp, anh hiểu nhầm Trần Đình vẫn giữ quan hệ với Lục Đào, thậm chí nghi ngờ đứa con trong bụng của cô không phải là con của mình. Trong cơn tức giận, Trương Hoa về nhà bố mẹ công khai việc ly hôn, đồng thời yêu cầu Trần Đình chuyển ra khỏi nhà bố mẹ anh.

Để bảo vệ tôn nghiêm của đàn ông, Trương Hoa không nói ra chuyện Trần Đình ngoại tình, mà nói tình cờ gặp lại người bạn hồi đại học từng thích mình là Cổ Văn Vân nên đã đem lòng yêu cô bạn học có xuất thân giàu sang này.

Buổi tối hôm Trần Đình được bố để đón về quê, tâm trạng của Trương Hoa vô cùng phức tạp, sau khi uống say mềm đã có quan hệ với Cổ Văn Vân. Trong lúc tâm trạng bức bối, Trương Hoa trút giận lên Lục Đào, quyết định chấp nhận lời mời của Cổ Văn Vân, nghỉ việc ở công ty cũ để vào làm cho công ty bố của Cổ Văn Vân, lợi dụng thực lực của tập đoàn Triết Đông nhằm đối phó với công ty của Lục Đào.

Trần Đình về quê không lâu lại quay lại thành phố làm việc, cảm thấy như thế sẽ ở gần Trương Hoa hơn. Sau khi quay lại Trần Đình không nói cho Trương Hoa biết, chỉ có Lưu Huệ Anh, bạn học trung học của Trần Đình biết chuyện này. Nhưng lúc Trần Đình và Lưu Huệ Anh cùng đi dạo ở trung tâm mua sắm đã bị Trương Hoa bắt gặp.

Trương Hoa tuổi trẻ bốc đồng nghĩ rằng có thể đánh bại Lục Đào, nhưng gặp phải thất bại, tâm trạng hụt hẫng nên tất máy trốn ở nhà. Trần Đình biết tin Trương Hoa thất bại liền đến thăm anh, không ngờ bị anh hiểu nhầm là Lục Đào bảo cô đến, cũng hiểu nhầm Trần Đình và Lục Đào vẫn còn quan hệ với nhau, trong lúc nóng giận đã nói rất nhiều lời gây tổn thương cho Trần Đình.

Sự hiểu nhầm này đã khiến Trương Hoa lấy lại tinh thần, phát huy thực lực của mình ở công ty. Bên cạnh đó, Cổ Văn Vân cũng bắt đầu theo đuổi lại Trương Hoa. Trương Hoa muốn nhờ vào thân n của Cổ Văn Vân để xác lập chỗ đứng vững chắc ình, lại cộng thêm trước đây hai người đã quan hệ với nhau nên cả hai cứ giữ mối quan hệ không rõ ràng này.

2.

Trương Hoa dùng thủ đoạn không chính quy để đánh bại công ty Lục Đào. Cổ Triết Đông phát hiện Trương Hoa là một nhân tài có thể đào tạo nên đã tìm anh nói chuyện riêng. Trương Hoa cuối cùng đã hiểu ra rất nhiều đạo lý, kể từ đó xác lập lộ trình chính xác cho công việc của mình.

Sau khi bình tĩnh lại, Trương Hoa bắt đầu phân tích khoảng cách giữa mình và Cổ Văn Vân, phát hiện hai người không cùng một quan điểm sống. Trương Hoa tìm Trần Đình bình tĩnh nói chuyện một lần, và nói rằng bản thân anh không thể tha thứ cho cô, hai người không thể ở bên nhau, đồng thời khuyên cô hãy bỏ đứa bé. Nhưng Trần Đình vẫn kiên quyết giữ đứa bé lại, nói mấy tháng nay luôn cảm thấy có con ở bên cạnh. Sau khi bình tâm lại, Trương Hoa cũng về nhà bố mẹ, đồng thời vô tình nói ra chuyện Trần Đình đã trở lại.

Bố mẹ Trương Hoa không biết sự thật nên lại đón Trần Đình về nhà ở. Trương Hoa cảm thấy như vậy có lợi cho Trần Đình đang mang bầu nên không phản đối.

Trần Đình ở nhà bố mẹ Trương Hoa, cảm nhận được sự ấm áp và tình yêu thương của bố mẹ anh, sau này cảm thấy hối hận vì những sai lầm của mình trước đây. Trương Hoa tình cờ gặp một cô gái có tính cách giống như Trần Đình, về sau gặp được cô ở nhà ăn gần công ty, hai người dần dần có qua lại với nhau. Cổ Vân Vân phát hiện Trương Hoa và Ngô Tĩnh qua lại với nhau, chất vấn anh đặt cô ở đâu trong lòng anh, Trương Hoa đành phải nói với Cổ Vân Vân rằng mình và cô không hợp. Hai người bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn.

Công ty cử Trương Hoa phụ trách khu vực ngoại ô, các nhân viên khác đều nhằm tưởng anh là con rể của chủ tịch tập đoàn. Có lần Trương Hoa với giám đốc khu vực Lưu Vân Đông cùng quay về trung tâm thành phố, anh mới phát hiện hóa ra Ngô Tĩnh chính là bạn gái của Lưu Vân Đông. Trương Hoa cảm thấy thật nực cười, mặc dù sau này Ngô Tĩnh và Lưu Vân Đông đã chia tay, nhưng Trương Hoa biết quan hệ giữa anh và Ngô Tĩnh không thể phát triển được.

Sau khi có mâu thuẫn với Cổ Vân Vân, có một thời gian Trương Hoa không thấy Cổ Vân Vân đi làm. Cổ Vân Vân trong cơn tức tối đã lợi dụng việc gia đình giới thiệu đối tượng ỉn để cố ý chọc tức Trương Hoa.

Vốn bị hiểu nhầm là bạn trai của Cổ Vân Vân, giờ đột nhiên Cổ Vân Vân có bạn trai khác khiến Trương Hoa cảm thấy không thể tiếp tục lại công ty nên đã đệ đơn xin nghỉ việc. Sau khi Trương Hoa nghỉ việc, Cổ Vân Vân mới phát hiện hành động này của mình chẳng có tác dụng gì với Trương Hoa. Trần Đình sau khi bình tâm lại mới phát hiện mình càng khao khát một cuộc sống đơn giản. Nhìn Trương Hoa ngày một thành công, cô biết khoảng cách giữa hai người ngày một xa, gần như chẳng còn chút hi vọng nào phục hôn, cô cũng có ý định tết về nhà xong sẽ không quay lại đây nữa.

Trần Đình và Nhã Vận, em gái Trương Hoa vào trung tâm thành phố mua vé tàu, biết tin Trương Hoa nghỉ việc. Trần Đình bảo Nhã Vận về nhà trước, còn mình thì đi thăm Trương Hoa. Buổi tối, hai người cũng ra quán ăn cơm. Ăn cơm xong Trần Đình về nhà Trương Hoa lấy túi xách, vừa lên tầng thì tình cờ gặp Cổ Vân Vân. Kể từ sau khi Trương Hoa nghỉ việc, anh không liên lạc gì với Cổ Vân Vân, Cổ Vân Vân cuối cùng không chịu nổi đã đến tìm Trương Hoa nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Trần Đình nhìn thấy Cổ Vân Vân, cố ý giả bộ thoải mái mời cô vào trong nhà ngồi, khiến Cổ Vân Vân hiểu nhầm hai người đã quay lại với nhau. Cổ Vân Vân trong lúc tức giận đã gọi em gái Trương Hoa là Nhã Vận ra ngoài, kể toàn bộ chuyện xấu của Trần Đình với Lục Đào cho Nhã Vận nghe. Một bà mẹ truyền thống như mẹ Trương Hoa cùng người trong nhà không thể chấp nhận quá khứ của Trần Đình, vì thế họ trở nên lạnh lùng và bắt đầu hoài nghi đứa bé trong bụng Trần Đình không phải con của Trương Hoa.

Trần Đình biết mình không thể không rời khỏi nhà bố mẹ Trương Hoa nên đã thuê một phòng trọ nhỏ ở tạm, chuẩn bị hơn chục ngày nữa là về quê đón tết với bố mẹ đẻ. Trương Hoa sau khi biết chuyện vô cùng phẫn nộ, lần đầu tiên nổi đóa lên với Cổ Vân Vân ở trong điện thoại, cũng bắt đầu lo lắng cho Trần Đình ở một mình bên ngoài.

3.

Thời tiết đột ngột thay đổi, trời đổ tuyết lớn, Trương Hoa bắt đầu lo lắng cho Trần Đình. Trần Đình một mình trong căn phòng lạnh lẽo cũng bắt đầu nhớ đến Trương Hoa. Do nguyên nhân về tính cách khiến hai người đều không chủ động liên lạc cho nhau.

Sáng hôm sau, Trần Đình đi làm, vì đường đóng băng nên cô bị trượt ngã, một tài xế taxi đã đưa cô đến bệnh viện và gọi cho Trương Hoa.

Trần Đình ở nhà Trương Hoa nghỉ ngơi vài ngày, cảm nhận được một niềm hạnh phúc bình dị, thâm nghĩ, nếu không có sai lầm trước đây chắc bây giờ cô và Trương Hoa đã rất hạnh phúc. Sau khi Trần Đình đi làm lại, Trương Hoa lo cô một mình trong trời tuyết rơi thế này sẽ nguy hiểm nên ch đến ở cùng nhà trọ với cô. Trương Hoa đã nghỉ việc nên cũng rảnh không có việc gì làm, thế nên ngày ngày đưa đón Trần Đình đi làm, thậm chí buổi trưa còn nấu cơm mang đến cho cô. Trần Đình ngày ngày đợi đến ngày về quê, nhưng đến lúc gần về thì tuyết rơi quá lớn, giao thông bị cản trở không thể trở về. Bất lực, Trần Đình đành phải trả phòng trọ và về nhà với Trương Hoa.

Lưu Huệ Anh cũng không thể về nhà, Trương Hoa bảo Trần Đình gọi Lưu Huệ Anh đến nhà mình ở cùng, để tết nhất còn có bạn bè. Bố mẹ Trần Đình biết con gái đang ở nhà Trương Hoa nên cũng đỡ lo lắng, cứ tưởng con gái sẽ có cơ hội phục hôn nên còn dặn Trần Đình đừng để có thêm mâu thuẫn gì nữa.

Đêm giao thừa, Trương Hoa về nhà bố mẹ ăn giao thừa xong là quay về nhà với Trần Đình và Lưu Huệ Anh ngay. Sau tết, Trương Hoa quyết định đưa Trần Đình về nhà.

Trương Hoa đến nhà Trần Đình, bố mẹ Trần Đình mừng lắm. Ngày hôm sau Trương Hoa vốn định về luôn nhưng Trần Đình nhất định giữ anh lại thêm một ngày, còn dẫn anh đi đến những nơi mình từng đến. Chỉ một ngày thôi đã khiến Trương Hoa cảm thấy tiến lại gần hơn với Trần Đình.

Trương Hoa sau khi trở về cảm thấy cuộc sống rất áp lực, hơn nữa cũng mong con sinh ra có được một môi trường tốt. Sau một thời gian do dự, anh quyết định gọi cho Cổ Triết Đông, quyết định quay lại tập đoàn Triết Đông làm việc. Dưới sự đào tạo của Cổ Triết Đông, Trương Hoa nhanh chóng thành công, trở thành giáo viên hướng dẫn giỏi với tốc độ đáng kinh ngạc. Công việc bận rộn khiến Trương Hoa không còn thời gian nghĩ đến mẹ con Trần Đình.

Càng gần ngày sinh nở, Trần Đình càng cảm thấy buồn rầu. Họ hàng thân thích đều hỏi bố đứa bé sao vẫn chưa về. Chỉ có điều những chuyện ấy với Trần Đình vẫn chưa là gì so với việc Trương Hoa vẫn không liên lạc với cô.

Cuối cùng thì Trần Đình cũng sinh con gái – Trương Tĩnh. Mãi cho đến khi con gái ra đời được hơn chục ngày, mẹ Trương Hoa mới giục con trai gọi cho Trần Đình. Sau khi liên lạc, Trương Hoa lo lắng Trần Đình gặp khó khăn về kinh tế nên đã gửi một món tiền vào tài khoản của cô. Bố mẹ Trương Hoa biết Trần Đình đã sinh cháu gái nên suốt ngày nhớ mong. Con gái ra đời đã lâu mà Trương Hoa vẫn chưa được gặp mặt, Trần Đình dần dần không chịu nổi những lời đàm tiếu của những người xung quanh nên đã chuyển đến sống ở một thành phố khác.

Một mình nuôi con nhỏ ở một thành phố xa lạ, Trần Đình lại lần nữa cảm nhận được sự gian khổ của cuộc sống. Nghỉ lễ mừng một tháng Năm, Trương Hoa gọi điện nói muốn về thăm con gái. Trần Đình lo lắng Trương Hoa biết chuyện mình chuyển đến ở một thành phố xa lạ nên nói cô sẽ qua chỗ anh. Trương Hoa ở với con gái mấy ngày, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, anh thậm chí còn quên với việc có con gái ở bên cạnh, nhưng Trần Đình biết không thể cứ tiếp tục như thế, cô sợ cứ thế này mình sẽ không đủ dũng khí rời xa Trương Hoa. Sau khi ở nhà Trương Hoa mấy ngày, Trần Đình sợ bố mẹ lo lắng nên nói với bố mẹ là cô đã về ở nhà Trương Hoa. Bố mẹ Trần Đình mừng lắm.

Trương Hoa hết giờ làm về nhà, thấy Trần Đình để lại mảnh giấy nhắn và chìa khóa, tâm trạng vô cùng hụt hẫng. Mỗi ngày về nhà anh đều thấy trong lòng trống rỗng.

4.

Trần Đình bắt đầu cân nhắc đến phương thức sinh tồn, quyết định mở một cửa hàng hoa tươi. Nhưng làm thì không dễ như tưởng tượng, kinh nghiệm không có, vị trí cửa hàng không thuận lợi nên cửa hàng hoa toàn lỗ vốn. Cũng may có Trương Hoa gửi tiền định kì vào tài khoản của Trần Đình.

Trương Hoa rất thành công dưới sự dìu dắt của Cổ Triết Đông, việc đào tạo dần mở mang ra các tỉnh khác. Cổ Vân Vân cũng có nhiều cơ hội tiếp xúc với Trương Hoa hơn, Trương Hoa không hề cự tuyệt nhưng vẫn giữ giới hạn, không để xảy ra quan hệ lần nữa với Cổ Vân Vân.

Trong một lần đi đào tạo ở một tỉnh gần quê của Trần Đình, sau khi khóa đào tạo kết thúc, Trương Hoa đã lái xe về nhà Trần Đình. Vốn nghĩ có thể gặp con gái, nào ngờ phát hiện mẹ con Trần Đình không ở nhà.

Bố mẹ Trần Đình cứ nghĩ mẹ con Trần Đình ở nhà Trương Hoa, giờ mới biết không phải nên bắt đầu sốt ruột.

Sau khi vượt một chặng đường dài, cuối cùng Trương Hoa cũng tìm được cửa hàng hoa của Trần Đình, nhìn thấy hai mẹ con Trần Đình tiêu tụy trông thấy, Trương Hoa lập tức bắt Trần Đình đóng cửa hàng hoa, trả phòng và theo mình về thành phố.

Sau khi về, Trương Hoa cảnh cáo Trần Đình, nếu còn dẫn con gái ra ngoài mà để anh tìm được, sau này anh sẽ giữ con gái ở bên mình. Trần Đình bất đắc dĩ đành phải ở lại trong nhà Trương Hoa, cảm thấy như

thế ít nhất cũng khiến con gái không phải chịu khổ với mình.

Nhã Vận được nghỉ hè liền đến nhà Trương Hoa, nhìn thấy mẹ con Trần Đình đang ở nhà anh trai.>

Ngay sau đó bố mẹ Trương Hoa cũng biết mẹ con Trần Đình đang ở cùng với Trương Hoa, Trương Hoa đành phải dẫn mẹ con Trần Đình về thăm ông bà nội.

Bởi có sự xuất hiện của cháu gái nên bố mẹ Trương Hoa cũng dần thay đổi thái độ với Trần Đình. Sau đó hai người thường xuyên dẫn con gái về thăm ông bà. Sau một thời gian tiếp xúc, thái độ của bố mẹ Trương Hoa cũng dần trở lại bình thường với Trần Đình.

Trần Đình ý thức được rằng không có khả năng kinh tế sẽ không thể giữ con gái ở bên mình, thế là liền bàn với Trương Hoa để cô đi làm nhưng Trương Hoa thẳng thừng từ chối, nói bản thân anh đi làm có thể nuôi hai mẹ con cô.

Trần Đình trầm nghĩ, quan hệ giữa chúng ta rốt cuộc là gì? Chẳng nhẽ cả đời cô cứ phải sống dựa vào anh? Nhưng ngoài mặt không tiện nói, thế nên suốt ngày ủ dột, không nói năng gì.

Sự im lặng của Trần Đình khiến Trương Hoa cảm thấy không quen, về đến nhà thấy không khí lạnh tanh, ít đi tiếng cười nói. Anh bắt đầu cân nhắc, phát hiện quả thực mình quá ích kỷ, dù gì đã ly hôn với cô rồi, sau này cô cũng phải sống cuộc sống của riêng mình.

Trương Hoa vẫn thấp thoáng lo sợ những chuyện đã qua của Trần Đình, trầm nghĩ, đi làm tiếp xúc với nhiều người, chi bằng cứ mở cửa hàng cho cô, như thế sẽ phải tiếp xúc ít người hơn.

Trương Hoa bắt đầu chuẩn bị mở cửa hàng hoa cho Trần Đình, dù gì cô cũng từng làm việc này, ít nhiều có kinh nghiệm. Dưới sự âm thầm giúp đỡ của Trương Hoa, cửa hàng hoa tươi làm ăn rất khấm khá. Trần Đình dần dần thể hiện được khả năng của mình, cửa hàng hoa chẳng mấy chốc đã có cơ sở hai.

Trần Đình chuyển sang buôn bán nên tư tưởng cũng bắt đầu thay đổi, cảm thấy hạnh phúc là phải chủ động giành lấy, không thể bị động chờ hạnh phúc tìm đến.

Trần Đình biết Trương Hoa xứng đáng để mình yêu, để trân trọng, nếu đã như vậy tại sao không giành lấy? Mặc dù bản thân cô từng có sai lầm, nhưng cô vẫn đi tìm kiếm sự hoàn mỹ từ trong những sai lầm đã qua, tìm kiếm một con đường chính xác.

5.

Lần đầu tiên Trần Đình đi nghe Trương Hoa đào tạo, lần đầu tiên dẫn đến một nhà hàng Tây lãng mạn, lần đầu tiên hai người đi ra ngoài ô ngắm sao.

Lúc này hai người mới ý thức được rằng cuộc hôn nhân của mình ban đầu là vội vã, thậm chí ngay cả quá trình tìm hiểu cũng không có. Trong cuộc sống bình yên có đôi chút lãng mạn, tình cảm của hai người dần được cải thiện. Mặc dù Trương Hoa vẫn không thể hoàn toàn quên đi quá khứ sai lầm của Trần Đình, nhưng anh vẫn cố gắng để không nghĩ đến nó.

Sự thành công của cửa hàng hoa cũng khiến Trương Hoa tìm thấy nhiều ưu điểm ở Trần Đình. Hai người trẻ tuổi sớm tối bên nhau, dần dần cả hai cùng hiểu rõ về tình cảm và khả năng của đối phương, nhìn thấu suốt đối phương. Vì cháu gái, bố mẹ Trương Hoa cũng hi vọng anh phục hôn.

Trong tiệc cưới của người bạn học Lí Dương Uy, Cổ Vân Vân và Trần Đình đã gặp mặt nhau. Lúc này Cổ Vân Vân mới biết Trần Đình đã quay trở lại bên cạnh Trương Hoa. Hình tượng tốt đẹp của Trần Đình khiến Cổ Vân Vân bất mãn, tối đó thậm chí uống say mềm. Sau khi tỉnh rượu, Cổ Vân Vân cảm thấy không cam tâm, cảm thấy Trần Đình từng phạm sai lầm không có tư cách được hưởng hạnh phúc.

Trần Đình âm thầm ý thức được sự uy hiếp của Cổ Vân Vân với mình, cô muốn Trương Hoa đưa hai mẹ con cô đi du lịch một chuyến, thậm chí nói nếu tìm được một thành phố thích hợp sẽ ở lại đó.

Trương Hoa cũng cảm thấy anh và Trần Đình chưa có cơ hội đi du lịch riêng với nhau nên lập tức đồng ý. Tối hôm trước khi xuất phát, Trương Hoa nhận được thông báo phải tham gia bữa tiệc tối, đi cùng với Cổ Vân Vân.

Trong bữa tiệc này, Trương Hoa đã gặp người mà anh không muốn gặp nhất, chính là Lục Đào. Lục Đào nói vài câu với Trương Hoa khiến cho những kí ức không hay lại tìm về.

Trương Hoa ngay lập tức rời khỏi buổi tiệc, kéo Cổ Vân Vân ra ngoài uống rượu, tối đó say khướt ngủ ở khách sạn. Trần Đình ở nhà đợi cả đêm, đã gọi không ít cuộc điện thoại nhưng Trương Hoa không nghe, cô ý thức được đã có chuyện không hay xảy ra.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trương Hoa về nhà gặp Trần Đình, câu đầu tiên anh nói là: “Chúng ta ở riêng đi!”

Trương Hoa phát hiện ra cái gai nhọn đó vẫn cắm sâu trong lòng mình, không chạm đến thì không cảm thấy, nhưng chỉ hơi động vào là sẽ thấy nhứt nhối vô cùng>

Trần Đình biết tất cả đã kết thúc, cứ tưởng rằng hạnh phúc đã ở rất gần, kì thực đó chỉ là một ảo tưởng, chỉ là một quả bong bóng tuyệt đẹp. Trong cơn đau khổ và tuyệt vọng, Trần Đình dẫn con gái rời khỏi nhà Trương Hoa.

Trương Hoa sau ngày làm việc bận rộn và mệt nhọc, trở về nhà chỉ thấy cô đơn và hụt hẫng, lúc này mới phát hiện ra con người khi giầy vò người khác cũng là đang giầy vò chính bản thân mình.

Trương Hoa tình cờ gặp lại Ngô Tĩnh, cô gái rất giống Trần Đình. Lúc nói chuyện với Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh có nói: Xã hội phát triển có cái lợi cũng có cái hại, nếu tư tưởng không theo kịp bước chân của xã hội, hoặc xã hội đau khổ, hoặc cá nhân đau khổ. Đáng tiếc là xã hội chẳng bao giờ đau khổ, vì vậy đau khổ chỉ có cá nhân thôi!

2. Chương 01

CHƯƠNG 1

Lúc Trần Đình chuyển ra khỏi nhà, không biết là giận bản thân hay giận Trương Hoa mà cô thu dọn hết toàn bộ những thứ có liên quan đến con gái, bao gồm tất cả ảnh chụp của con gái từ lúc đầy tháng. Nhìn bức tranh chữ treo trên tường, cô thậm chí còn muốn tháo nó xuống.

Buổi tối, Trần Đình đặt con lên giường, để mặc cho Tĩnh Tĩnh chơi sau đó đi thu dọn đồ đạc. Cô vốn tưởng tối Trương Hoa sẽ gọi điện đến hỏi thăm tình hình, kết quả là chờ mãi mà không nhận được điện thoại của Trương Hoa.

Hai ngày tiếp theo, Trần Đình tìm nhà trẻ ở gần đó và làm xong hết thủ tục vẫn chưa thấy Trương Hoa gọi điện đến.

Trần Đình không khỏi bực Trương Hoa, thậm chí, cho dù không quan tâm đến mình thì cũng phải quan tâm đến con gái. Trần Đình quyết định dốc sức vào chuyện cửa hàng hoa, giờ chỉ có kiếm tiền mới là chuyện thực tế nhất, như vậy con gái mới có thể dựa vào mình.

Trần Đình quay lại cửa hàng hoa làm việc bình thường, bắt đầu chuẩn bị mở cơ sở thứ ba, hiện giờ mục tiêu của cô là khiến Trương Hoa nhìn thấy cô có thể tự nuôi con.

Công việc của Trương Hoa ở công ty cũng bắt đầu bận rộn, nhưng lúc làm việc anh thường cảm thấy bực bội và chán nản, dễ nổi nóng với nhân viên, thỉnh thoảng còn ném tài liệu vào mặt nhân viên và quát âm lên: “Có mỗi chút chuyện vặt vãnh này mà nói mấy lần cũng không hiểu hả?” Mặc dù Trương Hoa làm việc trước nay có hơi cá nhân, nhưng chưa bao giờ nổi nóng, càng không mất đi lý trí, nhưng hiện giờ anh không chỉ nổi nóng mà thậm chí mấy lần còn gần như mất lý trí, nổi trận lôi đình với nhân viên.

Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi trước đây thường cười nói với Trương Hoa nhưng giờ cũng không dám nói nhiều với anh, mỗi lần có việc gì cần tìm Trương Hoa là cả hai đều rất dè dặt. Vẫn dĩ cả đội rất vui vẻ và tràn đầy nhiệt huyết, thế mà hiện giờ lúc nào cũng cảm thấy ngột ngạt và căng thẳng.

Lưu Huệ Anh cuối tuần qua cửa hàng hoa của Trần Đình chơi, phát hiện các nhân viên của Trần Đình đều gọi Trần Đình là “chị Đình”. Lưu Huệ Anh hỏi Trần Đình: “Trước đây các cô này toàn gọi cậu là chị dâu, sao giờ tất cả đều chuyển sang gọi chị Đình thế?”

Trần Đình nói: “Là tớ bảo bọn họ đổi cách xưng hô đấy!” Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Lại có mâu thuẫn với Trương Hoa à?”

“Tớ với Tinh Tinh chuyển ra ngoài ở rồi!”

Lưu Huệ Anh tròn mắt ngạc nhiên: “Chuyển ra ngoài rồi ư?”, nói rồi đưa mắt nhìn mấy cô gái đang bận rộn làm việc, ngoảnh đầu lại, cổ đờ thấp giọng xuống hỏi: “Đang yên lành sao tự nhiên lại dọn ra ngoài ở?”

- Anh ấy không gọi cho cậu sao?

- Không.

Lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh nói: “Xem ra tớ phải xem lại cái định nghĩa cho rằng Trương Hoa là người đàn ông tốt trước đây!”

“Trương Hoa đúng là người đàn ông tốt, điều này không thể phủ nhận, bởi vì tớ có lỗi với anh ấy nên anh ấy có đối xử với tớ thế nào cũng được. Nhưng Tinh Tinh là con anh ấy, anh ấy không thể không đoái hoài!”, im lặng một lát Trần Đình lại nói tiếp: “Ồ đây Tinh Tinh chẳng có ai là người thân, nếu ngay cả bố nó cũng không đoái hoài thì chỉ còn một người mẹ là tớ thôi!”

Lưu Huệ Anh cười an ủi: “Vẫn còn mẹ nuôi là tớ mà!” Trần Đình chỉ cười đầy bất lực.

Lưu Huệ Anh nói: “Cậu cảm thấy cậu với Trương Hoa không còn chút hi vọng nào sao?”

-Từ những lời nói và thái độ của anh ấy, tớ biết đã không bắt cứ hi vọng nào nữa rồi, giờ tớ chỉ hi vọng anh ấy đối xử tốt với Tinh Tinh một chút!

- Cậu có nghĩ nhân lúc Tinh Tinh còn nhỏ, tìm cho nó một người cha không?

Trần Đình cười chua xót: “Cậu bị tổn thương một lần mà đã không dám tiếp tục tìm kiếm người khác hưởng hờ tớ bây giờ?”

- Cũng phải, cái xã hội bây giờ đàn ông tốt khó kiếm lắm, cho dù có cũng chưa chắc mình gặp được.

Dạo này mỗi lần Cổ Vân Vân đến tìm Trương Hoa rủ đi ăn cơm, Trương Hoa đều nói anh bận. Cổ Vân Vân nghĩ tạm thời tâm trạng của Trương Hoa không ổn nên cũng không làm phiền anh nữa, quyết định để qua một thời gian nữa sẽ tính tiếp, dù sao Trần Đình cũng chuyển đi rồi, chẳng có gì phải vội.

Trương Hoa gần như đi làm đều về đúng giờ, mặc dù biết rõ về nhà cũng không có việc gì nhưng anh cũng không muốn ra ngoài chơi, càng không muốn đi dự tiệc tùng.

Buổi sáng Trương Hoa đến công ty, nhân viên văn phòng liền thông báo anh đến văn phòng ông Hoa một chuyến.

“Ông Hoa” là cách xưng hô kính trọng mà cả công ty, từ Cổ Triết Đông đến các nhân viên đều tôn kính gọi Hoa Nghiêm Thông. Trương Hoa thầm nghĩ, anh vào công ty đã lâu như vậy mà ông Hoa chưa từng gọi anh nói chuyện riêng, sao tự nhiên bây giờ lại cho gọi anh vào văn phòng nói chuyện nhỉ?

Lúc Trương Hoa vào văn phòng của ông Hoa, ông Hoa đang ngồi hút thuốc, vẫn nở nụ cười theo thói quen với anh.

Trương Hoa phát hiện anh chưa bao giờ căng thẳng khi đối mặt với Cổ Triết Đông, thế mà đối mặt với ông Hoa, anh lại cảm thấy căng thẳng kì lạ, mặc dù nụ cười của ông ấy thực sự rất hiền từ.

[alobooks.vn]

Trương Hoa đến trước bàn làm việc của ông Hoa, nói: “Ông Hoa cho gọi cháu có việc gì thế ạ?”

Ông Hoa cười nói: “Ngồi đi, vào công ty làm đã lâu mà chưa có thời gian nói chuyện với cậu, hôm nay thấy cậu không bận nên mới cho gọi cậu vào đây ngồi một lúc!”

Trương Hoa ngồi xuống nói: “Nếu như trong công việc có điều gì không đúng, xin ông cứ thẳng thắn phê bình!”

hanh niên làm việc có đúng có sai là chuyện thường tình, hôm nay không bàn những thứ ấy, tôi và cậu nói chuyện phiếm thôi!”

Ông Hoa rút một điều thuốc đưa cho Trương Hoa, Trương Hoa căng thẳng đón lấy, nghĩ một lát rồi châm lên. Ông Hoa chậm rãi rít mấy hơi, nhả khói rồi nói: “Nghe nói cậu kết hôn chưa bao lâu đã ly hôn rồi đúng không?”

Trương Hoa gật đầu: “Vâng, chưa đầy một năm ạ!”

“Thanh niên ai cũng có cá tính riêng của mình, chỉ có điều có một số người sức kiềm chế tốt hơn một chút, một số người sức kiềm chế kém hơn một chút!

Trương Hoa không nói gì, anh biết ông Hoa không thể nói đến chuyện ly hôn của mình được.

Ông Hoa nói tiếp: “Giữ vững cá tính, kiên trì quan điểm chính xác của mình, cho dù trong cuộc sống hay công việc đều là chuyện tốt, cũng là điều kiện cần phải có thể đi đến thành công!”, ông Hoa nói xong liền hỏi Trương Hoa: “Cậu thấy sao?”

Trương Hoa nói: “Chắc là như vậy ạ!”

Ông Hoa nói: “Cá tính và quan điểm cần có hành vi để thể hiện, phạm trù hành vi này rất rộng, ví dụ ngôn ngữ, hành động, cử chỉ, ví dụ phương pháp xử lý mối quan hệ xã hội... Nói đơn giản một chút, một con người trong hai trạng thái tâm lý khác nhau sẽ có cách xử lý cùng một sự việc khác nhau. Nhưng đối với người này mà nói, thực chất vẫn là cùng một cá tính và quan điểm!”

Ông Hoa hỏi Trương Hoa: “Cách nói này rất trừu tượng, cậu có hiểu được không?”

Trương Hoa nói: “Có ạ!” Ông Hoa gật đầu, sau đó nói: “Nếu xét từ mặt bằng thì cá tính và quan điểm là hình hộp, cũng có cả góc nhọn, khi nó chuyển động sẽ gây thương tích cho người khác, nhưng bên cạnh đó cũng khiến bản thân bị thương. Trước đó tôi từng nói, con người phải duy trì cá tính và quan điểm của mình, vậy làm thế nào để giữ gìn được cá tính của mình mà vẫn không làm tổn thương người khác và chính bản thân mình? Điều này cần phải dùng hành vi tốt để bảo vệ, nếu hành vi mang theo góc cạnh, kết quả chỉ có thể càng làm đối phương và bản thân tổn thương, vì vậy hành vi đúng đắn nên là hình tròn, ngoài trong trong vuông vức, như thế vừa có thể bảo vệ cá tính của mình lại không làm tổn thương đôi bên!”

Ông Hoa nói: “Có phải đạo này phương pháp làm việc của cháu có gì không đúng không ạ?”

Trương Hoa nói: “Trước đó tôi đã nói người trẻ tuổi khi làm việc có đúng, có sai là thường tình, nhưng nếu trong công việc mà để tình cảm xen vào quá nhiều thì không bình thường rồi!”

Ông Hoa tiếp tục nói: “Có phải đạo này trong cuộc sống gặp phải vấn đề khó giải quyết không?”

Trương Hoa né tránh câu hỏi, nói: “Sau này trong công việc cháu sẽ cố gắng chú ý thái độ của mình”.

Ông Hoa gật gù, ném điều thuốc đã hút gần hết vào gạt tàn, sau đó chậm rãi châm điếu khác, rít một hơi, nói: “Nếu như cậu là nhân viên bình thường, tôi sẽ không tìm cậu nói những chuyện này, nhưng hiện giờ cậu là lãnh đạo của một bộ phận, đối với những người làm lãnh đạo, kiểm soát tình cảm là điều cực kỳ quan trọng!”

Trương Hoa nói: “Cháu hiểu tiếp theo nên làm gì rồi ạ!”

“Việc xử lý vấn đề theo hình thức ngoài tròn trong vuông vức cho dù là trong công việc hay cuộc sống đều quan trọng như nhau!”

Ông Hoa nói rồi liền mỉm cười nhìn Trương Hoa: “Giả sử hỏi đầu trong hành vi cậu chọn phương thức hình tròn này thì có lẽ cũng không đến mức phải ly hôn. Đương nhiên đây chỉ là nói đùa sau khi chuyện đã qua rồi, chỉ là tôi hi vọng cậu có thể điều chỉnh tâm trạng đúng đắn khi làm việc. Trung Quốc có rất nhiều câu tục ngữ cực kỳ có lý: ‘Nghĩ kĩ trước khi làm’... Đáng tiếc là không phải ai cũng lĩnh hội được điều đó”.

Ra khỏi văn phòng của ông Hoa, Trương Hoa ngồi suy nghĩ trong văn phòng mình suốt mấy tiếng đồng hồ. Gần đây tâm trạng của anh bức bối đến kì lạ, thường xuyên vô duyên vô cớ nổi nóng, sau đó bản thân anh cũng thấy hối hận nhưng lần sau vẫn không sao kiểm soát được, chỉ một giây trước tâm trạng vẫn bình thường, thế mà chẳng hiểu sao chỉ một giây sau là nổi cáu ngay được.

Chẳng lẽ tâm tính của mình dạo này có vấn đề? Trương Hoa đang mải nghĩ thì Nghiêm Lộ bước vào, dè dặt hỏi: “Anh Hoa, đây là lịch trình và đại cương khóa đào tạo ngoại ngữ ngày kia ạ, em vừa mới chỉnh lí xong, anh xem xem có vấn đề gì không?”

Trương Hoa cười nói: “Cậu đã chỉnh lí thì chắc chắn không có vấn đề gì, cậu vất vả rồi!”

Trương Hoa nói như vậy khiến Nghiêm Lộ tự nhiên thấy không en, vội nói: “Đây là chuyện em nên làm mà, đâu dám nói là khổ hay không!”

Nghiêm Lộ đang chuẩn bị đi ra thì Trương Hoa nói: “Nghiêm Lộ, bộ phận ta đã bao lâu rồi không tụ tập một bữa rồi?” Nghiêm Lộ ngoảnh đầu lại nói: “Dạo này buổi tối anh Hoa thường xuyên có việc, vì vậy cũng không mấy khi tụ tập ạ!” Trương Hoa liền nói: “Cậu đi thông báo với mọi người, tối nay ra ngoài tụ tập một bữa. Cậu với Đặng Quang Phi hết giờ làm thì đi tìm địa điểm, ăn uống thịnh soạn và giải trí thì phải thật thoải mái nhé!”

3. Chương 02

CHƯƠNG 2

Mấy ngày Trương Hoa đi tỉnh khác đào tạo, Cổ Triết Đông lại đứng ngồi không yên. Mấy hôm trước ông Hoa nói rằng Trương Hoa dạo này tâm trạng có vấn đề, bảo Cổ Triết Đông để mắt đến cuộc sống riêng tư của Trương Hoa một chút, xem xem đã xảy ra chuyện gì. Cổ Triết Đông tìm hiểu được mới ngã ngửa, bao nhiêu lâu nay cứ tưởng Trương Hoa ly hôn thôi, nào ngờ còn có đứa con gái với vợ cũ, còn mở cửa hàng hoa tươi, điều quan trọng hơn là Trương Hoa đã sống chung với vợ cũ một thời gian dài sau khi ly hôn.

Sở dĩ Cổ Triết Đông không can thiệp vào chuyện con gái thích Trương Hoa là bởi vì biết Trương Hoa ly hôn với vợ là vì lỗi của vợ, hơn nữa vợ cũ của anh ta đã rời khỏi thành phố này, sau này sẽ không còn nhiều liên hệ.

Mặc dù Cổ Triết Đông cứ canh cánh trong lòng chuyện ly hôn của Trương Hoa, nhưng bởi vì ông hiểu rõ nhân phẩm và khả năng của Trương Hoa nên đã từ từ thay đổi cách nhìn nhận, giả sử con gái có lấy Trương Hoa thật có lẽ ông cũng bằng lòng, dù gì hạnh phúc của con gái là quan trọng nhất.

Nhưng bây giờ cho dù con gái có nghĩ gì ông cũng tuyệt đối không đồng ý. Xét từ những hành vi này của Trương Hoa cho thấy anh ta vẫn yêu vợ cũ, đã vậy lại còn có con với vợ cũ rồi, cứ thế này chỉ khiến con gái mình càng ngày càng lún sâu, sau này sẽ tổn thương càng lớn.

Nhưng Cổ Triết Đông cũng biết rõ tính cách của con gái mình, không nên cứng rắn quá. Ngoài ra ông cũng khá yên tâm về Trương Hoa, ông biết với tính cách của Trương Hoa tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì quá giới hạn với con gái mình.

Cổ Triết Đông cho gọi thư kí đến, hỏi: “Trương Hoa cùng với Nghiêm Lộ bao giờ đi tỉnh về?”

Thư kí nói: “Theo lịch trình thì bốn ngày, nếu đúng lịch trình thì chiều mai là về đến thành phố, nhưng chưa chắc họ đã về công ty ạ!”

Cổ Triết Đông nói: “Thông báo cho Nghiêm Lộ ngày mai hết giờ làm đến công ty gặp tôi!”

Thư kí vâng dạ, đang chuẩn bị đi ra thì Cổ Triết Đông lại nói: “Bảo cậu ta đến một mình, không cần nói cho ai biết cả!” Buổi trưa Trương Hoa về đến thành phố nhưng không đến công ty. Anh vẫn giống như

trước đây, tự lái xe về trước, để những người khác ở lại xử lý nốt công việc. Bởi vì đã đi thăm con gái ở nhà trẻ một lần nên Trương Hoa đỗ xe ở nhà, ngồi taxi đi đón con gái.

Nhưng anh lại quên mất một điều là không biết làm đồ ăn cho con như thế nào. Đến chiều muộn, Tỉnh Tỉnh đói quá khóc toáng lên. Lúc này Trương Hoa mới phát hiện ở với con gái lâu như thế mà đến giai đoạn nào cần cho con ăn cái gì đều là do Trần Dĩnh tự làm lấy, bản thân anh chưa bao giờ chú ý đến.

Trương Hoa không còn cách nào khác, lại không muốn quay trở lại nhà trẻ nên đành ôm con đến cửa hàng của Trần Dĩnh. Trần Dĩnh thấy Trương Hoa ôm con đến, con gái cứ khóc ầm ĩ mà không biết có chuyện gì xảy ra, vội vàng ôm con lên, nói với Trương Hoa: “Có chuyện gì thế? Sao anh lại đón con ra giờ này? Sao Tỉnh Tỉnh cứ khóc mãi thế?”

Trương Hoa đành nói: “Trưa nay anh về thành phố, không có việc gì nên đón con ra ngoài đi dạo, mấy tiếng đồng hồ rồi chắc con đói quá, anh lại không biết cho con ăn cái gì, cũng không dám mua bừa!”

Trần Dĩnh vừa tức vừa buồn cười: “Thế cửa hàng hoa thì có đồ cho nó ăn à?” Sau đó đưa con gái cho Trương Hoa bế: “Mau về nhà với em!”, Trần Dĩnh xách túi nói với Tiểu Lộ: “Chị về trước nhé!”

Ra khỏi cửa hàng, Trần Dĩnh mua bánh quy đưa cho Trương Hoa, bảo: “Anh bón cho con ăn cái này trước đi kẻo nó khóc quá!”

Về đến nhà, Trần Dĩnh vừa nấu canh thịt vừa nói với Trương Hoa: “Thường thì buổi chiều con sẽ được ăn nhẹ ở trường, anh đón con ra từ trưa, giờ đã gần chiều tối rồi, chắc là nó đói lắm rồi!”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh bón cho con ăn, nói: “Thật không ngờ màu sắc món canh em làm trông cũng đẹp mắt đấy!”

Trần Dĩnh Tỉnh Tỉnh bây giờ biết kén chọn rồi, trước đây làm cái gì còn ngoan ngoãn ăn cái đấy, bây giờ không chỉ biết nhìn màu mà còn biết mùi vị nữa, không thích là nghĩ đủ mọi cách để không ăn, em đành phải học làm nhiều món thay đổi cho con!”

Tỉnh Tỉnh ăn xong là tươi tỉnh lại ngay. Trương Hoa bế con gái, vừa trêu con vừa nói: “Bé thế này mà đã biết kén ăn rồi, thật là khó hầu hạ!”, Tỉnh Tỉnh chẳng thèm đếm xỉa đến những lời phàn nàn của bố, chỉ mãi cười tít mắt.

Trần Dĩnh nói: “Tối nay anh có ăn cơm ở đây không? Nếu anh ăn ở đây thì lát nữa em đi mua thêm chút thức ăn, nhân tiện mua cho anh ít bia nữa!”

Trương Hoa liền nói: “Thế chúng ta cùng đi mua đi!”, đúng lúc ấy thì điện thoại của Trương Hoa đổ chuông.

Trương Hoa một tay bế con, một tay nghe điện thoại. Cổ Vân Vân ở đầu dây bên kia nói: “Hôm nay chắc cậu về rồi đúng không?”, bởi vì ôm con gái nên Trương Hoa không nhìn thấy màn hình hiển thị, vừa nghe thấy giọng Cổ Vân Vân đã vội liếc sang Trần Dĩnh, sau đó nói: “Vừa về chiều nay!”

Cổ Vân Vân nói: “Thế tối nay qua thăm quan nhà mới của tôi đi, tôi về nhà mới mà cậu chưa qua thăm lần nào!” Trương Hoa vẫn liếc sang Trần Dĩnh, nói: “Tối nay không đi đâu, tôi hơi mệt, để hôm khác đi!”

Cổ Vân Vân tiếp tục nói: “Đã lâu lắm rồi không gặp cậu, đi công tác mấy ngày liền, tối nay qua đây đi, tôi đã chuẩn bị cơm nước cả rồi, đây là bữa đầu tiên trong nhà mới của tôi đấy!”

“Thật sự là không đi được, tối nay tôi có việc rồi!” – Nói xong Trương Hoa liền cúp máy.

Trần Dĩnh liền hỏi: “Là Cổ Vân Vân phải không?” Trương Hoa gật đầu. Trần Dĩnh chua xót nói: “Nếu đã quyết định ở với cô ấy thì nên đối xử tốt với cô ấy một chút, đừng làm tổn thương người ta!”

“Ai định ở với cô ta chứ?”

“Không định ở với người ta sao còn ngủ chung với nhau?” – Trần Dĩnh buột miệng nói ra mà không hiểu tại sao mình lại nói như vậy.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, sau đó nói: “Tại sao em biết anh ngủ với cô ta?”

“Hôm đó gọi điện cho anh không được nên em đã gọi cho Cổ Vân Vân”.

“Hôm ấy anh say quá không biết gì, còn chẳng biết cô ta vào phòng khách sạn từ khi nào ấy!”

Trần Đình nói: “Sao cô ấy biết phòng khách sạn của anh?”

[alobooks.vn]

“Thì Cổ Vân Vân đi thuê phòng với anh, sau đó cô ta đi về trước. Buổi sáng thức dậy thấy cô ta đang ngủ trong phòng, anh hoàn toàn không hay biết gì cả!”

“Thế tại sao cô ấy lại đi thuê phòng với anh? Điều đó chẳng phải cho thấy anh vẫn muốn ngủ chung với cô ta sao?”

Trương Hoa đang chuẩn bị nói gì đó nhưng lại thôi, miệng lẩm bẩm: “Anh giải thích với em những chuyện này làm gì nhỉ?”

Trần Đình ngồi xuống ghế, im lặng một lát rồi nói: “Đúng thế, chúng ta đã như thế này rồi còn giải thích với em cái gì chứ!”

Trương Hoa nhìn bộ dạng của Trần Đình, đặt con gái xuống giường, nói: “Thôi, anh không ăn cơm ở đây nữa, anh về trước đây!”

Nhìn Trương Hoa đi ra, Trần Đình ngồi yên cả buổi chẳng động đậy, lòng thầm nghĩ: sao tự nhiên mình lại kích động như thế? Chẳng phải đã tự nhủ với mình rằng hai người đã chia tay rồi sao, sao còn để tâm đến chuyện của anh và Cổ Vân Vân làm gì?

Trương Hoa đến dưới tầng liền châm thuốc hút, trong lòng vô cùng bức bối nhưng không biết bức bối cái gì. Có lẽ Trương Hoa cứ nghĩ Trần Đình không biết gì về chuyện của mình với Cổ Vân Vân, rồi đột nhiên Trần Đình nhắc đến chuyện anh đã quan hệ với Cổ Vân Vân khiến anh nghĩ ngay đến lần đầu tiên ngủ với Cổ Vân Vân.

Trương Hoa thầm nghĩ, nếu Cổ Vân Vân đã nói cho Trần Đình biết chuyện hai người ngủ ở khách sạn thì chắc chắn cũng đã nói với Trần Đình chuyện lần trước. Trương Hoa không rõ tại sao anh không muốn để Trần Đình biết chuyện mình với Cổ Vân Vân, rồi lại nghĩ, dù gì cũng không định ở với nhau, tại sao còn lo lắng chuyện Trần Đình có biết hay không?

Cổ Vân Vân lại gọi điện, nói: “Cậu mà không qua là tôi lái xe đến đón đấy!”, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Vậy cậu qua đi, tôi để xe ở nhà rồi, đang giải quyết chút việc ở bên ngoài!”

Trương Hoa đi lang thang đến một chỗ cách xa nhà Trần Đình, sau đó gọi điện thoại báo Cổ Vân Vân mìnhhi ở đâu.

Thấy Trương Hoa lên xe, Cổ Vân Vân liền nói: “Sao lại đi ra ngoài mà không lái xe thế?”

Trương Hoa nói: “Lúc về đã lái xe mấy tiếng đồng hồ, cảm thấy mệt mỏi nên bắt taxi đi giải quyết mấy việc!”

Xe của Cổ Vân Vân lao vào một khu đô thị, Trương Hoa nhìn qua là biết đẳng cấp của khu đô thị này. Vào đến trong nhà anh càng cảm nhận được đẳng cấp, đập vào mắt là một căn phòng khách rộng rãi và được bài trí rất sang trọng.

Trương Hoa nói: “Một mình cậu ở trong căn hộ lớn như thế này làm gì?”

Cổ Vân Vân nói: “Nơi ở đương nhiên phải thoải mái một chút, phần lớn thời gian của một người là ở nhà mà!”

Trương Hoa nói: “Giờ cậu ở đây à?”

Cổ Vân Vân nói: “Đương nhiên là không, thỉnh thoảng ban ngày có đến một lần, tối lại về nhà ngủ, cứ coi đây như là một không gian khác để nghỉ ngơi đi!”

Trương Hoa nói: “Xem ra có tiền chẳng phải chuyện không tốt!”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu hiểu vậy là tốt rồi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Đồ ăn cậu chuẩn bị đâu rồi?”

“Lát nữa người ta sẽ mang đến!”

Hai người ngồi một lát thì có hai nhân viên nhà hàng mang đồ ăn cùng với điểm tâm, rượu vang và đồ uống đến.

Trương Hoa nhìn bàn ăn thịnh soạn, nói: “Những người có tiền thường thuê người khác làm việc ỉnh, còn người nghèo thì toàn phải làm việc cho người khác. Đây có lẽ là sự khác biệt lớn nhất giữa hai loại người”.

Cổ Vân Vân cười bảo: “Đợi ăn xong rồi hãy than thở, đây là bữa tối đầu tiên trong căn hộ này, tôi chưa ăn ở đây bao giờ đâu!”

Cổ Vân Vân đứng dậy bật nhạc, sau đó nói: “Dàn loa này chất lượng âm thanh cũng không tồi đúng không, nghe nhạc và ăn cơm, có lãng mạn không?”

Trương Hoa nói: “Lãng mạn thì không hẳn, cảm giác ăn cơm mà thế này thì áp lực quá, không thoải mái!”
Cổ Vân Vân lườm Trương Hoa một cái: “Đúng là chẳng biết cái gì cả!”

Trong lòng Trương Hoa thầm thừa nhận, ăn cơm ở trong tình cảnh này có cảm giác gì đó rất khác, thậm chí anh còn nghĩ, nếu như có thể để con gái sống ở một nơi như thế này thì tốt biết mấy. Nghĩ đến đây, lần đầu tiên Trương Hoa nảy sinh cái suy nghĩ: có tiền thật tốt!

Mặc dù bản thân Trương Hoa đã đi rất nhiều nơi, cũng ở trong rất nhiều khách sạn sang trọng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh cảm nhận một không khí gia đình hoàn hảo thế này. Trong tiềm thức của Trương Hoa bỗng nảy lên một ý, giả sử anh và Trần Dĩnh cùng con gái được sống trong một căn nhà như thế này thì sẽ ra sao nhỉ?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa lập tức cắt đứt ngay cái suy nghĩ này, thầm nhủ: muốn cho con gái sống ở một nơi tốt như thế này là chuyện bình thường, nhưng sao lại có cả Trần Dĩnh ở đây? Bữa tối dai dẳng cuối cùng cũng kết thúc, Trương Hoa hỏi: “Bàn ăn định xử lí thế nào đây?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không cần lo, ngày mai sẽ có người đến thu dọn!”, sau đó đứng dậy kéo Trương Hoa đi thăm quan từng phòng. Trương Hoa nói: “Căn hộ này có mấy phòng?” Cổ Vân Vân đáp: “Chắc là bốn phòng ngủ và hai phòng khách!”

“Đúng là quá to, ở một mình trong căn hộ lớn thế này mà cậu không sợ à?”

“Tạm thời là một mình, nhưng sau này sẽ là ba người, đương nhiên là phải to một chút chứ!”

Trương Hoa biết Cổ Vân Vân có ý gì nhưng cố né tránh câu hỏi này, nói: “Cái giường to thật đấy!”

Cổ Vân Vân nói: “Đây là phòng của tôi, cậu thấy sao?”

“Chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả: “Xa xỉ”!”

“Thế này gọi là hưởng thụ cuộc sống, con người bận rộn cả đời chẳng phải là để có thể hưởng thụ cuộc sống tốt hơn sao? Nếu đã có điều kiện thì tội gì không tận dụng?”

4. Chương 03

CHƯƠNG 3

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Hay là tối nay cậu đừng về, ở đây cảm nhận môi trường mới mẻ một chút!”

Trương Hoa lắc đầu: “Thôi, ở trong môi trường thế này tôi sợ cả đêm không ngủ nổi, về nhà ngủ trong căn phòng nhỏ của mình có lẽ ngủ ngon hơn đấy!”

Cổ Vân Vân đành đưa Trương Hoa về. Đưa anh đến dưới chung cư của Trương Hoa, cô quyết định sẽ lên nhà xem sao.

Cổ Vân Vân vào xem phòng khách và phòng ngủ, phát hiện toàn bộ đồ đạc của hai mẹ con Trần Đình đã thu dọn hết, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Cổ Vân Vân nói: “Nếu đã không quen sống trong căn hộ hào nhoáng, vậy tôi ở trong căn hộ cũ nát này với cậu nhé!”

Trương Hoa lắc đầu: “Nơi nào có cậu là ở nơi ấy cả đêm tôi ngủ không ngon!”

Cổ Vân Vân nói: “Thôi bỏ đi, tôi không ép cậu! Có cảm giác như mình chẳng ai cần ấy, tôi về đây!”

Mấy ngày tiếp theo Trương Hoa không đi thăm con gái mà đi cùng Cổ Vân Vân. Anh có đến nhà Ngô Tĩnh ngồi một lần. Trương Hoa cảm thấy ở bên cạnh Ngô Tĩnh có cảm giác nhẹ nhõm như bạn bè thân thiết với nhau, có thể nói rất nhiều chuyện. Hơn nữa nói chuyện với cô thường khiến anh có cách nhìn nhận và lĩnh hội mới mẻ.

Hôm nay lúc chuẩn bị hết giờ làm, Trương Hoa từ công ty ra ngoài mua thuốc, một cô gái đứng ở đầu đường đưa cho anh một tờ quảng cáo. Trương Hoa tiện tay cầm lên xem, có vẻ hơi ngạc nhiên, cơ sở thứ ba của cửa hàng Trần Đình ngày mai sẽ khai trương.

Trương Hoa nhét tờ rơi vào túi đem về công ty. Ngồi trong văn phòng, Trương Hoa lấy tờ rơi ra xem hồi lâu, ngắm nghía hai chữ “Tĩnh Tĩnh” phóng to mà không khỏi bật cười.

Nghiêm Lộ đi ngang qua hỏi: “Anh Hoa đang xem cái gì vậy?”

Trương Hoa cười với Nghiêm Lộ: “Không có gì, có chuyện gì không?”

Nghiêm Lộ nói: “Tối qua em và Đặng Quang Phi muốn mời anh ra ngoài uống rượu!”

Trương Hoa nói: “Vừa hay tối nay tôi rảnh, tôi mời hai cậu, dạo này các cậu vất vả quá

Ba người uống đã đến tầm, Nghiêm Lộ liền nói: “Anh Hoa, có những chuyện em cứ muốn nói nhưng lại sợ anh không vui!”

Trương Hoa nói: “Giữa chúng ta thì có gì mà không thể nói?”

Nghiêm Lộ nói: “Vậy thì em xin nói nhé, nếu như không được anh cứ coi như là lời của rượu, đừng để bụng nhé!”

Trương Hoa gật đầu: “Được rồi, nói đi!”

“Trong bộ phận đào tạo đối ngoại của chúng ta, thực chất người làm việc chính là anh, ngoài ra một số khóa đào tạo nhỏ là do em và Đặng Quang Phi phụ trách. Nói trắng ra là tập đoàn Triết Đông chỉ tạo ra sân chơi cho chúng ta mà thôi. Thực ra nếu không có sân chơi này chúng ta vẫn có thể làm được những việc này!”

Đặng Quang Phi cũng nói: “Đúng thế, lợi nhuận cao đều thuộc về tập đoàn Triết Đông, chúng ta chỉ nhận được lương và một phần nhỏ hoa hồng mà thôi!”

Nghiêm Lộ tiếp lời: “Giả sử anh Hoa muốn tự xây dựng sự nghiệp, em và cậu Đặng nhất định sẽ theo anh, kéo thêm cả mấy nhân viên kế hoạch và marketing gạo cội của bộ phận đi nữa, như thế lợi nhuận cao sẽ là của mình, hơn nữa sau này cũng là sự nghiệp của mình!”

Trương Hoa cười: “Chuyện này đâu thể một hai câu là có thể quyết định được, ai chẳng muốn tự xây dựng sự nghiệp, nhưng cần phải có điều kiện thích hợp và sự chuẩn bị chu đáo!”, im lặng một lát Trương Hoa nói tiếp: “Chuyện này cũng không thể nói tùy tiện được, nếu để những người khác trong công ty biết được thì không phải chúng ta nghĩ việc ở công ty mà là chúng ta bị công ty đuổi việc đấy!”

Nghiêm Lộ nói: “Đây là có ba anh em ta em mới nói như thế, với người khác em đâu dám nói!”

“Ý của các cậu anh đã hiểu rồi, thanh niên ai chẳng hi vọng có sự nghiệp riêng, nhưng làm việc gì cũng cần thận trọng một chút!”

Nghiêm Lộ nói: “Đây là điều đương nhiên. Tục ngữ có câu một anh hảo hán ba anh trợ thủ, rất nhiều công ty lớn ban đầu là do mấy người lặn lội, sáng lập ra đấy thôi!”

Đặng Quang Phi cũng tiếp lời: “Em và Nghiêm Lộ cũng đã bàn bạc riêng rồi, cảm thấy anh có đủ điều kiện để tự lập ra sự nghiệp nên bọn em mới nói thế!”

Nghiêm Lộ lại nói: “Chỉ có điều chủ yếu vẫn phải xem ý của anh thế nào, nếu anh tiếp tục ở lại Triết Đông, bọn em cũng tiếp tục ở lại Triết Đông giúp anh, nếu anh muốn lập nghiệp riêng, bọn em sẵn sàng giúp anh!”

Tối đó về nhà, Trương Hoa bắt đầu suy xét những điều Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi nói. Một người mong muốn sống một cuộc sống bình dị như Trương Hoa lúc này đột nhiên cũng muốn có sự nghiệp riêng. Mấy hôm trước nhìn căn hộ của Cổ Vân Vân, anh đã có suy nghĩ này, hôm nay thấy Trần Đình chuẩn bị khai trương cơ sở ba, anh lại càng cảm thấy mình cần có sự nghiệp riêng. Có lẽ trong tiềm thức của anh, anh không muốn để Trần Đình mạnh hơn mình, thậm chí còn lo lắng sau này sự nghiệp của Trần Đình càng ngày càng lớn mạnh.

Nhưng Trương Hoa cũng biết lập nghiệp không phải chuyện đơn giản, nếu điều kiện chưa chín muồi hoặc chưa chuẩn bị đầy đủ về một phương diện nào đó, thất bại sẽ đến rất nhanh. Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định từ bỏ suy nghĩ này, tạm thời yên tâm làm tròn bổn phận công việc.

Ngày hôm sau đi làm, Trương Hoa gọi nhân viên văn phòng đến, nói với cô: “Anh có đứa bạn có con sắp đầy một tuổi, em đến cửa hàng hoa và quà tặng Tỉnh Tỉnh cơ sở ba, đưa cho họ năm trăm tệ và bảo họ tự phối hoa và quà cho anh!”

Trương Hoa nói với cô nhân viên địa chỉ cửa hàng hoa rồi đưa cho cô một tờ giấy: “Đây là tên và địa chỉ nhà trẻ của đứa bé, bảo họ ban ngày chuyển đến đó, đừng để muộn quá!”

Cô nhân viên đi rồi, Trương Hoa trầm nghĩ, Trần Đình hết giờ làm nhận được chỗ hoa ấy chắc sẽ ngạc nhiên lắm, chắc sẽ không biết là của ai gửi tặng. Lần trước sau khi tranh cãi với Trần Đình xong, mặc dù Trương Hoa rất nhớ con gái nhưng lại không muốn đi thăm con. Nhưng Trương Hoa đâu ngờ Trần Đình chắc chắn phải làm việc ở cơ sở mới khai trương.

Người tiếp đón cô nhân viên văn phòng của Trương Hoa là Tiểu Lộ. Tiểu Lộ được cử đến quản lý cửa hàng này nên đang vô cùng hào hứng và nhiệt tình. Nhân viên văn phòng nói rõ yêu cầu cho Tiểu Lộ rồi đưa tiền và mảnh giấy ghi địa chỉ cho Tiểu Lộ: “Đây là họ tên và địa chỉ nhà trẻ của đứa bé!”

Tiểu Lộ gật đầu nói: “Chị cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giao hàng trong ngày!”

Đội nhân viên văn phòng đi rồi Tiểu Lộ mới xem kỹ m phát hiện trên giấy viết tên Trương Tỉnh, liền gọi Trần Đình: “Chị Đình, chị qua đây một chút!”

Trần Đình lại gần hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Tiểu Lộ đưa mảnh giấy cho Trần Đình nói: “Có phải Tỉnh Tỉnh đang được gửi ở nhà trẻ này không?”

Trần Đình liếc nhìn mảnh giấy, chỉ nhìn qua là biết ngay bút tích của Trương Hoa. Tiểu Lộ đưa tiền cho Trần Đình, nói: “Đây là năm trăm tệ cô gái ban nãy đưa, bảo em chuẩn bị hoa và quà tặng!”

Nhìn mảnh giấy và tiền, Trần Đình nói: “Không cần chuẩn bị hoa tươi và quà tặng đâu!”

Tiểu Lộ nói: “Đúng là gửi cho Tỉnh Tỉnh hả chị? Chẳng nhẽ là thầy Trương?”

Trần Đình cười bất lực, sau đó nói: “Ngoài anh ấy thì còn ai khác nữa?”

Trần Đình nhét mảnh giấy và tiền vào trong túi, nói với Tiểu Lộ: “Em cứ làm việc đi, số tiền này không cần ghi vào sổ đâu!”

“Vâng, em biết rồi ạ!”

Trần Đình cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, rất nhiều lúc hận đến chết, nhưng cuối cùng lại không thể nào hận được.

Buổi chiều, Trần Đình định gọi điện bảo Trương Hoa tối qua thăm con gái nhưng lại không tìm được lý do nào thích hợp, ngẫm nghĩ cả buổi cuối cùng cũng tìm được lý do.

Trương Hoa thấy điện thoại của Trần Đình vội nghe ngay: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Hết giờ làm nếu không có việc gì anh có thể qua đón con được không? Hôm nay chỗ em khai trương cửa hàng mới nên hơi bận!”

Trương Hoa trầm nghĩ, nếu mình mà đi đón con thì chẳng phải hoa và quà là mình phải tự lấy sao, thế nên ngập ngừng hồi lâu không nói gì. Trần Đình cảm thấy Trương Hoa đang do dự liền nói: “Có phải anh muốn em đi đón con để nhìn thấy hoa và quà anh tặng không?”

Trương Hoa thốt lên: “Sao em biết?”

Trần Đình nói: “Mảnh giấy và tiền của anh đều trong túi em cả rồi, sao em có thể

Trương Hoa đành cười bối rối: “Thế thì chiều để anh đi đón Tỉnh Tỉnh cho, đợi em ở đâu đây?”

Trần Đình nói: “Cứ đứng đợi em ở cổng nhà trẻ là được rồi, anh lái xe mà đem theo con cũng không tiện, chủ yếu là sợ muộn quá mới đến đón con sẽ không vui!”

Trần Đình vốn dĩ có thể đi sớm nhưng cố ý để muộn một chút mới đến nhà trẻ.

Trương Hoa bế con ngồi chơi trong xe gần bốn mươi phút mới thấy Trần Đình đến. Trần Đình ngồi vào ghế phụ, ôm con gái rồi nói: “Dù gì cũng là anh bỏ tiền ra nên thôi em không trả lại anh tiền nữa, đây là vụ buôn bán lời nhất kể từ ngày cửa hàng khai trương đến nay, lợi nhuận trăm phần trăm, lại không cần phải nộp thuế!”

Trương Hoa mơ hồ hỏi: “Làm sao em biết là anh?”

Trần Đình nói: “Ngày khai trương cửa hàng chắc chắn phải có mặt em, còn anh lại tự tay viết mảnh giấy ấy, anh phải biết là em có thể nhận ra bút tích của anh, hơn nữa trên này còn ghi rõ họ tên và địa chỉ nhà trẻ của Tỉnh Tỉnh nữa!”

Trương Hoa cười hi hi: “Vây để lần sau anh chuyển sang gõ máy tính!”

Về đến nhà, sau khi làm đồ ăn cho con gái xong, Trần Đình nói với Trương Hoa: “Hôm nay khai trương hơi mệt, em không muốn nấu nướng gì, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi! Em mời, dù gì hôm nay cũng được lãi hàng năm trăm tệ mà!”

Trương Hoa nói: “Thôi bỏ đi, tiết kiệm một chút, để anh làm cho!”

Trần Đình ôm con gái ngồi trong phòng khách nhìn Trương Hoa lúi húi trong bếp, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn. Từ trước đến giờ cô đều tưởng mình rất hiểu Trương Hoa, giờ mới cảm thấy ngày càng không nắm bắt được nội tâm của Trương Hoa, cũng không thể nào hiểu được tâm tư của anh thông qua hành vi và biểu cảm bên ngoài của anh.

Nghiêm Lộ lại mấy lần nhắc đến chuyện tách ra làm ăn riêng với Trương Hoa, Trương Hoa cũng hơi lung lay, nhưng vẫn rất thận trọng. Trương Hoa cũng tìm Ngô Tĩnh nói chuyện một lần, hỏi cô có cách nhìn nhận ra sao với việc tách ra làm ăn riêng. Ngô Tĩnh chỉ cười nói: “Bất cứ chuyện gì cũng có được có mất, khi tách ra làm ăn riêng mà thành công thì có cái lợi của thành công, mà khi thất bại cũng thu được kinh nghiệm thất bại!”

Trương Hoa nói: “Đây là đáp án kiểu gì thế hả?”

Ngô Tĩnh nói: “Trước đây em từng nói người thông minh thường rất khó thành công, bởi vì người thông minh khi làm một việc thường có rất nhiều cách, tính toán thiệt hơn, trước sợ sói sau sợ hổ, nói chung là ngốc một chút cũng tốt, người ngốc thường không có nhiều cách làm, hơn nữa mục tiêu lại rất rõ ràng!”

Trương Hoa gật gù: “Có lý!”

Ngô Tĩnh vẫn chỉ cười: “Đương nhiên rồi! Nhiều cách quá cũng không phải là chuyện xấu, mặc dù có khả năng sẽ mất đi rất nhiều cơ hội thành công nhưng cũng có thể tránh được rất nhiều thất bại!”

Trương Hoa nói: “Xem ra trong mọi chuyện, được và mất đều là như nhau cả!”

Cổ Vân Vân đã nhiều lần bảo Trương Hoa đến nhà mới của cô ăn cơm, nhưng Trương Hoa đều từ chối. Trong tiềm thức của anh, tốt nhất nên hạn chế đến những nơi như thế, nếu không sớm muộn gì cũng bị nơi đó ăn mòn tư tưởng, nội tâm.

Thỉnh thoảng không bận rộn Trương Hoa thường đến thăm con gái, Trần Đình cũng dần dần quen với việc thỉnh thoảng buổi chiều Trương Hoa lại đi đón con. Có lúc Trương Hoa đưa con gái đến cửa hàng hoa từ sớm, có lúc anh đưa con gái đến lúc cô đang chuẩn bị về.

Hôm nay, gần đến lúc Trần Đình về thì Trương Hoa ôm con gái vào. Trần Đình đang ngồi trên ghế nói chuyện với một người đàn ông, nhìn thấy Trương Hoa bước vào liền mỉm cười. Trương Hoa ôm con gái ngồi ở đằng sau quầy thu ngân đợi mười mấy phút mà Trần Đình vẫn chưa nói chuyện xong với người đàn ông kia.

Người đàn ông đó trước khi đi còn bắt tay với Trần Đình rất lịch sự, luôn miệng nói cảm ơn cô đã kiên nhẫn nói chuyện với anh ta. Trần Đình ra đằng sau quầy thu ngân lấy túi xách rồi nói với Trương Hoa: “Đi thôi!”

Trương Hoa không nói gì, ôm con gái đi cùng Trần Đình ra khỏi cửa hàng. Nếu người ngoài không biết rõ tình hình nhìn vào còn tưởng hai người là vợ chồng thăm thiết.

Lúc lái xe Trương Hoa chẳng nói chẳng rằng. Trần Đình đùa với Tỉnh Tỉnh một lúc, cảm thấy kì lạ liền hỏi: “Sao anh không nói gì thế?”

Lúc này Trương Hoa mới nói: “Gã đàn ông ban nãy là ai thế?”

Trần Đình nói: “Là một khách hàng, đã đến đây mấy hôm rồi!”

“Làm gì mà đến liên mấy hôm thế?”

“Đại khái anh ta gặp chút vấn đề về chuyện tình cảm, nói đang theo đuổi một cô gái, nhưng cô gái này từng bị tổn thương nên cứ mãi không chịu nhận lời anh ta!”

Trương Hoa nói: “Nói chuyện với em lâu thế để làm gì?”

Trần Đình đáp: “Bởi vì mấy ngày liên em đều thấy anh ta đến, vẻ mặt của anh ta dường như rất u uất nên em qua hỏi thăm, sau đó nói chuyện với anh ta dăm ba câu, anh ta cảm thấy lời em nói cũng có lí nên muốn nói chuyện thêm với em một lúc thôi!”

“Em bán hoa tươi chứ có phải là tư vấn tâm lí đâu!”

“Khách hàng chính là thượng đế, làm hài lòng khách hàng là nhiệm vụ cơ bản của ngành dịch vụ, anh làm đào tạo kinh doanh chắc chắn là hiểu rõ điều này mà.”

“Những việc mà khách hàng cần được thỏa mãn nhiều lắm, chẳng nhẽ cứ phải làm cho họ hài lòng hết?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, ngạc nhiên hỏi: “Sao tự nhiên anh lại quá khích thế, đây chỉ là làm hài lòng khách hàng trong phạm vi cơ bản của ngành dịch vụ!”

“Anh chỉ nói cho em biết, đàn ông có thân phận, có địa vị chưa chắc đã là một người đàn ông tốt, huống hồ những người đàn ông trông chẳng có thân phận hay địa vị gì!”

Câu nói này của Trương Hoa đã chạm đúng vào nỗi đau của Trần Đình. Cô biết người đàn ông có thân phận và địa vị mà Trương Hoa nói đến chính là ám chỉ Lục Đào. Trần Đình liền nói: “Dừng xe!”

Trương Hoa đỗ xe vào lề đường, nhìn Trần Đình ôm con xuống bắt taxi.

Trương Hoa đỗ xe ở bên đường rất lâu, chiếc taxi mà Trần Đình lên đã biến mất từ lâu. Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Nghiêm Lộ, nói với cậu ta anh sẽ đến chỗ ở của Mạc Lãnh và Đặng Quang Phi ngay bây giờ, tối nay mấy người cùng nhau đi ăn.

Trương Hoa không rõ vì sao đột nhiên mình lại quyết tâm làm vậy. Lúc uống rượu với Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi, Trương Hoa liền nói ra cái quyết định, cả hai người đều rất hào hứng, nói cuối cùng cũng đợi được đến ngày này.

Nghiêm Lộ nói: “Em đã nói chuyện với các nhân viên gạo cội trong bộ phận cả rồi, bọn họ đều đồng ý tách ra!”

Trương Hoa nói: “Nếu đã như vậy thì càng không nên kéo dài thời gian nữa, ngày mai anh sẽ chuẩn bị làm đơn xin nghỉ việc, muốn làm là phải làm ngay!”

Nghiêm Lộ nói: “Vâng, em đoán anh mà xin nghỉ việc chắc sẽ rắc rối đấy. Có lẽ các sếp sẽ cho gọi anh đến nói chuyện, chứ không như bọn em, bảo đi là đi được ngay, vì vậy đợi sau khi anh Hoa chính thức nghỉ việc, bọn em cũng sẽ nghỉ việc theo!”

Ngày hôm sau, chưa đầy nửa tiếng sau khi Trương Hoa nộp đơn xin nghỉ việc đã có người đến thông báo anh đến văn phòng gặp ông Hoa. Trương Hoa đã sớm đoán được việc này, anh biết ông Hoa, thậm chí là Cổ Triết Đông đều sẽ tìm anh nói chuyện.

Có lẽ vì đã quyết tâm nghỉ việc nên Trương Hoa bước vào văn phòng của ông Hoa mà không chút căng thẳng. Thấy Trương Hoa bước vào, ông Hoa mỉm cười bảo: “Ngồi đi!”

Trương Hoa ngồi xuống ghế, rút điều thuốc đưa cho ông Hoa, cũng tự châm một điều thuốc ỉn.

Ông Hoa cũng châm thuốc lên, sau đó cười nói: “Sao đột nhiên xin nghỉ việc thế?”

Trương Hoa mỉm cười: “Cháu muốn tranh thủ lúc còn trẻ xem có thể độc lập làm việc không?”

5. Chương 04

CHƯƠNG 4

Ông Hoa nhìn Trương Hoa cười, im lặng một lát rồi nói: “Thiên lý mã rất nhiều, nhưng mà Bá Lạc không nhiều, chắc cậu hiểu câu này nhỉ?”

Trương Hoa gật đầu: “Cháu hiểu, chủ tịch Cổ là Bá Lạc, còn cháu chỉ là một trong những con thiên lý mã mà thôi!”

Ông Hoa tiếp tục nói: “Có đôi khi nếu thiên lý mã rời khỏi Bá Lạc sẽ mất đi tác dụng!”

Trương Hoa cười, sau đó nói: “N như vậy thì cháu muốn thử tự làm Bá Lạc xem sao!”

“Nếu cậu đã quyết định như vậy rồi tôi cũng không nói nhiều làm gì, chỉ có điều trường hợp của cậu hơi đặc biệt nên cần đợi chủ tịch Cổ phê chuẩn mới được!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Cháu sẽ đợi quyết định phê chuẩn của chủ tịch!”

Ông Hoa đặt lá đơn xin nghỉ việc của Trương Hoa ra trước mặt Cổ Triết Đông: “Đây là đơn xin nghỉ việc của Trương Hoa, ngài xem xem có nên tìm cậu ta nói chuyện không?”

Cổ Triết Đông ngẩng đầu cười: “Nếu cậu ta đã quyết định như vậy thì không cần thiết phải níu kéo nữa!”

Ông Hoa nhìn vẻ mặt của Cổ Triết Đông, hỏi: “Ngài đã biết trước cậu ta đã xin nghỉ việc ư?”

Cổ Triết Đông vẫn chỉ cười bảo: “Cho dù thế nào thì cũng là một tay tôi đào tạo nên cậu ta, lựa chọn ra đi khi đang nổi như cồn thế này có được coi là phản bội không? Vì vậy cậu ta đi rồi cũng sẽ không thành công được trong ngành này đâu!”

Ông Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi hiểu rồi!”

Ông Hoa đang chuẩn bị ra ngoài thì Cổ Triết Đông nói: “Nếu có thời gian ông hãy tìm Nghiêm Lộ nói chuyện một chút, chỉ cho cậu ta ít kinh nghiệm quản lý. Mặc dù cậu ta cũng rất thông minh nhưng về năng lực quyết đoán và quản lý thì không thể bằng Trương Hoa được!”

Cổ Triết Đông tiếp tục nói: “Còn nữa, ông âm thầm tuyển dụng người dự bị, nếu Nghiêm Lộ không thể đảm đương hãy trực tiếp chọn ứng cử viên đứng đầu!”

Trương Hoa không ngờ xin nghỉ việc lại thuận lợi đến thế, Cổ Triết Đông không hề gọi anh đến nói chuyện đã phê duyệt ngay, điều này khiến Trương Hoa không khỏi cảm thấy hụt hẫng trong lòng.

Buổi tối ngay sau khi nghỉ việc, Trương Hoa tìm Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi đi uống rượu, bảo họ nhanh chóng nghỉ việc để bắt tay thành lập công ty. Hai người đó nói: “Anh Hoa cứ chuẩn bị trước đi, bọn em sẽ nhanh chóng nghỉ việc!”

Lúc Trương Hoa nghỉ việc, người đàn ông nói chuyện rất lâu với Trần Dĩnh kia lại xuất hiện ở cửa hàng hoa. Anh ta nhìn thấy Trần Dĩnh liền gọi: “Chị Trần ơ! Trần Dĩnh khách sáo nói: ”Chào anh Hoàng!”

Anh Hoàng nói: “Hôm qua tôi mời cô ấy đi ăn tối nhưng vẫn bị cô ấy từ chối!”

Trần Dĩnh mỉm cười: “Người phụ nữ đã từng tổn thương thường cực kỳ thận trọng trong chuyện tình cảm, không được nóng vội đâu!”

Anh Hoàng liền nói: “Tôi có thể mời chị đến quán cà phê bên cạnh ngồi một lát không? Chỉ mười phút thôi, tôi muốn tìm hiểu kỹ một chút về nội tâm phụ nữ!”

Trần Dĩnh mỉm cười: “Thật ngại quá, tôi không thể nhận lời anh được!”

Anh ta liền lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Trần Dĩnh: “Đây là danh thiếp của tôi!”

Trần Dĩnh đón lấy, xem qua thấy anh ta tên là Hoàng Lực Hàng, là giám đốc một công ty máy tính.

Hoàng Lực Hàng nói: “Đây là lần đầu tiên tôi thích một cô gái, mặc dù tôi biết cô ấy từng tổn thương nhưng tôi không để tâm, càng hy vọng có thể an ủi cô ấy!”, nói rồi cười chua xót: “Đáng tiếc cô ấy rất thận trọng, cảm thấy đàn ông đều không đáng tin!”

Trần Dĩnh nói: “Chuyện này cũng dễ hiểu thôi, từng bị tổn thương nên vô cùng nhạy cảm!”

Hoàng Lực Hàng nói: “Đáng tiếc là chị Trần không nhận lời, nếu không tôi có thể tâm sự với chị nhiều hơn về cô ấy, trong mắt tôi cô ấy rất dễ thương, ngay cả cái tên cũng rất đẹp!”

Trần Dĩnh tò mò hỏi: “Cô ấy tên là gì?”

Hoàng Lực Hàng nói: “Cô ấy tên là Lưu Huệ Anh!”

Trần Dĩnh khựng lại một chút rồi hỏi: “Cô ấy làm ở công ty nào?”

“Cô ấy làm ở công ty khoa học kỹ thuật Siout!”

“Nếu anh đã có lòng như vậy tôi sẽ ngồi nói chuyện với anh một lát vậy!”

Tối đó Trần Dĩnh hỏi Lưu Huệ Anh: “Dạo này có chuyện gì không?”

Lưu Huệ Anh bẽ Bỉnh Bỉnh, nói: “Tớ thì có thể có chuyện gì chứ?”

Trần Dĩnh nói: “Tớ không tin, kiểu gì chẳng có chuyện riêng tư!”

Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồi nói: “Thì cũng có một chuyện, có một người đàn ông làm ở công ty máy tính theo đuổi tớ!”

Trần Dĩnh liền hỏi: “Anh ta tên gì?”

“Hoàng Lực Hàng” - Lưu Huệ Anh đáp.

Trương Hoa gần như đã dốc toàn bộ số tiền kiếm được trong hơn một năm nay để làm vốn thành lập công ty, sau đó bắt đầu thuê địa điểm và thiết bị văn phòng, bên cạnh đó còn thúc giục Nghiêm Lộ và Đặng Quang Phi mau chóng nghỉ việc. Hai người bọn họ cứ kéo dài thời gian, nói đợi đến khi sắp xếp xong hết sẽ lập tức nghỉ việc, dẫn theo các nhân viên gạo cội kia sang.

Cổ Vân Vân sau khi biết chuyện liền tìm đến nhà Trương Hoa, hỏi anh sao đột nhiên nghỉ việc. Trương Hoa cười bảo: “Con người ai cũng phải đi con đường riêng của mình!”

Cổ Vân Vân nói: “Đây không phải là tính cách của cậu, với bản tính của cậu chắc chắn không bao giờ nghĩ đến chuyện làm ăn riêng!”

Trương Hoa nói: “Con người ai cũng phải thay đổi!”

“Cho dù cậu có tách ra làm ăn riêng thì cũng không cần phải một mình mạo hiểm như thế, tôi có thể bảo bố tôi trích ra một phần tiền cho tôi xây dựng một công ty riêng”.

Trương Hoa lắc đầu: “Thế thì còn gọi gì là tự lập nghiệp? Tôi chỉ muốn làm một việc gì đó bằng chính khả năng của mình!”

Cổ Vân Vân lại chạy đi tìm bố, hỏi tại sao ông không giữ Trương Hoa lại. Cổ Triết Đông nói: “Trương Hoa đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, cần gì phải níu kéo?”

“Trương Hoa không đời nào như bố nói đâu, anh ấy bản tính rất hiền lành!”

“Hiền lành ư? Nếu hiền lành nó có bỏ rơi vợ và con gái không?”

Cổ Vân Vân nhìn bố, sau đó nói: “Bố biết cả rồi ạ?”

Cổ Triết Đông lại nói: “Nếu như không biết thì sao bố lại dễ dàng từ bỏ một nhân viên xuất sắc như thế?”

Cổ Vân Vân nói: “Nếu bố đã biết rồi thì cũng nên hiểu rằng đó không phải là sai lầm của Trương Hoa!”

“Bản thân đàn ông nên là người độ lượng, đặc biệt là những người đàn ông muốn làm nên nghiệp lớn!”

Cổ Vân Vân nhìn bố, nghĩ một lát rồi nói: “Có phải bố bảo Trương Hoa ra đi không?”

Cổ Triết Đông nói: “Sao bố có thể bảo cậu ta ra đi, đương nhiên là bản thân cậu ta muốn nghỉ việc đấy chứ!”

“Cho dù là thế nào, con chỉ tin một điều, Trương Hoa không phải là loại người vong ân phụ nghĩa!”

Trương Hoa bắt tay vào việc lập công ty rồi mới hay có rất nhiều vấn đề phức tạp, nhiều thủ tục rắc rối, còn bản thân anh lại không hiểu biết gì về những mặt này, đành phải hỏi Trần Đình. Trần Đình biết chuyện thì ngạc nhiên vô cùng: “Sao tự dưng anh lại nghỉ việc?”

“Anh muốn thử ra ngoài tự làm thôi!”

“Như thế này chẳng giống anh trước đây chút nào, anh đâu có thích tự lập nghiệp, huống hồ giờ anh phải biết ơn Cổ Triết Đông bởi ông ấy đã có công phát hiện và đào tạo anh, sao vừa mới đi vào quỹ đạo lại lựa chọn ra đi thế?”

Trương Hoa nói: “Có thể Cổ Triết Đông cảm thấy giá trị lợi dụng của anh đã gần cạn rồi!”

Trần Đình nói: “Sao anh nói vậy?”

“Anh nghĩ thế là vì anh xin nghỉ việc một cách rất thuận lợi. Nói thật lòng, nếu ông ấy tìm anh nói chuyện, có thể anh sẽ ở lại!”

Trần Đình bỏ ra mấy ngày để giúp Trương Hoa chỉnh lí lại những giấy tờ và thủ tục cần thiết để xin mở công ty. Hôm nay làm xong việc, Trương Hoa nói: “Mấy hôm nay em vất vả quá, tối nay anh mời em đi ăn nhé?”

Trần Đình nói: “Chẳng phải mấy hôm nay toàn là anh mời em đi ăn đấy thôi?”

Trương Hoa nói: “Đó chỉ là ăn uống qua loa, hôm nay phải làm long trọng một chút, đợi lát nữa chúng ta đi đón Tỉnh Tỉnh trước đã!”

Trần Đình nói: “Mới mở công ty thì nên tiết kiệm một tí!”

Trương Hoa đáp: “Chút tiền mọn đâu đáng gì!”

Lúc ăn cơm, Trần Đình đột nhiên nói: “Chắc anh vẫn nhớ người đàn ông mà hôm trước em nói chuyện rất lâu phải không?”

Nghe Trần Đình đột nhiên nhắc đến anh ta, Trương Hoa hơi ngạc nhiên, hỏi: “Thế thì sao?”

Trần Đình nói: “Anh ta đang theo đuổi Lưu Huệ Anh!”

“Sao em biết?”

Trần Đình liền kể lại sự tình cho Trương Hoa nghe rồi nói tiếp: “Ồ trong quán cà phê, anh ta nói rất thành khẩn, nói là thực lòng thích Lưu Huệ Anh!”

Trương Hoa nghe xong lại hỏi: “Thế hiện giờ anh ta với Lưu Huệ Anh thế nào rồi?”

Trần Đình tự hào nói: “Qua người trung gian là em, Huệ Anh đã quyết định qua lại với anh ta rồi!”

Trương Hoa nói: “Anh ta chắc lớn hơn Huệ Anh khá nhiều tuổi nhỉ?”

Trần Đình nói: “Hình như là khoảng mười tuổi, nhưng với một người từng bị tổn thương như Huệ Anh thì tuổi tác lớn một chút sẽ đáng tin cậy hơn!”

Trương Hoa nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Anh cứ cảm thấy chuyện này có gì đó khúc mắc!”

“Anh đừng nhạy cảm quá thế!”

“Bao nhiêu năm nay linh tính của anh rất ít khi sai, đặc biệt là với việc phán đoán người ngoài!”

“Thế anh thử nói xem khúc mắc ở chỗ nào?”

“Một người đàn ông gần ấy tuổi, lại có địa vị nhất định, thật sự là lần đầu tiên thích con gái ư? Còn nữa, tại sao anh ta lại chọn cửa hàng hoa của em? Cửa hàng hoa của em cách nhà Lưu Huệ Anh tương đối xa, hơn nữa một người lạ tại sao lại nói chuyện mình theo đuổi con gái với người khác? Đã thế anh ta còn là một người đàn ông trưởng thành nữa chứ!”

“Anh nói thế em thấy cũng có lý!”

“Vì vậy phải bảo Lưu Huệ Anh cẩn thận một chút. Anh chỉ sợ anh ta đã sớm biết hai người là bạn bè nên lợi dụng em để tán tỉnh Lưu Huệ Anh thôi!”

“Bao nhiêu năm nay khó khăn lắm Huệ Anh mới mở rộng cánh cửa trái tim, ngộ nhỡ phán đoán của anh là sai lầm thì chẳng phải khiến cô ấy bỏ lỡ mất một cơ hội sao?”

“Như thế còn tốt hơn là để cô ấy tổn thương thêm lần nữa. Nếu cô ấy mà tổn thương thêm lần nữa thì e rằng cả đời này không thể bình thường trở lại được đâu!”

“Sao em lại đi nói chuyện này với anh nhỉ? Làm em bây giờ tự nhiên đầu có căng như dây đàn, vừa sợ Huệ Anh bị tổn thương, lại vừa lo cô ấy mất đi một cơ hội tốt!”

“Phụ nữ cứ cẩn thận một chút thì hơn. Trong những chuyện này người thiệt thòi luôn là phụ nữ!”

“Anh biết được những chuyện này thì tốt, sau này thành công rồi đừng có làm tổn thương con gái đấy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình nói: “Em thấy anh có giống loại đàn ông đó không?”

“Khó nói lắm, con người ai cũng thay đổi mà!”

Lúc công việc chuẩn bị thành lập công ty của Trương Hoa kết thúc, anh gọi cho Nghiêm Lộ, ai ngờ Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa, thật ngại quá, cả em và cậu Đăng đều không đi được, chủ tịch Cổ không chịu cho nghỉ, em đành phải nói xin lỗi anh vậy!”

Trương Hoa cúp điện thoại, ngồi trong văn phòng mới, hút thuốc cả buổi, biết mình đã mắc vào một cái bẫy. Anh không rõ cái bẫy này có phải là do Cổ Triết Đông đặt ra, Nghiêm Lộ và Đăng Quang Phi thực hiện, hay là do Nghiêm Lộ vì muốn thăng chức nên đã cùng Đăng Quang Phi lên kế hoạch này.

Lúc này Trương Hoa cảm thấy hụt hẫng, bao nhiêu năm nay anh đều đặt hy vọng ở Nghiêm Lộ, tưởng rằng anh ta và Đăng Quang Phi sẽ dẫn theo một số nhân viên gạo cội của bộ phận biết tất cả chỉ là giả tạo.

Trương Hoa ngồi xe buýt về nhà, cảm giác vô cùng mệt mỏi. Mấy hôm nay vốn dĩ anh cảm thấy rất nhiệt huyết, cũng tràn đầy hy vọng vào viễn cảnh tương lai, nhưng giờ chỉ trong phút chốc, tất cả đã tan thành mây khói.

Rời khỏi công ty Triết Đông, đương nhiên xe hơi của Trương Hoa cũng phải trả lại cho công ty. Đợt trước ngày nào cũng đi xe buýt nhưng trong lòng cứ nghĩ chẳng bao lâu nữa mình sẽ có xe riêng. Nhưng giờ Trương Hoa mới biết suy nghĩ ấy thật nực cười.

Xuống xe buýt rồi, Trương Hoa chợt nhớ đến Ngô Tĩnh.

Trương Hoa cũng cảm thấy kì lạ, mỗi khi gặp phải khó khăn anh không nhớ đến Trần Đình, không nghĩ đến người nhà, không nhớ đến một người bạn như Lý Dương Uy, lại càng không nhớ đến Cổ Vân Vân, thế mà lại nhớ đến Ngô Tĩnh.

Trong lòng anh, anh luôn cảm thấy ở trước mặt một cô gái như Ngô Tĩnh, cái gì cũng có thể nói ra, chẳng cần phải che giấu điều gì.

Ngô Tĩnh mở cửa ra nhìn thấy Trương Hoa liền cười bảo: “Lại gặp phải vấn đề về tình cảm phải không?”

Trương Hoa cũng cười: “Nếu là vấn đề tình cảm thì đơn giản hơn nhiều!”

Trương Hoa phát hiện ở bên cạnh Ngô Tĩnh, tâm trạng dù có phức tạp đến đâu vẫn có thể mỉm cười.

Ngô Tĩnh nghe Trương Hoa nói xong, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nói như thế có nghĩa là hiện giờ anh đã dốc toàn bộ tiền vào công ty mới, nhưng chợt phát hiện ra không có nhân viên phải không?”

Trương Hoa gật đầu: “Dường như là vậy!”

Ngô Tĩnh nói: “Nếu như anh đã dứt áo ra đi, tách ra làm riêng thì chắc đã dự cảm được những nhân tố bất lợi có thể xảy ra rồi. Nếu như mọi thứ đều thuận lợi thế thì ai chẳng chọn tự xây dựng sự nghiệp riêng!”

“Đúng là anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng thất bại, nhưng không nghĩ sẽ gặp phải vấn đề này, hơn nữa lại từ hai người mà anh tin tưởng nhất!”

“Trong cái xã hội này ngoài bản thân ra, xét về mặt logic, bất kỳ người nào khác đều tồn tại mặt không đáng t, thậm chí bao gồm cả người thân!”

Trương Hoa chăm chú nhìn Ngô Tĩnh, cô gái lý trí và lạnh lùng trước mặt khiến anh cảm thấy sợ hãi, chẳng nhẽ trong lòng cô cất giấu rất nhiều điều bí mật mà người ngoài không biết được?

Ngô Tĩnh nói tiếp: “Hiện giờ trước mặt anh chỉ có hai con đường, một là từ bỏ, như thế vẫn có thể giữ lại một phần tiền vốn, cũng đỡ phí hoài công sức, hai là lựa chọn kiên trì đến cùng, dù gì vấn đề nhân viên có thể giải quyết, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Đương nhiên, lựa chọn cách tiếp tục anh cũng phải chuẩn bị trước hai khả năng: một là thành công, hai là thất bại và trắng tay!”

Trương Hoa nói: “Nói như vậy có nghĩa là anh phải chuẩn bị tâm lý là trắng tay nếu lựa chọn tiếp tục có đúng không?”

“Có thể nói là như vậy, nếu không giờ quyết tâm từ bỏ ngay đi!”

“Lúc tốt nghiệp đại học, ngoài căn nhà mà bố mẹ tặng cho anh ra thì bản thân anh chẳng có gì, hiện giờ vẫn còn trẻ, cho dù có tay trắng, không có gì thì cũng không sao, cùng lắm là lại đi xin việc làm!”

“Nếu anh đã nghĩ vậy thì có thể thử xem sao!”

Trương Hoa không nói cho Trần Đình biết chuyện công ty gặp khó khăn. Trần Đình gọi điện hỏi công ty mới làm ăn thế nào, Trương Hoa nói: “Mọi việc đều thuận lợi!”

“Thế thì tốt quá!” - xong liền nói tiếp: “Đã mấy hôm nay anh không đến thăm Tĩnh Tĩnh, em biết anh rất bận, nhưng đừng làm việc quá sức, phải chú ý nghỉ ngơi nhé!”

Đúng là mấy hôm nay Trương Hoa rất bận, chủ yếu là bận tuyển nhân viên. Nhờ có hình ảnh, danh tiếng và khả năng ăn nói của Trương Hoa, cộng thêm lý lịch từng là giáo viên hướng dẫn trước đây nên chẳng mấy chốc Trương Hoa đã tuyển được vài nhân viên rất nhiệt huyết. Chỉ có điều những người này chỉ có nhiệt huyết mà chưa có kinh nghiệm, vì vậy tối nào Trương Hoa cũng phải bỏ ra rất nhiều thời gian để đào tạo họ. Còn về việc phát triển công ty thì có lẽ phải đợi bọn họ thành thạo rồi mới tính tiếp được.

Trần Đình gọi điện cho Trương Hoa xong, Trương Hoa mới nhớ ra đã mấy ngày nay không gặp được con gái, đột nhiên như nhớ ra điều gì, Trương Hoa vội vàng giở cuốn lịch bàn trên bàn làm việc ra, lúc này mới phát hiện hai ngày nữa là đến sinh nhật đ tuổi con gái.

Trương Hoa lúc này mới giật mình, nghĩ thầm, may mà nhớ ra kịp, nếu không lại quên mất ngày sinh nhật đầu tiên của con gái, nếu mà quên thật thì anh không thể tha thứ cho chính bản thân được.

Buổi tối, lúc Trương Hoa vẫn còn đang ở văn phòng đào tạo nhân viên mới, mẹ anh gọi điện đến nói: “Từ tết đến giờ đã hơn hai tháng rồi mà không dẫn cháu nội về nhà, còn hai ngày nữa là đến sinh nhật nó, con vẫn không định dẫn nó về nhà đấy à?”

Trương Hoa vội nói: “Dạo này con bận quá, quên không đưa Tĩnh Tĩnh về nhà chơi. Chuyện sinh nhật cháu để con bàn bạc với Trần Đình, cố gắng đưa cháu về nhà đón sinh nhật!”

Mẹ Trương Hoa thở dài trong điện thoại: “Con bé dễ thương như thế, mặc dù mang họ Trương mà nhà họ Trương lại không được quyết định!”

Trương Hoa không biết gì. Mẹ anh lại nói thêm: “Nếu hai anh chị không như thế, có lẽ tuần nào tôi cũng vào thăm cháu nội!”

6. Chương 05

CHƯƠNG 5

Lưu Huệ Anh cũng không hẳn là có ấn tượng tốt hay xấu với Hoàng Lực Hàng. Hồi đầu, cô chẳng có cảm giác gì

với anh ta, trước hết là vì Hoàng Lực Hàng khá lớn tuổi, tiếp đó cô cứ cảm thấy Hoàng Lực Hàng không phải mẫu người mà mình thích, trông thì nho nhã như quân tử nhưng cứ có cảm giác giả giả.

Nếu không phải Trần Đình nói người đàn ông này là thật lòng, tuổi tác lớn một chút sẽ biết quan tâm và chăm sóc hơn thì cô sẽ chẳng bao giờ cân nhắc đến chuyện này. Trần Đình nói: “Trước tiên cứ thử tìm hiểu xem, nếu được thì tiếp tục, cảm thấy không được thì thôi cũng đâu có muộn!”

Về sau Trần Đình có gặp Lưu Huệ Anh mấy lần, định nói ra nỗi lo của Trương Hoa với Lưu Huệ Anh nhưng cuối cùng lại sợ suy nghĩ của Trương Hoa là sai lầm nên cứ không nói. Mặc dù Lưu Huệ Anh đồng ý qua lại với Hoàng Lực Hàng nhưng vẫn rất dè dặt. Lúc cùng ăn cơm, cho dù Hoàng Lực Hàng nói gì cô cũng tuyệt đối không uống, tới đến dù muộn thế nào cũng tuyệt đối không cho Hoàng Lực Hàng đưa về.

Công ty Lưu Huệ Anh thường xuyên có khách hàng ở vùng khác đến, thỉnh thoảng Lưu Huệ Anh cũng phải đi tiếp khách, đến quán cà phê dưới công ty uống cà phê hay gì đó, vì vậy cô và Hoàng Lực Hàng mới quen nhau. Hai bên công ty có quan hệ làm ăn mà công ty của Hoàng Lực Hàng cũng cách công ty Lưu Huệ Anh không xa lắm.

Có hôm, Lưu Huệ Anh đang ngồi nói chuyện với khách ở quán cà phê thì đột nhiên nhìn thất Hoàng Lực Hàng ngồi đối diện, quay lưng về phía cô, vừa uống vừa nói chuyện điện thoại.

Lưu Huệ Anh nói với khách hàng: “Thật ngại quá, tôi có chút chuyện phải qua bên kia một lát, tôi sẽ trở lại ngay!”

Lưu Huệ Anh đi đến phía sau Hoàng Lực Hàng, phát hiện Hoàng Lực Hàng tay cầm điện thoại vừa nói vừa cười: “Đã tán được rồi, cậu còn không biết khả năng của tôi sao?”, đối phương lại nói một câu gì đó, Hoàng Lực Hàng liền bảo: “Phụ nữ một khi không có tâm lý đề phòng thì sớm muộn gì cũng đến tay thôi!”

Lưu Huệ Anh vốn định gọi anh ta nhưng nghe anh ta nói thế liền khựng lại, muốn nghe xem anh ta đang nói gì. Hoàng Lực Hàng tiếp tục: “Thủ đoạn gì? Đương nhiên là thủ đoạn cao tay rồi”, chắc là đối phương

đang hỏi anh ta, Hoàng Lực Hàng cười nói: “Rất đơn giản. Trước đó tìm hiểu cô bạn thân nhất bán hàng ở cửa hàng hoa, giả bộ không quen với bạn cô ta để nhiều lần đến cửa hàng hoa ấy, rồi lợi dụng cô bạn ấy, mọi chuyện rất đơn giản!”

Hoàng Lực Hàng lại nói tiếp: “Thật không ngờ cái cô chủ cửa hàng hoa ấy lại càng xinh đẹp hơn, sớm biết vậy tôi đã theo đuổi cô ta rồi!”

Lưu Huệ Anh nghe đến đây, vốn định đổ ụp cốc cà phê lên đầu anh ta nhưng ngẫm nghĩ có khách hàng ở đây nên lại thôi, giả bộ không có việc gì, quay lại ghế ngồi.

Ở phía xa, Hoàng Lực Hàng vẫn tiếp tục nói chuyện điện thoại với đối phương. Lưu Huệ Anh nói với khách hàng: “Thật ngại quá, tôi qua chào một người bạn, đã để anh đợi lâu rồi!”, khách hàng lắc đầu: “Không sao đâu!”

Buổi tối, Trần Đình đón con gái về đến nhà đã nhìn thấy Lưu Huệ Anh đứng đó. Trần Đình nói: “Sao đến mà không gọi cho tớ để tớ về sớm một chút!”

Lưu Huệ Anh đón lấy Tỉnh Tỉnh rồi nói: “Không sao, lên nhà đi!”

Lúc ăn cơm, Trần Đình nói: “Ngày kia là sinh nhật Tỉnh Tỉnh, không biết Trương Hoa có nhớ hay không nữa!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Cậu không nói với anh ấy à?”

Trần Đình nói: “Không, ban ngày tớ có gọi cho anh ấy có nhắc đến Tỉnh Tỉnh, hi vọng anh ấy nhớ ra!”

“Trương Hoa yêu con gái như thế chắc chắn là sẽ nhớ, không cần lo đâu!”

Trần Đình nhìn về mặt Lưu Huệ Anh có vẻ kì lạ liền hỏi: “Cậu có chuyện gì phải không?”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi kể cho Trần Đình nghe chuyện về Hoàng Lực Hàng.

Trần Đình nghe xong liền nói: “Đáng ra tớ phải nói sớm cho cậu mới đúng, xem ra suy đoán của Trương Hoa là không sai!”

Lưu Huệ Anh ngạc nhiên hỏi: “Suy đoán của Trương Hoa ư?”

Trần Đình liền kể cho Lưu Huệ Anh nghe những nghi vấn mà Trương Hoa đặt ra. Lưu Huệ Anh nói: “Xem ra linh tính của Trương Hoa quả là tốt!”

Trần Đình nói: “Loại đàn ông này không đáng để đau lòng!”

Lưu Huệ Anh cười: “Sao có thể đau lòng vì loại đàn ông đó chứ, tớ vốn chẳng có tình cảm gì đặc biệt với anh ta, nên tớ mừng thay cho tớ thì đúng hơn, vui mừng vì tớ luôn cẩn thận!”

Trần Đình nói: “Xem ra lần sau nhất định phải để Trương Hoa tham mưu mới được, đàn ông nhìn đàn ông sẽ chuẩn xác hơn!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Cậu định từ bỏ Trương Hoa là tớ tán công thật đấy nhé!”

“Không phải cậu thích Trương Hoa rồi đấy chứ?”

“Đương nhiên là tớ chỉ đùa thôi, sao có thể thích một người đàn ông đã từng ly hôn, lại có con rồi được?”

Lưu Huệ Anh lại nói tiếp: “Chỉ có điều nếu gặp được mẫu đàn ông như Trương Hoa, tớ tuyệt đối không từ bỏ! Cho dù có phải bám riết lấy anh ấy. Trong cái xã hội này có thể gặp được một người đàn ông tình cảm như thế chẳng phải chuyện dễ dàng!”

“Sau này đừng có nói như thế, cậu đang cố tình khiến tớ thấy hối hận đấy”.

“Biết là tốt rồi, ý của tớ là chỉ cần Trương Hoa chưa kết hôn là cậu vẫn còn cơ hội, hơn nữa cậu có con ắt chủ bài, đó chính là con gái, nếu bố mẹ Trương Hoa cũng thích con bé thì cơ hội thành công càng lớn!”

“Cậu nói vậy tớ mới nhớ, đã hơn hai tháng rồi không đưa Tỉnh Tỉnh về nhà thăm bố mẹ Trương Hoa! Đến hôm sinh nhật Tỉnh Tỉnh có nên đưa cháu về nhà ông bà không nhỉ?”

“Cái này còn phải hỏi à? Chắc chắn phải đi rồi, tớ tin bố mẹ Trương Hoa sẽ vui mừng lắm đấy!”

“Nhưng mà Trương Hoa không chịu mở miệng, tớ đâu tiện đi? Huống hồ tớ cũng không biết rõ Trương Hoa có nhớ ngày sinh nhật của con không nữa”.

Lưu Huệ Anh liền nói: “Nhiều lúc nhìn hai người mà tớ tức muốn chết, rõ ràng đều thích nhau mà chẳng ai chịu chủ động, sao bản thân không chủ động lên một chút? Nếu tối mai anh ấy vẫn không gọi cho cậu thì cậu gọi thẳng cho anh ấy đi!”

Chiều ngày hôm sau, Trần Đình đang ngồi trong cửa hàng nghỉ ngơi miên man thì đột nhiên Trương Hoa bế con gái bước vào, Trần Đình nhìn thấy anh thì vui lắm, nói: “Hôm nay anh không bận à?”

Trương Hoa nói: “Vẫn bận nhưng anh thấy chuyện của Tinh Tinh quan trọng hơn!”

Trần Đình nghe Trương Hoa nói vậy là biết ngay Trương Hoa vẫn nhớ ngày mai là sinh nhật con, những lo lắng trước đây của cô là thừa thãi.

Đúng lúc ấy Tinh Tinh cứ vùng vẫy đòi xuống, Trương Hoa liền đặt con xuống. Tiểu Nhã chạy lại đỡ Tinh Tinh, nói: “Để dì dắt con đi chơi nhé!”, thấy con gái được Tiểu Nhã dắt đi xa, Trương Hoa liền nói: “Anh muốn bàn bạc với em một chuyện, ngày mai sinh nhật Tinh Tinh, em có thể nghỉ một ngày không?”

Trần Đình nhướn miệng cười: “Anh cũng là một ông bố chuẩn đấy nhỉ, vẫn nhớ ngày mai là sinh nhật Tinh Tinh!” Trương Hoa không dám nói là ngày hôm qua đột nhiên nhớ ra, chỉ nói: “Đương nhiên là nhớ rồi, anh mong sinh nhật tròn một tuổi của con suốt mà!”

Trần Đình nói: “Ý anh là nghỉ một ngày Tinh Tinh ra ngoài chơi á?”

“Đúng thế, còn có một chuyện nữa anh muốn bàn với em, chiều mai có thể đưa Tinh Tinh về nhà bố mẹ không? Mẹ anh muốn để Tinh Tinh đón sinh nhật ở nhà!”

“Anh là bố của Tinh Tinh, anh quyết định thế nào thì làm như thế!”

“Thế thì tốt, ngày mai chúng ta sẽ dẫn Tinh Tinh vào trung tâm thành phố chơi, buổi chiều sẽ về nhà...” - Trương Hoa lại nói thêm: “Anh về công ty trước đây, tối nay còn phải đào tạo nhân viên mới, ngoài ra còn phải sắp xếp một số việc cho họ làm ngày mai!”

“Việc ở công ty có tiến triển thuận lợi không?”

“Công ty mới thành lập bao giờ xúng rất khó khăn, từ từ sẽ khắc phục được thôi!”

“Anh có niềm tin là tốt rồi, anh đi đi, để em trông Tinh Tinh cho!”

Đạo này Cổ Vân Vân rất u uất, một mặt là vì Trương Hoa đột nhiên xin nghỉ việc, mặt khác là mẹ cô thường lôi cô đến những buổi tụ họp vợ vãn. Về sau cô mới biết tham gia những buổi tụ họp ấy chỉ là cái cớ, cái chính là mẹ Cổ Vân Vân muốn tìm một đối tượng kết hôn cho con gái, luôn hi vọng con gái sẽ để mắt đến một chàng trai nào đó trong những buổi gặp gỡ.

Sau khi biết mục đích thật sự của mẹ, Cổ Vân Vân thẳng thừng từ chối tham gia những buổi gặp gỡ như thế này, thậm chí còn nói thẳng với bố mẹ là cô thích Trương Hoa. Cổ Triết Đông ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nói: “Con phải nghĩ cho kĩ, vợ cũ và con gái của Trương Hoa luôn ở bên cạnh nó, nó có tình cảm rất sâu sắc với vợ cũ, phục hôn là chuyện sớm muộn thôi!”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Con hiểu tính cách của Trương Hoa, chắc chắn sẽ không phục hôn đâu!”

“Bố thật không thể hiểu nổi, với điều kiện gia đình ta, tại sao con cứ nhất định phải chọn một người bạn trai như thế chứ? Từng ly hôn, có con riêng, quyết định nông nổi, đang trên đà phát triển thì từ bỏ công việc để ra làm riêng”.

“Những chuyện ấy không phải là lỗi của anh ấy, còn về chuyện tách ra làm riêng là bởi vì anh ấy có khả năng này”.

Cổ Triết Đông cười nhạt: “Khả năng này ư? Bố dám khẳng định với con một câu, không quá một tháng đâu, chắc chắn Trương Hoa sẽ thất bại đến mức trắng tay!”

“Bố nhìn nhận như thế là phiền diện, con tin anh ấy sẽ thành công!”

“Thế thì con cứ đợi đấy mà xem, đợi đến khi nào nó thất bại, bị tổn thương nó sẽ nghĩ đến vợ cũ, chắc chắn sẽ quay lại bên cạnh vợ cũ”.

Cổ Vân Vân định nói gì đó nhưng mẹ cô đã ngăn lại: “Bố mẹ chỉ vì muốn tốt cho con thôi, hi vọng con có thể nhận ra điều này. Người Trương Hoa yêu không phải là con, từ trước đến giờ nó chỉ yêu vợ cũ của nó thôi!”

Cổ Vân Vân đứng bật dậy gắt: “Thôi đừng nói nữa, con đi ngủ trước đây!”

Mẹ Cổ Vân Vân nhìn thấy con gái chạy lên tầng, thở dài.

Cổ Triết Đông nói: “Không cần lo, đợi khi nó phát hiện Trương Hoa dễ dàng thất bại như thế, nó sẽ hiểu ra rằng nó đã đánh giá Trương Hoa quá cao!”

Sáng ngày hôm sau, Cổ Vân Vân gọi điện cho Trương Hoa.

Dạo này ngày nào cô cũng phải đi cùng với mẹ nên không có thời gian đi tìm Trương Hoa, càng không biết rõ công ty mới của anh làm ăn ra sao.

Trương Hoa đang cùng Trần Đình đưa con gái đi công viên chơi thì nhận được điện thoại của Cổ Vân Vân. Trương Hoa nhìn thấy số điện thoại của Cổ Vân Vân liền đi qua một bên nghe điện: “Có chuyện gì thế?”

“Cậu đang ở đâu, sao nghe ồn ào thế?”

Sau khi rời khỏi công ty, tình cảm của Trương Hoa đối với Cổ Vân Vân cũng thay đổi đi nhiều, cũng không muốn giấu giếm chuyện gì nên nói thẳng: “Tôi với Trần Đình đang đưa con gái đi công viên, hôm nay là sinh nhật tròn một tuổi con gái tôi!”

Cổ Vân Vân ngắt điện thoại, lúc này cô mới thực sự cảm nhận được nguy cơ. Xem ra lời bố nói cũng có lý, tình cảm mà Trương Hoa dành cho Trần Đình rất sâu đậm.

Nếu Cổ Vân Vân đủ lý trí thì theo lẽ thường có lẽ cô sẽ cân nhắc đến chuyện thử từ bỏ tình cảm với Trương Hoa. Nhưng Cổ Vân Vân lại cho rằng, tất cả những chuyện này là do ở bên cạnh Trương Hoa, nếu Trần Đình biến mất hẳn khỏi thành phố này, Trương Hoa tự nhiên sẽ không còn lưu luyến tình cảm này nữa.

Cổ Vân Vân biết muốn Trần Đình rời khỏi thành phố này là chuyện không hề dễ dàng, hơn nữa hiện giờ cô ta đã có mấy cửa hàng hoa của mình, có nền tảng kinh tế nhất định, cô ta không muốn đi thì chẳng ai ép cô ta ra đi được.

Trần Đình thấy Trương Hoa nghe điện thoại xong có vẻ thất thần liền hỏi: “Điện thoại của Cổ Vân Vân à?”

“Em nhớ Cổ Vân Vân đến thế à? Tại sao cứ nhất định phải là điện thoại của cô ấy?”

“Ai nhớ cô ta chứ? Em thấy anh đi sang một bên nghe điện thoại thì nghĩ rằng là cô ta thôi!”

“Nhân viên mới của công ty gọi đến hỏi chút vấn đề, bên này ồn ào quá nên anh qua bên đó nghe thôi! Hay là chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào ăn cơm xong rồi về nhà bố mẹ!”

Bố mẹ Trương Hoa đã đứng chờ ở bến xe từ rất sớm. Trương Hoa ôm con xuống xe, Trần Đình xách đồ đi xuống sau. Mẹ Trương Hoa vội vàng chạy đến đón lấy cháu, nói: “Nhanh thật, hơn hai tháng không gặp mà đã lớn bằng này rồi!” rồi ngoảnh đầu sang hỏi Trương Hoa: “Nó biết gọi bố mẹ chưa?”

Trương Hoa nói: “Cũng không biết là có phải gọi bố mẹ không nữa, chỉ biết ẽ a suốt cả ngày thôi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Phải nói chuyện nhiều với con, đã đến lúc nó có thể nghe hiểu những gì chúng ta nói rồi đấy, phải kiên nhẫn mới được!”

Trần Đình đi theo sau nói: “Đại khái là vì bọn con đều bận nên ít có thời gian nói chuyện với con bé, sau này con sẽ nói chuyện với nó nhiều hơn!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Biết đi chưa?”

Trần Đình nói: “Vẫn chưa ạ, nhưng có thể đi men được một đoạn rồi, đa phần nó vẫn bò thôi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Bò nhiều cũng được, đỡ bị ngã!”

Thấy trên tay Trần Đình là một cái bánh gato, bố Trương Hoa liền nói: “Bố mẹ cũng mua bánh rồi!”

Trương Hoa nói: “Thế thì chúng ta phải ăn nhiều một chút, dù gì Tỉnh Tỉnh cũng không ăn được bao nhiêu!”

Trần Đình đang ở trong phòng khách thì mẹ cô gọi điện lên, hỏi sinh nhật Tỉnh Tỉnh làm gì? Trần Đình đi ra ngoài sân nói: “Con với Trương Hoa đưa Tỉnh Tỉnh về nhà bố mẹ anh ấy tổ chức sinh nhật cho con bé, hiện giờ con đang ở nhà bố mẹ anh ấy!”

Mẹ Trần Đình nghe thấy vậy trong lòng mừng thầm: “Thái độ của bố mẹ nó đối với con thế nào?”

Trần Đình nói: “Cũng tốt ạ!”

“Nếu có thể phục hôn thì nhớ mà sống cho tốt đấy!”

Trần Đình không muốn nói với bố mẹ cô chuyện cô đã chuyển ra khỏi nhà Trương Hoa, chỉ tiện miệng đáp: “Con biết rồi ạ!”

Mẹ Trần Đình lại hỏi tiếp: “Sức khỏe của con bé thế nào rồi?”

“Nó bị cảm cúm mấy lần, có một lần hình như ăn phải cái gì đó nên đau bụng, nhưng nói chung là cũng không tồi, rất khỏe mạnh ạ!”

Mẹ Trần Đình lại hỏi: “Cửa hàng hoa thế nào rồi?”

“Cũng ổn mẹ ạ!”

“Thế thì tốt rồi, Trương Hoa chịu bỏ tiền ra mở cửa hàng hoa cho con chứng tỏ nó vẫn còn tình cảm với con, sau này phải đối xử với nó cho tốt vào!”

Hai người nói thêm dăm ba câu nữa thì Trần Đình nói: “Mẹ Trương Hoa chuẩn bị đi nấu cơm rồi, con không nói được nhiều với mẹ nữa, con cũng phải vào giúp một tay rồi!”

Mẹ Trần Đình gật đầu: “Ừ, con đi đi!”

Trương Hoa nhìn một bàn đầy thức ăn, cười bảo: “Xem ra chúng ta cũng được hưởng sái của Tỉnh Tỉnh rồi, con bé có ăn được bao nhiêu đâu, chúng ta đành phải ăn hộ nó vậy!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Năm ngoái mẹ nghe nói hai đứa có thuê người giúp việc, hiện giờ người giúp việc còn ở”

Trần Đình nói: “Con và Tỉnh Tỉnh đã chuyển sang nơi ở mới rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình nói: “Con với Tỉnh Tỉnh đã chuyển ra ngoài rồi ư?”

“Vâng ạ, trước kia không có điều kiện nên đành phải ở tạm nhà Trương Hoa, hiện giờ có điều kiện hơn một chút nên không cần phải phiền phức như thế nữa”.

Mẹ Trương Hoa nhìn Trương Hoa: “Sao con không nói với mẹ?”

Trương Hoa cũng không ngờ Trần Đình đột nhiên nói ra chuyện này, chỉ biết cười áy ngại, không nói năng gì. Mẹ Trương Hoa ôm cháu gái, bón cho cháu ăn, trông có vẻ nặng nề tâm sự. Bởi vì mua đến hai cái bánh gato nên đành phải cắt một cái. Trần Đình nói: “Thế thì con cắt cái bánh mẹ mua nhé!”

Trương Hoa đã nói trước với Trần Đình là tối nay sẽ không về trung tâm thành phố. Trần Đình tấm xong liền ôm con vào phòng ngủ. Trương Hoa ngủ trong phòng Nhã Vận. Trương Hoa vừa mới vào phòng, bố mẹ anh đã vào theo.

Mẹ Trương Hoa nói: “Hoa, nói thật ẹ nghe, Trần Đình sau khi ly hôn có liên hệ gì với ông tổng giám đốc cũ không?”

Trương Hoa nói: “Qua hành vi của cô ấy thì chắc là không?”

Mẹ Trương Hoa cân nhắc một lát rồi nói: “Nếu như không liên hệ gì thì có thể đó chỉ là sai lầm lúc còn trẻ. Mẹ thấy vì đứa bé, hai đứa phục hôn đi, chỉ cần sau này nó chịu làm một người vợ ngoan là được!”

Bố Trương Hoa cũng nói: “Quan trọng là tương lai sau này, có thể sửa chữa được thì nên tha thứ con ạ, dù gì cũng có con với nhau rồi!”

Mẹ Trương Hoa lại hòa vào: “Đúng thế, giờ chỉ cần nhìn thấy cháu gái, nghĩ sau này nó phải sống trong một gia đình đơn thân là mẹ lại thấy xót xa”.

7. Chương 06

CHƯƠNG 6

Lúc ăn tối, Trần Đình nói đã dẫn con gái chuyển ra ngoài ở chỉ là vì không muốn bố mẹ Trương Hoa hiểu nhầm rằng cô vấ

n sống dựa vào Trương Hoa là vì trong tiềm thức, cô cũng không hy vọng bố mẹ Trương Hoa cho rằng mình cứ đeo bám Trương Hoa, càng không muốn bố mẹ Trương Hoa nghĩ rằng một mình cô không thể nuôi nổi con.

Mấy câu này của Trần Đình khiến ẹ Trương Hoa cảm thấy rất khó chịu, bởi vì bà biết Trần Đình không cần dựa vào Trương Hoa vẫn có thể nuôi con. Trước đây cứ nghĩ điều kiện của Trần Đình khó mà nuôi con một mình, có lẽ sớm muộn gì cũng phải giao con cho Trương Hoa.

Mẹ Trương Hoa nhìn cháu gái càng lớn càng đáng yêu, nghịch ngợm, trong lòng vô cùng phức tạp, vì vậy tối đến mới không nên được bảo Trương Hoa phục hôn. Trong mắt mẹ Trương Hoa, sức khỏe và tương lai của cháu gái là quan trọng hơn cả.

Mẹ Trương Hoa lại nghĩ, Trần Đình ly hôn rồi mà vẫn cố chấp muốn sinh đứa bé ra, cũng vẫn cứ ở lại thành phố này, vẫn sống ở bên con trai mình có lẽ thật sự đã biết sai lầm, thật sự hối cải.

Sáng ra ăn sáng xong, Trương Hoa và Trần Đình chuẩn bị đưa con gái về trung tâm thành phố, mẹ Trương Hoa liền nói với Trần Đình: “Dĩnh à, nếu như cửa hàng hoa không bận thì ở lại thêm một chút, bảo thằng Hoa nó về nhà trước!”

Trần Đình biết mẹ Trương Hoa có chuyện muốn nói với mình liền bảo Trương Hoa: “Thế anh về trước đi, em sẽ về sau một chút!”

Mẹ Trương Hoa đưa cháu gái cho ông nội bế rồi nói với Trần Đình: “Chúng ta vào phòng Nhã Vẹn một lát đi!”

Hai người vào phòng rồi, mẹ Trương Hoa liền đóng cửa lại. Mẹ Trương Hoa ngồi trên giường của Nhã Vẹn, Trần Đình bê một cái ghế ngồi xuống bên cạnh. Mẹ Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Dĩnh à, mẹ không có thời gian nói chuyện với con, con nói thật với mẹ, hồi đầu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Đình nghe giọng điệu của mẹ Trương Hoa, chợt nhớ lại những ngày tháng còn hạnh phúc lúc ở đây, tâm trạng phức tạp khiến ất cô ngân ngấn nước, không biết là vì giọng điệu ấm áp của mẹ Trương Hoa hay là vì câu hỏi của bà.

Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình, cũng không nói gì. Hồi lâu sau, Trần Đình mới nói: “Con biết con có lỗi với mẹ, cũng có lỗi với Trương Hoa. Trước khi ly hôn con đã biết mình sai rồi, con cũng từng cầu xin Trương Hoa tha thứ cho con, hi vọng có thể đối xử tốt với anh ấy cả đời này để bù đắp những áy náy trong lòng với anh ấy”.

Mẹ Trương Hoa nói: “Giờ nhìn thấy cháu gái, mẹ lại thấy chua xót. Nó không có lỗi, thế mà phải gánh chịu sai lầm của các con!”

Nước mắt Trần Đình trào ra: “Con biết như thế đối với Tĩnh Tĩnh là bất công, nhưng chuyện này không thể trách Trương Hoa được, đều là lỗi của con. Hiện giờ con chỉ hy vọng Tĩnh Tĩnh khỏe mạnh, trưởng thành thôi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nhưng một gia đình không hoàn chỉnh làm sao có thể mang lại hạnh phúc cho con bé?”

“Tất cả đều là lỗi của con, vì vậy con không trách Trương Hoa đâu, cho dù anh ấy đối xử với con thế nào con cũng chấp nhận!”

Mẹ Trương Hoa im lặng hồi lâu rồi nói: “Nói thật lòng mẹ không thể tha thứ cho con, nhưng vì con đã sinh con cho thằng Hoa, cũng nhận thức được sai lầm của mình rồi, lại nguyện sống bên cạnh thằng Hoa, còn để con bé mang họ Trương, mẹ không thể không tha thứ cho con!”

Mẹ Trương Hoa thấy Trần Đình cúi đầu trầm ngâm không nói gì liền hỏi: “Dĩnh à, nói thật lòng, tình cảm con dành cho Trương Hoa rốt cuộc thế nào?”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn mẹ Trương Hoa, sau đó kiên định nói: “Cho dù Trương Hoa sau này có kết hôn với ai đi nữa, con đều nghĩ không có ai yêu anh ấy hơn con đâu, bởi vì con biết anh ấy hiền lành, bởi vì con biết trong lòng con mãi mắc nợ anh ấy!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Nếu con đã nghĩ như vậy thì cứ đưa Tĩnh Tĩnh về đây ở đi, đợi khi nào hai đứa đi làm thủ tục xong, mẹ sẽ qua đó ở giúp các con trông nom Tĩnh Tĩnh”.

Trần Đình bất lực nói: “Giả sử vì mẹ ép buộc anh ấy mới đồng ý phục hôn hoặc vì Tĩnh Tĩnh mới đồng ý phục hôn, vậy thì trong lòng anh ấy sẽ không sao vui vẻ được. Nếu là như vậy con với Tĩnh Tĩnh thà ở bên ngoài chứ không muốn nhìn thấy anh ấy không vui!”

Mẹ Trương Hoa ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Thế thì tạm thời con ở ngoài một thời gian, chỉ cần sau này con đối xử thật lòng với thằng Hoa thì chuyện khuyên nhủ nó cứ để mẹ lo!”

Trần Đình nói: “Con chỉ hy vọng anh ấy vui vẻ, nếu phục hôn không thể khiến anh ấy vui vẻ, con tuyệt đối không đồng ý, chỉ có điều con vẫn cảm ơn mẹ đã tha thứ cho những sai lầm của c

Lúc hai người đi ra, Tĩnh Tĩnh đang chạy bước đi dưới sự dẫn dắt của ông nội, miệng còn cười oa oa. Trần Đình ôm con gái nói: “Thế thôi con với Tĩnh Tĩnh về đây ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Sao mà vội thế, ăn xong cơm trưa rồi hãy đi, dù gì ở cửa hàng vẫn còn nhân viên mà!”

Trần Đình đành phải ở lại, ngồi nhìn bố mẹ Trương Hoa chơi đùa với con gái. Ăn cơm trưa xong, Trần Đình đưa con gái về, mẹ Trương Hoa nói: “Sau này có thời gian thì thường xuyên dẫn Tĩnh Tĩnh về nhà chơi nhé. Thằng Hoa nó bận thì kệ nó!”

Trần Đình gật đầu đáp: “Vâng ạ!”

Trên đường về, Trần Đình cảm thấy rất vui, về đến nơi, cô đưa con đi thẳng đến cửa hàng hoa. Máy cô nhân viên thấy Trần Đình bế con đến liền tranh nhau bế. Tiểu Nhã đón lấy Tĩnh Tĩnh, nói: “Chị Dĩnh, chị nghỉ ngơi đi, để em trông cháu cho!”

Tiểu Nhã đặt Tĩnh Tĩnh xuống đất rồi dắt con bé tập đi, những cô nhân viên còn lại thì nhau dùng tay cù vào bụng Tĩnh Tĩnh: “Cứng à, lại đến để phá quấy phải không?”

Tĩnh Tĩnh bị các cô cù cho cười khanh khách, sau đó đi men quanh cửa hàng dưới sự dẫn dắt của Tiểu Nhã.

Một cô khác ngồi xuống nói: “Con cún con này mấy hôm trước đã làm vỡ mất một cái bình hoa, hôm nay có phải lại muốn đập thêm vài cái nữa không?”

Trần Đình đứng bên cạnh cười: “Đập vỡ bình hoa cũng không sao, đừng bị đứt tay đứt chân là được!”

Tiểu Nhã đỡ Tĩnh Tĩnh tập đi, nói: “Sau này sẽ lập một cuốn sổ nợ riêng cho con bé, phá hỏng những thứ gì phải ghi lại hết, rồi định kỳ tìm bố con đòi tiền nha!”

Một cô khác cũng hòa vào: “Lần sau thấy Trương mà đến là phải đòi tiền đấy!”

Trần Đình nghe các cô nhân viên nói chuyện với nhau mà không nhịn được cười.

Trần Đình đang ngồi sau quầy thu ngân thì có người đến, cô ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Hoàng Lực Hàng. Hoàng Lực Hàng nhìn thấy Trần Đình liền cất tiếng chào: "Chị Đình

Trần Đình cười khẩy: "Có phải lại gặp vấn đề khó khăn không?"

Hoàng Lực Hàng biết Trần Đình đang mỉa mai liền thành khẩn nói: "Đúng thế, cô gái trước kia tôi nói với chị lại không thêm đêm nữa đến tôi nữa rồi!"

Trần Đình đứng bật dậy, nói với cô nhân viên ở gần đó: "Rót cho chị cốc nước lạnh!"

Hoàng Lực Hàng còn tưởng là Trần Đình lấy nước ỉnh, tiếp tục nói: "Tôi không rõ là vì nguyên nhân gì, vì vậy tôi thấy rất bế tắc!"

Trần Đình đột nhiên hất thẳng cốc nước lạnh vào mặt Hoàng Lực Hàng rồi nói: "Đây chính là nguyên nhân đấy! Tôi vốn định hất nước nóng vào mặt anh, để xem bộ mặt ngụy quân tử của anh bị bỏng sẽ như thế nào?"

Trần Đình vô cùng phần nộ trước hành vi lừa gạt của Hoàng Lực Hàng đối với Lưu Huệ Anh. Cô biết Lưu Huệ Anh từng bị tổn thương một lần, vì vậy vốn không dám tưởng tượng Lưu Huệ Anh mà bị tổn thương thêm lần nữa sẽ ra sao.

Hành động đột ngột của Trần Đình khiến Hoàng Lực Hàng sững sờ, nhất thời không kịp phản ứng. Trần Đình nói tiếp: "Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám lại gần Huệ Anh nửa bước, tôi sẽ không khách khí với anh nữa đâu! Còn giờ thì mời anh biến ra khỏi cửa hàng của tôi!"

Hoàng Lực Hàng từ từ ý thức được Trần Đình đã biết chuyện của mình, trừng trừng nhìn Trần Đình hồi lâu rồi nói: "Cô giỏi lắm, hãy nhớ lấy hành vi ngày hôm nay của cô!", nói rồi liền đi thẳng ra ngoài.

Trương Hoa lúc này đang ở trong giai đoạn đào tạo nhân viên rất căng thẳng, đối với anh mà nói thời gian vô cùng gấp rút. Mẹ anh đã nói đến chuyện phục hôn với Trần Đình nhưng tạm thời anh chưa thể thoát khỏi ám ảnh quá khứ.

Điều quan trọng hơn là hiện giờ anh chẳng còn tâm tư nào để nghĩ đến những chuyện đó, anh biết rõ nếu công ty mới không có thành tích gì trong thời gian ngắn sẽ phải đối mặt với tình trạng thiếu hụt vốn.

Trương Hoa đặt hết hy vọng vào giai đoạn sau khi đào tạo nhân viên, bởi vì anh biết rằng chỉ cần có buổi đào tạo là công ty sẽ có thu nhập. Trương Hoa tin rằng dựa vào mối quan hệ mà mình đã xây dựng tổ chức vài buổi đào tạo không phải là việc khó.

Trần Đình gọi điện cho Trương Hoa, nói cảm thấy có người theo dõi mình. Trương Hoa cười nói: "Em tưởng rằng đang đóng phim chắc, lấy đâu ra mà lắm xã hội đen thế? Đừng nhạy cảm quá!"

Trần Đình nói: "Thật đấy, trong lòng em cứ thấp thỏm làm sao ấy!"

"Đừng căng thẳng như thế, có phải dạo này em làm việc mệt nhọc quá không?"

Trần Đình liền kể tạt nước vào mặt Hoàng Lực Hàng cho Trương Hoa nghe, sau đó nói: "Liệu anh ta có trả thù không? Tuyệt đối đừng làm hại Tỉnh Tỉnh!"

"Bây giờ em đang ở đâu?"

"Em gần đến nhà trẻ của Tỉnh Tỉnh rồi!"

Trương Hoa vội nói: "Anh qua đó ngay đây!"

Trương Hoa ngồi trên taxi nhìn thấy có hai người đàn ông vây lấy Trần Đình và con gái.

Taxi vừa đỗ lại Trương Hoa đã nghe thấy tiếng con khóc, trong lòng như có lửa bùng lên, ánh ném cho lái xe năm mươi tệ rồi nói: "Khỏi phải trả lại!" rồi mở cửa lao ra ngoài. Trong lòng anh, cho dù là ai cũng không được phép bắt nạt con gái anh, nếu ai dám làm tổn hại đến con gái anh, anh quyết liều mạng với kẻ đó!

Trần Đình lấy khăn mặt lau vết máu trên khóe miệng Trương Hoa, hỏi: "Anh có đau không?"

Trương Hoa nằm trên giường, cười nói: “Có người từng nói, đàn ông mà chưa từng đánh nhau chẳng khác gì chưa từng là thanh niên, cuối cùng cũng được đánh nhau một lần, thế cũng coi như mình từng là thanh niên!”

Trần Đình nói: “Đã đến thế này rồi mà còn đùa được!”

“Tĩnh Tĩnh không sao chứ?”

“Không sao, bọn chúng chỉ dọa hai mẹ con chứ không dám ra tay. Tĩnh Tĩnh sợ quá nên khóc òa!”

Trần Đình nhìn con gái đang bò quanh nhà, liền nói: “Nhưng mà một lúc là hết ngay, giờ lại nghịch tưng bừng kia k

“Thế thì tốt rồi!”

“Em không ngờ anh nóng nảy thế, vừa xông đến là ra tay liền!”

“Lúc ấy anh chẳng nghĩ ngợi nhiều, nghe thấy tiếng Tĩnh Tĩnh khóc chẳng còn nghĩ ngợi được gì nữa!”

Trần Đình tức tối nói: “Thật không ngờ đám người ấy lại vô lại đến thế!”

“Hay là sau này để anh đón Tĩnh Tĩnh cho!”

“Không sao, bọn chúng không dám làm gì đâu, cùng lắm là hù dọa thôi, cái chính là em lo cho Lưu Huệ Anh thôi, cô ấy ở có một mình!”

Đang nói chuyện thì có người gõ cửa. Trần Đình liền chạy ra mở cửa, là Lưu Huệ Anh. Trương Hoa cũng ngồi dậy, Lưu Huệ Anh nhìn thấy trên mặt Trương Hoa có vết máu, hình như còn hơi sưng liền hỏi có chuyện gì xảy ra.

Trần Đình liền kể lại tình hình cho Lưu Huệ Anh nghe. Lưu Huệ Anh nghe xong nói: “Xem ra cảm giác của tớ không sai, mấy hôm nay tớ cứ cảm thấy có gì đó là lạ, dường như có ai đó cứ theo sau tớ, hôm nay cảm thấy bất an nên mới chạy đến đây!”

Trương Hoa liền nói: “Hôm nay em ngủ ở đây với Trần Đình đi, ngày mai anh sẽ giải quyết chuyện này!” rồi quay sang nói với Trần Đình: “Em viết địa chỉ cụ thể và họ tên của hắn cho anh!”

Trần Đình nói: “Anh định giải quyết thế nào?”

“Đương nhiên là anh có cách, chỉ có điều anh luôn muốn sống bình yên nên chẳng thích hao tâm tổn sức vì mấy chuyện vớ vẩn thế này!”

Trần Đình liền nói: “Anh đừng làm bậy nhé, em không mong anh lại đi đánh nhau đâu, đó là hành động của bọn trẻ con!”

“Nếu không phải vì Tĩnh Tĩnh thì anh đâu có nóng nảy ra tay với người khác như thế!”

Ngô Phong Hải đi ngang qua công ty mới của Trương Hoa, vừa vào văn phòng Trương Hoa đã nói: “Chẳng mấy khi giám đốc Trương lại gọi cho tôi, tôi mừng quá!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Phong Hải, mau ngồi đi, lâu lắm không gặp, tôi nhớ anh lắm đấy!”, nói rồi liền ném cho anh ta một điều thuốc.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, Ngô Phong Hải liền nói: “Giám đốc Trương gọi tôi đến đây chắc là có việc gì đó, anh cứ nói thẳng, anh em có thể giúp được gì nhất định sẽ giúp!”

Trương Hoa nói: “Đúng là có chuyện muốn nhờ anh giúp cho. Sắp đến giờ cơm rồi, chúng ta ra ngoài vừa ăn vừa nói chuyện đi!”

Mấy ngày liền Lưu Huệ Anh đều đến chỗ Trần Đình ngủ.

Buổi tối lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh nói: “Tại sao trên đời vẫn còn loại người vô lại đến thế nhỉ?”, Trần Đình mỉm cười nói: “Ngày mai cậu có thể an tâm về nhà rồi!”

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Tại sao?”

Lúc này Trần Đình mới nói: “Hôm nay Hoàng Lực Hàng đã đích thân đến cửa hàng xin lỗi tớ rồi, còn cầu xin tớ tha thứ cho anh ta lần này, nói là mình có mắt không trông, xúc phạm cao nhân, còn hứa sẽ tránh xa chúng ta đây!”

“Trương Hoa dùng cách gì thế?”

“Ai mà biết được, con người anh ấy đến giờ tớ còn chưa hiểu rõ, nên nói là càng ngày càng không thể hiểu rõ, thỉnh thoảng cảm thấy rất đơn giản, nhiều khi lại thấy rất phức tạp, đôi lúc lại thấy rất đáng sợ!”

“Đừng có nói thế, tớ thấy anh ấy là một người đàn ông bình thường!”

“Nhưng có một điều tớ có thể khẳng định, anh ấy rất yêu thương Tĩnh Tĩnh, còn vì Tĩnh Tĩnh mà lần đầu tiên đánh nhau đấy!”

“Chỉ sợ anh ấy không yêu con thôi, chứ anh ấy yêu con đến thế thì cả đời này sẽ không thể thoát khỏi mối quan hệ với cậu đâu!”

“Nhiều lúc tớ cũng không biết nên buồn hay hạnh phúc, dường như giữa cả hai người chỉ kết nối với nhau bằng đứa con thôi”.

Cổ Triết Đông nói với con gái rằng nhiều nhất chỉ hơn một tháng là công ty của Trương Hoa sẽ sụp đổ, thậm chí là trắng tay. Ông dám nói câu này cũng là vì có cơ sở nhất định. Thực ra chưa đến một tháng mà Trương Hoa đã biết rõ bản thân mình đã thất bại, nếu như tiếp tục chỉ sợ ngay cả tiền lương cho nhân viên cũng không trả nổi.

Trương Hoa vốn nghĩ dựa vào những mối quan hệ mình đã xây dựng bấy lâu nay, muốn tổ chức vài buổi đào tạo không phải là việc khó, hơn nữa thu nhập từ những buổi đào tạo kiểu này Trương Hoa cũng nắm rất rõ, nếu thành công, chỉ vài buổi là anh có thể duy trì công ty cả nửa năm.

Trương Hoa tách ra làm riêng mới hiểu câu nói của Ông Hoa: “Thiên lý mã rời khỏi Bá Lạc sẽ mất đi tác dụng”, tất cả những mạng lưới, mối quan hệ đều tồn tại vì có sự tồn tại của Bá Lạc. Hơn nữa rõ ràng “Bá Lạc” đã nói trước với tất cả đối tác, những người trong cùng ngành. Dường như tất cả những người trong ngành đều biết con “Thiên lý mã” này là đồ vong ân phụ nghĩa.

Trương Hoa lúc này mới hiểu xây dựng sự nghiệp riêng thành công hay thất bại không chỉ phụ thuộc vào năng lực, ít nhất thì với những lớp đào tạo cao cấp mà anh nhắm đến lúc này cũng không chỉ do năng lực của anh quyết định. Hướng hồ giờ ngoảnh đầu nhìn lại mình mới phát hiện, danh tiếng của anh trong lĩnh vực đào tạo có được cũng là nhờ sự “lãng xê” của Cổ Triết Đông.

Nếu ông ta có thể nhanh chóng đưa anh lên đỉnh cao của ngành đào tạo thì tự nhiên cũng dễ dàng đẩy anh trở lại vị trí bình thường. Cuối cùng Trương Hoa đã hiểu ra, thân phận và địa vị thực sự mới là nhân tố quan trọng quyết định các mối quan hệ.

Các nhân viên hết giờ làm đều về cả rồi, Trương Hoa một mình ngồi đốt thuốc trong văn phòng. Mặc dù bản thân anh luôn cổ vũ nhiệt tình, các thanh niên này cũng đang tràn trề nhiệt huyết về một tương lai tươi sáng nhưng bản thân Trương Hoa hiểu rất rõ, đã đến lúc nên cân nhắc việc từ bỏ công ty này, hiện giờ mà bỏ cuộc thì ít nhất vẫn chưa đến mức trắng tay. Trương Hoa cũng hiểu, nhiều khi chỉ có nhiệt tình không thôi sẽ không thể chiến thắng hiện thực.

8. Chương 07

CHƯƠNG 7

Trương Hoa đang ngồi trầm tư trong văn phòng thì Trần Đình gọi điện đến, nói rằng hôm nay Lưu Huệ Anh mời, hỏi anh có thời gian không. Trương Hoa hỏi: “Sao đột nhiên”

ên lại mời chúng ta thế?”

“Là để cảm ơn anh đã giúp đỡ cô ấy đấy!”

“C mấy khi cô ấy mời, chắc chắn phải đi rồi, chỉ có điều người giúp cô ấy thực sự không phải là anh!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Không phải là anh? Thế thì là ai?”

Trương Hoa liền nói: “Thế này đi, em bảo với cô ấy, anh dẫn theo một người nữa!”

Trần Đình với Lưu Huệ Anh đang chơi đùa với Tỉnh Tỉnh ở tong phòng ăn thì Trương Hoa dẫn Ngô Phong Hải vào.

Trương Hoa đến gần ôm con gái rồi nói với hai cô: “Đây là nhân vật chính của ngày hôm nay! Anh ấy tên là Ngô Phong Hải, là đồng nghiệp ở công ty anh trước đây!”

Ngô Phong Hải cười nói: “Giám đốc Trương có thể nhờ tôi giúp chứng tỏ là tín nhiệm tôi, như vậy là đủ rồi!” rồi nói với Trương Hoa: “Đứa bé này là?”

Trương Hoa cười: “Con gái tôi đấy!”

Ngô Phong Hải hơi ngạc nhiên, bởi các đồng nghiệp ở công ty đều biết anh từng ly hôn nhưng không biết anh có con gái.

Trương Hoa cười nói: “Có phải ngạc nhiên lắm không?”, sau đó lại quay sang giới thiệu Trần Đình với Ngô Phong Hải: “Đây là mẹ cháu!”, rồi nhìn sang Lưu Huệ Anh, nói: “Đây là bạn học của cô ấy, Lưu Huệ Anh!”

Ngô Phong Hải nhìn hai người nói: “Tôi từng nghe giám đốc Trương nhắc đến hai cô”, rồi quay sang hỏi Trương Hoa: “Tôi gọi là chị dâu hay là xưng hô thế nào đây?”

Trần Đình vội nói: “Anh cứ thoải mái đi!”

Ngô Phong Hải cười: “Vậy tôi gọi là chị dâu nhé!”

Trương Hoa cũng cười bảo: “Nói đùa à, anh còn lớn hơn tôi hai tuổi đấy!”

Ngô Phong Hải cũng cười: “Thì tôi muốn thể hiện sự tôn trọng mà!”, rồi nói với Lưu Huệ Anh: “Chào cô Lưu!”

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Anh đừng khách sáo thế! Anh cứ gọi em là Huệ Anh là được rồi!”

Ngô Phong Hải nhìn cô một lát rồi nói: “Chẳng trách cô Lưu bị người ta rối!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Anh đang khen tôi đấy à?”

“Tôi chỉ nói cảm nhận của mình thôi mà!”

Trương Hoa hỏi: “Đã gọi món chưa?”

“Bọn anh chưa đến làm sao bọn em dám gọi? Kiểu gì cũng phải trưng cầu ý kiến của khách chứ!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi khinh thường nhất là lũ đàn ông bắt nạt đàn bà con gái, nếu tôi mà biết chuyện này thì cho dù giám đốc Trương không tìm tôi cũng phải nhúng tay vào!”

Trương Hoa cười: “Anh biết rõ điều này, dù gì cũng chơi với Phong Hải một thời gian rồi mà!”

Trần Đình liền nói: “Em cứ thấy ngạc nhiên, các anh dùng cách gì mà khiến cho gã đó ngoan ngoãn đến cửa hàng em xin lỗi thế?”

Trương Hoa liền nói: “Cái này em phải hỏi Phong Hải!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Em cũng rất tò mò, chẳng nhẽ là tấn cho hắn một trận à?”

Ngô Phong Hải liền nói: “Đánh nhau là chuyện con nít mới làm, có thể tránh được thì hết sức tránh đi, thực ra bọn anh chỉ hết sức lịch sự mời hắn uống vài ly rượu thôi!”

Lưu Huệ Anh càng thêm tò mò, nói: “Uống rượu á?”

Trương Hoa cười bảo: “Chỉ có điều anh nghĩ chẳng ai muốn uống loại rượu này!”

Trần Đình liền hỏi: “Tại sao?”

Trương Hoa giải thích: “Lấy ví dụ một lần trong số đó nhé, đó là lần Hoàng Lực Hàng vừa mới đi uống ở bar, gần sáng mới lảo đảo về nhà, vừa mới đến chân cầu thang đã bị mấy người bọn Phong Hải mời đi uống tiếp!”

Trần Đình nói: “Là như thế á?”

Ngô Phong Hải bật cười: “Những chuyện bọn tôi làm rất đơn giản, nhưng tối hôm ấy vợ hắn không thấy hắn về nhà, gọi điện thì tắt máy nên đã báo cảnh sát, kết quả là tìm thấy hắn say mềm nằm bẹp dưới đất.”

Lưu Huệ Anh càng kinh ngạc hỏi: “Hắn có vợ rồi ư?”

Ngô Phong Hải đáp: “Đương nhiên là có vợ, nếu không đứa con gái đang học tiểu học của hắn từ đâu mà có?”

Lưu Huệ Anh càng tròn tròn mắt: “Còn có cả con gái ư?”

Ngô Phong Hải nói: “Bọn tôi ở thành phố bao nhiêu năm nay, cái khác không dám nói chứ bạn bè thì không ít, điều tra chút chuyện vặt nhanh lắm. Chỉ có điều tôi không bao giờ động tay với phụ nữ, vì vậy vợ và con gái hắn tuyệt đối an toàn, đã là đàn ông nên ra dáng đàn ông, chỉ cần hắn là một thằng đàn ông chân chính, cho dù có cho tôi mấy cái bạt tai tôi vẫn kính trọng hắn như vậy!”

Trần Đình lại hỏi: “Thế tại sao hắn đồng ý đi uống với bọn anh? Hơn nữa lại còn uống nhiều như thế?”

Ngô Phong Hải liền nói: “Mấy người bọn tôi nhiệt tình, hiếu khách như thế, sao hắn dám từ chối?”

Lưu Huệ Anh cười: “Xem ra có những lúc không cần thiết phải đánh nhau mới giải quyết được vấn đề!”

Trần Đình lại hỏi: “Các anh làm thế với hắn mà không sợ hắn báo cảnh sát à?”

Ngô Phong Hải nói: “Mức độ nhiệt tình của bọn tôi hắn hiểu rất rõ, sao có thể làm những chuyện ấy được? Ngô nhớ chúng tôi nhiệt tình thêm tí nữa, chẳng phải quan hệ với nhau càng thân thiết, thế thì càng phải thường xuyên đi với nhau sao?”

Lưu Huệ Anh nâng cốc lên mời Ngô Phong Hải: “Mặc dù tôi rất ít uống nhưng tối nay vẫn muốn mời anh một ly!”

Ngô Phong Hải nói: “Chút chuyện vặt này đã là gì, cô mà muốn mời thì thế này đi, cô uống một cốc, tôi uống hai cốc!”

“Nếu cô cảm thấy không công bằng thì tôi uống ba cốc!”

Trần Đình cũng nâng cốc mời Ngô Phong Hải. Lưu Huệ Anh liền nói: “Anh uống như thế chẳng phải rất dễ say sao?”

Trương Hoa bật cười: “Đừng nói là bọn em, anh ấy có thể uống gấp đôi a

Ngô Phong Hải nói với Trần Đình: “Chị dâu, tôi có được hút thuốc không? Thấy có trẻ con nên tôi ngại không dám hút!”

Trần Đình liền nói: “Anh cứ hút đi, không sao đâu, Trương Hoa vẫn hút thuốc bên cạnh nó mà!”

Lúc Lưu Huệ Anh gọi nhân viên phục vụ đến thanh toán, nhân viên phục vụ liền nói có người thanh toán rồi. Ngô Phong Hải liền cười nói: “Tôi xưa nay chưa để phụ nữ trả tiền bao giờ, ban này tôi đã ra thanh toán rồi!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Thế sao được? Đã nói là tôi mời rồi mà!”

Trương Hoa liền xen vào: “Thôi bỏ đi, lần sau lại mời tiếp. Ưu điểm lớn nhất của Ngô Phong Hải là từ xưa đến nay không lợi dụng đàn bà!”

Lưu Huệ Anh còn định nói gì thì Trần Đình đã xen vào: “Thế để lần sau đi!”

Mấy người ra khỏi nhà hàng, Trương Hoa nói với Ngô Phong Hải: “Huệ Anh uống chút rượu nên anh tiễn cô ấy nhé, tôi phải đưa con gái về đây!”, rồi ngoảnh đầu sang nói với Lưu Huệ Anh: “Có Phong Hải tiễn em cứ yên tâm, anh ấy không háo sắc đâu!”

Trương Hoa vào nhà một cái là đặt con gái lên giường, nói: “Ôi nóng quá!”

Trần Đình liền hỏi: “Có cần phải bật điều hòa không?”

“Không cần đâu, tại ôm Tỉnh Tỉnh nên nóng đấy mà”.

Trần Đình hỏi: “Ngô Phong Hải làm bộ phận gì vậy?”

“Giám đốc khu vực của công ty điện tử Triết Đông”.

“Trông có vẻ cũng được đấy, tính cách rất cởi mở!”

“Trong đám nhân viên cấp dưới, anh thích nhất là anh ta, tính cách thẳng thắn, cởi mở, bạn bè cũng nhiều”.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh đột nhiên nhớ ra, em cảm thấy giới thiệu cậu ta cho Lưu Huệ Anh thế nào?”

”Anh ấy vẫn chưa lấy vợ à

“Chưa, anh ta vẫn còn độc thân, hình như là không có hứng thú với phụ nữ”.

Trần Đình cười nói: “Không có hứng thú với phụ nữ thì giới thiệu cho Lưu Huệ Anh làm gì?”

“Có một số đàn ông là như thế, không muốn lãng phí thời gian cho chuyện tình cảm, chờ đợi tình cảm tự tìm đến với mình hoặc chờ người khác giới thiệu cho. Trước khi quen em chẳng phải anh cũng không có hứng thú với phụ nữ hay sao!”

“Đàn ông các anh nhìn nhau chắc không lầm đâu, để sau này em thử nói chuyện với Huệ Anh, có thể thành một đôi thì cũng là chuyện tốt!” - Nói rồi Trần Đình như chợt nhớ ra điều gì, vẻ mặt trở nên lo lắng. Trương Hoa nhìn Trần Đình liền hỏi: “Sao thế?”

“Không biết anh ấy có để tâm đến chuyện trước đây của Huệ Anh không?”

“Anh không dám hỏi Huệ Anh chuyện quá khứ của cô ấy, có lẽ là một chuyện rất đau lòng, hi vọng Phong Hải có thể rộng lòng như Dương Uy!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, nói: “Thế anh thì sao? Tại sao anh không thể giống như Dương Uy?”

Trương Hoa nhìn sang chỗ khác, nói: “Xã hội sữ dĩ phức tạp là bởi vì tính cách của con người rất phức tạp!”

Trương Hoa đến bên giường hôn con gái rồi nói: “Thế thôi anh về đây!”

Lúc tiễn Trương Hoa ra cửa, Trần Đình liền hỏi: “Công ty thế nào rồi?”

“Giờ vẫn chưa nói gì được, đang trong giai đoạn khởi đầu”.

Trương Hoa xuống khỏi xe buýt, châm một điếu thuốc rồi chậm chậm đi bộ về nhà. Vừa đến dưới tầng đã nhìn thấy một chiếc xe hơi bật đèn sáng trưng, sau đó là một hồi còi inh ỏi. Trương Hoa nhìn kĩ, hóa ra là xe của Cổ Vân Vân.

Trương Hoa lại gần: “Sao cậu lại ở đây?”

Cổ Vân Vân tắt máy, đi ra khỏi xe nói: “Đợi cậu đấy, sao muộn thế này mới về thế?”

Trương Hoa nhìn cô, xoay người đi lên tầng rồi nói: “Lên trên đi!”

Cổ Vân Vân vừa vào nhà liền hỏi: “Công ty mới của cậu thế nào rồi?”

Trương Hoa thả mình xuống ghế sofa, nói: “Chuẩn bị bỏ cuộc rồi!”

Cổ Vân Vân ngạc nhiên hỏi: “Chuẩn bị bỏ cuộc ư? Có vấn đề ở đâu thế?”

“Vấn đề ở đâu chắc bố cậu hiểu rõ hơn ai hết!”

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Chẳng trách bố tôi nói chẳng quá một tháng cậu sẽ thất bại đến trắng tay!”

Trương Hoa chẳng chút ngạc nhiên với câu nói này, chỉ hỏi: “Ông ta nói khi nào thế?”

Cổ Vân Vân nói: “Khoảng hai mươi ngày trước!”

“Ông ta tính toán rất chuẩn, nếu như cố gắng, cộng tất cả tiền lương nhân viên, chi phí quảng cáo, chi phí nghiệp vụ... vào với nhau thì nhiều nhất cũng chỉ chịu được không quá mười ngày nữa”.

“Lẽ nào bố tôi cố ý làm cho cậu thất bại?”

Trương Hoa cười khẩy nói: “Vì lí do gì thì tôi không biết, tôi chỉ biết tôi đã đến lúc trắng tay, ngày mai tôi sẽ cho nhân viên nghỉ việc, đóng cửa công ty!”

“Đây đâu giống phong cách của cậu, cậu là người không chịu nhận thua bao giờ cơ mà!”

“Con người đều dần dần trở nên trưởng thành, đều dần dần trở nên lý trí, chỉ dựa vào tính cách thôi làm sao có thể sinh tồn”.

“Hay là tôi âm thầm tài trợ vốn cho cậu, tôi tin cậu có thể vượt qua!”

“Nếu bao nhiêu ngày qua tôi có thể nhìn ra hướng thành công trong tương lai thì chuyện tiền vốn không phải vấn đề lớn, bây giờ cho dù có vốn đổ vào cũng chỉ lỗ thôi”.

Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh Trương Hoa, nghĩ ngợi rất lâu mới nói: “Trương Hoa, hay là chúng ta kết hôn đi, như thế cậu sẽ nghiêm nhiên trở thành người tiếp quản công ty của bố tôi, cũng có thể phát huy tối đa khả năng

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu rồi nói: “Trước tiên, tôi chưa bao giờ nói sẽ kết hôn với cậu. Thứ hai, giả sử tôi có muốn kết hôn với cậu thật cũng không muốn người khác hiểu lầm là tôi muốn dựa vào bố cậu! Ngoài ra, mặc dù tôi không thể tha thứ cho Trần Đình nhưng Tỉnh Tỉnh là con gái tôi, vì con gái nên tôi sẽ không vội vàng cân nhắc chuyện tái hôn”.

Cổ Vân Vân thấy Trương Hoa bình thản nói ra những vấn đề này, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, ít nhất anh cũng không từ chối cô. Lúc nói những điều này, cô còn lo Trương Hoa sẽ nổi đóa, sợ anh sẽ thẳng thừng từ chối, dù gì hai người chưa bao giờ bàn bạc nghiêm túc những chuyện như thế này.

Cổ Vân Vân cũng bình thản: “Tôi biết cậu có tình cảm với cả Trần Đình và con gái, nhưng cậu vẫn để bụng chuyện quá khứ của Trần Đình, thay vì như vậy chi bằng hãy sớm từ bỏ, mặc dù tôi không giỏi giang nhưng ít nhất bao nhiêu năm nay trong lòng tôi chỉ yêu có một mình cậu!”

Trương Hoa không nói gì. Cổ Vân Vân liền nói tiếp: “Sở dĩ bố tôi đối phó với cậu là bởi vì ông ấy sợ tôi và cậu sau này sẽ dây dưa mãi như thế này, nếu chúng ta một mực muốn kết hôn, ông ấy chỉ có thể chấp nhận thôi!”

Trương Hoa nói: “Tôi nhắc lại lần nữa, thứ nhất, tạm thời tôi không muốn cân nhắc đến chuyện kết hôn. Thứ hai, tôi cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với cậu!”

“Cậu cần gì phải tự làm khổ mình như thế, bố tôi chỉ có mình tôi là con gái, ông ấy cũng hiểu rõ tính của tôi, chỉ cần là chuyện tôi muốn ông ấy cũng không làm gì được”.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa ngồi im lì hút thuốc bên cạnh liền nói: “Chẳng nhẽ cậu vẫn còn yêu Trần Đình? Vẫn không muốn từ bỏ cô ấy?”

9. Chương 08

CHƯƠNG 8

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Là tôi nói chưa rõ hay là cậu nghe chưa rõ?”

”Cậu thật sự định từ bỏ

ở công ty sao?”

“Bao nhiêu lâu nay, gặp phải quá nhiều chuyện khiến cho tôi càng thêm lý trí, tôi biết khi nào nên từ bỏ và khi nào không nên từ bỏ!”

Cổ Vân Vân nói: “Cuộc sống của cậu vốn có thể rất bình yên và thoải mái, thế nhưng cậu cứ khẳng khái ở lại trong cái môi trường phức tạp này”.

“Cuộc sống của một người không thể nào hoàn toàn bình yên và thoải mái được! Cuộc sống hoàn toàn bình yên và thoải mái chỉ có ở một loại người!”

“Là loại người nào?”

“Những người tâm thần, có thể mọi người đều nghĩ đây là một cụm từ mang nghĩa xúc phạm, nhưng những người tâm thần luôn luôn sống bình yên và hạnh phúc hơn những người bình thường, bởi vì tư duy của họ cực kì đơn giản!”

“Đây là một tư tưởng cực kì tiêu cực, giả sử ngay cả tư tưởng bình thường cũng không có thì cuộc sống thậm chí chẳng có gì thú vị chứ đừng nói là hưởng thụ cuộc đời!”

“Có thể cậu nói đúng, vì vậy tôi mới cảm thấy bản thân của sự sống đã rất mâu thuẫn!”

“Nếu đã biết mâu thuẫn sao còn quyết định từ bỏ công ty? cho dù là thành công hay thất bại đều cần phải thử một lần chứ!”

“Chỉ là từ bỏ tạm thời thôi, điều ấy không có nghĩa tôi nhận thua trước bố cậu!”

Trước khi đi Cổ Vân Vân còn nói: “Giả sử công ty cậu muốn tiếp tục nhưng thiếu tiền vốn cứ nói với tôi!”

Trương Hoa không nói gì, tiễn Cổ Vân Vân ra cửa rồi liền đóng cửa về phòng đi ngủ.

Lưu Huệ Anh bước xuống khỏi taxi nói với Ngô Phong Hải ngồi phía trước: “Anh có muốn vào nhà tôi ngồi một lát không?”

Ngô Phong Hải nói: “Nhiệm vụ của tôi là đưa cô về nhà, giờ đã đến nơi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi!”

Ngô Phong Hải nói xong liền nói với bác lái xe: “Bác tài, chúng ta quay đầu đi!”

Lưu Huệ Anh đứng dưới chân cầu thang nhìn theo xe taxi lái đi rất xa rồi mới quay người đi lên tầng Trương Hoa cho gọi tất cả nhân viên vào văn phòng. Đợi mọi người ổn định chỗ ngồi rồi, Trương Hoa đi đến trước mặt họ, cúi người một cái nói: “Hôm nay tôi phải nói một tiếng xin lỗi với mọi người, tôi tin mọi người đều biết rất rõ công ty gặp phải một số vấn đề, những vấn đề này không phải chỉ dựa vào năng lực với nhiệt tình hay thủ đoạn là có thể giải quyết được, hay nói cách khác, công ty bắt buộc phải điều chỉnh phương hướng phát triển, nhưng cần phải có thời gian, vì vậy kể từ ngày hôm nay, công ty sẽ dừng hết mọi hoạt động!”

Các nhân viên có lẽ cũng không nghĩ đến những chuyện này nên không ai nói gì. Trương Hoa lại nói: “Bắt đầu từ hôm nay, mọi người có thể tìm việc mới, nếu công ty hoạt động lại, những ai chưa tìm được công việc khác, tôi rất hoan nghênh các bạn quay lại công ty!”

Trương Hoa nói với cô gái ngồi bên cạnh: “Tiểu Lâm, phiên em hôm nay tính toán rồi trả lương ọi người nhé!”

Trương Hoa nói xong liền thần thờ đi ra ngoài, một chàng trai đột nhiên lên tiếng: “Cám ơn giám đốc Trương trong thời gian qua đã đào tạo bọn em, cho dù thế nào, bọn em cũng đã học được rất nhiều kiến thức hữu ích, giả sử anh có mở lại công ty, nhất định em sẽ quay lại!”

Trương Hoa nghe thấy vậy, trong lòng vô cùng cảm động, đến gần cậu ta, đưa tay lên vỗ vai cậu ta rồi nói: “Cám ơn!”

Người ngồi bên cạnh cũng nói: “Cậu Đăng nói đúng đấy, bọn em biết rõ khả năng đào tạo của giám đốc Trương, nghiệp vụ không tốt chắc chắn là do hành vi của con người, bọn em có thể hiểu được, hi vọng giám đốc nhanh chóng điều chỉnh phương hướng, nếu trong thời gian ngắn có thể điều chỉnh được, bọn em đều muốn tiếp tục theo anh!”

Những lời hai người này nói dường như đã khích lệ mọi người, dù gì ngoài cô nhân viên tài vụ Tiểu Lâm ra thì toàn là con trai, ai cũng nhiệt huyết, tràn trề sức sống, cũng dễ bị khuấy động. Những người khác cũng phụ họa: “Đúng đấy, chỉ cần sau này giám đốc Trương cần, cứ gọi điện thoại nói một tiếng là được!”

Trương Hoa ngồi trong văn phòng, các nhân viên lục tục qua chào tạm biệt rồi ra về. Tiểu Lâm, tên đầy đủ là Lâm Lam là người cuối cùng rời khỏi công ty. Có lẽ là vì Trần Đình cũng xuất thân là dân tài vụ nên Trương Hoa cũng có cảm giác khá thân thiết với Tiểu Lâm.

Trương Hoa bảo Lâm Lam ngồi xuống, hỏi cô: “Em có nhiều bạn bè ở đây không?”

Lâm Lam lí nhí nói: “Em vừa mới tốt nghiệp đã đến thành phố này, có một bạn học cùng đến đây, cô ấy cũng làm tài vụ ở một công ty khác ạ!”

Trương Hoa liền nói: “Có phải tìm việc rất khó không?”

Lâm Lam cúi đầu không nói gì. Trương Hoa biết những sinh viên mới tốt nghiệp từ nơi khác đến mưu sinh chẳng phải chuyện dễ dàng. Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Em về trước đi, ngày mai anh sẽ liên lạc với em, ở chỗ một người bạn của anh hình như đang cần một nhân viên tài vụ!”

“Cám ơn giám đốc Trương, em về trước đây ạ!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, hỏi: “Có phải anh có gì muốn nói không?”

Trương Hoa đặt bát đĩa xuống, nói: “Giờ em phải chăm Tinh Tinh, lại phải phụ trách những chuyện vặt vãnh ở cửa hàng, hay là em tìm một nhân viên tài vụ giúp em làm sổ sách đi!”

Trần Đình nói: “Đâu phải là công ty lớn, tìm tài vụ làm gì chứ? Vất vả một chút cũng được!”

“Giờ em thân là bà chủ, nên dồn sức lực vào việc quản lý và phát triển hướng đi mới, những chuyện cụ thể cứ giao cho người khác làm là được, tìm một nhân viên mới tốt nghiệp chưa lâu thì không cần phải trả lương cao lắm!”

Trần Đình cười nói: “Sao đột nhiên anh lại muốn em tìm một nhân viên tài vụ như thế? Có phải anh có người quen đang cần tìm việc không?”

“Xem ra em rất thông minh!”

Trần Đình cười: “Ai thế? Nếu là bạn gái mới của anh thì em tuyệt đối không đồng ý!”

“Xem em nghĩ đi đâu thế hả, là bạn học của nhân viên tài vụ công ty anh, mới đến thành phố này, tìm việc rất khó khăn, anh muốn giúp cô ấy một chút!”

“Xem ra anh vẫn hiền lành, tốt bụng như thế!”

Trương Hoa gọi điện nói với Lâm Lam mấy câu, Lâm Lam luôn miệng nói cảm ơn. Trương Hoa nói: “Hôm nay em có thể đến báo cáo, chỉ có điều có một chuyện anh phải nói trước với em, tuyệt đối không được nói nhân viên tài vụ của công ty anh, càng không được nói công ty anh đã ngừng hoạt động, em cứ nói em là bạn học của nhân viên tài vụ công ty anh!”

“Dạ, em biết rồi ạ!”

Trương Hoa gọi điện xong, ngồi ở nhà cũng thấy chán.

Công ty đã đóng cửa, cũng không cần phải đến nữa. Anh vốn định đón con gái ra ngoài chơi nhưng lại sợ Trần Đình biết mình rảnh rồi lại nghỉ ngơi. Trương Hoa cũng băn khoăn không hiểu tại sao mình lại không muốn để Trần Đình biết những chuyện này.

Đến chiều thì thực sự Trương Hoa không chịu nổi nữa, anh nhớ đến Lí Dương Uy. Lí Dương Uy kết hôn đã lâu như thế rồi mà vẫn chưa liên lạc gì. Lúc Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy, anh ta phần khởi nói: “Tôi đang định hôm nay gọi cho cậu, ai dè cậu lại gọi trước, đúng là thần giao cách cảm!”

“Có chuyện gì vui à?”

Lí Dương Uy cười nói: “Tôi nay đi ăn tôi sẽ nói cho cậu biết, nếu rảnh thì cậu qua khách sạn của tôi đi, sau đó chúng ta cùng về nhà, trước đây toàn là đến nhà cậu, hôm nay qua nhà mới của tôi xem sao!”

“Ok, có nhà rồi con người cũng ổn định thực sự!”

“Nếu tối nay Trần Đình không có việc gì thì bảo cô ấy đến luôn, dẫn cả con gái của cậu đến!”

“Hai mẹ con Trần Đình đã chuyển ra ngoài ở rồi!”

“Lúc nào thế? Sao lại như thế? Hôm tôi cưới chẳng phải hai người đang tốt đẹp lắm hay sao?”

“Tối nay gặp rồi nói chuyện!”

“Thế với Cổ Vân Vân thì sao?”

“Tôi đã rời khỏi tập đoàn Triết Đông rồi, vì vậy cũng không còn qua lại nữa”.

“Xem ra thời gian này cậu có nhiều thay đổi lớn quá, tôi sốt ruột muốn tìm hiểu lắm rồi đấy!”

Trương Hoa nói qua loa những chuyện này cho Lí Dương Uy lúc hai người trên taxi. Lí Dương Uy nói: “Dạo này Cổ Vân Vân cũng không liên lạc gì với Kỉ Oanh, thế nên bọn tôi chẳng ai biết gì cả!”

Trương Hoa nói: “Đời người thất thường lắm, lúc nào cũng phải thay đổi cái này cái kia!”

“Tôi vẫn thích cậu lúc trước khi còn làm một nhân viên nhân sự bình thường, cảm thấy rất đơn giản và yên ổn, muốn hẹn ra ngoài gọi điện cái là được ngay, giờ muốn gọi mà chỉ sợ cậu bận!”

“Thôi không nói những chuyện này nữa, hôm nay cậu có chuyện gì mà vui thế?”

Lí Dương Uy cười bí hiểm: “Về đến nhà rồi hãy nói, Kỉ Oanh đang ở nhà chuẩn bị cơm nước rồi!”

Trương Hoa liền nói: “Tôi thật ngưỡng mộ hai cậu đấy!”

Trương Hoa vào nhà, đánh mắt nhìn quanh rồi nói: “Cũng na ná như căn hộ của tôi, mặc dù không to lắm nhưng rất ấm cúng!”

Kỉ Oanh cười nói: “Là ông cậu tặng bọn tôi đấy, mặc dù nhỏ nhưng đối với tôi và Dương Uy thì đây là bến đỗ ấm áp!”

“Kỉ Oanh biết nói chuyện lãng mạn như thế từ khi nào vậy?”

Lí Dương Uy nhướn miệng cười: “Đều tại tôi kém cỏi, kết hôn còn phải nhờ đến cậu của cô ấy mua nhà cho!”

Kỉ Oanh nói: “Sau này không được phép nói lời này nữa!”, nói rồi Kỉ Oanh nói với Trương Hoa: “Cậu với Dương Uy ra phòng khách ngồi một lát, tôi đang đỡ trong bếp, còn mấy món nữa!”

Trương Hoa vỗ vai Lí Dương Uy, rút ra điều thuốc đưa cho anh ta, tự châm thuốc inh rồi nói: “Nhìn hai cậu hạnh phúc mà tôi thấy ngưỡng mộ!”

“Người ta nói hôn nhân là cái thành kín, thực ra giữa những nhóm người khác nhau cũng là một cái thành kín, kẻ ăn bào ngư thì ngưỡng mộ thằng gặm bánh bao, thằng gặm bánh bao thì ngưỡng mộ thằng cưới xe hơi...”

Trương Hoa nói: “Kính điển! Dương Uy lấy vợ vào tư duy tốt hơn hẳn, xem ra không thể phủ nhận công lao của Kỉ Oanh nhỉ!”

Kỉ Oanh ở trong bếp cười nói vọng ra: “Đừng có nịnh tôi, tôi còn nhớ hồi học đại học, cậu là người ghét nịnh nhất mà!”

Lí Dương Uy cười ha hả. Trương Hoa cũng bật cười: “Vì vậy mới nói kĩ thuật chưa đủ độ, mới nịnh đã bị phát giác rồi!”

Lí Dương Uy nói: “Giờ cậu không lái xe, tối nay có thể uống thêm một chút cũng được, hình như lâu lắm rồi chúng ta chưa uống thả phanh nhỉ!”

Kỉ Oanh cũng nói: “Ở nhà thì cứ yên tâm mà uống, uống nhiều quá thì cứ ở lại đây cũng được!”

Trương Hoa lắc đầu: “Đúng là phu xướng phụ tùy!”

Kỉ Oanh liền nói: “Cậu đúng là khéo miệng, từ hồi đại học đến giờ vẫn thế!”

Trương Hoa cụng ly với Lí Dương Uy rồi hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện vui gì thế? Tôi sốt ruột lắm rồi!”

Lí Dương Uy nhìn Kỉ Oanh, cười hạnh phúc nói: “Tôi cũng sắp được làm bố rồi!”

“Thật không? Đây đúng là một chuyện vui lớn đấy!”

Kỉ Oanh cũng mỉm cười hạnh phúc: “Sáng nay kiểm tra mới biết!”

Trương Hoa nói với Lí Dương Uy: “Cái thằng ranh này thật chẳng ra làm sao, Kỉ Oanh có bầu còn bắt cô ấy nấu nướng! Biết sớm thế này đã để cậu nghỉ ngơi, chúng tôi làm cũng được!”

“Nghe cậu nói kìa, tôi có phải tiểu thư đâu, bác sĩ nói phải chịu khó vận động mới được!”

Trương Hoa gờ ly lên, nói: “Thế thì hôm nay nhất định phải uống nhiều một chút, tôi cũng thấy vui lây với các cậu!”

Kỉ Oanh liền nói: “Thực ra bọn tôi chưa muốn có con sớm thế này, nhưng thấy Tỉnh Tỉnh nhà cậu dễ thương quá, Dương Uy ngày nào cũng ầm ĩ lên đòi có một đứa con gái, tôi đành nghe theo ý anh ấy!”

Lí Dương Uy cười nói: “Em không thể đổ trách nhiệm muốn có con lên đầu anh thế được, chẳng phải em suốt ngày bảo Tỉnh Tỉnh dễ thương thế, trong nhà có một đứa con gái dễ thương như vậy thì vui phải biết!”

“Th rồi, coi như cả hai cùng muốn có, thế đã được chưa hả?”

“Thế còn tạm tạm!”

Trương Hoa nghe thấy vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy rất phức tạp.

Lí Dương Uy nhìn vẻ mặt của Trương Hoa, nâng cốc lên nói: “Uống đi, đợi uống xong tôi sẽ nói chuyện riêng với cậu!”

Trương Hoa hiểu ý của Lí Dương Uy, nói: “Có gì mà phải nói chuyện riêng với tôi?”

“Chuyện phiếm thì nhiều lắm!”

10. Chương 09

CHƯƠNG 9

Trần Đình nói với Tiểu Nhã: “Em thông báo với Mộng Mộng và Tiểu Lộ, hôm nay đóng cửa hàng sớm một chút, tất cả chúng ta đi ăn một bữa, công ty sẽ thanh toán em tìm địa điểm trước đi, tìm xong thì thông báo cho chị! Chị đi đón Tỉnh Tỉnh trước, tối sẽ ra cùng các em!” Tiểu Nhã hào hứng nói: “Tối nay tụ tập hả chị?”

Trần Đình nói: “Lâu lắm rồi mọi người không cùng nhau tụ tập ăn uống, vừa hay hôm nay có nhân viên tài vụ mới đi làm!”

Lúc Trần Đình chuẩn bị ra khỏi cửa hàng, cô lại nói thêm: “Chọn chỗ nào sang sang một chút, phòng rộng rãi một chút!”

Tiểu Nhã nói: “Chị yên tâm, em nhất định sẽ tìm một chỗ ngon bổ rẻ!”

Lúc Trần Đình bế con vào phòng ăn, gần chục cô gái ngồi trong phòng đang cười nói ầm ĩ. Đồng Mộng Mộng gọi: “A chị Dĩnh, mau vào đây, bọn em để dành chỗ cho chị đây này!”

Trần Đình ngồi xuống, nói với Tiểu Nhã: “Bảo họ đưa thức ăn lên đi, bia rượu cứ uống thoải mái, với điều kiện là không ai được uống quá nhiều!”

Trần Đình nói với Lâm Lam: “Em ngồi xuống bên cạnh chị đi!”, thế là Lâm Lam liền đổi chỗ với một cô gái đang ngồi bên cạnh Trần Đình.

Tiểu Lộ hỏi: “Chị Dĩnh có uống không?” nói: “Chị không uống với các em được, vì dẫn theo cả Tỉnh Tỉnh mà!”

Một cô trong số đó nói: “Chị mà không uống thì chán lawms!”

Trần Đình nói: “Trước khi uống, chị có một chuyện muốn nói với các em, chị vốn định duy trì ba cửa hàng, hôm nay Lâm Lam đến làm việc, chị nghĩ rất lâu mới đi đến quyết định mở thêm cửa hàng thứ tư, địa điểm to một chút, có cả văn phòng riêng, sau này chị và Lâm Lam sẽ đến làm việc ở cửa hàng thứ tư.

Mọi người nghe xong ai cũng phấn khởi, có người nói: “Hi vọng chúng ta có thể phủ sóng ra cả thành phố này, mở một chuỗi mười mấy cửa hàng!”

Trần Đình cười: “Ba cửa hàng tưởng bọn em mỗi người phụ trách tìm một người mới, sau đó bàn bạc cử ra một người làm quản lý ở cửa hàng mới!”

Lâm Lam chưa uống rượu bao giờ nên không dám uống, những người khác cứ nhất định bắt cô uống, Trần Đình liền nói: “Đừng ép cô ấy, Lâm Lam là nhân viên tài vụ, không giống như nhân viên bán hàng bọn em đâu!”

Mới ngồi được một lúc thì Tiểu Lộ nói: “Chị gọi thầy Trương qua đây đi, như thế chị Dĩnh có thể uống với chúng ta rồi!”

Tiểu Nhã phụ họa: “Đề nghị hay đấy, hôm nay coi như là buổi tiệc đoàn viên, nhưng lại thiếu mất nhân vật nam chính, thế nên cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó. Hoặc chị Dĩnh uống với bọn em, hoặc là thầy Trương uống với bọn em, tóm lại là phải có một người uống cùng bọn em!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Cũng có lý, nói ra mới nhớ thầy Trương một tay sắp xếp, mở ra cửa hàng đầu tiên, có thể coi là người sáng lập đấy!”

Trần Đình cười nói: “Cả lũ con gái ngồi đây, bảo một mình anh ấy là đàn ông đến, định chuốc cho anh ấy say phải không?”

Mấy cô gái cứ một mực bắt Trần Đình phải gọi Trương Hoa đến, nói là Trần Đình mà không gọi họ sẽ tự gọi. Trần Đình hết cách, đành nói: “Chị ra ngoài gọi điện hỏi xem tối nay anh ấy có thời gian không đã!”

Lúc Trần Đình gọi điện, Trương Hoa đang uống rượu với Lí Dương Uy, Trần Đình liền kể tình hình cho Trương Hoa nghe, Trương Hoa nói: “Anh với Dương Uy đang ở nhà ăn cơm, hơn nữa hôm nay toàn là con gái với nhau, anh đi không thích hợp cho

Trần Đình quay lại phòng nói với mọi người: “Thầy Trương đang uống rượu ở nhà bạn học rồi, không qua được đâu!”

Mọi người đành thôi, chỉ cảm thấy rất tiếc. Trần Đình ngồi xuống, bế con từ tay Đồng Mộng Mộng, nhìn thấy Lâm Lam đang cúi đầu trầm ngâm liền hỏi: “Em đang nghĩ gì đấy?”

Lâm Lam cúi đầu nhìn Trần Đình: “Chị Dĩnh, thầy Trương có phải chính là giám đốc Trương không?”

Trần Đình cười nói: “Đúng thế, anh ấy là bố của Tỉnh Tỉnh!”

Lâm Lam nói: “Hóa ra là thế, em cứ tưởng anh Trương còn độc thân!”

Trần Đình nhìn vẻ mặt thất vọng của Lâm Lam, trái tim thất lại, đột nhiên nhớ đến hình ảnh của mình lúc mới tốt nghiệp. Cô thầm nghĩ, chẳng nhẽ Lâm Lam đã thích Trương Hoa?

Lí Dương Uy hỏi: “Là điện thoại của Trần Đình à?”

“Ừ”

“Có chuyện gì thế?”

“Tối nay nhân viên cửa hàng hoa tụ tập, mấy cô gái muốn tôi qua đó ngồi uống với họ, bởi vì Trần Đình mang theo Tỉnh Tỉnh đi cùng nên không uống rượu với họ được!”

“Mặc dù tôi rất muốn uống nhiều hơn với cậu nhưng thôi cậu cứ qua đó đi, dù gì cũng là ông chủ, Trần Đình không thể uống cùng họ thì cậu uống với họ cũng là đương nhiên!”

Lí Dương Uy lại nói: “Tôi vốn định uống với cậu xong sẽ nói chuyện một lát, nhưng giờ tôi chỉ nói đơn giản thôi. Tục ngữ có câu: Lùi một bước thấy biển rộng bao la, trong chuyện tình cảm cũng như vậy, phải nhìn về phía trước, học cách bao dung và độ lượng, một cuộc sống hạnh phúc không phải chuyện khó khăn, đương nhiên, tiền đề là không được lặp lại cùng một sai lầm trước đây!”

Lúc Trương Hoa ra đến cửa, Kỉ Oanh nói: “Lúc nào rảnh thì bảo Trần Đình và con gái qua đây chơi nhé, tôi rất muốn học hỏi chút kinh nghiệm từ cô ấy!”

Trương Hoa cười bảo: “OK, tôi sẽ nói với cô ấy!”

Lúc Trương Hoa đến nơi, mọi người ai nấy đều rất kinh ngạc, Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa liền vui mừng nói: “Chẳng phải anh nói sẽ không đến, sao đột nhiên đến đây thế?”

“Ai bảo em nói tên nhà hàng cho anh biết!”

“Sao anh biết bọn em ở trong phòng này?”

“Một đám con gái đi ăn với nhau thế này, chỉ cần hỏi là biết ngay thôi!”

Tiểu Lộ nói: “Thầy giáo đúng là cực kì thông minh!”, sau đó nói với Tiểu Nhã: “Hôm nay em là chủ trì, rượu là không được thiếu đâu đấy!”

Lâm Lam đứng dậy nói: “Giám đốc Trương ngồi đây đi ạ, em đổi sang chỗ khác!”

Trần Đình kéo cô ngồi xuống nói: “Em cứ ngồi đây, rồi quay sang bảo Đồng Mộng Mộng: “Em đổi chỗ ngồi đi, để Trương Hoa ngồi xuống đây!”

Trương Hoa vừa ngồi đã đưa tay ra bế Tỉnh Tỉnh rồi nói với Trần Đình: “Có phải con nó muốn ngủ không? Nếu lát nữa con mà buồn ngủ thì anh bế nó về trước, em ngồi uống với mọi người nhé!”

Trần Đình liền nói: “Nó không ngủ sớm thế đâu, bây giờ đang náo nhiệt thế này cơ mà!”

Trần Đình vào phòng, đặt con gái xuống giường, Trương Hoa cũng nằm xuống giường theo. Trần Đình nói: “Ngại quá, bảo anh đến để anh phải uống nhiều như thế!”

Trương Hoa lắc đầu: “Cũng đâu có nhiều lắm, chỉ có điều hơi chóng mặt thôi!”

“Có phải dạo này anh làm việc mệt mỏi quá không?”

“Người thì không mệt lắm, nhưng mà mệt đầu em ạ!”

Trần Đình ngồi xuống hỏi: “Sao thế?”

Trương Hoa liền nói: “Không có gì!”, rồi nói luôn: “Nhưng mà tối nay rất vui. Lí Dương Uy sắp làm bố rồi!”

“Kỉ Oanh

“Ừ, xem ra hai người họ thật sự hạnh phúc, khiến anh ngưỡng mộ đến mức đổ kị đấy!”

Trần Đình ngồi im không nói gì. Trương Hoa lại nói: “Kỉ Oanh bảo anh nói với em, nếu có thời gian thì cho Tỉnh Tỉnh sang đó chơi, cô ấy muốn học hỏi kinh nghiệm mang bầu của em!”

“Ok, khi nào có thời gian em sẽ dẫn Tĩnh Tĩnh qua đó chơi”

Trần Đình nhìn Trương Hoa đang nằm lẩn trên giường liền nói: “Anh uống nhiều thế hay là tối nay đừng về nữa, ngồi dậy tắm một cái rồi đi ngủ đi!”

Trương Hoa không nhúc nhích, nói: “Nằm xuống rồi là không muốn dậy nữa!”

“Trời nóng nực thế này, người ra mồ hôi, dù gì cũng phải tắm một cái chứ!”

Tĩnh Tĩnh bò lên người Trương Hoa, Trương Hoa đột nhiên ngồi bật dậy, ôm lấy con gái rồi nói: “Tĩnh Tĩnh à, bố con mình đều không tắm mà cứ thế đi ngủ nhé!”, Trần Đình vội ôm lấy con nói: “Anh đừng có dọa con nhé, mau dậy đi tắm đi!”

Buổi sáng, Trương Hoa bị bàn tay của cô con gái làm tỉnh giấc, mở mắt thấy Tĩnh Tĩnh đang bò lên người, lấy tay chọc vào mặt anh, thấy Trương Hoa mở mắt, Tĩnh Tĩnh liền cười khanh khách. Trương Hoa ôm con gái ra khỏi phòng, Trần Đình đang lúi húi ở trong bếp.

Trần Đình vừa ăn sáng vừa nói: “Sau này anh đừng quá quan tâm đến những cô gái mới tốt nghiệp, dễ khiến đối phương hiểu lầm đấy!”

Trương Hoa liền hỏi: “Em nói thế là ý gì?”

“Không có gì, anh chỉ cần nhớ điều này là được rồi!”

Trương Hoa và Trần Đình cùng đưa con gái đến nhà trẻ, sau đó Trần Đình đến cửa hàng hoa, còn Trương Hoa thì về thẳng nhà. Về đến nhà, Trương Hoa lại nằm lẩn ra giường ngủ, anh quyết định tạm thời chẳng nghĩ đến việc gì, cứ nghỉ ngơi một ngày trước đã. Có lẽ mệt mỏi đầu óc còn khó chịu hơn cả mệt mỏi về cơ thể.

Thời gian tiếp theo, Trương Hoa gần như không ra khỏi cửa, ngay cả con gái anh cũng không đi thăm, ngày nào cũng ở lì trong nhà. Anh cảm thấy có rất nhiều thứ phải s

Thế nhưng lại nghĩ mãi không ra.

Trần Đình cũng không liên lạc gì với anh, bởi dạo này Trần Đình cũng bận liên hệ mở cửa hàng thứ tư. Cuối cùng thì cửa hàng thứ tư cũng thuận lợi khai trương, cô cũng có văn phòng riêng. Lúc Lưu Huệ Anh vào văn phòng, Trần Đình và Lâm Lam đang bận sắp xếp đồ dùng văn phòng.

Lưu Huệ Anh nói: “Có cần tớ giúp một tay không?”

Trần Đình ngẩng đầu lên nói: “Đương nhiên là cần rồi, dù gì cuối tuần cậu cũng không có việc gì mà!”

Lưu Huệ Anh cười: “Thế thì tối này cậu phải lo cơm cho tớ đấy!”

Trần Đình cũng cười bảo: “Có cuối tuần nào không phải là tớ lo cơm nước đâu?”

“Xem ra tớ không giúp thì chẳng còn mặt mũi nào nhìn cậu nữa!”

Sau khi sắp xếp văn phòng xong cũng gần đến chiều rồi.

Trần Đình với Lưu Huệ Anh đi đón con gái, sau đó ra chợ mua thức ăn. Trần Đình đặt thức ăn lên bàn, nói với Lưu Huệ Anh: “Để Tĩnh Tĩnh đấy, chúng ta ăn cơm thôi!”

Trần Đình nói: “Lần trước tớ nói với cậu chuyện Ngô Phong Hải, cậu đã cân nhắc chưa?”

Lưu Huệ Anh cười: “Tớ tin vào con mắt của Trương Hoa, nhưng người đàn ông này hình như không có cảm giác với phụ nữ!”

“Quan trọng là cậu có đồng ý hay không thôi, nếu như đồng ý, tớ sẽ nói với Trương Hoa một tiếng, anh ấy sẽ lo sắp xếp!”

“Sao dạo này không thấy Trương Hoa đâu thế!”

“Tớ cũng lâu lắm không gặp anh ấy rồi, chắc là dạo này bận quá!”

“Theo tính cách của anh ấy thì cho dù bận thế nào cũng bỏ chút thời gian đến thăm con gái, dù gì cũng đâu phải xa lắm!”

Trần Đình nghe Lưu Huệ Anh nói vậy cũng nói: “Đúng là có hơi lạ thật, dạo này tớ bận chuyện mở cửa hàng mới nên cũng không nhĩ nhiều

“Cậu có hỏi đến tình hình công ty anh ấy hiện giờ chưa?”

“Trước đây tớ có hỏi qua nhưng dạo này thì không hỏi”.

“Liệu có khi nào chuyện ở công ty không thuận lợi không? Trương Hoa là kiểu người thích chia sẻ với người khác khi thành công nhưng lại một mình chịu đựng khi thất bại!”

“Chắc là không phải đâu, anh ấy cũng có danh tiếng trong ngành đào tạo mà, kiểu gì chẳng có việc làm!”

“Đấy chỉ là suy đoán thôi, hi vọng không phải công việc ở công ty có vấn đề. Nếu đúng là như vậy, lâu thế mà anh ấy không đến thăm Tỉnh Tỉnh thì e vấn đề nghiêm trọng đấy”.

Trần Đình nghe vậy liền nói: “Nghe cậu nói vậy tớ bắt đầu thấy lo lắng rồi đấy! Ngày mai tớ qua công ty anh ấy xem sao!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Nhân viên tài vụ ấy là do anh ấy giới thiệu sang à?”

“Ừ, nói là bạn học của nhân viên tài vụ bên công ty anh ấy!”

“Trương Hoa có tốt bụng cũng chưa chắc đã tốt bụng đến mức giúp cả một người không quen biết”.

“Cậu nghi ngờ đấy chính là tài vụ bên công ty anh ấy?”

“Đấy chỉ là suy đoán thôi”.

“Tớ hi vọng anh ấy từ bỏ chuyện mở công ty!”

“Tại sao?”

“Như thế tớ có thể bảo anh ấy qua quản lý cửa hàng hoa, tớ sẽ càng nhẹ nhàng. Nói thật lòng bao lâu nay tớ thấy mệt mỏi với việc quản lý, cảm thấy làm việc gì đơn giản còn hơn!”

“Ý định bảo anh ấy quản lý cửa hàng hoa cũng không tồi, nhưng nếu công ty của anh ấy thất bại rồi, cú sốc mà Trương Hoa phải gánh chịu chắc là rất lớn, tớ cứ cảm thấy Trương Hoa nhìn có vẻ kiên cường thế chứ thực ra nội tâm rất yếu đuối”.

Trần Đình u uất nói: “Nói ra đều tại tớ cả, nếu tớ không xuất hiện thì có lẽ cuộc đời anh ấy đã chẳng gặp nhiều trắc trở đến thế, nếu vậy có khi hiện giờ anh ấy đã được sống hạnh phúc và yên ổn rồi!”

11. Chương 10

CHƯƠNG 10

Khi công ty ngừng hoạt động, Trương Hoa lại cảm thấy rất nhẹ nhõm. Mặc dù gần hết số tiền kiếm được trong mấy năm qua đều đổ vào công ty, nhưng mỗi tối nằm trên giường, anh lại cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

Bao nhiêu lâu nay, Trương Hoa đã dần quen với môi trường xa hoa và công việc tất bật, cũng dần dần quen với sự kính trọng và ngưỡng m

ộ của người khác, thậm chí đã quen với sự cạnh tranh trong công việc. Giờ đột nhiên quay trở lại với cuộc sống bình thường, anh mới phát hiện bản thân mình thực sự vẫn thích cuộc sống yên bình hơn.

Nghĩ đến Lí Dương Uy và Kỉ Oanh, trong lòng Trương Hoa chợt thoáng rung động. Bản thân anh luôn đi tìm một cuộc sống bình yên nhưng thực tế lại từng bước đẩy cuộc sống vốn bình yên của mình sang một trạng thái đối lập. Trương Hoa không hiểu rõ vấn đề nằm ở đâu, nên trách Trần Đình hay là trách bản thân mình, hay trách cái xã hội này?

Về chuyện lỗ tiền, Trương Hoa không mấy để tâm. Ít nhất bản thân anh cũng có ưu thế hơn so với những thanh niên đang lặn lội ở thành phố này, đó là anh có nhà. Cho dù thật sự không một xu dính túi, cùng lắm là anh đi tìm việc làm ở một công ty nào đó, sống cuộc sống giống như trước đây.

Có lẽ con người khi rơi vào những trạng thái đặc biệt thường có những suy nghĩ đặc biệt. Đạo này ở nhà, Trương Hoa thỉnh thoảng nghĩ, nếu phục hôn với Trần Đình, ba người sống bên nhau chắc cũng sẽ hạnh phúc. Lí Dương Uy có thể chấp nhận quá khứ của Kỉ Oanh, tại sao mình lại không thể tha thứ cho quá khứ của Trần Đình?

Mấy hôm nay Cổ Vân Vân lại liên lạc với Trương Hoa nhiều lần, muốn rủ anh ra ngoài ăn cơm, nhưng Trương Hoa đều thẳng thừng từ chối. Nghĩ kĩ lại Trương Hoa mới phát hiện bản thân mình cũng thật giả tạo. Lúc còn làm việc ở công ty điện tử Triết Đông, để giành được sự kính trọng của nhiều người, anh đã cố tình không làm rõ mối quan hệ của mình với Cổ Vân Vân trước mặt mọi người. Hiện giờ đã nghỉ việc rồi, anh hoàn toàn không đếm xỉa đến những chuyện này, thậm chí còn

Chỉ có điều, cuối cùng Trương Hoa cũng khẳng định được một điều, đó là anh không hề có bất cứ tình cảm gì với Cổ Vân Vân. Nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy áy náy với cô.

Nghĩ đến những gì Ngô Tĩnh từng nói trước đây: Không yêu, không hận sẽ có thể trở thành bạn bè với Trần Đình. Nhưng hiện giờ nghĩ đến những chuyện quá khứ của Trần Đình, anh vẫn cảm thấy đau lòng, có lẽ vì cả yêu và hận vẫn còn tồn tại.

Trương Hoa không thể không khẳng định bao lâu nay, tình yêu của anh dành cho Trần Đình vẫn không phai nhòa.

Trương Hoa không hề nghĩ đến việc điều chỉnh lại kế hoạch phát triển công ty, cũng không có ý định từ bỏ công ty để đi tìm công việc mới. Trông thâm tâm anh dường như vẫn đang chờ đợi Trần Đình biết tin công ty mình ngừng hoạt động.

Trương Hoa không biết tại sao anh vừa không muốn để Trần Đình biết, lại vừa hi vọng cô biết. Vì vậy khi Trần Đình đến gõ cửa, Trương Hoa ra mở cửa nhìn thấy cô, phản ứng hết sức bình thản. Anh biết Trần Đình chắc chắn đã biết chuyện, Lâm Lam dù gì cũng là người mới, Trần Đình lại không phải quá ngốc nghếch. Nếu Trần Đình có nghi ngờ, chỉ cần hỏi vài câu sẽ khiến Lâm Lam nói ra sự thực.

Nghĩ đến đây, Trương Hoa hoài nghi không biết có phải mình đã cố ý để Lâm Lam đến làm việc cho Trần Đình là vì muốn Trần Đình dễ dàng biết chuyện anh đã từ bỏ công ty hay không?

Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Anh vẫn đang ngủ à?”

Trương Hoa cười cười: “Đâu có, anh chỉ chưa thay đồ ngủ ra thôi mà!”

Trần Đình vào nhà, lại vào trong phòng xem rồi nói: “Cũng may, chưa đến mức tồi tệ như em tưởng tượng!”

Trương Hoa đi vào trong phòng theo, nói: “Chắc em biết chuyện rồi hả?”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa, cũng mỉm cười nói: “Anh có thể bình thản nói ra như thế, xem ra tâm trạng cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm!”

Trần Đình ngồi xuống giường, đột nhiên phát hiện có mấy bức ảnh của con gái trên đầu giường, vội hỏi: “Em nhớ trước khi đi đã thu dọn hết rồi cơ mà, anh lấy ở đâu ra thế?”

Trương Hoa cười ngại ngùng: “Nhân lúc em không để ý anh đã lén lấy mấy tấm đấy!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Tiếp theo anh định thế nào?”

“Anh vẫn chưa nghĩ xong, đột nhiên muốn nghỉ ngơi một chút, bây giờ mới cảm thấy hơn một năm nay mình quá mệt mỏi, cũng không rõ là tại sao lại mệt mỏi!”

“Công ty có hoạt động trở lại không?”

Trương Hoa châm một điếu thuốc rồi nói: “Anh vừa muốn bỏ hẳn, lại vừa không muốn bỏ, như vậy hơi mâu thuẫn!”

Trần Đình đến gần giật điếu thuốc khỏi tay Trương Hoa rồi dụi tắt: “Đừng hút nữa! Chắc ngoài em ra chẳng ai dám vào phòng anh mất, trong phòng toàn mùi thuốc lá thôi!”

Trương Hoa chỉ cười không nói gì. Trần Đình ngồi xuống bên cạnh anh, nói: “Anh đóng cửa hẳn công ty đi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi hỏi: “Tại sao?”

“Em vốn dĩ không thích quản lý, vẫn thích làm những việc đơn giản hơn. Giờ anh quản lý cửa hàng hoa đi, như thế em sẽ có nhiều thời gian chăm sóc Tỉnh Tỉnh!”, nói rồi Trần Đình bổ sung thêm: “Anh có kinh nghiệm quản lý hơn em mà!”

Trương Hoa lại trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên nhìn Trần Đình: “Em nghĩ giờ anh đến quản lý cửa hàng hoa có thích hợp không? Có thể người khác không nghĩ gì nhưng đối với anh chắc chắn sẽ thấy rất áp lực. Vấn đề này đến nghĩ anh cũng chưa từng nghĩ!”

“Sao phải để ý xem người khác nhìn nhận thế nào? Cửa hàng hoa vốn là do anh bỏ vốn mở ra, anh đến làm quản lý cũng là điều đương nhiên, cứ nói với người ngoài là trước em quản lý thay anh thôi!”

Trương Hoa đứng dậy, cười nói: “Vây anh nói thế này với em nhé, dù gì anh cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, sự thất bại của công ty vẫn không thể đánh mất niềm tin của anh, cho dù phải lựa chọn con đường sinh tồn ở tương lai như thế nào anh cũng sẽ không để lần thất bại này làm ảnh hưởng đâu!”

Trần Đình nói: “Thấy anh thế này em cũng yên tâm hơn nhiều rồi! Thế tạm thời không nói đến những chuyện này nữa, chỉ có điều em vẫn hi vọng anh sẽ cân nhắc chuyện quản lý cửa hàng hoa. Cứ coi như là nghĩ cho Tỉnh Tỉnh, dù gì như vậy em sẽ có nhiều thời gian dành cho con hơn!”

Trương Hoa mỉm cười: “Để một thời gian nữa rồi tính! Trần Đình, em có thấy anh rất giả tạo không?”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Tại sao anh lại hỏi thế?”

“Đột nhiên anh cảm thấy bản thân mình rất giả tạo, hơn nữa khả năng cũng rất tầm thường, trước đây anh cứ tự cho rằng mình rất giỏi giang, rời khỏi Cổ Triết Đông rồi mới phát hiện mình chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, có thể làm việc ở một vị trí bình thường sẽ thích hợp hơn!”

Trần Đình chăm chú nhìn Trương Hoa một lát rồi khẽ nói: “Anh vẫn là anh thôi, không có gì thay đổi cả, cái cảm giác này thật là tuyệt!”

Trần Đình kéo Trương Hoa ngồi xuống, nói: “Hay là chúng ta tranh thủ thời gian đưa Tỉnh Tỉnh về nhà bố mẹ một hôm đi, cứ coi như là để thư giãn đầu óc, anh cứ ở nhà như thế này, tư tưởng khó mà thoáng ra được!”

“Cũng được, thời gian em tự sắp xếp đi!”

“Thế thì ngày kia nhé, vừa hay vào cuối tuần”.

“Cũng được”.

Trần Đình đứng lên nói: “Thế thôi em về cửa hàng trước đây, ban ngày nếu anh rảnh thì dẫn Tỉnh Tỉnh ra ngoài chơi nhé, lâu lắm nó không được gặp bố, nhớ anh lắm đấy!”

Trần Đình đi rồi, Trương Hoa cảm thấy tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Anh dọn dẹp qua nhà cửa, thay quần áo rồi đến nhà trẻ đón Tỉnh Tỉnh. Lúc buổi chiều, đang cho con gái đi chơi thì Cổ Vân Vân gọi điện đến, Trương Hoa nói thẳng với Cổ Vân Vân là mình đang cho con gái đi chơi.

Trương Hoa không biết rằng hành động của anh mấy hôm nay đã khiến Cổ Vân Vân bắt đầu bất an, đặc biệt là hôm nay sau khi anh nói dẫn con gái ra ngoài chơi. Hoặc cũng có thể đó không phải là sự bất an mà chỉ là tâm trạng hết sức phức tạp, một cảm giác phản cảm và bức bối đối với sự tồn tại của mẹ con Trần

Dĩnh bên cạnh Trương Hoa. Trong mắt Cổ Vân Vân, sợ dĩ sau khi Trần Dĩnh chuyển ra ngoài ở, Trương Hoa vẫn không đến bên cô là bởi vì mẹ con Trần Dĩnh vẫn còn ở trong thành phố này.

Nghiêm Lộ đứng trong văn phòng của Cổ Triết Đông, nghĩ ngợi rất lâu rồi nói: “Chủ tịch Cổ, hồi đầu ngài đã hứa chỉ cần tôi làm cho Trương Hoa ra đi thì sẽ để tôi phụ trách cả bộ phận đào tạo, tại sao tôi chưa quản lý được bao lâu đã giáng tôi xuống, để một người mới lên thay tôi quản lý?”

Cổ Triết Đông ngẩng đầu nhìn Nghiêm Lộ, mỉm cười nói: “Ban nãy đã nói rất rõ với cậu rồi, công ty luôn đề cao quan điểm kẻ mạnh là kẻ chiến thắng, người nào thích hợp với vị trí nào sẽ được đưa vào vị trí ấy!”

“Nhưng ban đầu chủ tịch đã hứa với tôi rồi mà!”

“Cậu phải hiểu đây là một xã hội cạnh tranh; còn nữa, lời hứa miệng không có nghĩa là phải thực hiện từ đầu đến cuối không bao giờ thay đổi!”

Cuối cùng Nghiêm Lộ cũng lấy hết dũng khí nói: “Nếu như người ngoài biết được Trương Hoa là vì chủ tịch mới ra đi, tôi tin sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của chủ tịch!”

Cổ Triết Đông vẫn mỉm cười nói: “Bây giờ tất cả những người trong ngành đều biết rõ Trương Hoa phản bội tôi, còn nữa, tất cả mọi người đều biết tôi là người coi trọng nhân tài, sao có thể từ bỏ một nhân tài do chính tay mình đào tạo chứ?”

Nghiêm Lộ đứng đó im lặng không nói gì. Cổ Triết Đông liền nói: “Thực ra cậu nên lo lắng cho bản thân thì hơn, ngộ nhờ người trong ngành biết cậu vì muốn thăng tiến mà tìm cách đẩy Trương Hoa đi, vậy thì cậu chẳng còn đất dụng võ trong cái ngành này nữa đâu! Cậu nghĩ người trong ngành sẽ tin lời cậu hay là tin lời tôi?”, im lặng một lát, Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vì vậy cậu nên cảm ơn vì tôi đã để cho cậu một vị trí trong công ty!”

Lúc ra khỏi văn phòng Cổ Triết Đông, Nghiêm Lộ mới biết mình đã bị ông ta lợi dụng, bây giờ còn bị ông ta khống chế, xem ra đã đến lúc mình cần phải ra đi. Nghiêm Lộ về văn phòng, nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng cảm thấy tất cả đều là vì mình quá ích kỷ và tham lam.

Trương Hoa ôm con gái vào văn phòng Trần Dĩnh, Lâm Lam vội đứng lên chào: “Giám đốc Trương”, sau đó nói: “Xin lỗi anh, em đã nói sự thực cho chị Dĩnh nghe rồi ạ!”

Trần Dĩnh nói: “Không phải lỗi tại em, cho dù chị hỏi mà em không nói thì chị vẫn biết sự thật thôi!”

Trương Hoa cũng nói: “Không sao đâu, sớm muộn gì cũng biết mà!”, nói rồi đưa mắt nhìn khắp văn phòng: “Cũng không tồi, mặc dù không to lắm nhưng rất ấm cúng!”

Trần Dĩnh thu dọn đồ đạc của mình rồi nói với Trương Hoa: “Chúng ta đi thôi!”, sau đó ngoảnh đầu lại nói với Lâm Lam: “Em cũng nghỉ sớm đi!”

Trần Dĩnh thấy ánh mắt của Lâm Lam cứ chăm chú nhìn Trương Hoa đang bế con, biểu cảm trên mặt rất phức tạp.

Về đến nhà, Trương Hoa nói để anh nấu cơm. Lúc ăn cơm, Trần Dĩnh nói: “Anh cảm thấy Lâm Lam đối với anh thế nào?”

“Sao em đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Có thể anh không để ý, nhưng em có thể cảm nhận được cô ấy đang thâm ái mộ anh!”

Trương Hoa cười: “Anh là một người đã từng ly hôn, lại có con riêng, hơn nữa mới mở công ty đã thất bại rồi, có gì đáng để ái mộ chứ?”

“Ái mộ có rất nhiều dạng, có thể cô ấy sẽ nghĩ đó là tình yêu, nhưng em biết đó tuyệt đối không phải tình yêu, đó là một thứ tình cảm biến dạng, là một sự sùng bái mù quáng!”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh hồi lâu, dần dần hiểu ra ý của cô. Trần Dĩnh lại nói tiếp: “Đợi đến khi cô ấy hiểu ra đâu mới là hạnh phúc thực sự mà mình đang có được, cô ấy mới hiểu thứ tình cảm mơ hồ ngày hôm nay thật nực cười. Nếu vì thứ tình cảm mơ hồ này mà để xảy ra một số sai lầm, sau này cô ấy sẽ vô cùng hối hận vì những sai lầm ngày hôm nay!”

Trương Hoa nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng bình thản hỏi: “Em đang nói mình pha

Trần Đình đặt đĩa xuống: “Em có hơi buồn, chỉ hi vọng những cô gái mới tốt nghiệp như cô ấy sẽ không đi theo vết xe đổ của em!”

12. Chương 11

CHƯƠNG 11

Ban ngày Trần Đình ở văn phòng, tâm trạng vẫn rất vui. Tối qua cuối cùng cũng có cơ hội bình thản nói ra tâm trạng của mình với Trương Hoa, mặc dù là mượn danh Lâm Lam nhưng Trương Hoa dường như cũng đã hiểu được ý mà cô đang muốn biểu đạt. Quan trọng là phản ứng của Trương Hoa cũng rất bình thản, Trần Đình không khỏi nghĩ, chẳng nhẽ Trương Hoa đã tha thứ ình?

Buổi trưa, đang cùng ăn cơm với Lâm Lam trong văn phòng thì Cổ Vân Vân gọi điện đ

ến, hẹn cô buổi chiều ra ngoài, nói có chuyện quan trọng. Trần Đình cúp điện thoại, bắt đầu cảm thấy bất an. Về Cổ Vân Vân, cô lúc nào cũng có một cảm giác sợ hãi lạ lùng, vốn không định đi nhưng không đi lại không được.

Trần Đình đến quán cà phê với tâm trạng hết sức thấp thỏm, bất an. Cổ Vân Vân đã đến từ trước đó ngồi đợi cô. Gọi cà phê xong, Trần Đình không biết nên nói gì với cô ta.

Cổ Vân Vân cũng không nói gì, lấy từ trong túi ra một kết quả kiểm tra đặt trước mặt Trần Đình: “Cô xem cái này đi!”

Trần Đình không biết rõ là cái gì, nhưng tiềm thức mách bảo cô chắc chắn không phải là tin tốt lành, thậm chí cô còn không dám xem. Cổ Vân Vân nói thẳng: “Đây là kết quả kiểm tra của bệnh viện ngày hôm qua, tôi đã có thai rồi!”

Đầu óc Trần Đình như ù đi, ngồi trơ ra cả buổi mới lắp bắp hỏi: “Là của Trương Hoa sao?”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Tôi không giống như cô, tôi chỉ có một người đàn ông duy nhất là Trương Hoa, cô nói xem còn có thể là của ai?”

Trần Đình lại im lặng rất lâu, cuối cùng khẽ nói: “Cô hẹn tôi đến đây là có ý gì?”

Cổ Vân Vân nói thẳng: “Cô nên hiểu rõ, tôi chắc chắn cũng giống như cô, sẽ giữ đứa bé này lại, vì vậy tôi hi vọng cô hãy mang con gái của cô rời khỏi thành phố này!”

Trần Đình trầm ngâm không nóiCổ Vân Vân nói tiếp: “Hai mẹ con cô ở bên cạnh Trương Hoa, chắc chắn anh ấy không thể từ bỏ hai người, nhưng cô nên biết, Trương Hoa cũng không thể tha thứ cho cô, vì vậy mới hi vọng cô có thể chủ động từ bỏ, để cho Trương Hoa có một gia đình hoàn chỉnh!”

Trần Đình vẫn không nói gì, Cổ Vân Vân lại tiếp tục: “Nếu cô yêu Trương Hoa thì cô nên nghĩ cho anh ấy. Ở bên tôi anh ấy sẽ không có bất cứ ám ảnh tâm lý nào. Hơn nữa anh ấy ở bên cạnh tôi còn có thể phát huy khả năng và ưu thế của anh ấy! Vì vậy, cho dù là vì cuộc sống sau này hay là vì sự nghiệp tương lai của anh ấy, tôi đều hi vọng cô có thể rời xa anh ấy, rời khỏi thành phố này!”

Trần Đình trầm ngâm rất lâu mới lên tiếng: “Giờ tôi hơi chóng mặt, để tối về tôi sẽ suy nghĩ vấn đề này!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi có thể cho cô thời gian suy nghĩ, nhưng cô hiểu rõ tính cách của Trương Hoa, nếu biết cô sẽ rời khỏi thành phố này, chắc chắn anh ấy không đồng ý, vì vậy tôi hi vọng cô lạng lẽ ra đi, nếu cần tôi có thể bồi thường cho cô và con gái một khoản tiền!”

Trần Đình về đến văn phòng, Lâm Lam nhìn cô có vẻ là lạ liền hỏi: “Chị Đình khó chịu ở đâu à?”

Trần Đình lắc đầu: “Không sao, chỉ hơi chóng mặt thôi, chị về trước đây!”

Trần Đình đón con gái về nhà rồi ngồi chờ dần trên giường cả buổi không nhúc nhích.

Bao lâu nay, chuyện cô lo lắng cuối cùng đã trở thành hiện thực. Cô biết Trương Hoa và Cổ Vân Vân đã từng có quan hệ, nhưng không ngờ Cổ Vân Vân lại có thai. Trần Đình không khỏi nghĩ, tối qua Trương Hoa tỏ ra bình thản như vậy chẳng lẽ là bởi vì cuối cùng anh đã quyết định chọn Cổ Vân Vân?

Tĩnh Tĩnh cứ ngồi chơi bên cạnh cô, thỉnh thoảng còn cười khanh khách, Trần Đình nhìn con mà không khỏi chua xót. Cô vốn nghĩ dù không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, nhưng ít nhất vẫn có thể để con gái ở bên cạnh bố, thế nhưng hiện giờ bố của con gái chuẩn bị xây dựng một gia đình khác, cũng sẽ có một đứa con khác.

Trần Đình đang ngồi ngây ra thì Trương Hoa gọi điện đến hỏi: “Có cần anh đi đón Tĩnh Tĩnh cho không?”

Trần Đình lấy lại bình tĩnh, nói: “Không cần đâu, hôm nay anh nghỉ sớm đi, lấy tinh thần ngày mai dẫn Tĩnh Tĩnh về thăm bố mẹ!”

Trương Hoa vốn định ra ngoài đón con gái nhưng nghe Trần Đình nói vậy nên thôi không đi nữa. Anh không muốn nấu cơm ăn một mình nên tối ra ngoài ăn, sau đó đi lang thang một chút, đột nhiên nghĩ đến Ngô Tĩnh, trong lòng thầm nghĩ có lẽ cô ấy có thể inh một vài lời khuyên với tình hình trước mắt.

Ngô Tĩnh mở cửa ra thấy Trương Hoa liền cười bảo: “Lại gặp phải vấn đề khó khăn phải không?”

Trương Hoa cũng cười bảo: “Xem ra em có thể làm bác sĩ tâm lý cho anh được rồi?”

“Đợi em đi rửa bát đã nhé!”

Ngô Tĩnh dọn dẹp xong liền ngồi xuống nói: “Là chuyện công ty hay chuyện tình cảm cá nhân?”

Trương Hoa cười: “Cả hai phương diện đều có vấn đề!”

Ngô Tĩnh nói: “Nói chuyện công việc trước, công ty gặp khó khăn à?”

Trương Hoa liền kể tình trạng công ty cho Ngô Tĩnh nghe. Ngô Tĩnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Ý anh là khi công ty đang triển khai đào tạo nghiệp vụ thì gặp phải trở ngại lớn?”

“Có thể hiểu như thế!”

“Thị trường đào tạo rộng lớn lắm mà!”

“Đúng là như thế!”

“Vậy tại sao anh nhất định phải đi theo con đường cũ của Cổ Triết Đông? Nếu Cổ Triết Đông đã tìm cách ngăn chặn anh đi con đường này, anh có thể đi theo con đường khác mà ông ta chưa chặn.”

Trương Hoa nghe xong như vỡ ra: “Ý của em là kinh doanh một cách khác biệt ư?”

“Những từ chuyên môn đó em nghe không hiểu, chỉ cảm thấy bất cứ thị trường nào cũng không thể chỉ có một quần thể, có người cần xe hơi cao cấp, cũng có người cần những chiếc xe con bình dân”.

“Em nói thế khiến anh nghĩ đến rất nhiều thứ. Nhưng nói thật hôm nay anh đến đây chủ yếu không phải vì chuyện công ty, có từ bỏ công ty hay không với anh đã không còn quan trọng”.

Ngô Tĩnh “Vậy thì là chuyện tình cảm rồi!”

Trương Hoa nói: “Trải qua một quá trình lặn lội với cuộc đời, anh mới phát hiện bản thân mình vẫn thích một cuộc sống bình yên, thậm chí cảm thấy hơn một năm nay mình đã quá mệt mỏi, thật sự rất nhớ cuộc sống đơn giản trước đây!”

“Chuẩn bị tha thứ cho Trần Đình, hai người bắt đầu lại từ đầu?”

“Cũng không hẳn là tha thứ hay bắt đầu lại từ đầu, chỉ cảm thấy dạo này ở nhà đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy có lẽ cuộc sống là như vậy, luôn có những vấp vấp, hơn nữa cuộc đời cũng chỉ có vài chục năm, có thể tận hưởng được tình thân, có thể khiến bản thân cảm thấy hạnh phúc là hạnh phúc lắm rồi!”

Ngô Tĩnh cười bảo: “Anh nói vậy nghe như cái mà nhà Phật nói là ngộ ra chân lý đấy!”

Trương Hoa cũng cười nói: “Thật ra tâm lý của con người rất kì lạ, hơn nữa cũng rất dễ thay đổi, ít nhất đối với anh là như vậy, có thể bây giờ nghĩ thế này, một thời gian nữa sẽ lại nghĩ khác”.

“Nếu anh đã nghĩ như vậy cho thấy trong thâm tâm anh vẫn luôn tồn tại suy nghĩ này!”

“Có lẽ là vậy!”

“Độ lượng với người khác cũng chính là độ lượng với chính mình, khoan dung khiến cho người ta khỏe mạnh và hạnh phúc hơn so với thù hận”.

Ngô Tĩnh lại nói: “Đáng tiếc là nhiều người biết rõ là vậy nhưng vẫn lựa chọn thù hận, có lẽ đây chính là điểm đau đớn nhất và cũng bất lực nhất của con người!”

Trương Hoa nhìn vẻ mặt của Ngô Tĩnh, trong lòng chợt rung động. Vẻ mặt của Ngô Tĩnh lúc nào trông cũng có vẻ rất bình tĩnh, không quan tâm đến bất cứ thứ gì, khi cười trông cô càng đơn thuần, giản dị.

Những câu Ngô Tĩnh nói ra lúc này có vẻ gì đó rất đau đớn, mặc dù chỉ là thoáng qua. Trương Hoa nghĩ, chẳng lẽ trong lòng Ngô Tĩnh cũng có sự căm hận?

Trương Hoa không muốn động chạm đến nỗi đau của người khác, thế nên chỉ cười nói lảng đi vấn đề khác: “Ngày mai anh dẫn con gái về nhà bố mẹ chơi, chắc mẹ anh sẽ lại khuyên anh phục hôn!”

liền nói: “Đối với bố mẹ anh, cháu gái là yếu tố quan trọng hơn hết thấy, khuyên anh tha thứ và phục hôn với Trần Đình cũng là chuyện bình thường!”

Mới sáng ra Trương Hoa đã đến chỗ Trần Đình, Trần Đình đang bận rộn trong bếp, con gái đang bò quanh giường.

Trương Hoa ôm con lên nói: “Chúng ta chuẩn bị về nhà ông bà chơi rồi, con có vui không nào?”

Lúc ăn sáng, Trần Đình đột nhiên nói: “Hay là hôm nay đừng về nhà bố mẹ, chúng ta dẫn Tĩnh Tĩnh vào trung tâm chơi, để hôm khác về sau!”

“Sao đột nhiên em lại không muốn đi thế?”

“Em chỉ thấy ba người chúng ta lâu lắm chưa đi chơi cùng nhau, dù gì bây giờ anh cũng rảnh, về nhà bố mẹ lúc nào chẳng được!”

“Thế cũng được!”

Suốt buổi sáng, Trương Hoa cứ cảm thấy Trần Đình đầu óc để đầu đầu, khuôn mặt đờ đờ dẫn dẫn, bèn hỏi: “Có phải dạo này em mệt mỏi quá không? Hay là chúng ta về sớm nhé!”

Trần Đình cười: “Không sao, hôm nay em muốn đi nhiều nơi một chút!”

Buổi tối Trần Đình đòi đi ăn ở ngoài, nói không muốn về nhà nấu nướng. Ăn xong Trương Hoa liền đưa con gái về nhà, Trần Đình nói: “Em với Tĩnh Tĩnh đến nhà anh ở một tối được không?”

Trương Hoa nhìn vẻ mặt của Trần Đình, nói: “Hôm nay em làm sao thế? Anh cứ thấy em là lạ!”

Trần Đình liền nói: “Không sao, đột nhiên muốn để Tĩnh Tĩnh ngủ với anh một tối!”

Trương Hoa vừa mở cửa phòng, con gái đã đòi tụt xuống đất.

Trương Hoa đặt con xuống một cái là nó bò quanh nhà. Trương Hoa nói: “Xem ra con bé rất có tình cảm với căn nhà này!”

Trần Đình nhìn con gái bò ra ghé sofa, sau đó bám vào ghế đứng dậy, miệng cười khanh khách mà trong lòng xót xa.

Trương Hoa nói: “Em đi tắm trước đi, hôm nay đi nhiều thế chắc là mệt lắm rồi! Nghỉ sớm thôi!”, nói rồi anh bế con gái lên, nói: “Con cũng đi tắm với mẹ, người mẹ bận nhiều quá!”

Trần Đình nằm trên giường, nói: “Nếu anh có một đứa con nữa, anh có còn đối xử với Tĩnh Tĩnh như thế này không?” Trương Hoa ngoảnh đầu nhìn Trần Đình, ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay em toàn nói những điều kì quái thế?”

“Không có gì, em chỉ nghĩ vớ vẩn thôi!”

“Tĩnh cảm anh dành cho Tĩnh Tĩnh mãi mãi không bao giờ thay đổi, anh không muốn tương lai con sau này phải chịu khổ, càng không hi vọng nó gặp phải bất cứ tổn hại nào!”

“Anh nghĩ như vậy em thấy vui lắm!”

Đến tận khuya mà Trần Đình vẫn nói chuyện phiếm với Trương Hoa, Trương Hoa nói: “Em không mệt à? Muộn lắm rồi, ngủ sớm đi!”

“Em không muốn ngủ, vì vậy muốn nói chuyện với anh thêm một lát! Ngày mai anh cũng không phải đi làm nên nói chuyện với em thêm một lát đi!”

“Thôi được rồi!”

Trần Đình nghĩ ngợi hồi lâu rồi khẽ hỏi: “Trương Hoa, anh đã từng yêu em chứ?”

“Anh cảm thấy hôm nay hình như em hơi có vấn đề, với tính cách của em thì không bao giờ đi hỏi những chuyện này?”

Trần Đình xoay người lại nhìn Trương Hoa: “Đột nhiên em rất muốn biết anh đã từng thật lòng yêu em chưa?”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Có, có thể nói đến tận bây giờ chỉ yêu một người là em, chính vì điểm này mà anh vẫn không thể tha thứ cho em!”

“Cám ơn anh đã nói vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, phát hiện mắt cô ươn ướt: “Em sao thế?”

Trần Đình lấy tay lau nước mắt, khẽ nói: “Không sao, chỉ thấy vui thôi!”

Trần Đình trầm ngâm một lát lại nói: “Tối nay là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện như thế này, không ngờ chúng ta cũng có thể nói chuyện như vậy. Nếu biết sớm thế này em đã nói chuyện với anh từ sớm!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình nói gì. Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, nói: “Ôm em đi, em muốn anh ôm em ngủ một hôm!”

Lúc Trương Hoa vòng tay ôm Trần Đình, anh phát hiện mắt cô đang nhỏ lệ.

Trần Đình dậy từ sớm, nói với Trương Hoa: “Anh ngủ thêm một lát đi, tối qua phải nói chuyện với em đến khuya, em đưa Tĩnh Tĩnh đến nhà trẻ đây!”

Trương Hoa cười: “Tối nay em vẫn qua đây chứ?”

Trần Đình ôm con gái nói: “Thực ra em hi vọng có thể ngày nào cũng bế con sang đây, nhưng em biết điều đó là không thể!”, sau đó cô lại quay lại, cúi đầu hôn lên mặt Trương Hoa: “Em với Tĩnh Tĩnh đi đây!”

Trương Hoa nhìn vẻ mặt Trần Đình rất nghiêm túc liền cười nói: “Sao vẻ mặt lại nặng nề thế? Cứ như đi luôn vậy!”

Trần Đình khẽ cười, lúc đi ra đến cửa còn ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa.

Trần Đình đi rồi, Trương Hoa không sao ngủ tiếp. Anh không biết Trần Đình làm sao, nhưng rõ ràng Trần Đình đêm qua và sáng nay khiến anh hơi vấn vương. Anh không bao giờ biết Trần Đình còn có thể như vậy, tối qua còn nói những câu mà chỉ có nam nữ đang yêu nhau say đắm mới nói, sáng ra còn hôn lên mặt anh, đây là lần đầu tiên.

Đặc biệt là vẻ mặt thoáng buồn của Trần Đình càng khiến anh cảm thấy không ổn. Có lẽ đúng như Lý Dương Uy từng nhận xét về Kỳ Oanh: Cái cậu nhìn thấy chỉ là sai lầm của cô ấy, còn tôi lại nhìn thấy sự tổn thương mà cô ấy từng phải chịu đựng, tôi không hi vọng cô ấy lại lần nữa bị tổn thương.

Lúc Trương Hoa nghĩ đến đây mới phát hiện ra câu nói của Ngô Tĩnh: “Khoan dung có thể khiến con người ta khỏe mạnh và hạnh phúc hơn nhiều so với hận thù” là đúng đắn. Hạnh phúc của Lý Dương Uy đến từ sự khoan dung của anh, thậm chí còn vĩ đại hơn cả sự khoan dung, đó chính là tình yêu và sự bao dung.

Buổi chiều lúc Trương Hoa định đi đón con gái thì Lâm Lam gọi điện đến, bảo anh qua cửa hàng một chuyến. Trương Hoa hỏi có vấn đề gì, Lâm Lam liền nói: “Chị Dĩnh bảo anh đến, anh cứ đến sẽ biết!”

Trên đường đi, Trương Hoa cứ nghĩ mãi: Chẳng nhẽ dạo này Trần Dĩnh cứ thích chơi mấy trò bí ẩn và lằng mằng ư?

Lâm Lam Trương Hoa một bức thư, nói là của chị Dĩnh đưa cho anh. Trương Hoa ngồi trên ghế của Trần Dĩnh, mở thư ra, lúc đọc xong bức thư, cả người anh cứng đờ:

Anh Hoa!

Đây là lần đầu tiên em gọi anh như vậy, tha thứ cho em ra đi mà không lời từ biệt. Mặc dù em chưa bao giờ muốn rời xa anh, nhưng lần này em biết không ra đi không được.

Là một người mẹ, em biết có thai và sinh con đau khổ biết nhường nào khi không có chồng ở bên cạnh, em cũng hiểu rất rõ một gia đình không hoàn chỉnh sẽ mang lại tổn thương như thế nào cho con cái. Em vốn hi vọng Tĩnh Tĩnh có thể có tất cả, đáng tiếc là vì sai lầm của em mà khiến cho hai mẹ con phải gánh chịu tất cả hậu quả.

Vân Vân cũng là một cô gái tốt, sau này anh nhớ đối xử tốt với cô ấy. Về phần Tĩnh Tĩnh anh cứ yên tâm, cho dù thế nào em cũng sẽ nuôi con khỏe mạnh, trưởng thành. Anh nói anh từng yêu em, điều này khiến em vô cùng cảm động, cũng rất hạnh phúc. Thực ra trong thế giới này, có lẽ chẳng còn ai có thể yêu anh hơn em, chính vì yêu anh nên em mới từ bỏ anh, để anh có thể sống một cuộc sống bình thường, cho dù là về gia đình hay sự nghiệp.

Cửa hàng hoa em giao cả cho anh, dù gì ở nơi này cũng có quá nhiều hồi ức. Có lẽ sau khi anh và Vân Vân kết hôn, có thể anh cảm thấy chuyện làm ăn ở cửa hàng hoa quá nhỏ, nhưng em vẫn hi vọng anh có thể duy trì nó, trong lòng em, cửa hàng hoa cũng giống như Tĩnh Tĩnh.

Còn về cuộc sống của Tĩnh Tĩnh, anh không phải lo, số tiền em mang theo có lẽ đủ cho em và Tĩnh Tĩnh sống một thời gian cho đến khi em tìm được một công việc khác.

Giấy tờ chuyển nhượng cửa hàng em để ở chỗ Lâm Lam cả rồi, em đã kí tên rồi, chỉ cần anh kí tên nữa là xong.

Trần Dĩnh và con gái.

Trần Dĩnh ôm con lên tàu đi về phương Bắc, nhìn bầu trời âm u bên ngoài, Trần Dĩnh cảm thấy trái tim mình cũng sẫm sẫm như bầu trời.

Khi đoàn tàu từ từ chuyển bánh, con gái tròn mắt nhìn vào đôi mắt đang tràn lệ của mẹ. Trong tâm hồn bé nhỏ của nó, nó hoàn toàn không hiểu tại sao mẹ nó đột nhiên rơi lệ.

13. Chương 12

CHƯƠNG 12

Trương Hoa đọc xong thư liền hiểu ngay ra Cổ Vân Vân đã đến tìm Trần Dĩnh. Theo lẽ thường, lúc này Trương Hoa nên đi tìm Cổ Vân Vân hoặc đi tìm Trần Dĩnh, nhưng anh lại ngồi thừ ra ghế không nhúc nhích.

Đáng lý ra anh nên nổi giận với hành vi của Cổ Vân Vân, nhưng anh lại thấy mình giận Trần Đình hơn. Trước tiên là chuyện con gái, con gái dù gì cũng là con của cả hai, có chuyện gì ít nhất cũng phải bàn bạc trước với nhau. Nhưng Trần Đình lu

n không chịu cân nhắc đến cuộc sống của con. Lúc đầu nó nhỏ như vậy mà cô đã dẫn nó đến một thành phố xa lạ để chịu khổ, giờ cũng lại không cân nhắc đến con gái, nông nổi bỏ đi.

Đọc thư Trương Hoa có thể đoán ra Cổ Vân Vân chắc chắn đã nói mình đã có thai, chẳng nhẽ chỉ dựa vào lời nói của Cổ Vân Vân đã tin hay sao? Tại sao cô không chịu hỏi anh một lời?

Trương Hoa lấy điện thoại ra, gọi cho Trần Đình, nhưng cô đã tắt máy. Trương Hoa lấy điện thoại dè bực thư, nhắm mắt ngồi dựa vào ghế. Lâm Lam khẽ gọi: “Giám đốc Trương, chị Đình còn đưa giấy tờ bảo anh kí tên đây!”

Trương Hoa mở mắt ra nhìn Lâm Lam, không nói gì. Một lát sau liền hỏi: “Trước khi đi cô ấy có nói gì với em không?”

Lâm Lam nói: “Chị Đình bảo em cố gắng giúp đỡ anh làm tròn công việc tài vụ!”

“Chỉ có thể thôi ư?”

Lâm Lam ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Chị Đình còn bảo em là sau này dù trong công việc hay tình cảm đều phải lý trí, thực tế một chút, đặc biệt là phải thận trọng trong chuyện tình cảm!”

Trương Hoa đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Anh thấy chính cô ấy làm việc mới không lý trí, không thực tế!”, nói rồi liền cầm điện thoại và lá thư trên bàn bỏ đi. Vừa ra đến cửa liền ngoảnh đầu lại bảo Lâm Lam: “Chỗ giấy tờ đó em để đấy cũng được, xé đi cũng được, anh không kí tên đâu, sớm muộn gì cô ấy cũng phải quay lại.”

Lâm Lam lại hỏi: “Thế thì việc quản lý bên này thì sao ạ?”

Trương Hoa nói: “Em gọi điện bảo Đồng Mộng Mộng tạm thời qua đây quản lý, cô ấy phụ trách việc nhập hàng, quảng cáo, quản lý nhân viên, em phụ trách tài vụ và tiền mặt!”

Lâm Lam còn định nói gì nữa nhưng Trương Hoa đã ngắt lời: “Cứ tạm thời thế đã, mấy hôm tới anh không có thời gian lo chuyện ở đây, qua vài ngày nữa anh sẽ sắp xếp sau!”

Trương Hoa ra ngoài, gọi điện đến nhà trẻ, họ nói cho anh trưa hôm qua Trần Đình đã đến đón con về và nói sau này sẽ không gửi con nữa.

Trương Hoa lại đến chỗ Trần Đình ở, nhấn chuông cả buổi mà không ai trả lời. Muốn tìm chủ nhà hỏi, đáng tiếc là anh không biết chủ nhà là ai.

Về đến nhà, Trương Hoa gọi cho Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh nghe Trương Hoa nói vậy cũng thấy nóng ruột, nói: “Trần Đình không hề nói với em chuyện cô ấy ra đi!”

“Xem ra cô ấy đột ngột quyết định ra đi nên không có thời gian chào hỏi em!”

“Có cần gọi điện hỏi bố mẹ cô ấy không?”

“Không được gọi, theo tính cách của cô ấy chắc chắn sẽ không nói cho bố mẹ biết, nếu có gọi chỉ khiến bố mẹ cô ấy lo lắng thêm thôi!”

“Tại sao lại ra đi?”

“Theo như bức thư cô ấy để lại, có lẽ Cổ Vân Vân đã tìm cô ấy, nói mình đã có thai.”

“Cổ Vân Vân đã có thai?”

“Anh thừa nhận từng quan hệ với Cổ Vân Vân một lần, nhưng chỉ là chuyện gần hai năm rồi.”

“Cổ Vân Vân gặp Trần Đình sao?”

“Thế nên anh mới thấy tức vô cùng!”

Lưu Huệ Anh thở dài: “Vốn cứ nghĩ trải qua nhiều chuyện thế cô ấy sẽ trưởng thành hơn, em cũng thấy yên tâm hơn, giờ mới biết cô ấy vẫn cảm tính quá mức, còn tưởng mình còn trẻ trung lắm hay sao, động một tí là suy nghĩ nông nổi!”

Nói chuyện với Lưu Huệ Anh Trương Hoa nằm lì trên giường. Lúc này anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chẳng muốn làm gì, chẳng muốn nghĩ ngợi gì. Mặc dù anh cảm thấy cần phải đi tìm Cổ Vân Vân nhưng cuối cùng vẫn thôi. Tìm cô ta thì có thể làm gì chứ? Nổi cáu? Như thế mẹ con Trần Đình có thể xuất hiện trước mặt anh không?

Cổ Vân Vân làm như vậy chẳng qua là vì muốn anh sẽ ở bên cô ta, đã thế anh sẽ không làm gì nữa, không đi tìm, cũng không liên lạc với cô ta. Trương Hoa biết với Cổ Vân Vân bây giờ phải cực kỳ dứt khoát, không thể không rõ ràng như trước kia được nữa. Phải để cô ta biết hai người không thể ở bên nhau, có lẽ lạnh lùng và cứng rắn là cách xử lý tốt hơn cả vào lúc này.

Lúc này trong lòng Cổ Vân Vân cũng đang lo lắng bất an. Cô sợ Trương Hoa biết được nguyên nhân Trần Đình rời khỏi thành phố này, sợ Trương Hoa sẽ vì chuyện cô lừa dối mà không tha thứ cho cô. Cổ Vân Vân chỉ có thể hi vọng Trần Đình không nói rõ nguyên nhân với Trương Hoa, chỉ lặng lẽ ra đi. Ngoài ra, khi Trần Đình lựa chọn ra đi nhanh chóng. Cổ Vân Vân cũng cảm thấy xấu hổ với hành vi của chính mình, dù gì Trần Đình cũng đang phải nuôi con nhỏ.

Suốt cả tối, Cổ Vân đều trong trạng thái bất an, sợ hãi Trương Hoa sẽ gọi điện đến, hoặc Trương Hoa sẽ đến thẳng nhà tìm cô. Cả tối, Cổ Vân Vân mơ màng trong sự căng thẳng và lo lắng.

Suốt cả buổi tối, Trần Đình trần trở trong nỗi bi kịch mà chính cô tự thêu dệt nên. Trần Đình cũng không hiểu tại sao mình lại nhanh chóng quyết định ra đi như thế. Là bởi vì không thể chấp nhận việc Trương Hoa và Cổ Vân Vân có con? Hay vì tâm lý lãng mạn đơn thuần? Hay là thực sự suy nghĩ cho tương lai của Trương Hoa?

Nói tóm lại là, ngồi trên đoàn tàu đang chuyển bánh này, tâm trạng của Trần Đình vô cùng phức tạp. Khi đoàn tàu dừng lại ở một thành phố phương Bắc hoàn toàn xa lạ, Trần Đình mới dần dần bình tĩnh lại.

Đưa mắt nhìn thành phố xa lạ, lại nhìn sang dòng người hối hả xung quanh, Trần Đình dần dần cảm thấy mong lung. Ra khỏi nhà ga, cô thực sự không biết nên đi về đâu, chỉ có thể ôm con, tay xách túi, đứng ngây ra bên vệ đường.

Lúc này, Trần Đình mới cảm thấy mình nông nổi, cứ tưởng rằng sẽ không hành xử nông nổi như một đứa con gái mới lớn nữa, sẽ không làm những chuyện trẻ con thế này nữa, nhưng hiện giờ hành vi của cô cũng nông nổi chẳng kém gì khi còn ít tuổi.

Nhìn thành phố xa lạ trước mắt, nhìn vệt nước mắt còn vương lại trên mặt con gái, Trần Đình mới bắt đầu cảm thấy hối hận. Nhưng lúc này đây, có hối hận cũng vô ích, đã để lại thư cho Trương Hoa rồi, cũng đã chuyển nhượng cửa hàng cho anh rồi, dù gì cũng không thể quay lại ngay lập tức. Nghĩ đến đây, Trần Đình quyết định cứ tìm một nhà nghỉ để con gái được ngủ một giấc đã.

Ở trong nhà nghỉ, Trần Đình tắm cho con rồi dỗ con ngủ xong mới nhớ ra gọi điện cho Lưu Huệ Anh. Lúc Trần Đình bật máy lên, có năm cuộc gọi nhỡ của Trương Hoa, ba cuộc gọi của Lưu Huệ Anh.

Vừa nhắc máy là Lưu Huệ Anh đã sốt ruột hỏi: “Giờ cậu đang ở đâu? Muốn đi sao không nói trước với tớ?”

Trần Đình khẽ cười: “Bởi vì đi gấp nên đến nơi mới thông báo cho cậu được!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thế cậu đến thành phố nào?”

“Là một thành phố lớn, rất an toàn, cậu không phải lo đâu, tớ định nói với cậu, căn nhà tớ thuê vẫn chưa trả, đã nộp tiền thuê một năm rồi, chìa khóa ở chỗ chủ nhà, đợi lát nữa tớ nhắn cho cậu địa chỉ và số điện thoại của chủ nhà, cậu có thời gian thì đến lấy chìa khóa nhé, cậu dọn qua đó mà ở, tớ đã nói trước với chủ nhà rồi!”

“Ồ cái gì mà ở, mau về ngay đi, Cổ Vân Vân không hề có thai!”

Trần Đình kinh ngạc hỏi: “Cổ Vân Vân không hề có thai ư? Làm sao cậu biết?”

“Tối qua Trương Hoa gọi cho tớ, anh ấy nói sau lần đó với Cổ Vân Vân thì không hề có quan hệ với cô ta nữa!”

Trần Đình thần thờ hỏi: “Sao lại như vậy chứ?”

“Cái gì mà như vậy với không như vậy? Cậu tưởng cậu còn trẻ con hay sao mà hành động nông nổi như thế? Đừng quên cậu đã là mẹ của trẻ con rồi, dẫn Tinh Tinh phiêu bạt như vậy có hay ho gì không hả?”

“Rất là bức mình, không phải là với Cổ Vân Vân mà là với cậu! Anh ấy đặc biệt không thể tha thứ cho việc cậu dẫn con gái bỏ đi như thế!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi nói: “Thế thì giờ tớ mà về, chắc chắn anh ấy vẫn còn đang giận, tạm thời không về nữa, cậu cũng đừng nói với anh ấy là tớ liên lạc với cậu nhé!”

Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hai người bây giờ đã như thế này rồi, tình cảm chẳng xa chẳng gần, chẳng rõ ràng, xa nhau một thời gian cho đôi bên bình tĩnh lại cũng tốt, cậu cứ coi như là dẫn Tinh Tinh đi du lịch một chuyến, đợi Trương Hoa thực sự cảm thấy cần đến hai mẹ con cậu ở bên thì hãy quay về, lúc ấy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn!”

“Từ bây giờ tớ sẽ không dùng số này nữa, chiều nay tớ sẽ đi mua số mới, xong tớ sẽ cho cậu số, chỉ có điều cậu đừng nói cho Trương Hoa biết tớ đã liên lạc với cậu rồi!”

“Biết rồi, cậu đã nói lần này là lần thứ hai rồi đấy!”

Mặc dù biết Trần Đình dẫn con gái rời khỏi thành phố nhưng trong lòng Trương Hoa dường như vẫn đang hi vọng, ngày hôm sau anh lại đến nhà trẻ, sau đó lại đến nơi Trần Đình thuê trọ, lúc này mới chắc chắn là Trần Đình đã bỏ đi. Buổi trưa, Đồng Mộng Mộng gọi điện đến: “Thầy Trương, anh có thể đến đây một chuyến được không? Có rất nhiều việc em không dám quyết định!”

Trương Hoa liền nói: “Em cứ cố vài hôm đi, cần làm gì thì cứ làm, đừng sợ ai!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Nhưng mà em không dám chắc!”

“Nhiều nhất là ba ngày, giờ anh thực sự không còn tâm trí nào mà lo mấy chuyện này nữa!”

Trương Hoa về đến nhà, cảm thấy rất đói mới nhớ ra mình chưa ăn sáng, giờ đã quá trưa, nhưng lại chẳng muốn ăn.

Trương Hoa nằm luôn xuống giường, mệt mỏi và đói khát khiến anh cảm thấy như kiệt sức, quần áo cũng chẳng buồn cởi, chẳng biết chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Lúc tỉnh lại, trời đã tối rồi. Trương Hoa đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời tối tăm bên ngoài, lòng không khỏi nhớ về con gái. Không biết con gái bây giờ thế nào rồi? Trương Hoa lấy điện thoại từ trong túi gọi cho Trần Đình, nhưng vẫn tắt máy.

Trương Hoa ném điện thoại lên giường, lại bắt đầu bức mình với Trần Đình, thậm chí trong lòng nghĩ, chỉ cần con gái quay trở lại bên cạnh, nhất định anh sẽ đòi lại con, sẽ không để con ở bên cạnh Trần Đình nữa.

Đứng bên cửa sổ một lúc, Trương Hoa cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, cảm giác đói cồn cào khiến Trương Hoa phải ra ngoài ăn. Ở bên dưới chung cư có một cửa hàng ăn nhanh, sau khi ăn bữa vài thứ, Trương Hoa châm một điếu thuốc đi lang thang trên đường, lúc thì nghĩ đến con gái, khi thì nghĩ đến cửa hàng hoa, một lát lại nghĩ nếu bố mẹ mà biết Trần Đình bế con rời khỏi đây thì sẽ thế nào? Điều kì lạ là anh không hề nghĩ đến Cổ Vân Vân.

14. Chương 13

CHƯƠNG 13

Một thân một mình nơi đất khách quên người, đáng sợ nhất chính là bóng đêm. Nếu như không có bất cứ mục đích gì thì sự cô độc trong đêm càng dễ xâm chiếm lòng người.

Nếu như không phải ban ngày nghe Lưu Huệ Anh nói Cổ Vân Vân không có thai, có lẽ đây sẽ là một đêm vô cùng đau khổ của Trần Đình tại nơi đất khách quê người.

Tối qua trên tàu, Trần Đình đã nghĩ rất nhiều cách sinh tồn trong tương lai, gi

mới phát hiện tất cả các giả thiết cô đặt ra đều không thành. Bởi vì Cổ Vân Vân không hề có thai, cô và con gái thậm chí có thể quay về ngay lập tức.

Nếu như đã không ở lại thành phố này lâu, vậy thì đi tìm việc hay buôn bán cái gì đó đều không cần thiết, chỉ có thể làm như Lưu Huệ Anh đã nói: cứ coi như là dẫn cho gái đi du lịch một chuyến, đôi bên xa nhau một thời gian để bình tĩnh lại.

Mặc dù có con gái bên cạnh nhưng Trần Đình vẫn cảm thấy vô cùng cô độc trong thành phố này. Cô liền gọi cho Lưu Huệ Anh, nói chuyện liên tục với Lưu Huệ Anh, bảo Lưu Huệ Anh nếu có thời gian thì năng đến cửa hàng hoa, tìm hiểu tình hình làm ăn của cửa hàng và bảo Lưu Huệ Anh để ý xem tâm trạng của Trương Hoa như thế nào, nếu có thể thì để ý cả chuyện giữa Trương Hoa và Cổ Vân Vân, còn phải để ý cả thái độ của cô gái tên Lâm Lam với Trương Hoa.

Sau đó lại nói chuyện Nhã Vận chuẩn bị được nghỉ hè, chuẩn bị đến sinh nhật mẹ Trương Hoa, chuyện Kỉ Oanh có bầu... lại hỏi Lưu Huệ Anh có cảm giác gì với Ngô Phong Hải không?

Trần Đình cũng thấy kì lạ, tại sao ở một thành phố xa lạ như thế này mà cô lại nghĩ đến nhiều chuyện như thế. Lưu Huệ Anh cười nói: “Nếu đã nhớ nhưng nhiều chuyện như vậy, lại không yên tâm về Trương Hoa thì cậu về đây đi cho rồi.”

Trần Đình cũng cười nói: “Tớ cứ muốn đi đâu đó cho thư thái tinh thần, cuối cùng lần này cũng có cơ hội rồi!”

“Tớ thấy cậu chẳng thể thư thái tinh thần được, thậm chí còn gia tăng gánh nặng tâm lý thì có!”

Đáng nhẽ ra Trương Hoa phải cảm thấy vô cùng lo lắng vì Trần Đình đã mang con gái rời khỏi đây, thế nhưng Trương Hoa phát hiện ra bản thân chẳng mấy lo lắng, chỉ cảm thấy vô cùng phần nộ với hành vi của Trần Đình.

Chẳng nhẽ trong thâm tâm anh vẫn cảm thấy Trần Đình sẽ nhanh chóng quay về ư? Hay là bởi vì con gái đã lớn hơn đôi chút rồi nên anh mới yếm tâm hơn? Hoặc cũng có thể là bởi vì Trần Đình bây giờ đã không còn giống như Trần Đình trước đây, đã có kinh nghiệm sinh tồn và nền tảng kinh tế nhất định?

Đi lang thang trên đường, Trương Hoa quyết định không nghĩ đến những chuyện này nữa, giải quyết vấn đề quản lý ở cửa hàng hoa mới là quan trọng, bản thân anh không trực tiếp nhúng tay vào chuyện cửa hàng, càng không tiếp nhận cửa hàng hoa. Đợi khi nào sự việc được giải quyết xong, anh sẽ cân nhắc đến chuyện hoạt động lại công ty.

Có thể trong lòng Trương Hoa, anh luôn cảm thấy cửa hàng hoa là đứa con mà Trần Đình dốc lòng chăm sóc, anh vừa không muốn phá hỏng tình hình trước mắt, càng không muốn chiếm lấy cái “bến cảng” tránh mưa tránh gió mà Trần Đình đổ bao tâm huyết gây dựng lên.

Lúc Trương Hoa gõ cửa nhà Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh đang thu dọn bếp. Trương Hoa cười nói: “Lần nào đến cũng thấy em đang ở nhà, cảm giác này thật tuyệt!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Hi vọng lần sinh có thể mang một chút tin vui đến!”

Trương Hoa đi vào trong, ngồi xuống giường, châm một điếu thuốc. Ngô Tĩnh nói: “Anh hút thuốc trong nhà em mà không hỏi ý kiến em à?”

Trương Hoa không đoái hoài đến những lời Ngô Tĩnh nói, rít thêm vài hơi rồi đột nhiên hỏi: “Em đến giúp anh quản lý cửa hàng hoa của Trần Đình đi!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Anh đùa à, đang yên đang lành sao lại bảo em quản lý cửa hàng hoa của Trần Đình?”

Trương Hoa im lặng một lát rồi mới từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Ngô Tĩnh nghe.

Ngô Tĩnh nghe xong trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Xem ra tâm tư của Trần Đình cũng rất phức tạp, nhưng qua hành động cô ấy chuyển nhượng cửa hàng hoa cho anh cho thấy cô ấy cũng là một người phụ nữ thông minh.”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Sao em lại nói thế?”

“Thứ nhất, cho dù Cổ Vân Vân có thai hay không, ít nhất điều này có thể chứng minh cô ấy yêu anh. Thứ hai cho dù anh có kết hôn với Cổ Vân Vân hay không, cửa hàng hoa sẽ chiếm một phần trái tim anh, huống hồ tên cửa hàng hoa lại là tên con gái anh. Thứ ba, cô ấy chắc rất hiểu tính cách của anh, chắc chắn biết anh sẽ không tiếp quản cửa hàng hoa, giao cửa hàng hoa cho anh là yên tâm nhất. Như thế cô ấy có thể trở về bất cứ lúc nào và cửa hàng hoa có thể trở về tay cô ấy một cách nguyên vẹn. Thứ tư, nhân viên của cửa hàng hoa luôn đứng về phía cô ấy, cô ấy có thể tìm hiểu tình hình về cửa hàng bất cứ lúc nào.”

Trương Hoa chăm chú nhìn Ngô Tĩnh hồi lâu rồi nói: “Anh không biết nên nói em thông minh hay là nói em thích tưởng tượng ra người khác là người giỏi tính toán nữa!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đấy chỉ là suy đoán cá nhân thôi, cứ coi như là nghĩ ngợi vẩn vơ lúc rảnh rỗi đi!”

“Bản tính Trần Đình rất đơn giản, không phức tạp như em nghĩ đâu!”

“Tâm lý có phức tạp hay không cũng có tính tương đối, phải xem xem tâm trạng và môi trường người đó như thế nào mới biết được!”

“Chúng ta không bàn đến chuyện này nữa, anh cứ cảm thấy sự thông minh của em mà dùng vào công việc thì chắc chắn sẽ thành công đấy!”

Ngô Tĩnh rót ừng và Trương Hoa một ly nước, nói: “Sự thông minh này em chỉ được coi là khôn vặt thôi, người thành công xưa nay không bao giờ dựa vào sự khôn vặt cả, về điểm này em tự biết mình là ai mà!”

“Em cũng đã nói tâm lý phức tạp hay không là tùy vào môi trường hiện thực, cũng giống như thế, thành công hay không phải xét đến môi trường hiện thực và điều kiện thực tế, người thông minh luôn có ưu thế hơn người bình thường.”

“Anh dựa vào đâu mà nghĩ em sẽ quản lý tốt cửa hàng hoa?”

“Nếu như không có cảm giác này thì anh đã không nói đến vấn đề này với em, dù gì anh cũng xuất thân từ nghề nhân sự, lại từng làm quản lý, từng làm đào tạo, tất nhiên là có kinh nghiệm nhìn người rồi!”

Ngô Tĩnh cười: “Vì anh cảm thấy em có những điểm giống Trần Đình nên nghĩ Trần Đình thành công thì em cũng thành công!”

“Anh thừa nhận là cũng có những nguyên nhân này, nhưng không phải tuyệt đối.”

Ngô Tĩnh lại cười nói: “Nếu như em nghĩ việc hiện nay, đến cửa hàng hoa làm việc được vài ngày mà Trần Đình về thì chẳng phải lại đi tìm việc khác sao? Em thấy em không dám mạo hiểm thế đâu!”

“Chuyện này anh đã từng cân nhắc rồi, thực ra anh kéo em ra không phải để em quản lý cửa hàng, mà anh muốn em sau này sẽ đến giúp anh, bởi vì anh đang cân nhắc đến vấn đề mở lại công ty!”

Trương Hoa lại bổ sung thêm: “Thật kì lạ, anh phát hiện ở bên cạnh em, anh cảm thấy rất có niềm tin, có lẽ có một người thông minh ở bên cạnh có thể tăng thêm niềm tin cho người khác đấy!”

“Anh đã có hướng mở lại công ty rồi à?”

“Dạo này anh cứ vấn đề này, cũng có những kế hoạch mơ hồ. Nhưng phải cảm ơn em về những kế hoạch mơ hồ này, bởi vì cuộc nói chuyện lần trước đã gợi ra hướng đi cho anh!”

Ngô Tĩnh không nhịn được cười: “Thật không ngờ em lại có vai trò quan trọng như thế!”

“Thế nào? Nếu em đồng ý, anh hi vọng em nhanh chóng nghỉ việc, như thế anh có thể dốc toàn bộ tâm sức cho công ty!”

Trương Hoa lại nói: “Còn nữa, một khi em đến làm, có rất nhiều chuyện anh có thể bàn bạc với em!”

Ngô Tĩnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế tiền lương và đãi ngộ thế nào? Đây là vấn đề cần thiết phải cân nhắc đối với mỗi người đi làm thuê như bọn em!”

“Lương và đãi ngộ anh không rõ lắm, nhưng anh có thể đảm bảo, chắc chắn cao hơn lương hiện nay của em.”

Trương Hoa lại cười nói tiếp: “Anh còn có thể giải quyết vấn đề ăn ở của em, dù gì anh cũng ở một mình, em chuyển qua nhà anh ở, anh không thu tiền phòng đâu!”

Ngô Tĩnh bật cười: “Ở trong nhà anh thì thôi miễn đi, em sợ Trần Đình về lại ghen với em!”

Mấy hôm sau, Trần Đình biết tin Ngô Tĩnh đến quản lý cửa hàng, trong lòng bắt đầu bất an. Trần Đình hỏi Lưu Huệ Anh trong điện thoại: “Cô ta đến làm từ bao giờ thế?”

“Hôm qua bắt đầu đi làm!”

“Tại sao Trương Hoa không tự làm mà lại tìm cô ta?”

“Chuyện này làm sao tớ biết được, phải đi hỏi Trương Hoa mới biết chứ!”

“Chẳng lẽ Trương Hoa từ trước đến giờ vẫn thích Ngô Tĩnh? Tết năm đó gặp Ngô Tĩnh ở chợ, tớ cứ cảm thấy giữa Trương Hoa và cô ta có vấn đề, không ngờ đến giờ vẫn còn qua lại với nhau.”

“Tớ cảm thấy dây thần kinh của cậu quá nhạy cảm đấy, cứ như thể có cô gái nào hơi thân mật với Trương Hoa phải có quan hệ với anh ấy không bằng!”

“Đây là trực giác của phụ nữ, không nhầm đâu!”

“Tớ thấy trực giác của cậu toàn sai thôi, ngay cả chuyện Cổ Vân Vân có thai thật hay giả cậu cũng không phân biệt được, còn bảo là trực giác không sai đâu?”

“Thật đấy Huệ Anh, tớ cảm thấy cô gái này còn đáng sợ hơn cả Cổ Vân Vân. Mặc dù tớ chỉ gặp cô ta có một lần nhưng ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Cổ Vân Vân là mẫu Trương Hoa khó mà thích được, còn Ngô Tĩnh chính là mẫu người con gái mà Trương Hoa rất dễ thích.”

“Cậu lúc nào cũng lo cái này, lo cái kia, lại thích nghi ngờ này nọ, vậy thì về sớm đi!”

Trần Đình thở dài: “Nếu Trương Hoa đã giao cửa hàng hoa cho cô ta thì đành vậy thôi, Ngô Tĩnh ít nhất cũng thích hợp với Trương Hoa hơn Cổ Vân Vân.”

“Sao lại chưa chất thế? Giờ tớ không thể hiểu nổi cậu đang nghĩ cái gì nữa, thay đổi đến mức càng lúc càng giống Trương Hoa rồi, phức tạp, hay thay đổi, sợ có được rồi lại mất đi, lại không dám kiên trì với tình cảm của mình.”

Cổ Vân Vân không dám liên lạc với Trương Hoa, kể từ ngày Trần Đình ra đi. Còn Trương Hoa cũng không hề liên lạc với cô, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không.

Cổ Vân Vân nghĩ, rốt cục vấn đề nằm ở đâu? Là do phương pháp của mình không đúng? Hay do Trương Hoa thật sự chưa từng thích mình? Hay do bản thân mình đã sai lầm khi dành tình cảm cho Trương Hoa?

Cổ Vân Vân ngồi trầm tư trong văn phòng, một người đàn ông trung niên bước vào, Cổ Vân Vân ngẩng đầu lên, nói: “Chú Cường đến đây ạ?”

Người đàn ông kia ngồi xuống, cười nói: “Vân Vân đang nghĩ gì thế?”

Cổ Vân Vân cười gượng gạo: “Cháu có nghĩ gì đâu. Bên anh ấy giờ ra sao rồi?”

Người đàn ông nói: “Trương Hoa không hề tiếp quản cửa hàng hoa, hôm qua có một cô gái đến đó cửa hàng rồi, là Trương Hoa mời đến, tên Ngô Tĩnh. Cô gái này trước đây làm việc vặt ở bộ phận hành chính của công ty Hằng Phong, cũng không biểu hiện gì đặc biệt, cũng chưa từng làm quản lý, nhưng nghe nói là rất thông minh!”

Người đàn ông đó lại nói: “Hơn nữa bạn trai cũ của cô ta còn là nhân viên của công ty ta, tên là Lưu Văn Đông, phụ trách khu vực ngoại ô. Cháu nên biết cô ta và Lưu Văn Đông đã chia tay nhau từ năm ngoái rồi.”

Cổ Vân Vân khe khẽ lẩm bẩm: “Ngô Tĩnh?”

Người đàn ông kia tiếp tục nói: “Công ty của Trương Hoa vẫn ở trong trạng thái ngừng hoạt động, cậu ta có nói sẽ hoạt động lại, nhưng với tình hình trước mắt thì khả năng chẳng bao lâu sẽ bỏ hẳn thôi. Về phía Trần Đình thì không có tin tức gì, thậm chí cũng không biết cô ta đến thành phố nào, nhưng căn hộ trước đây cô ta ở vẫn chưa trả, hơn nữa trước khi đi còn trả tiền nhà một năm!”

15. Chương 14

CHƯƠNG 14

Cổ Vân Vân nhú mày nói: “Trả tiền thuê một năm ư?”

“Đúng thế.”

“Còn vấn đề gì khác không ạ?”

“Mấy ngày nay ban ngày Trương Hoa đều ở nhà, đến tối thường qua chỗ Ngô Tĩnh ngồi rất lâu!” – Nói xong người đàn ông kia nhìn Cổ Vân Vân: “Theo tôi suy đoán thì có lẽ là nói chuyện công việc!”

Cổ Vân Vân nói: “Chú Cường vất vả quá á!”

Người đàn ông đó cười: “Chút chuyện vặt này có đáng gì, vẫn tiếp tục điều tra chứ?”

Cổ Vân Vân lắc đầu: “Thôi không cần đâu ạ!”

Thấy người đàn ông ra khỏi căn phòng, tâm trạng Cổ Vân Vân cực kỳ phức tạp. Người đàn ông này tên là Từ Cường, cô luôn gọi là chú Cường, là một người tàng hình ở công ty, cả tập đoàn chẳng mấy ai biết sự tồn tại của anh ta.

Nhưng Cổ Vân Vân biết được tầm quan trọng của người này đối với bố mình. Anh ta là đôi mắt thứ hCổ Triết Đông với khả năng theo dõi và điều tra xuất sắc. Ngoài ra, còn rất nhiều việc không thể công khai đều do người đàn ông này làm thay cho Cổ Triết Đông.

Những thông tin mà ông ta vừa cung cấp cho Cổ Vân Vân khiến cô không hiểu đầu cua tai nheo gì. Trong kí ức của cô không hề có cái tên Ngô Tĩnh này, nhưng trong đầu Cổ Vân Vân có hiện lên hình ảnh một cô gái từng xuất hiện ở nhà Trương Hoa, có lẽ chính là cô gái đó.

Trần Đình rời khỏi thành phố này rồi sao còn nộp tiền thuê nhà một năm? Chẳng lẽ cô ta định sẽ quay lại? Chẳng lẽ cô ta đã biết chuyện cô nói dối là cô có thai, cố ý bỏ đi, lùi một bước để tiến hai bước?

Tại sao bao nhiêu ngày trời rồi mà Trương Hoa vẫn không liên lạc với cô? Có phải anh chẳng có chút tình cảm nào với mình? Chẳng lẽ bản thân mình đang tự giằng co trong cái thế giới tình cảm do chính mình dệt nên? Nếu là như vậy thật, thì những gì mình đã bỏ ra liệu có xứng đáng không?

Ngô Tĩnh đang ngồi đọc những tài liệu có liên quan ở trong phòng thì Trương Hoa bước vào. Lâm Lam chào Trương Hoa “Giám đốc Trương”. Trương Hoa liền nói: “Chẳng phải anh đã bảo em nhiều lần là sau này đừng gọi là giám đốc Trương nữa sao, anh thích người khác gọi anh là thầy Trương hơn!”

Ngô Tĩnh ngẩng đầu cười: “Sao hôm nay chưa đến tối mà đã ra khỏi nhà thế?”

“Tối nay anh đi gặp một người bạn, vì vậy đến đây trước, em đã quen chưa?”

“Cũng phải, với trí thông minh của em chắc chắn không thành vấn đề!”

Lâm Lam nói: “Chị Tĩnh thông minh thật, lại dịu dàng, nhiều lúc em còn nhầm tưởng là chị Dĩnh đang ngồi đối diện đây!”

Ngô Tĩnh cười nói với Trương Hoa: “Xem ra em thành cái bóng của vợ cũ của anh rồi!”

“Anh đã nói từ sớm rằng hai người là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau mà, cho dù có hơi giống thì đó chẳng qua chỉ là cái biểu hiện bên ngoài thôi!”

Trương Hoa nói với Lâm Lam: “Em ra ngoài một chút nhé!”

Ngô Tĩnh nói: “Có chuyện gì mà bí mật thế?”

Trương Hoa cười rồi đi ra ngoài. Ra đến bên ngoài cửa hàng, Trương Hoa nói: “Em có biết tài khoản cá nhân của chị Dĩnh không?”

“Em biết ạ!”

Trương Hoa nói: “Sau này định kỳ em hãy gửi một phần tiền vào trong tài khoản ấy, để phòng chị ấy ở bên ngoài thiếu tiền nhé!”

“Mỗi lần gửi bao nhiêu ạ?”

“Em là nhân viên tài vụ, chuyện này khỏi phải hỏi anh, em cứ quyết định căn cứ theo lợi nhuận của hàng ấy!”

Trương Hoa lại nói thêm: “Em phải nhớ, cửa hàng hoa mãi mãi là của cô ấy, bây giờ cho dù là anh hay Ngô Tĩnh đều chỉ là giúp cô ấy kinh doanh mà thôi. Trần Dĩnh quay về một cái là anh sẽ trao lại cửa hàng cho cô ấy!”

Lâm Lam khẽ nói: “Chị Dĩnh thật là hạnh phúc!”

“Em vào trong đi, anh có việc phải đi trước đây! Em nói với Ngô Tĩnh một tiếng giúp anh, anh khỏi phải vào trong nữa!”

Trương Hoa đang ngồi trong quán cà phê hút thuốc thì Ngô Phong Hải bước vào, gọi: “Giám đốc Trương đến sớm thế!”

“Sau này đừng gọi tôi là giám đốc Trương nữa, cứ gọi trực tiếp là Trương Hoa cũng được!”

Ngô Phong Hải nói: “Không quen, tôi thấy gọi giám đốc Trương là thoải mái nhất!”

Ngô Phong Hải ngồi xuống nói: “Sao lại đến những nơi thế này? Tôi đâu có biết uống cà phê, thấy không quen!”

“Từ từ rồi sẽ quen thôi, anh ăn gì?”

“Nơi này toàn là đồ ăn tây, lần trước đến những nơi như thế này tôi còn bảo nhân viên phục vụ cho tôi đôi đũa, dùng muỗng với nĩa không quen!”

Trương Hoa cười: “Chẳng qua là vì để có không gian yên tĩnh nói chuyện thôi. Hay là chúng ta uống cà phê, lát nữa sẽ ra quán uống rượu nhé!”

Ngô Phong Hải gật gù: “Ý này hay đấy!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải không nói gì. Ngô Phong Hải thấy bộ dạng của Trương Hoa như thế liền: “Đang lo cho chị dâu phải không?”

“Chủ yếu là lo cho con gái thôi!”

“Theo như phán đoán của tôi, chị dâu và cháu gái chắc là vẫn ổn!”

“Tại sao anh lại nói thế?”

“Bởi vì mấy lần đi cùng với Lưu Huệ Anh, tôi chẳng thấy cô ấy có vẻ gì lo lắng cả. Tôi nghĩ chị dâu đã liên lạc với cô ấy rồi, nhưng hồi thế nào thì cô ấy cũng nói là không có liên lạc gì.”

“Nếu Lưu Huệ Anh không lo lắng thì chắc họ đã liên lạc với nhau rồi, như thế tôi cũng yên tâm hơn đôi chút!” – Nói rồi mỉm cười nói: “Sao anh có vẻ thân với Lưu Huệ Anh thế?”

“Còn chẳng phải là vì muốn điều tra chuyện của chị dâu sao?”

Trương Hoa lại cười nói: “Thế thì cũng đâu cần phải đi riêng với nhau mấy lần chứ?”

“Thì tôi chỉ muốn cô ấy nói ra sự thật thôi mà, nhưng nào ngờ cô ấy kín như bưng!”

“Ngoài ra còn gì khác không?”

“Theo như địa chỉ mà cậu cung cấp, tôi đã tìm ra được chủ nhà nơi chị dâu thuê nhà, chị dâu đã nộp tiền thuê nhà một năm rồi, điều ấy chứng tỏ cô ấy đã chuẩn bị sẽ quay lại bất cứ lúc nào.”

Trương Hoa nhẹ nhõm thở phào: “Thế à!”

Ngô Phong Hải nói tiếp: “Theo ngày tháng cùng với bức ảnh chị dâu và cháu gái mà anh cung cấp, tôi đã đến hai nhà ga hỏi, cũng may thời điểm này người đi tàu không đông lắm, hỏi rất nhiều nhân viên, cuối cùng cũng có mấy người có ấn tượng mơ hồ, nói chị dâu hình như là ngồi chuyến tàu lúc hơn năm giờ, chắc là đi về hướng Bắc Kinh.”

“Giờ nghe anh nói đơn giản thế nhưng lúc điều tra chắc đã tốn không ít công sức. Vất vả cho anh quá!”

“Chút chuyện vặt này có gì mà vất vả, hơn nữa tôi cũng không phải làm một mình, dù gì cũng có rất nhiều bạn bè giúp đỡ, đáng tiếc là không thể điều tra được nơi ở của chị dâu!”

“Thế là đủ rồi, ít nhất tôi cũng yên tâm đôi chút rồi, mấy hôm nay tinh thần cứ bất an!”

“Chỉ có điều có một chuyện nói ra có thể anh sẽ thấy lo lắng.”

“Chuyện gì thế?”

“Hình như có người đang điều tra tin tức của chị dâu, bởi vì khi tôi đến hỏi chủ nhà, chủ nhà nói có người đã đến trước hỏi thăm tình hình.”

“Liệu là ai nhỉ?”

“Cổ Vân Vân!”

“Tại sao?”

“Cô ta lừa chị dâu bỏ đi, đương nhiên muốn tìm hiểu liệu chị dâu đã đi thật hay chưa rồi.”

“Cô ta tìm ai đi điều tra những việc này?”

“Nghe nói là một đội ngũ ngầm ở bên cạnh chủ tịch Cổ, chuyên điều tra những chuyện riêng mà chủ tịch Cổ giao cho, nếu đã là người bên cạnh chủ tịch Cổ thì chắc hẳn Cổ Vân Vân cũng biết.”

“Nói như vậy có nghĩa là càng phải thận trọng với Cổ Triết Đông hơn!”

Hai người ra khỏi quán cà phê, Ngô Hải Phong liền nói: “Hay là chúng ta gọi Lưu Huệ An cùng đi ăn cơm luôn?”

Trương Hoa ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được, có thể chúng ta sẽ tìm hiểu thêm được chuyện gì về Trần Đình từ cô ấy!”

Lúc Lưu Huệ Anh đến, Trương Hoa và Ngô Hải Phong đang ngồi uống rượu. Ngô Hải Phong nói: “Thật ngại quá, để Lưu tiểu thư phải đến ăn ở những nơi như thế này!”

“Đừng gọi tôi là Lưu tiểu thư nữa, con gái bây giờ rất sợ bị gọi như thế, anh có thể thay đổi cách xưng hô được không?”

“Được thôi Lưu tiểu thư, lần sau nhất định tôi sẽ sửa!”

Lưu Huệ Anh tức nổ đom đóm mắt, trừng mắt với Ngô Hải Phong.

“Trông khí sắc Huệ Anh có vẻ không tốt!”

Lưu Huệ Anh cũng đáp lễ “Khí sắc của thầy Trương càng không tốt! Trần Đình và Tỉnh Tỉnh vừa mới đi đã tìm được ngay một mỹ nhân ở bên cạnh rồi!”

“Em nói đến Ngô Tỉnh ư? Cô ấy là nhân viên quản lý tạm thời anh mời đến làm việc, đừng nghĩ bậy!”

“Em có nghĩ bậy hay không không quan trọng, chỉ sợ Trần Đình nghĩ bậy thôi!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Chẳng lẽ em đâu đã biết Ngô Tỉnh đến cửa hàng hoa làm việc rồi sao?”

Lưu Huệ Anh lấp liếm: “Em sợ sau này cô ấy biết được thôi”, rồi bổ sung thêm: “Con người anh thật là kỳ lạ, rõ ràng biết Trương Hoa nhỏ tuổi hơn mình mà cứ gọi Trần Đình là chị dâu, rõ ràng tôi là con gái nhà lành mà cứ gọi tôi là “tiểu thư”1.” Trương Hoa cười: “Huệ Anh hôm nay có vẻ rất thích đấu khẩu với chúng ta nhỉ?”

1. Ở Trung Quốc hiện nay, từ “tiểu thư” còn được dùng để ám chỉ gái làng chơi hay gái điếm.

Lưu Huệ Anh nói: “Đương nhiên là không phải, em chỉ đến để ăn cơm miễn phí thôi!”

“Xem ra tâm trạng của Lưu Huệ Anh quả thực không tồi, xem ra bạn thân rời khỏi đây chẳng ảnh hưởng mấy đến tâm trạng của em nhỉ!”

“Anh là chồng cũng với bố trẻ con mà còn không lo lắng, sao em phải lo lắng chứ?”

Ngô Phong Hải liền nói: “Nếu như mọi người đều không lo lắng, vậy thì nhiệm vụ tối nay là uống rượu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Anh chỉ biết uống thôi, sớm muộn gì cũng chết vì uống!”

“Chết vì uống cũng còn là hơn chết vì đói, có thể chết vì say cũng là một hạnh phúc!”

Trương Hoa đang nói chuyện với Ngô Phong Hải thì điện thoại đổ chuông. Trương Hoa nhìn vào màn hình, là Nghiêm Lộ gọi, thầm nghĩ: “Sao cậu ta đột nhiên gọi ỉn nhỉ?”

Trương Hoa nghe điện thoại, không nói gì, Nghiêm Lộ liền nói: “Anh Hoa!”

“Có chuyện gì thế?”

Nghiêm Lộ nói: “Tối nay em muốn rủ anh ra ngoài nói chuyện một chút!”

“Có chuyện gì thế?”

“Trong điện thoại không tiện nói, em muốn gặp trực tiếp anh!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Vậy cậu tìm địa điểm đi!”

Trương Hoa cúp máy rồi, Lưu Huệ Anh liền nói: “Lại là người đẹp nào thế?”

“Người đẹp cái gì, là nhân viên của tôi trước đây, một nhân viên đáng tin cậy mà lại đi làm những chuyện không đáng tin!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Là Nghiêm Lộ á? Thế mà anh còn đi gặp cậu ta sao? Loại người này ít giao du là tốt nhất, nếu là tôi thì tôi đã dạy cho hắn một bài học từ lâu rồi!”

Trương Hoa chỉ cười không nói gì.

Một lát sau, Trương Hoa nói: “Nếu công ty phát triển tốt, Phong Hải qua hẳn bên này giúp tôi nhé!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Anh nói cái gì thế, phát triển tốt mới qua giúp anh, tại sao không thể giúp anh lúc khó khăn? Nói thực lòng, giờ anh bảo tôi qua giúp là tôi qua liền, tiền bạc không thành vấn đề, quan trọng là làm chung với nhau cảm thấy vui vẻ là được!”

“Tạm thời chưa nói đến những chuyện này vội, tôi phải đi rồi, nhường lại không gian cho hai người!”

Trương Hoa đứng dậy, vỗ vai Ngô Phong Hải nói: “Huệ Anh trừ cái nhược điểm ngoại hình hơi khó coi một chút, tính tình hơi khó chịu một chút, nấu nướng hơi khó ăn một chút, không biết quan tâm chăm sóc người khác...thì cũng là một cô gái tốt đấy!”

Lưu Huệ Anh trừng mắt nhìn Trương Hoa: “Trương Hoa chết tiệt, anh nói cái gì thế hả?”

Trương Hoa cười ha hả: “Thôi không làm phiền hai người nữa, tôi đi trước đây, tôi thanh toán rồi, còn thanh toán dư ra một khoản, đủ cho hai người no say!”

16. Chương 15 -16

CHƯƠNG 15

Trương Hoa riêng trong quán trà, Nghiêm Lộ đã đứng dậy chào: “Anh Hoa!”

Trương Hoa không nói gì, ngồi xuống rồi rút thuốc lá ra, vừa châm thuốc vừa nhìn Nghiêm Lộ.

Nghiêm Lộ trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Anh Hoa, xin lỗi anh!” Trương Hoa gẩy tàn thuốc lá, sau đó chậm rãi nói: “Chuyện quá khứ bỏ qua đi!”

“Anh Hoa không trách em ư?”

“Có những chu

yện xảy ra chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất khiến tôi hiểu được bản thân mình nên làm gì.” Nghiêm Lộ lại trầm ngâm một lát rồi nói: “Dù gì em cũng chuẩn bị rời khỏi thành phố này rồi, vì vậy hôm nay em đến tìm anh để nói thực, hồi đầu anh ra đi là vì chủ tịch Cổ!”

Trương Hoa trầm tư hồi lâu rồi nói: “Tôi tin những gì cậu đã nói, cũng biết chắc chắn ông ấy đã hứa hẹn với cậu!”

Nghiêm Lộ nói: “Thực sự xin lỗi anh, có thể lòng người ai cũng tham lam!”

“Có phải bây giờ Cổ Triết Đông đã bỏ rơi cậu không?” Nghiêm Lộ cúi gầm mặt không nói gì. Trương Hoa nói tiếp: “Con người đứng trước lợi nhuận khó mà khỏi do dự, tôi tin bản chất của cậu không xấu!”

Nghiêm Lộ dừng lại một lát rồi nói: “Anh Hoa nói như vậy càng khiến em thấy xấu hổ!”

“Thực ra cậu là một trợ thủ tốt, có thể nói khó mà tìm được trợ thủ nào tích cực hơn cậu, nhưng nói thực lòng, cậu không thích hợp để làm lãnh đạo một đội ngũ!”

“Em đã ý thức được điểm này rồi, vì vậy mới quyết định từ bỏ nghề này, rời khỏi thành phố này, tìm một định hướng mới cho bản thân.”

“Có thể trong lòng cậu vẫn còn khúc mắc, không thể chấp nhận được việc bị rớt xuống vị trí hiện tại, nếu không cậu cứ tiếp tục làm ở tập đoàn Triết Đông cũng là một lựa chọn không tồi. Xét từ một phương diện nào đó, Cổ Triết Đông là một ông chủ tốt, ít nhất là ông ta biết dùng người!”

Nghiêm Lộ ngẩng đầu nhìn Trương Hoa rồi nói: “Anh không trách ông ấy sao?”

“Khách quan mà nói, ông ta không sai, ông chỉ vì muốn bảo vệ con gái của mình mà thôi, có lẽ người sai chính là

Sắp đến nghỉ hè, thời tiết càng lúc ngọt ngào, vì vậy Trần Đình ít dẫn con ra ngoài, gần như ở lì trong nhà nghỉ. Tâm trạng phức tạp lúc mới đến đó cũng dần dần tĩnh lại, khiến cho Trần Đình càng có nhiều thời gian sau xét hành vi của mình.

Mới đầu cô còn bị hành vi của mình làm cảm động, cho rằng đó là tình yêu, là hành động thể hiện tình yêu chân chính với Trương Hoa, nhưng khi bình tĩnh lại mới phát hiện bản thân mình quá ư ấu trĩ, vẫn sống mơ mộng như các cô thiếu nữ.

Dẫn con gái bỏ đi là yêu Trương Hoa ư? Ngay cả chuyện Cổ Vân Vân có bầu thật hay không cũng không tìm hiểu kỹ đã đẩy Trương Hoa cho Cổ Vân Vân là vì yêu Trương Hoa ư? Hơn nữa, bản thân Trần Đình đã nghĩ đến tâm trạng của bố mẹ Trương Hoa chưa? Bốc đồng lên một cái là bỏ đi, hoàn toàn chẳng cân nhắc

đến những vấn đề khác, còn tự cảm thấy cảm động với những hành vi của mình. Dù gì bản thân mình cũng không còn độc thân, còn có con gái, còn có cha mẹ, người thân, bạn bè...

Suy nghĩ mấy ngày trời, Trần Đình quyết định đưa con về quê, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng phải học cách đối mặt.

Sau khi quyết định xong, Trần Đình liền dùng lại số điện thoại cũ. Sau khi thay đổi sim, cô liên tục nhìn vào màn hình, vừa sợ Trương Hoa đột nhiên gọi, vừa mong anh sẽ gọi đến.

Đáng tiếc là đến tận lúc về quê rồi mà cô vẫn không nhận được điện thoại của Trương Hoa. Trần Đình không khỏi cảm thấy hụt hẫng. Bố mẹ Trần Đình thì vui lắm, nhìn thấy cháu gái đã lần lần đi được vài bước, miệng bi bô gọi mẹ, lại hay cười nên vô cùng đáng yêu.

Trần Đình nói với bố mẹ rằng muốn đem con về đây ở với ông bà một thời gian. Mẹ Trần Đình hỏi: “Sao Trương Hoa không về cùng con?”

“Anh ấy phải ở lại để quản lý cửa hàng hoa, hơn nữa công ty của anh ấy cũng rất bận, vì vậy không có thời gian.”

“Thế hai đứa đã nghĩ bao giờ thì phục hôn chưa?”

“Bây giờ đang bận thế này, làm gì có thời gian mà nghĩ những chuyện ấy!”

“Cái gì mà không có thời gian nghĩ? Con gái đã biết đi biết nói rồi, còn không thấy

Ngô Tĩnh đặt thức ăn lên bàn, nói với Trương Hoa đang ngồi trên giường: “Ăn cơm thôi!”

Trương Hoa vừa bước xuống, Ngô Tĩnh đã nói: “Ông chủ giống như anh hiếm thật đấy, em làm thuê cho anh, hết giờ còn phải nấu cơm miễn phí cho anh, đến tiền cơm anh cũng không phải nộp.”

Trương Hoa nói: “Xin đính chính một chút, em không phải là làm thuê cho anh, mà làm cho Trần Đình! Bà chủ là cô ấy, vì vậy anh đến đây ăn cơm chỉ là bạn bè đến xin cơm đơn thuần thôi!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Em sợ nhất là người thông minh, đặc biệt là những người thông minh thích cãi cùn!”

“Ai bảo em là người thông minh, dường như người thông minh học nấu cơm cũng có lợi thế hơn người thường đấy!”

“Chuyện công ty đã có tiến triển gì chưa?”

“Cơ bản đã xác định được phương hướng phát triển rồi, sai lầm lớn nhất hồi đầu là cứ muốn đi theo con đường đào tạo cấp cao, thậm chí muốn công ty có thể nhanh chóng kiếm tiền, nhanh chóng lớn mạnh, giờ trong lòng bình thản hơn nhiều rồi, chỉ muốn làm việc gì mình muốn làm, kiếm ít hay nhiều chỉ xếp sau thôi.”

“Không đi theo con đường cao cấp có nghĩa là hướng đến thị trường lao động cấp thấp phải không?”

“Cũng không thể nói là lao động cấp thấp, dù gì các công ty, doanh nghiệp đa phần đều là đội ngũ nhân viên phổ thông, chỉ cần thu phí thấp một chút, nội dung đào tạo có tính định hướng, hiệu quả thực tế thì thị trường đào tạo này cũng có tiềm năng lắm, chỉ có điều lợi nhuận không cao bằng đào tạo cho đội ngũ lao động cao cấp mà thôi!”

“Đây cũng là một lựa chọn không tồi, vậy vấn đề nhân viên đã giải quyết được chưa?”

Trương Hoa cười bắt lặc: “Hồi đầu công ty ngừng hoạt động, các nhân viên đó đều nói một khi công ty hoạt động trở lại sẽ lập tức quay về, tôi đã gọi ấy người rồi, họ đều nói vì nguyên nhân hiện tại không thể nào nghỉ việc được.”

Ngô Tĩnh nói: “Đây có lẽ chính là hiện thực!”

“Nhân viên không phải là vấn đề mà anh lo, nếu quyết định đi theo con đường này thì cũng không cần đòi hỏi cao quá ở nhân viên, cũng không cần tìm quá nhiều người, có vài người là được rồi. Nếu hội trường đào tạo cần người có thể tuyển người làm thêm, tính tiền theo giờ.”

Ngô Tĩnh nói: “Bên cửa hàng hoa em có ý kiến này, anh có thể tham khảo một chút!”

“Ý kiến gì?”

“Nên đóng cửa hàng thứ ba!”

“Đóng cửa hàng thứ ba à? Tạo sao?”

“Cửa hàng thứ ba cách cửa hàng thứ hai và thứ tư tương đối gần, xét tình hình hiện nay, nhóm khách hàng tương đối ổn định, hơn nữa đa phần đều là nhờ dịch vụ tặng hoa tận nhà, cho dù có đóng cửa hàng thứ ba, lợi nhuận kinh doanh cũng không bị ảnh hưởng nhiều, vì vậy không cần thiết phải tốn chi phí cho cửa hàng thứ ba nữa.”

“Thế thì vấn đề nhân viên giải quyết thế nào?”

“Ba cô nhân viên ở đây có thể điều đến ba cửa hàng còn lại cũng được, cho nghỉ cũng được, cho dù có giữ lại hết thì ít nhất cũng tiết kiệm được chi phí ột cửa hàng.”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Ý kiến của em xét từ góc độ kinh doanh đơn thuần thì đây là một ý kiến không tồi, nhưng chuyện đóng cửa một cửa hàng phải chờ Trần Đình về mới tính được, dù gì mấy cửa hàng này đều do cô ấy một tay dựng lên.”

“Còn vấn đề nữa là về tài vụ, đợi khi nào công ty bên anh hoạt động trở lại, bên cửa hàng không cần đến tài vụ đâu. Vốn dĩ đã chẳng có nhiều việc, để bên anh quản lý thêm vấn đề tài vụ của bên này là được!”

“Chuyện này có thể được, đợi công ty hoạt động trở lại, anh sẽ điều Lâm Lam về làm việc cũng được, bởi vì Trần Đình cũng xuất thân từ dân tài vụ mà.”

“Anh vẫn chưa liên lạc được với cô ấy à?”

“Cô ấy không mở máy, anh làm sao có thể liên lạc? Chỉ có thể chờ đợi cô ấy quay về hoặc chủ động liên lạc mà thôi.”

Trương Hoa bắt đầu chỉnh lý lại nội dung đào tạo, chuyển hướng từ đào tạo cấp cao sang đào tạo cho nhân viên phổ thông, nội dung đào tạo ít nhất phải thay đổi nhiều. Ngoài ra còn có một việc khiến Trương Hoa cứ lo lắng mãi, mấy ngày nữa là đến sinh nhật mẹ anh, sợ nhất là mẹ anh lại bảo anh đưa Trần Đình và con gái về cùng.

Chuyện Trần Đình bỏ đi anh vẫn chưa nói với bố mẹ, bao nhiêu ngày nay ngay cả gọi điện anh cũng không dám chứ đừng nói là về thăm nhà. Cũng may dạo này mẹ anh không điện thoại, nhưng dù gì sinh nhật mẹ cũng không thể không về.

Cuối cùng Trương Hoa nghĩ, đành phải giả bộ sơ ý, giả bộ bận việc hoặc nói thẳng luôn là quên mất sinh nhật mẹ.

Nhưng có muốn giả bộ cũng không được, hôm sau Nhã Vận gọi điện đến nói: “Anh sao lâu rồi anh không về nhà?”

“Sao em biết?”

“Em vừa mới gọi về nhà, vẫn chưa được nghỉ hè, em không thể về nhà đón sinh nhật với mẹ được, vì vậy mới mua quà trước rồi gửi về.”

“Suýt chút nữa thì anh quên mất, dạo này công việc bận quá, cũng may là có em nhắc!” – Nói rồi anh cũng tự thấy xấu hổ. Nhã Vận liền nói: “Thế thì hôm sinh nhật mẹ anh nhớ đưa cháu về nhé!”

Trương Hoa do dự một lát rồi nói: “Phải xem tình hình thế nào đã, nếu như quá bận thì anh không về được đâu!”

“Ban nãy trong điện thoại mẹ nói là nhớ cháu nội lắm, anh mãi chẳng đưa nó về chơi.”

“Để anh bàn bạc với Trần Đình một chút đã, nếu chị ấy không có thời gian thì anh cũng đành chịu!”

“Ừm, chắc chị ấy sẽ đồng ý dẫn con về thôi. Thôi được rồi, em phải vào lớp đây, đến hôm sinh nhật mẹ em sẽ gọi về!”

Ngô Phong Hải nhìn Trương Hoa nói: “Có tâm sự gì à?”

Trương Hoa nhìn anh, mỉm cười nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ là sắp đến sinh nhật mẹ tôi, bà muốn tôi dẫn hai mẹ con Trần Đình về nhà!”

“Thế thì phiền phức nhỉ!”

“Phiền phức cũng đành chịu, đến lúc ấy thì tính tiếp vậy! Thôi uống đi!”

Hai người cạn ly, Ngô Phong Hải lại hỏi: “Công ty khi nào mới hoạt động?”

“Chuẩn bị cũng gần xong rồi, đợi tuyển thêm vài người nữa, chỉ có điều...”

Ngô Phong Hải thấy Trương Hoa ngập ngừng liền hỏi: “Nhưng làm sao?”

Trương Hoa cười như mếu: “Tôi cũng không ngại nói thẳng với anh, mặc dù quyết định đi theo con đường đào tạo bậc thấp nhưng đối với tôi hiện giờ, vấn đề tiền vốn cũng là vấn đề lớn, tôi định dùng đến tiền vốn ở cửa hàng của Trần Đình, nhưng lại ngại!”

“Thiếu bao nhiêu? Hay là cứ dùng tạm tiền của tôi đi, mấy năm nay tôi sống một mình, cũng có chút tiền tiết kiệm!”

“Như thế không được, công ty thắng hay thua còn chưa biết, sao có thể dùng tiền của anh được?”

“Nghe anh nói vậy tôi không vui đâu, cho dù có lỗ thì đã sao, dù gì tôi vẫn còn độc thân, chẳng nhẽ lại chết đói được?”

“Thực ra vấn đề tiền vốn không khó khăn lắm, chỉ có điều tôi ngại mở miệng với người khác thôi!”

“Cứ quyết định thế đi, ngày mai tôi rút tiền ra, kiếm được tiền thì anh trả lại tôi, thua lỗ thì coi như tôi với anh cùng thất bại!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải một lát rồi nói: “Tôi cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được mấy người bạn tốt, Lí Dương Uy là một, anh là hai. Nhưng sau khi cậu ta kết hôn xong, tôi cũng ít liên lạc, có thể là vì tôi vẫn thích mấy thằng độc thân đi với nhau hơn!”

“Thế thì có thời gian nhất định tôi phải làm quen với anh ta mới được!”

“Ok, có thời gian tôi sẽ hẹn cậu ta ra ngoài, hai người chắc chắn rất hợp tính nhau đấy!”

CHƯƠNG 16 Buổi tối trước hôm sinh nhật mẹ, Trương Hoa cứ do dự mãi có nên gọi về nhà không. Nếu gọi về thì phải nói với mẹ ra sao? Lấy lý do gì cho thích hợp đây? Nhã Vận đã gọi cho anh rồi, muốn giả vờ quên cũng không được.

Do dự mãi, cuối cùng Trương Hoa vẫn gọi về. Một câu nói của mẹ khiến cái có mà Trương Hoa nghĩ ra trước đó hoàn toàn mất hết tác dụng. Mẹ Trương Hoa nghe điện thoại liền hỏi: “Tại sao Trần Đình dẫn con về nhà mà con không nói với mẹ một tiếng?”

Trương Hoa mừng thầm là anh đã gọi điện thoại chứ nếu không mẹ anh sẽ nhìn thấy bộ mặt ngạc nhiên và vui mừng của anh. Mặc dù kinh ngạc nhưng g

ìọng điệu vẫn tỏ ra bình tĩnh, trong đầu liên tục suy nghĩ. Trương Hoa nói: “Mấy hôm nay bận quá, con chưa kịp báo với mẹ!”

“Trần Đình mới gọi điện đến, nói đợt này nó dẫn con về nhà mẹ đẻ, vì vậy ngày mai không thể đón sinh nhật với mẹ được.” Trương Hoa lấy lại bình tĩnh, nói: “Không sao đâu, tối mai con về nhà, mẹ khỏi phải mua bánh gato, để con chuẩn bị cho!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Cái con bé này mẹ vừa thương vừa tức, vẫn nhớ ngày sinh nhật của mẹ, còn nói khi nào về sẽ mua bù quà sinh nhật ẹ. Thực ra mẹ đâu cần quà sinh nhật, chỉ hi vọng trong ngày sinh nhật có cháu nội ở bên cạnh thôi!”

Trương Hoa liền hỏi: “Cô ấy gọi bằng máy bàn hay di động hả mẹ?”

“Nhìn số hiển thị thì là di động, mẹ nhớ số của nó mà!”

“Chắc là cô ấy nhớ bố mẹ nên mới đưa con về nhà một thời gian, mấy hôm nữa sẽ quay lại ấy mà, đợi cô ấy quay lại con sẽ dẫn Tỉnh Tỉnh về nhà thăm mẹ!”

“Hiện giờ công việc của con thế nào rồi? Cửa hàng hoa của nó làm ăn vẫn tốt chứ?”

“Mọi chuyện vẫn ổn mẹ à, mẹ khỏi phải lo!”

“Me đâu có lo chuyện công việc của các con, me lo chuyện của các con thôi!”

Trương Hoa vừa cúp máy là gọi ngay đến số của Trần Đình, thăm hỏi: hi vọng cô ấy vẫn mở máy. Mặc dù Trần Đình nói với mẹ anh là đang ở nhà, nhưng Trương Hoa hoàn toàn không tin, anh nghĩ rằng Trần Đình nói thế để mẹ anh yên lòng. Trần Đình gọi ẹ Trương Hoa xong, đang ngồi nói chuyện với mẹ thì đột nhiên điện thoại đổ chuông, cô liếc thấy là điện thoại của Trương Hoa, chờ điện thoại của anh đã lâu lắm rồi, nhưng giờ anh gọi đến cô bỗng thấy căng thẳng, không biết anh sẽ nói gì.

Me Trần Đình ngồi bên cạnh nói: “Ai gọi điện thế?”

“Là Trương Hoa gọi.”

Nói rồi Trần Đình đưa con e nói: “Tĩnh Tĩnh ra bà ngoại bế nhé, me đi nghe diên thoai của bố!”

Trần Đình cầm điện thoại chạy ra ngoài, mẹ Trần Đình liền bảo: “Hai cái đứa này, nói chuyện mà còn phải tránh đi chỗ khác!”

Trần Đình ấn nút nghe, Trương Hoa lập tức nói: “Trần Đình, em đang chơi cái trò gì thế hả? Chơi đủ chưa hả?”

Trần Đình bị mắg đót ngót nên không biết trả lời ra làm sao. Trương Hoa lại nói: “Giờ em đang ở đâu?”

Trần Đình khẽ đáp: “Em đang ở nhà!”

“Em tưởng là anh cũng dễ lừa như mẹ anh sao? Rốt cuộc em đang ở đâu?”

“Em đang ở nhà thôi mà, em không lừa anh đâu, hay là em lấy máy bàn gọi cho anh nhé!”

Lần này đến phiên Trương Hoa đỡ ra, anh không ngờ Trần Đình về quê thật. Chẳng lẽ cô rời khỏi đây là về thẳng nhà hay sao? Nếu đúng là như vậy thì anh yên tâm hơn nhiều, ít nhất về nhà cũng an toàn hơn ở nơi xa lạ!

“Em định không quay lại à?”

“Em...” Trần Đình ngập ngừng hồi lâu mà không biết nói gì. Trương Hoa liền nói: “Sáng mai em bắt xe về đây ngay, mẹ anh cứ mong có Tỉnh Tỉnh cùng đón sinh nhật!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, Tỉnh Tỉnh cũng là con gái anh, em mà còn tự động lôi nó chạy ngược chạy xuôi như vậy nữa thì anh sẽ giữ Tỉnh Tỉnh ở bên cạnh anh đấy!”

Trần Đình cảm điện thoại quay trở lại phòng khách. Mẹ Trần Đình cười hỏi: “Hai đứa chúng bây nói cái gì mà cứ thâm thà thâm thút

Trần Đình liền nói: “Anh ấy bảo con mai về thành phố, nói mẹ anh ấy muốn có Tinh Tinh cùng đón sinh nhật!”

“Thôi về đi, ở nhà cũng chán, về nhà sớm cũng tốt, bố mẹ nó thương Tỉnh Tỉnh như thế cũng là chuyện đáng mừng!”

“Thế thì sáng mai con đưa Tĩnh Tĩnh về vây!”

“Ngày mai mẹ sẽ chuẩn bị cho nó một ít đặc sản, coi như là quà sinh nhật!”

Cúp điện thoại xong, nỗi lo sợ trong lòng bấy nhiêu ngày nay của Trương Hoa phút chốc tan biến gần hết. Trong lòng anh cứ nghĩ Trần Đình sau khi đưa con đi đã về thẳng nhà, điều này ít nhất chứng tỏ Trần Đình bắt đầu lý trí hơn, không mù quáng dẫn con gái đến một thành phố xa lạ.

Trương Hoa ngồi trong phòng khách hút thuốc, nhìn đồng hồ mới đến chính giờ, tâm trạng có hơi phấn khởi, liền gọi điện cho Lí Dương Uy. Lí Dương Uy nghe máy nói: “Thật hiếm có, lâu lắm rồi cậu mới liên lạc với tôi đấy!”

“Cậu ‘xin phép’ Kỉ Oanh tối nay cho ra ngoài uống vài chén đi, tôi sẽ giới thiệu một người bạn với cậu!”

“Xin phép ra ngoài uống với cậu thì được chứ giới thiệu thêm bạn thì miễn đi, dù gì thì tôi cũng chuẩn bị làm bố rồi!”

“Ha, cậu đang mơ à, là đàn ông mà!”

“Hài, tôi vốn định giả tạo một chút, nào ngờ đúng là đàn ông à, thất vọng thật, anh ta có uống được không?”

“Không chỉ uống được mà còn uống rất tốt, cứ gặp mặt là cậu biết liền, chỗ cũ nhé!”

Lúc Lí Dương Uy đến, Trương Hoa và Ngô Phong Hải đã đến rồi. Sau khi giới thiệu hai người với nhau, Trương Hoa nói: “Độc thân vẫn là thoải mái nhất, thích ra ngoài lúc nào thì ra, về cơ bản lúc nào gọi điện cho Ngô Phong Hải cũng thấy anh ấy có thời gian!”

Lí Dương Uy lắc đầu: “Cũng đành bó tay thôi, đã lên thuyền của cướp biển rồi mà!”

Trương Hoa cười nói: “Cậu chả mừng thầm ấy chứ, còn bảo là thuyền cướp biển!”

Ngô Phong Hải nói: “Người ta nói hôn nhân là cái thành kín, vì vậy tốt hay xấu chẳng thể nào biết được!”

Lí Dương Uy nói với Trương Hoa: “Lần trước bảo cậu dẫn Trần Đình đến nhà tôi chơi sao mãi không thấy đến thế hả?”

“Người đã mất tích rồi, còn đi kiểu gì nữa?”

“Thôi đừng có đùa, nếu mà mất tích thì cậu còn có tâm trạng mà ra đây uống rượu không hả?”

“Đúng là chị dâu đã bế con đi bao ngày nay rồi, nhưng hôm nay mới biết tin, hóa ra chị dâu bế con về nhà mẹ đẻ.”

Lí Dương Uy cần nắn: “Cậu làm cho tôi cứ mụ mị hết cả đầu óc lên, rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Trương Hoa liền kể lại sơ qua tình hình cho Lí Dương Uy nghe. Lí Dương Uy nghe xong liền nói: “Tạo sao cậu lại giận Trần Đình, tôi thấy rất cảm động trước hành động của cô ấy!”

“Còn cảm động ư? Chưa làm tôi tức chết là còn may đấy!”

“Cổ Vân Vân sao lại làm thế nhỉ? Cậu có liên lạc với cô ta không?”

“Không, cô ta cũng không liên lạc với tôi. Như thế càng tốt, tôi đoán cô ta cũng đã ý thức được sai lầm trong chuyện này.”

“Chuyện công ty cậu định thế nào? Sau lần trước đã hoạt động lại chưa?”

“Tôi đã có phương án mới rồi, mấy hôm nay đang tuyển người, cũng sắp hoạt động lại rồi!”

“Thế thì tốt rồi.”

“Thực ra hôm nay tôi gọi cả hai người ra đây là vì muốn bàn chuyện liên quan đến việc mở lại công ty.”

Lí Dương Uy nói: “Tôi không hiểu những chuyện này, có nói với tôi cũng bằng thừa!”

“Cậu cứ nghe phương án trước đã!”

Trương Hoa liền nói kế hoạch chuyển hướng của mình, rồi tiếp tục nói: “Bây giờ đang là thời k sinh viên tốt nghiệp, nếu chúng ta liên kết được việc bồi dưỡng nghiệp vụ và liên hệ việc làm cho họ, có lẽ chúng ta sẽ có thị trường, đương nhiên trọng điểm vẫn là nội dung và tính thực tiễn của nội dung đào tạo.”

Ngô Phong Hải nói: “Hướng đi này cũng không tồi, nếu có thể tiến hành đào tạo riêng biệt đối với những vị trí công việc khác nhau thì hiệu quả càng tốt, cũng tránh được cảm giác xa lạ cho sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra đi làm, như thế sẽ khiến sinh viên mới tốt nghiệp nhanh chóng hòa nhập vào công việc.”

“Đúng thế, hơn nữa chúng ta sẽ kiên trì đi theo con đường sử dụng chi phí thấp, chỉ cần số lượng đủ lớn là được, thời kì đầu không cần cân nhắc đến lợi nhuận, nói văn hoa một chút thì chúng ta sẽ làm một việc có ý nghĩa, lại giúp đỡ được người khác.”

Trương Hoa lại nói thêm: “Đương nhiên đây chỉ là hướng phát triển chủ yếu trước mắt, trọng tâm sau này là hướng đến việc đào tạo nâng cao cho các nhân viên bình thường, chỉ cần chi phí ở mức họ có thể chấp nhận, nội dung đào tạo có tính thực tiễn, thị trường có lẽ cũng không tồi đâu!”

Lí Dương Uy nói: “Nghe cậu nói vậy tôi cảm thấy chắc chắn có tiềm năng phát triển.”

Trương Hoa nói: “Hôm nay mục đích tôi tìm hai người đến rất đơn giản, nếu tin tưởng vào hướng phát triển của tôi thì cùng làm, thay vì làm thuê cho kẻ khác thì làm thuê cho chính mình còn hơn!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi đã nói trước rồi, anh mà cần đến thì cứ nói với tôi một câu là được!”

Lí Dương Uy bần khoản nói: “Nhưng mà tôi có hiểu gì về ngành đào tạo đâu?”

Trương Hoa cười: “Ý của tôi không phải là bảo các cậu đứng lớp giảng dạy, chỉ là góp cổ phần thôi, công ty phát triển hay không đều coi như là của ba chúng ta!”

Ngô Phong Hải nói: “Số tiền tôi đưa cho anh cứ coi như là tiền đầu tư, anh báo được bao nhiêu cổ phần thì tôi có bấy nhiêu cổ phần, hiện giờ anh còn thiếu tiền không?”

“Về mặt tiền vốn đúng là có đang thiếu, nhưng số tiền Ngô Phong Hải cho tôi mượn đã đủ rồi!”

Lí Dương Uy nói: “Thiếu tiền sao không bảo tôi? Mặc dù tôi không giàu nhưng cũng có thể cho cậu vay ít nhiều!”

Trương Hoa cười: “Nói thật lòng tiền vốn không phải là vấn đề chính, tôi nói với hai cụ ở nhà cũng có thể lấy được một ít, chủ yếu là tôi hi vọng anh em chúng ta có thể cùng nhau thành công, cậu đã lấy vợ rồi, lại chuẩn bị sinh con, dù gì đi làm thuê thì thu nhập cũng có hạn!”

Trương Hoa lại nói: “Các cậu đầu tư bao nhiêu cũng không thành vấn đề, ngộ nhờ công ty phá sản, sau này tôi cũng sẽ trả cho các cậu. Nếu công ty phát triển tốt, các cậu sẽ là một trong những người sáng lập của công ty!”

Lí Dương Uy nói: “Thứ logic quái gở gì vậy? Làm gì có kiểu đầu tư nào mà chỉ kiếm lời chứ không chịu lỗ?”

“Thực ra tôi làm như vậy chủ yếu không phải là để kiếm tiền, ít nhất không chỉ là vì kiếm tiền cho bản thân, mà là hi vọng anh em ta có thể cùng hưởng thụ niềm vui! Các cậu có thể tiếp tục làm công việc của mình, như vậy nhờ công ty tôi có thất bại thì các cậu cũng không sợ thất nghiệp, đợi khi nào công ty phát triển ổn định, các cậu hãy cân nhắc xem có sang làm hay không?”

Trương Hoa trình bày xong liền nhìn Lí Dương Uy, sau đó nói tiếp: “Đương nhiên đây đều là ý kiến của bản thân tôi, nếu cậu cảm thấy chuyện góp cổ phần không cần thiết thì cũng không sao.”

Lí Dương Uy nói: “Cứ coi như là tôi cho cậu vay tiền, còn về chuyện làm thế nào thì cậu tự quyết định là được. Chỉ có điều trong tay tôi không có nhiều tiền mặt có thể huy động.”

“Tôi đã nói rồi, bao nhiêu không thành vấn đề, chủ yếu là để cảm thấy mình không đơn độc, trước đây cứ cảm thấy mình đơn độc làm việc này một mình, bây giờ cảm thấy cả ba cùng làm, sẽ càng tự tin hơn.”

Ngô Phong Hải nói: “Chuyện này coi như đã bàn xong, chúng ta uống thôi!”

Trương Hoa nói tiếp: “Chỉ có điều sau này Phong Hải sẽ vất vả hơn một chút, bởi vì anh rất giàu kinh nghiệm trong việc tiêu thụ và quản lý, mà chúng ta chủ yếu lại hướng đến tầng lớp lao động cơ bản, vì vậy anh cần phải đóng góp nhiều vào nội dung đào tạo.”

“Chuyện này không thành vấn đề, hay để tôi sang luôn bên đấy làm cũng được, ban đầu không cần trả lương cho tôi, đợi khi nào có lãi thì tính tiếp.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Trương Hoa ra bến xe chờ từ sớm, đứng từ xa đã nhìn thấy Trần Đình bế con gái đi ra, anh vội chạy đến. Trước đó Trương Hoa đã nghĩ rất nhiều lời lẽ để trách móc Trần Đình nhưng đến khi Trần Đình xuất hiện trước mặt anh, anh lại chỉ nói được có mỗi một câu: “Em gây đi đấy!”

Câu nói này khiến cả hai cùng bất ngờ. Bản thân Trương Hoa cũng không ngờ mình lại nói ra câu đó, còn Trần Đình thì càng bất ngờ hơn. Con gái nhìn thấy Trương Hoa liền đưa tay ra nhào về phía Trương Hoa, Trần Đình vội đưa con gái cho Trương Hoa, nói: “Nó muốn anh bế này!”

Trương Hoa đón lấy con gái, hôn con một cái rồi nói: “Có nhớ bố không?”, rồi ngoảnh đầu lại nói: “Em xách theo cái gì thế?”

Trần Đình nói: “Quà sinh nhật em mang ẹ, mẹ em đã chuẩn bị ít đặc sản ở quê!”

Trương Hoa nói: “Chúng ta đi mau thôi, nóng thế này, hai mẹ con người toàn mồ hôi, về nhà tắm một cái rồi hãy đi!”

Trần Đình đi theo sau nói: “Mẹ anh có biết em đưa Tỉnh Tỉnh về rồi không?”

Trương Hoa nói: “Vẫn chưa biết, anh chưa nói!”

“Thế để em gọi điện thoại nói với mẹ!”

“Không gọi cũng không sao, đằng nào thì lát nữa chúng ta chẳng về!”

“Tiếc là Nhã Vận vẫn chưa được nghỉ, nếu không sẽ vui hơn!” Trương Hoa ngoảnh đầu nói: “Sao em biết?”

“Hôm qua em gọi điện, mẹ nói với em thế mà!”

“Xem ra em ở nhà mà chuyện ở đây em đều biết rõ nhỉ, chuyện ở cửa hàng hoa chắc em cũng biết hết rồi đúng không?”

Trần Đình đỏ mặt, cúi đầu không nói gì. Trương Hoa giơ tay lên vẫy taxi, hai người vào xe rồi, Trần Đình liền nói: “Tại sao anh không chịu ký?”

“Anh không muốn chiếm hữu thành quả của em!”

“Hiện giờ Ngô Tỉnh quản lý tương đối tốt, sau này có khi em ở luôn nhà chuyên tâm chăm sóc Tỉnh Tỉnh vậy!”

“Cô ấy chỉ tạm thời làm thay em thôi, tốt nhất em nên nhanh chóng tiếp nhận lại cửa hàng, như thế anh cũng bớt lo lắng, chuyên tâm lo chuyện công ty.”

Trần Đình và con gái tắm rửa xong, Trương Hoa liền nói: “Chúng ta đi thôi, giờ đi mua bánh gato trước!”

Lúc ngồi trong taxi, Trần Đình gọi cho Lưu Huệ Anh, nói mình đã quay về rồi. Lưu Huệ Anh vui vẻ nói: “Thế à? Cậu qua chỗ tớ lấy chìa khóa hay là tớ mang sang cho cậu?”

Trần Đình nói: “Tạm thời không cần đâu, tớ với Trương Hoa đang về nhà bố mẹ anh ấy trước đã, hôm nay là sinh nhật mẹ anh ấy mà!”

Trần Đình cúp điện thoại rồi, Trương Hoa liền nói: “Cái cô Huệ Anh này miệng kín như bưng. Phong Hải hỏi mấy lần liền đều một mực khẳng định không có liên lạc gì với em cả!”

“Là em bảo cô ấy làm vậy mà!”

“Tại sao? Sợ anh biết à?”

Trần Đình lại cúi đầu không nói gì. Trương Hoa lên tiếng: “Lần này coi như em thông minh, biết về nhà bố mẹ, nếu như mà em đến một thành phố xa lạ, làm anh bức mình, anh không để yên đâu!”

Trần Đình nghe vậy, biết ngay Trương Hoa hiểu nhầm cô về thằng nhà bố mẹ đẻ, thế nên cô cũng không giải thích gì.

Trần Đình và con gái đột ngột xuất hiện khiến mẹ Trương Hoa vui lắm, vội chạy lại bế cháu nội trêu đùa, sau đó mới quay sang Trần Đình nói: “Chẳng phải hôm qua con nói vẫn đang ở nhà sao, sao hôm nay đã về rồi?”

Trương Hoa liền nói: “Nghe nói mẹ muốn đón sinh nhật với Tỉnh Tỉnh, sáng nay Trần Đình liền bế con quay về đây đây!”

Mẹ Trương Hoa gật đầu: “Thế thì tốt, mau vào nhà đi, bên ngoài nóng lắm!”

Trần Đình liếc Trương Hoa, không nói gì, sau đó theo mẹ Trương Hoa vào nhà.

Bố Trương Hoa đi phía sau Trần Đình nói: “Đường xá xa xôi như thế, có nó

Trần Đình ngoảnh đầu lại cười bảo: “Cũng bình thường bố ạ, giờ cũng không nóng lắm mà!”

Trương Hoa thấy mẹ cứ ôm rịt lấy cháu gái không chịu buông ra liền nói: “Hôm nay là sinh nhật mẹ, mẹ không phải nấu nướng đâu, để con làm cho!”

Trương Hoa nói xong liền đứng dậy, nói với Trần Đình: “Em giúp anh một tay, để mẹ trông Tỉnh Tỉnh cho!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không cần đâu, cứ để mẹ làm cho!”

Trần Đình cũng đứng dậy theo, nói: “Để bọn con làm cơm cũng được, hôm nay sinh nhật mẹ, mẹ cứ nghỉ ngơi đi!”

Mẹ Trương Hoa cười: “Thôi được rồi, thế thì mẹ cũng thử hưởng thụ một lần xem sao!”

Trần Đình vừa rửa rau vừa nói: “Công ty hiện giờ ra sao rồi?”

“Chuẩn bị hoạt động lại rồi, anh đã thay đổi một chút về định hướng thị trường!”

“Thay đổi thế nào?”

“Có nói em cũng không hiểu đâu!”

Trần Đình im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Xem ra cái cô Ngô Tỉnh kia vẫn thông minh hơn em, hiểu biết nhiều hơn em!”

Trương Hoa vừa thái rau vừa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình nói: “Em nói vậy là ý gì?”

“Lưu Huệ Anh nói hai người thường xuyên bàn bạc công chuyện với nhau, trong khi ở cạnh em anh không bao giờ bàn chuyện công việc, điều đó cho thấy cô ấy là một cô gái thông minh!”

“Thông minh quá có cái tốt mà cũng có cái không tốt.”

“Em không nghĩ thông minh lại có cái gì không tốt.”

“Đó là bởi vì em không thông minh nên mới không cảm nhận được mà thôi.”

“Mặc dù biết bản thân không thông minh nhưng nghe anh nói thẳng như vậy em vẫn thấy khó chịu.”

“Thôi không nói những chuyện này nữa, làm cơm trước đã!”

Mẹ Trương Hoa bế cháu, nhìn Trương Hoa và Trần Đình bê đồ ăn ra liền cười nói với cháu: “Lát nữa bà cháu mình sẽ nếm thử món ăn do ông bố quý hóa của cháu làm nhé!”

Trương Hoa nói: “Cái gì mà ông bố quý hóa, khó nghe quá!”

Trần Đình đứng bên cạnh, không khỏi phì cười.

Mẹ Trương Hoa nói: “Con ranh Nhã Vận bảo tối sẽ gọi điện về, sao vẫn chưa thấy gọi nhỉ?”

“Giờ còn chưa bắt đầu ăn cơm, chắc là nó đợi đến sau khi ăn cơm mới gọi đấy!”

Mẹ Trương Hoa nói với Trần Đình: “Dĩnh à, đợi nó nghỉ hè rồi con để nó đến cửa hàng hoa giúp một tay, không có nó ở nhà suốt ngày chỉ chơi bởi, nhân tiện cho nó rèn luyện thêm luôn!”

Trần Đình gật đầu: “Vâng ạ!”

Trương Hoa nói: “Nghỉ hè không cần đến cửa hàng hoa đâu, chỗ con cũng đang cần người, hơn nữa lại có điều kiện cho nó rèn luyện tốt hơn, mà ở bên cạnh con chỉ ít nó cũng phải ngoan ngoãn hơn một chút!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Bên chỗ con toàn là đàn ông con trai, mẹ không yên tâm. Cửa hàng hoa toàn là con gái, mẹ thấy yên tâm hơn!”

“Mẹ à, xem mẹ nghĩ đi đâu kia, bên con cũng có con gái mà, đâu phải như ở công ty đồ điện Triết Đông trước đây!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Công ty con hiện giờ làm cái gì?”

“Đào tạo ạ, là đào tạo các sinh viên mới tốt nghiệp hoặc là các lao động phổ thông ở các doanh nghiệp, công ty hay thậm chí là xưởng sản xuất.”

“Sao công việc của con cứ thay đổi liên tục thế?”

“Có thay đổi gì đâu mẹ? Hơn một năm nay con vẫn làm về mảng đào tạo mà!”

“Kể từ lúc con nghỉ việc cho đến bây giờ, mẹ cứ không hiểu rõ con đang làm cái gì, cứ thấy loạn hết

Trương Hoa cười nói: “Mẹ chỉ cần tin rằng con trai mình không làm gì vi phạm pháp luật là được!”

“Mẹ cũng không muốn can thiệp đến những chuyện này, chỉ mong các con ở ngoài có thể bình an là được rồi!”

Mẹ Trương Hoa nhìn cháu gái, nói: “Chủ yếu nhất là cháu nội của bà được bình an nhỉ!”

Trần Đình mỉm cười nói: “Mẹ à, đây đâu phải xã hội đen!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ai bảo chỉ có ở xã hội đen mới không bình an? Ngộ nhờ hai đứa chăm sóc nó không chu đáo để nó sinh bệnh sinh tật thì sao? Hoặc là các con không quan tâm khiến nó bị tự kỷ thì sao?”

“Không đáng sợ như mẹ nói đâu, sao có thể không chăm sóc, quan tâm cho nó chứ?”

“Mẹ thấy hai đứa chúng bay vẫn còn trẻ con lắm, vẫn cần có người khác chăm sóc ấy chứ!”

Trương Hoa nghe mẹ nói vậy thì chỉ biết cười như mếu: “Mẹ nói thế thì con chẳng còn gì để nói nữa!”

“Mẹ nói đúng lắm, sau này chúng con sẽ chú ý hơn ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói tiếp: “Trẻ con bây giờ thông minh lắm! Bây giờ nó cần có người lớn nói chuyện thường xuyên với nó, cho nó cảm nhận tình cảm, tình thân, hai đứa bận rộn như thế, làm gì có thời gian chơi với nó, nói chuyện với nó, lại càng chẳng có thời gian cho nó ra ngoài đi chơi.”

Trương Hoa lại cười nhăn nhó: “Nhưng bọn con đâu thể không làm gì, ngày ngày ngồi nhà chơi với con gái!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ chỉ hi vọng hai đứa đừng bận rộn như thế, chúng ta đều xuất thân trong gia đình bình dân, đâu cần thiết giàu sang phú quý, có thể bình yên sống qua ngày là được, quan trọng nhất là cả nhà thường xuyên bên nhau.”

Nhã Vận gọi điện về sau bữa tối, nghe thấy bảo có Tĩnh Tĩnh đang ở nhà chơi, Nhã Vận một mực đòi nghe Tĩnh Tĩnh gọi “có” ở trong điện thoại. Đáng tiếc là khi đặt ống nghe vào gần miệng Tĩnh Tĩnh, con bé ngoài việc cười khanh khách ra thì chẳng biết nói gì hết. Lúc mẹ Trương Hoa cầm lại ống nghe, Nhã Vận liền nói: “Con sốt ruột muốn về chơi với cháu

Mẹ Trương Hoa cười nói: “Chơi với Tĩnh Tĩnh không phải là nhiệm vụ của con, nhiệm vụ của con là học hành cho tốt vào!”

Nhã Vận nói: “Học hành với chơi với Tĩnh Tĩnh đâu có gì mâu thuẫn đâu!”

Buổi tối, Trương Hoa ngủ ở phòng Nhã Vận, Trần Đình ôm con ngồi chơi trong phòng Nhã Vận một lúc lâu. Trương Hoa nói: “Em cũng muốn ngủ bên này à?”

Trần Đình nói: “Xem anh nghĩ đi đâu vậy, lâu rồi Tỉnh Tỉnh mới được gặp bố, em muốn cho con ngồi chơi với anh thêm một lúc thôi!”

Trương Hoa nói: “Sau này đừng có nói những lời này nữa, em cứ nói như vậy lại khiến anh có cảm giác em chuẩn bị mang Tỉnh Tỉnh đi!”

“Lần trước là do em không phải, sau này em sẽ không như thế nữa!”

“Chuyện này đã nhắc nhở anh, đợi mai về thành phố anh sẽ phải kí thỏa thuận với em!”

Trần Đình tròn mắt: “Thỏa thuận gì?”

“Đó là em không được phép tự ý quyết định chuyện của Tỉnh Tỉnh, đương nhiên anh muốn nói đến chuyện lớn, ví dụ như đem con rời khỏi thành phố này.”

“Em đã bảo sau này không thế rồi còn gì!”

“Không được, nhất định phải kí thỏa thuận đăng hoàng, như thế anh mới yên tâm được!”

“Có ai kí thỏa thuận điều kiện đấy chứ? Để người khác biết được lại cười cho!”

“Mặc kệ người khác nghĩ gì, anh chỉ quan tâm đến con gái anh thôi!”

Ngày hôm sau, mẹ Trương Hoa muốn giữ mẹ con Trần Đình ở lại thêm một ngày nhưng Trần Đình nói phải về thành phố có việc, cuối cùng mẹ Trương Hoa cũng đành chịu. Đến thành phố, Trần Đình nói sẽ qua chỗ Lưu Huệ Anh lấy chìa khóa, Trương Hoa nói: “Thế thì anh qua công ty trước, đừng quên chuyện thỏa thuận đấy!”

Lưu Huệ Anh vừa uống cà phê vừa nói: “Anh ấy muốn kí

“Đúng thế, cảm giác cứ thế nào ấy!”

“Anh ấy yêu con như thế, muốn được ở bên con như thế thì phục hôn đi!”

“Ai mà biết được anh ấy nghĩ cái gì!”

“Thế thì cậu đừng kí, cậu cứ nói quyền nuôi con thuộc về cậu, làm thế nào là do cậu quyết định, dù gì thì giờ anh ấy cũng không thể cướp con khỏi tay cậu được.”

“Làm như vậy liệu anh ấy có nổi giận không?”

“Anh ấy không quan tâm cậu có giận hay không thì cậu cần gì quan tâm anh ấy có giận hay không!”

Trần Đình ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Kí cũng được, nhưng trên thỏa thuận phải thêm một điều kiện: Một khi anh kết hôn, nội dung thỏa thuận sẽ bị xóa bỏ!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình hồi lâu, cười nói: “Ai bảo là Trần Đình của tổ ngọc nào? Chỉ nhìn cái phần chú thích thêm vào của cậu thôi cũng thấy cậu thừa thông minh rồi!”

“Tớ chỉ nói thực lòng thôi, nếu anh ấy kết hôn với người khác, tớ đâu cần chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh ấy làm gì?”

“Đúng thế, muốn giữ con gái ở bên cạnh, muốn sắp đặt tương lai cho con gái thì hoặc là phải phục hôn hoặc là đừng mong lấy vợ khác!”

“Tớ đâu có nghĩ nhiều đến thế.”

“Cho dù cậu có nghĩ thế nào, nếu anh ấy không nhắc đến chuyện kí thỏa thuận thì thôi, nếu nhắc đến nữa cậu cứ nói như thế!”

“Dạo này cậu vẫn ổn chứ?”

“Tớ thì có gì mà ổn với không ổn? Vẫn cứ thế thôi!”

“Nghe Trương Hoa nói cậu với Ngô Phong Hải thường xuyên đi ăn với nhau, thế mà không có cảm giác gì à?”

“Cái gì mà thường xuyên đi ăn với nhau? Lúc ấy anh ta vì muốn dò la tung tích của cậu nên mới tìm đến tớ thôi!”

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Ra khỏi công ty Lưu Huệ Anh, Trần Đình vốn định đến cửa hàng hoa một chuyến, lâu vậy rồi không đến cửa hàng hoa, trong lòng thật sự rất nhớ, nhưng nghĩ đến Ngô Tĩnh, cô lại sợ mình đường đột đến sẽ khiến đôi bên cùng ngại.

Trần Đình biết chắc chắn Ngô Tĩnh biết chuyện của mình và Trương Hoa, mà hiện giờ cô ta đang quản lý cửa hàng, đến đó rồi, thật sự chẳng biết nói gì với cô ta. Quan trọng hơn là cô không rõ mối quan hệ giữa Ngô Tĩnh và Trương Hoa rốt cuộc là gì?

Do dự một hồi, Trần Đình quyết định sẽ đưa con về nhà trọ, lâu rồi chưa về, cũng nên về thu dọn một chút. Buổi chiều thu dọn xong, Trần Đình tắm rửa thay quần áo cho con gái. Đang chuẩn bị ra cửa thì Lưu Huệ Anh gọi điện đến, nói cô đã hết giờ làm, sẽ qua chỗ Trần Đình ngay bây giờ, sau đó cả hai cùng đi ăn cơm.

Lưu Huệ Anh đến nơi, Trần Đình liền nói: “Sao lại muốn ra ngoài ăn cơm?”

“Không phải tớ mời đâu, là Ngô Phong Hải nói cậu mới đưa Tĩnh Tĩnh về, muốn mời cậu đi ăn!”

Trần Đình cười nói: “Sao anh ấy mời mà cậu lại đến chuyển lời thế?”

“Anh ta không biết số của cậu mà!” – Nói rồi Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình hồi lâu, nói: “Đừng có hiểu nhầm, Trương Hoa cũng sẽ đi cùng anh ta đấy!”

“Tớ đang nghĩ ngày mai sẽ đưa Tĩnh Tĩnh đi nhà trẻ!”

“Thôi cậu gửi Tĩnh Tĩnh đến nhà bố mẹ Trương Hoa đi, nhờ mẹ anh ấy trông cho!”

“Tại sao?”

“Như thế sẽ càng tốt, cậu cũng có thể lấy lý do thường xuyên về thăm Tĩnh Tĩnh để làm thân với bố mẹ anh ấy, hơn nữa cũng dễ cho Trương Hoa và bố mẹ anh ấy yên tâm, Trương Hoa cũng sẽ không nhắc đến chuyện kí thỏa thuận với cậu nữa! Còn nữa, mỗi lần cậu về thăm Tĩnh Tĩnh có thể kéo Trương Hoa đi cùng.”

Lưu Huệ Anh thấy Trần Đình không nói gì lại bổ sung thêm: “Cậu càng giữ rịt Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh, càng khiến ối quan hệ giữa cậu với bố mẹ anh ấy trở nên xa cách, chỉ bằng cứ để họ coi hai người như một vợ chồng bình thường, gửi Tĩnh Tĩnh cho ông bà nội chăm cũng là để Tĩnh Tĩnh cảm nhận được nhiều tình cảm gia đình hơn.”

Lưu Huệ Anh và Trần Đình vừa đến cửa nhà hàng thì thấy Ngô Phong Hải đang đứng đợi ở đó rồi. Ngô Phong Hải nhìn thấy Trần Đình liền chào: “Chị dâu.”, sau đó nói: “Để tôi bế cháu gái một cái nào!”

Lưu Huệ Anh liền hỏi: “Trương Hoa đâu rồi!”

“Anh ấy bảo có chút việc bận, sẽ đến muộn một chút, chúng ta vào trong trước đi!”

Mấy người gọi món xong, đang ngồi nói chuyện thì Trương Hoa đến, theo sau là Ngô Tĩnh. Trần Đình nhìn thấy hai người họ cùng xuất hiện, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp. Ngô Phong Hải đứng dậy nói: “Ngô tiểu thư cũng đến à?”

Ngô Tĩnh cười: “Không hoan nghênh phải không?”

“Hoan nghênh, hoan nghênh, càng đông càng vui!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình nói: “Chào chị, chúng ta từng gặp mặt rồi nhỉ!”

Trần Đình nói: “Đúng thế, tết năm ngoái ở ngoài chợ.”

“Không ngờ trí nhớ của chị tốt thế, em nên xưng hô với chị thế nào nhỉ?” – Sau đó mỉm cười nói tiếp: “Mà hình như bây giờ chị vẫn là bà chủ của em!”

“Gọi thế nào cũng được, cứ gọi thẳng Trần Đình đi!”

“Vậy em sẽ gọi chị là chị Trần Đình giống như các nhân viên khác trong cửa hàng, dù gì em cũng ít tuổi hơn chị mà!”

Nói rồi Ngô Tĩnh nhìn sang Lưu Huệ Anh nói: “Đây chắc là Lưu tiểu thư đúng không ạ?”

Lưu Huệ Anh cũng nói: “Chị cũng từng nghe qua về em, Ngô Tĩnh đúng không? Đừng gọi là Lưu tiểu thư nữa, cứ gọi là chị Huệ Anh thôi, chị chắc cũng lớn tuổi hơn em mà!”

Trương Hoa liền chen vào: “Không cần khách sáo thế đâu, tôi dẫn Ngô Tĩnh đến là muốn để mọi người làm quen một chút, dù gì Ngô Tĩnh cũng đang tạm thời làm thay cho Trần Đình, hai người vẫn chưa có cơ hội gặp mặt và nói chuyện với nh

Ngô Phong Hải nói: “Đúng thế, đúng thế, không cần thiết phải khách sáo thế đâu, cứ thoải mái đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Tôi thấy chỉ có anh là khách sáo, nhìn thấy ai cũng gọi là tiểu thư, đến bây giờ vẫn cứ gọi Trương Hoa là giám đốc Trương!”

Ngô Phong Hải cười hì hì, nói: “Tại vì nguyên nhân công việc nên quen rồi, khách hàng đều là thượng đế, không khách sáo ai người ta chịu mua hàng của mình!”

“Thế cứ gọi người ta là tiểu thư thì người ta sẽ mua hàng ỳnh chắc?”

Trương Hoa liền nói: “Hai người này đúng là yêu nhau lắm cắn nhau đau!”

Lưu Huệ Anh lừ mắt Trương Hoa: “Trương Hoa chết tiệt, lại nói bậy cái gì đấy!”

Trương Hoa cười: “Theo như suy nghĩ của bạn Châu Tinh Trì, nếu em nhất định phải mắng anh thì có thể dùng thêm chữ “chết tiệt” đằng sau không?”

“Anh đúng là đồ dẽo mó!”

Trương Hoa ngồi xuống bên cạnh Trần Đình, sau đó ôm con gái nói: “Có nhớ bố không nào?”

Trần Đình ngồi bên cạnh khẽ nói: “Ít khi em thấy anh dẽo mó như thế, hôm nay tâm trạng rất vui phải không?”

Trương Hoa cũng ghé sát Trần Đình nói: “Chỉ vì muốn gán ghép Ngô Phong Hải với Lưu Huệ Anh nên mới cố ý nói đùa với họ thôi!”

Lưu Huệ Anh liền nói: “Ban nãy nói người khác, giờ đến lượt mình lại bắt đầu thì thâm kìa.”

Trương Hoa nói: “Ngưỡng mộ lắm phải không? Vậy thì quay sang thì thâm với Phong Hải đi!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Tôi không tham gia vào những chuyện này nhé, tôi chỉ phụ trách mảng uống rượu thôi!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Nhìn mọi người thân thiết với nhau thế em lại thấy mình như người ngoài ấy!”

Trương Hoa nói: “Làm gì có chuyện đó, một lát nữa là quen ngay thôi!”, sau đó nói với Trần Đình phải nói với em chuyện này, anh phải điều Ngô Tĩnh về bên công ty anh làm việc rồi!”

Trần Đình nghe xong, nghĩ một lát rồi nói: “Tại sao? Ngô Tĩnh quản lý rất tốt, cứ để cô ấy làm ở cửa hàng hoa đi!”

Trương Hoa nói: “Cô ấy chỉ tạm thời quản lý thôi, anh vốn định để cô ấy sang bên công ty anh làm việc!”

Trần Đình không nói gì, Trương Hoa lại nói tiếp: “Còn nữa, Lâm Lam cũng sẽ về công ty anh làm việc, công việc tài vụ của cửa hàng hoa hoặc là để Lâm Lam kiêm luôn, hoặc là phải để em vất vả một chút vậy!”

Trần Đình liền nói: “Không được, Lâm Lam phải giữ lại bên này, em cần có tài vụ, anh tìm người khác đi!”

Trương Hoa nói: “Công việc tài vụ ở cửa hàng đâu có nhiều!”

“Không được là không được!”

Ngô Phong Hải liền nói: “Hôm nay mời mọi người đến ăn cơm thư giãn, đừng bàn chuyện công việc nữa!”

Ngô Tĩnh không uống bia, nói chưa uống bao giờ. Trần Đình cũng không uống vì cô mang theo con nhỏ. Cuối cùng chỉ có Lưu Huệ Anh uống cùng với Ngô Phong Hải và Trương Hoa. Ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Ngô Phong Hải vẫn phụ trách đưa Huệ Anh về nhà, vốn dĩ tôi với Ngô Tĩnh cùng đường nhưng tôi phải đưa Tĩnh Tĩnh về, vì vậy Ngô Tĩnh, em đành tự về nhé!”

Ngô Tĩnh nói: “Không sao, em tự về cũng được!”

Trương Hoa bế con gái vào phòng và đặt con xuống giường, ngoảnh đầu lại nói với Trần Đình: “Nếu không có việc gì thì anh về trước đây, tối nay còn phải chuẩn bị một ít tài liệu nữa, những việc khác để ngày mai hãy nói!”

“Anh ngồi một lát đi, em có chuyện muốn nói với anh!”

Trương Hoa lại bế con lên, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Em định đưa Tĩnh Tĩnh về nhà anh nhờ mẹ anh trông hộ!”

Trương Hoa vui mừng nói: “Thật không? Như thế cũng tốt, mẹ chăm cho dù gì cũng tốt hơn là gửi nhà trẻ! Chỉ sợ mẹ chiều nó quá sẽ sinh hư mất thôi!”

Trần Đình nói: “Con hư hay ngoan không phải do mình chiều chuộng, phải xem cách giáo dục thôi! Nói chung đợi con lớn một chút sẽ đưa con đi mẫu giáo, đâu phải suốt ngày ở bên bà!”

Trương Hoa nói: “Khó khăn lắm em mới nghĩ thông suốt, thế thì khỏi phải kí thỏa thuận nữa! Như vậy ở đây chúng ta cũng có thể chuyên tâm là việc hơn, chỉ cần năng về nhà thăm con là được!”

Trần Đình ậm ừ, một lát sau lại nói: “Tại sao nhất định phải để Ngô Tĩnh sang bên công ty anh làm việc?”

“Anh cảm thấy cô ấy làm được việc, không nói rõ lí do được, chỉ đơn thuần là cảm giác thôi!”

Trần Đình trầm ngâm, Trương Hoa nói: “Nhắc đến Ngô Tĩnh anh lại nhớ ra một chuyện, cô ấy đưa ý kiến bảo em đóng cửa hàng hoa thứ ba!”

Trần Đình ngẩng đầu hỏi: “Tại sao?”

Trương Hoa liền trình bày lí do cho Trần Đình nghe.

Trần Đình nghe Trương Hoa nói xong trầm ngâm hồi lâu: “Cô ấy nói không sai, xét từ góc độ kinh doanh thì đây đúng là phương pháp để giảm thiểu chi phí, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến lợi nhuận.”

“Vậy em cũng đồng ý chứ?”

“Chỉ có điều làm theo kiến nghị của cô ấy khiến em khó chịu.”

“Em trở nên nhỏ nhen như vậy từ khi nào thế?”

“Cái gì mà nhỏ nhen? Em chỉ nói ra cảm giác của mình thôi mà.”

“Thế thì em liệu mà làm, còn nữa, tại sao không chịu để Lâm Lam sang chỗ anh làm việc?”

“Vấn đề này em không muốn nói với anh quá nhiều, bởi vì anh không hiểu được tâm lý một cô gái đâu!”

“Làm gì mà bí ẩn thế, vậy em định khi nào đưa Tĩnh Tĩnh về nhà mẹ?”

“Nói thế nào thì cũng phải bàn bạc với mẹ trước đã! Ngộ nhờ mẹ

“Sao có thể không đồng ý chứ, mẹ mong được chăm Tĩnh Tĩnh từ lâu rồi!”

“Vậy ngày mai em gọi điện nói trước với mẹ một tiếng, sau đó đưa Tĩnh Tĩnh và mùng đồ đạc của con bé về bên đó.”

“Vậy mau anh sẽ tranh thủ thời gian đưa hai mẹ con về nhà.”

“Không sao đâu, anh bận thì em tự đi cũng được!”

“Thế tạm thời cứ như vậy đi, ngày mai anh sẽ liên lạc sau!”

“Anh về nhà làm việc đi, nhưng đừng làm đến khuya quá!”

Trương Hoa đi rồi, Trần Đình nhìn con gái hồi lâu, cũng không nỡ rời xa con. Kể từ ngày sinh con ra đến giờ cô chưa rời khỏi con nửa bước. Nhưng nghĩ đến những lời Lưu Huệ Anh nói cũng có lí, một mặt có thể thắt chặt tình cảm và tăng thêm cơ hội tiếp xúc với bố mẹ Trương Hoa; một mặt có thể khiến con hái được nhận nhiều tình cảm gia đình hơn, ông bà nội chắc chắn sẽ thường xuyên dẫn Tĩnh Tĩnh đi đến các nhà họ hàng, bạn bè chơi. Hơn nữa để Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh mình, con bé sẽ có rất ít cơ hội được tiếp xúc với nhiều người.

Buổi sáng Trần Đình gọi điện ẹ Trương Hoa nói chuyện này, mẹ Trương Hoa mừng ra mặt: “Thế thì tốt quá rồi, Tĩnh Tĩnh cứ để ở đây, con yên tâm đi.”, rồi lại hỏi: “Thế khi nào con đưa Tĩnh Tĩnh về?”

Trần Đình nói: “Đợi con thu dọn đồ đạc rồi chiều con mang cháu về ạ!”

Mẹ Trương Hoa vui lắm: “Vậy để bố mẹ ra ngoài mua cho nó ít đồ dùng cần thiết!”

Buổi chiều trước khi đi Trần Đình gọi cho Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Em đợi anh một lát, anh cùng về với em!”

Trần Đình nói: “Bây giờ công ty mới hoạt động lại, đang bận rộn, anh không cần phải đi làm, dù gì cũng ngồi taxi, có mang theo đồ đạc cũng đỡ phiền toái!”

Trần Đình về đến nhà mới biết mẹ Trương Hoa đã mua rất nhiều đồ, thậm chí còn mua cả giường cho trẻ con. Trước đây Trần Đình toàn để con ngủ bên mình, vì vậy nhìn thấy giường cho trẻ con bỗng thấy kì lạ: “Mẹ, mẹ định mua cho Tĩnh Tĩnh ngủ riêng ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Không phải. Nó toàn ngủ chung với con, giờ cho ngủ một mình chắc chắn nó không chịu, cũng không an toàn, mẹ mua trước để đấy, đằng nào cũng phải mua mà!”

Trần Đình chần chừ chưa đi, sợ đến tối con gái chưa quen sẽ quấy khóc. Trần Đình không ngủ chung với con gái, đang chuẩn bị đi ngủ thì Trương Hoa gọi điện hỏi tình hình, hai người lại nói chuyện một lúc.

Sáng hôm sau Trần Đình hỏi mẹ Trương Hoa: “Tối qua Tĩnh Tĩnh ngủ có ngoan không mẹ?”

“Ngủ ngoan lắm, xem ra cũng không biết lạ! Con cứ yên tâm, có thời gian thì kéo thẳng Hoa năng về thăm nó là được!”

Trần Đình đi rồi, bố Trương Hoa nói: “Ngủ có ngoan đâu, vật vã đến tận lúc trời sáng, giờ vẫn còn đang ngủ kia kìa!”

Mẹ Trương Hoa cười bảo: “Đâu thể nói thật cho Trần Đình biết được? Nếu nói thật chắc nó sẽ không đi đâu!”, rồi lại nói với bố Trương Hoa: “Con bé toàn ngủ với mẹ, đột nhiên đổi giường, đổi người, chắc chắn không quen, từ từ sẽ ổn thôi!”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Trần Đình đột nhiên xuất hiện ở cửa hàng khiến mấy cô gái đều bất ngờ và mừng rỡ, vội chạy đến gọi: “Chị Đình, cuối cùng chị cũng về rồi!” Một cô nói: “Bọn em nhớ chị chết đi được!”

Trần Đình cười nói: “Có thật là nhớ chị không?”

Một cô khác lên tiếng: “Đương nhiên là thật rồi!”

Trần Đình nói: “Ngô Tĩnh và Lâm Lam có ở trong đó không?”

“Có ạ!”

“Thế chị vào trong đó trước đã, nói chuyện với các em sau nhé!”

Trần Đình vừa mới vào, Lâm Lam đã lên tiếng chào “chị

Dĩnh”. Ngô Tĩnh cười nói: “Cuối cùng chị cũng đến rồi, em cũng có thể đi được rồi!”

Trần Đình nói: “ em cứ ở lại đây đi, dù gì chị cũng không thích quản lý, như thế lại có thêm thời gian rảnh rồi chăm sóc con gái!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Thực ra em cũng không thích quản lý, qua bên anh Trương Hoa làm việc lật vật có khi tốt hơn!”

“Anh Trương Hoa sắp xếp cho em làm gì?”

“Anh ấy chưa nói, chỉ bảo cứ qua đó rồi sẽ tính”.

“Xem ra anh ấy rất coi trọng em!”

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình, sau đó cười bảo: “Chị Dĩnh, anh Trương Hoa chỉ nói chuyện với em như một người bạn mà thôi!”

Trần Đình cũng không nói gì. Ngô Tĩnh liền đứng dậy, lấy giấy tờ ra đưa cho Trần Đình, nói: “Đây là số liệu kinh doanh gần đây, còn cả một vài đề xuất của em về việc quản lý và kinh doanh của cửa hàng, chị cứ coi như là tham khảo, bởi vì trước đây em chưa từng làm quản lý nên không có mấy kinh nghiệm!”

Trần Đình đón lấy xấp tài liệu, lật xem qua. Ngô Tĩnh lại nói: “Những thứ khác cũng không cần phải bàn giao, hầu hết đều do Lâm Lam phụ trách làm cả!”

Trần Đình đặt xấp tài liệu lên bàn, nói với Ngô Tĩnh: “Chúng ta ra ngoài ngồi chút đi!”

Ngô Tĩnh và Trần Đình vào một quán cà phê, Ngô Tĩnh vừa ngồi xuống đã nói: “Chị Dĩnh, có phải chị muốn hỏi quan hệ giữa em và Trương Hoa không?”

Trần Đình vội nói: “Không phải, chỉ đơn thuần là tìm em ra ngồi nói chuyện thôi, cứ coi như là thời gian qua em đã giúp đỡ chị!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Thực ra chị Dĩnh nên biết rằng trong lòng Trương Hoa, chị và con gái là có trọng lượng nhất, vì vậy chị không cần lo lắng đến những người phụ nữ khác xung quanh anh ấy!”

Trần Đình chăm chú nhìn Ngô Tĩnh, sau đó nói: “Đúng là em rất thông minh, chẳng trách Trương Hoa hi vọng em có thể giúp đỡ anh ấy!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Phụ nữ thông minh trong mắt đàn ông chỉ có thể là bạn bè hoặc bạn làm ăn, không phải là đối tượng lí tưởng để làm vợ, đặc biệt là đối với những người đàn ông như Trương Hoa” “Xem ra em rất hiểu Trương Hoa!”

“Em với anh ấy chỉ đơn giản là bạn bè, mối quan hệ như vậy sẽ có lợi cho đôi bên nhìn nhận rõ về nhau!”

“Anh ấy thường xuyên kể về chị với em à?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Hiện nay trong lòng Trương Hoa hoàn toàn không hề có ý định phát triển một mối quan hệ tình cảm khác, nếu như em là chị, trong bất cứ hoàn cảnh nào em cũng không bao giờ mang con ra đi, chỉ cần chị và con gái ở bên cạnh anh ấy, toàn bộ tâm trí của anh ấy sẽ dành cho công việc!”

Trần Đình nói: “Ngộ nhờ người khác chủ động thì sao?”, nói rồi lại vội vàng nói thêm: “Thật ngại quá, đáng lẽ chị không nên nói với em vấn đề này!”

Ngô Tĩnh cười không nói gì. Trần Đình lại nói: “Thôi được rồi, đừng nói những chuyện này nữa, nếu em đã muốn sang bên ấy, chị hi vọng em có thể giúp đỡ anh ấy nhiều hơn, bản tính Trương Hoa rất tốt bụng, nhiều lúc dễ dàng tin vào người khác, lần trước cũng vì cả tin nên mới thất bại như vậy!”

“Mới lập nghiệp có thất bại cũng không phải là chuyện gì đáng sợ, hơn nữa đó cũng không hẳn là thất bại, chẳng qua chỉ là những trắc trở thời kì đầu thôi”.

“Còn chuyện của Lâm Lam nữa, chị muốn giữ Lâm Lam lại đây, bên anh ấy nếu cần tài vụ chị có thể tuyển giúp, dù gì trước đây cũng từng làm tài vụ nên người làm nghề này chị cũng quen khá nhiều!”

“Em hiểu ý chị, Lâm Lam không sang đó cũng tốt!”

“Em thông minh như thế chắc chắn cũng hiểu”.

Buổi tối Trương Hoa về nhà rất muộn. Buổi chiều Ngô Tĩnh qua công ty, Trương Hoa chưa sắp xếp vị trí cụ thể cho cô, chỉ bảo cô làm quen với mọi việc ở công ty trước. Cuối cùng Trương Hoa nói: “Em cứ coi mình như trợ lý của anh là được rồi!”

Hết giờ làm, Ngô Phong Hải đến, Trương Hoa cùng Ngô Phong Hải và Ngô Tĩnh ra ngoài đi ăn, sau đó về công ty bàn bạc phương án khai thác và nội dung đào tạo. Lí Dương Uy mặc dù tham gia cổ phần nhưng Trương Hoa không để Lí Dương Uy tham gia quá nhiều vào chuyện công ty, một mặt vì Lí Dương Uy không biết gì về ngành này, mặt khác là vì Kỉ Oanh đang mang bầu, cũng cần có Lí Dương Uy

Trương Hoa nhìn đồng hồ, nói: “Cũng hòm hòm rồi, chúng ta nghỉ thôi, không thể bắt mọi người vất vả quá được!”

Ngô Phong Hải cũng nói: “Thế này thì có gì mà vất vả!”

Ngô Tĩnh cũng cười bảo: “Đám lao thì phải theo lao thôi!”

Lúc Trương Hoa và Ngô Tĩnh xuống xe buýt, Trương Hoa nói: “Mới ngày đầu tiên mà đã bắt em vất vả quá! Thôi anh không tiễn em nữa, về nhà còn phải chuẩn bị ít tài liệu!”

“Không sao, anh về đi!”

“Thế anh đi đây!”

Trần Đình nằm trên giường mà trần trọc không ngủ được, cứ nhìn thấy bên cạnh mình trống không là cô lại thấy hụt hẫng. Trước đây tối nào cũng có con gái nằm bên, cảm giác đỡ cô độc, đột nhiên không có con gái ở bên cạnh, căn phòng bỗng trở nên lạnh lẽo.

Trần Đình muốn gọi điện về hỏi thăm tình hình con gái nhưng nhìn đồng hồ thấy muộn quá rồi, lại sợ gọi sẽ làm phiền mẹ Trương Hoa nên cuối cùng đành cố kiềm chế, chỉ gọi sang cho Trương Hoa.

Trương Hoa mới tắm xong, đang nằm trên giường đọc tài liệu thì điện thoại đổ chuông. Thấy là số của Trần Đình, Trương Hoa tự hỏi muộn thế này cô còn gọi có chuyện gì? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Trương Hoa vội nghe máy, hỏi: “Muộn thế này rồi, có chuyện gì thế?”

Trần Đình khẽ nói: “Không có gì cả, ở bên cạnh nên em không ngủ nổi!”

Trương Hoa thở phào nói: “Anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì cơ!”

Trần Đình hỏi: “Anh đã ngủ chưa?”

“Anh đâu có hạnh phúc thế, vừa mới về nhà chưa bao lâu, vẫn đang đọc tài liệu!”

“Muộn thế này rồi mà còn làm việc à? Em có làm phiền anh không?”

“Em nói xem!”

không nói năng gì, Trương Hoa liền nói: “Nếu không có việc gì thì anh cúp máy đây!”

“Anh đừng cúp máy, nói chuyện với em một lát đã!”

“Sao thế?”

“Em cảm thấy căn phòng rất lạnh lẽo”.

“Em muốn nói chuyện gì?”

“Em cũng không biết!”

“Hay em bật ti vi lên, nghe tiếng ti vi cho dễ ngủ”.

Trần Đình im lặng một lát mới khẽ nói: “Thế cũng được, em không làm phiền anh nữa!”

Trần Đình cúp điện thoại rồi, Trương Hoa không sao tập trung được. Anh luôn bận rộn nên không mấy để tâm đến Trần Đình, dù gì trước nay đều có con gái ở bên cạnh, giờ đột nhiên đưa con cho bà trông, khó mà tránh khỏi hụt hẫng. Ban nãy trong điện thoại vốn định bảo Trần Đình về đây ở, nhưng anh lại không muốn mở miệng. Cứ nhìn vào tài liệu là lại nghĩ không biết Trần Đình đã ngủ chưa, khiến cho Trương Hoa không sao tập trung được. Cầm điện thoại lên, mấy lần định gọi nhưng cuối cùng lại nghĩ: Thôi, để tối mai đi thăm cô ấy xem thế nào!

Buổi sáng, Trương Hoa và Ngô Tĩnh cũng ngồi xe buýt đi làm. Trên xe, Trương Hoa nói: “Đột nhiên anh lại nhớ lại cảnh tượng gặp em hồi lâu, lúc ấy em thường mang một tờ báo và một suất đồ ăn sáng, sau đó lặng lẽ ngồi ở phía sau cùng:”

“Còn em thì nhớ anh toàn đứng, sao giờ cũng ngồi thế?”

“Thời gian ngủ ít nên thực sự mệt mỏi!”

“Thế mới nói con người đều sẽ thay đổi, bao gồm cả hành vi, thói quen, thậm chí là tính cách”.

Trương Hoa hỏi: “Em thấy mấy nhân viên mới ở công ty thế nào?”

“Cũng được, ít nhất là cũng chịu khó làm việc, cũng có nhiệt huyết!”

“Có một người anh cũng muốn gọi đến làm nhưng cũng hơi lo lắng”.

“Là ai?”

“Nghiêm Lộ”.

Ngô Tĩnh nói: “Người này anh từng kể với em rồi, chưa từng gặp anh ta, vì vậy không tiện có ý kiến gì”.

“Đợi khi nào có thời gian anh sẽ gọi cậu ta ra ngồi nói chuyện, cũng không biết cậu ta đã rời thành phố này hay chưa, lần trước gặp mặt xong cũng không liên hệ gì nữa”.

“Xét từ góc độ của công ty thì chẳng có người xấu hay người tốt, chỉ có người thích hợp hoặc không thích hợp mà thôi. Nhân phẩm đúng là quan trọng, nhưng năng lực thích hợp với công việc hơn”.

“Đúng thế, dùng người có nhân phẩm tốt chắc chắn sẽ yên tâm, nhưng dù gì công ty cũng giống như xã hội, đều vô cùng phức tạp, có thể tìm được một người thích hợp đã là may lắm rồi, chỉ cần không làm gì tổn hại lợi ích công ty là được rồi!”

“Trước đây em có gặp Ngô Phong Hải vài lần, nhưng đều là ngoài thời gian làm việc, thế nên tối qua có hơi bất ngờ vì anh ta, không ngờ anh ta bề ngoài thì đứng đưng nhưng khi làm việc lại rất tỉ mỉ, lại giàu kinh nghiệm, chỉ ít thì suy nghĩ của anh ấy có thể khơi gợi cho em”.

Trương Hoa cười nói: “Em tưởng cái chức giám đốc kinh doanh khu vực của công ty điện tử Triết Đông chỉ là cái mác thôi à?”

“Em chỉ hơi bất ngờ thôi!”

“Anh làm ở tập đoàn Triết Đông lâu như vậy, bạn bè thân thiết thật sự chỉ có mình anh ấy, đương nhiên phải có nguyên nhân của nó rồi!”

Trương Hoa vừa đến công ty thì Nhã Vận gọi điện đến, nói hôm nay mình được nghỉ hè, nếu nhanh thì mai là về, nếu chậm thì ngày kia, hỏi anh có thời gian đón không, bởi vì hành lý rất nhiều.

Trương Hoa cười nói: “Em gái nghỉ hè về nhà, cho dù có bận đến mấy cũng phải đi đón chứ!”

“Em biết là anh cả tốt với em nhất mà! Vậy để em xác định thời gian cụ thể rồi liên hệ với anh nhé, em còn chưa gọi ẹ nữa, tối nay sẽ gọi về nhà, bảo mẹ chuẩn bị thật nhiều đồ ăn ngon!”

Ngô Phong Hải hết giờ làm lại qua công ty Trương Hoa. Buổi tối ở trong phòng họp, Trương Hoa nói: “Tất cả mọi thứ chuẩn bị hòm hòm rồi, mấy ngày tiếp theo chủ yếu là mở rộng nghiệp vụ, Phong Hải hãy chú ý đến mấy nhân viên mới và tiến trình mở rộng nghiệp vụ, nhưng đừng để ảnh hưởng đến công việc trước mắt của anh, đương nhiên cũng có thể tận dụng các mối quan hệ của anh để buổi đào tạo đầu tiên của chúng ta đông người một chút. Cho dù có những người đến nghe miễn phí cũng được, trọng tâm của tôi vẫn là chuẩn bị nội dung đào tạo, buổi đầu tiên tuyệt đối không thể thất bại”.

Ngô Phong Hải nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho tôi!”

Ngô Tĩnh nói: “Vậy em làm gì?”

“Em phụ trách việc chuẩn bị trước và sau buổi đào tạo, bao gồm lựa chọn địa điểm và các nhân viên có liên quan, còn cả chuyện vé vào cửa...”

Ba người nói chuyện một lúc, Trương Hoa nhìn đồng hồ rồi nói: “Hôm nay chúng ta nghỉ sớm một chút, tối nay tôi có việc phải đi trước!”

Ba người ra khỏi công ty, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Em về trước đi, anh chưa về nhà đâu!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Thế em đi trước đây!”

Ngô Phong Hải nói: “Tối nay tôi gặp mấy người bạn nói chuyện, lôi kéo một vài người đến!”

“Ok, vất vả cho anh rồi, đợi buổi đầu tiên thành công, anh hãy sang bên này, giờ tôi vẫn chưa tự tin lắm”.

Trần Đình đang xem ti vi thì nghe có tiếng gõ cửa, mở cửa ra nhìn thấy Trương Hoa liền nói: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa nói: “Anh có việc ở gần đây, vừa xong việc nên tiện thể ghé qua đây!”

Trương Hoa vào nhà rồi Trần Đình liền đóng cửa lại, nói: “Tối nay về anh có phải làm việc nữa không?”

“Hôm nay làm xong việc rồi!”

“Thế thì tốt quá!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nói: “Ý của em là không bận thì ngồi với em một lát chứ gì?”

Trần Đình khẽ nói: “Giờ em chỉ cảm thấy a rồi thì khỏi phải thức đêm, thức hôm thôi, cũng không cần ngày nào cũng vất vả như vậy!”

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Trương Hoa ngồi xuống giường, nhìn thấy bức tường trắng tinh liền nói: “Em phóng to ảnh của Tĩnh Tĩnh ra rồi treo lên tường, như thế buổi tối có thể ngắm bất cứ lúc nào!”

Trần Đình ngồi trên ghế, nói: “Cũng được, mấy hôm nữa em sẽ đi phóng ảnh!”

Hai người trầm ngâm một lát, Trương Hoa đột nhiên nhớ ra liền nói: “Nhã Vận chuẩn bị về rồi, ban ngày nó có gọi cho anh bảo là nếu mai không về thì ngày kia sẽ về, bảo anh ra ga đón nó.”

“Nếu anh bận thì để em đi đón nó, rồi tiện thể đưa nó về nhà, em cũng thăm Tỉnh Tỉnh luôn”.

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế cũng được, nói thực lòng mấy hôm nay anh bận quá, buổi đầu tiên nên cực kì quan trọng!”

Trần Đình cười nói: “Trước đây anh đào tạo bao nhiêu buổi rồi, sao giờ lại căng thẳng thế?”

“Tính chất khác nhau mà, hơn nữa lại có cả sự kì vọng của Dương Uy và Phong Hải, vì vậy phải thận trọng một chút!”

“Hay là em kéo cả mấy cô nhân viên ở cửa hàng đến nghe? Nhưng mà nói trước là em không trả tiền anh đâu đấy!”

“Cũng được, buổi đầu tiên cần đông người, ít nhất là tạo ra không khí náo nhiệt, thời gian đào tạo vào ban ngày hay ban tối anh vẫn đang cân nhắc, dù gì những người lao động cơ bản thường không có thời gian vào ban ngày!”

“Chẳng phải anh nói mục tiêu hiện nay là sinh viên mới tốt nghiệp ư? Như thế ban ngày cũng được, những người đi làm nếu muốn tham gia có thể xin nghỉ mà”.

“Để xem xem khách hàng chủ yếu là đối tượng nào mới quyết định vậy!”

“Tạm thời có cần nhân viên tài vụ không? Nếu cần em sẽ tìm cho anh ngay!”

“Hiện nay vẫn chưa biết ra sao, cứ đợi thêm một thời gian nữa hãy nói, tạm thời cứ làm qua loa là được rồi!”

Trần Đình nói: “Lí Dương Uy và Ngô Phong Hải đều góp cổ phần, chuyện tài vụ làm sao mà qua loa được?”

“Hai người họ đều không phải người thích so đo tính toán”.

“Những chuyện này cứ rõ ràng một chút thì tốt hơn, rất nhiều người vốn là bạn bè thân, chỉ vì chuyện tiền bạc mà cãi lộn nhau”.

“Người khác anh không dám nói, nhưng ít nhất hai người họ thì không”.

“Em cũng là lo cho anh nên mới nói như vậy, hay là tạm thời em làm giúp anh, dù gì bên cửa hàng hoa cũng không có việc gì, hơn nữa hiện giờ em cũng không phải trông nom Tỉnh Tỉnh”.

“Nếu em không bận thì qua giúp anh cũng được, có lẽ hơi rắc rối một chút, bởi vì từ lúc công ty thành lập chưa hề làm sổ sách cụ thể, anh chỉ ghi chép qua loa, có những chi phí thậm chí còn không lấy hóa đơn”.

“Anh lúc nào cũng thế, trông thì tưởng cẩn thận nhưng thực ra rất sơ ý, vậy sáng mai em sẽ qua!”

“Em có gọi điện về nhà hỏi xem Tỉnh Tỉnh đã quen chưa không?”

“Em không gọi, sợ gọi về mẹ lại nghĩ em không yên tâm khi để Tỉnh Tỉnh ở với mẹ”.

“Đột nhiên đổi chỗ ở chắc con bé sẽ không quen đâu, nhưng từ từ sẽ ổn thôi!”

Trần Đình ậm ừ, im lặng một lát rồi ngẩng đầu hỏi: “Anh có liên lạc gì với Cổ Vân Vân không?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi hỏi: “Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?”

“Em không biết nên nói thế nào, nếu anh không có tình cảm với cô ấy thì có lẽ không nên giữ khoảng cách như thế, hướng hồ giữa hai người đã có...”

Trần Đình không nói tiếp nhưng Trương Hoa hiểu cô định nói gì. Trần Đình dừng lại một lát rồi nói: “Em thường có tâm lý sợ hãi với cô ấy, hi vọng cô ấy có thể nhanh chóng thoát khỏi trạng thái tâm lý này, dần dần trưởng thành hơn!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa lại nói tiếp: “Nói thật lòng, có lúc em cũng cảm thấy hơi tội tội cho cô ấy!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình một lát, Trần Đình nhìn anh cười nói: “Không cần phải nhìn em như thế, em không có ý gì khác, nếu anh đã coi Ngô Tĩnh là bạn thì tại sao không thể nói chuyện với em như một người bạn?”

Trương Hoa nói: “Nhưng nói những chuyện này với em anh cứ thấy kì kì làm sao ấy!”

Trần Đình cười: “Sao lại kì kì? Biết đâu sau này khi anh tìm đối tượng mới, em có thể giúp anh!”

Trần Đình vốn định nói những chuyện này một cách nhẹ nhàng, nhưng nói xong lại cảm thấy xót xa trong lòng, Trương Hoa liền gạt đi: “Thôi đừng nói những chuyện này nữa, em nghỉ sớm đi, ngày mai qua chỗ anh chắc sẽ mệt lắm đấy, còn không biết con ranh Nhã Vận ngày mai hay ngày kia mới về nữa, hi vọng là ngày kia, như thế ngày mai em sẽ khỏi cần phải làm gấp sổ sách!”

“Những thứ cần thiết để làm sổ sách đều có cả chứ?”

“Đều có cả, tất cả đồ đạc của bộ phận tài vụ trước đây anh không hề động đến”.

“Thế thì tốt rồi!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Không có chuyện gì thì anh về trước đây!”

Trần Đình vừa mở cửa thì Trương Hoa đột nhiên ngoảnh đầu lại nói: “Bây giờ Tĩnh Tĩnh chỉ biết gọi mẹ, có phải em không dạy nó gọi bố không?”

Trần Đình nói: “Anh nói bây giờ thế, đợt về quê ngày nào em chẳng dạy nó gọi bố, có những đứa bé mới đầu đều như vậy, chỉ biết nói một từ, sau dần dần sẽ biết nói nhiều hơn!”

“Hóa ra là vậy, anh cứ đợi mãi nó biết gọi bố!”

“Anh đừng nóng vội, giờ có mẹ chăm sóc, chắc chắn nó sẽ nhanh biết gọi thôi!”

“Ý của em là để mẹ chăm sóc nó mới biết gọi bố à?”

“Sao anh toàn nghĩ đi đâu thế, không nói với anh nữa, càng nói càng bực mình

Trương Hoa nhìn Trần Đình, đột nhiên cười hỏi: “Em cũng biết bực mình à?”

“Đương nhiên là bực rồi, cứ như thể em cố ý không cho Tĩnh Tĩnh gọi bố ý”.

Buổi sáng Trần Đình đến cửa hàng một chuyến, xử lý xong một vài vấn đề liền nói với Lâm Lam rằng cô sẽ qua công ty Trương Hoa, hôm nay không quay lại nữa, có chuyện gì cứ gọi cho cô.

Trước đây từng đến nên Trần Đình không còn xa lạ gì. Trần Đình bước vào công ty, Ngô Phong Hải đã nhìn thấy cô, vội chạy ra nói: “Chị dâu sao lại đến đây thế?”

Trần Đình cười cười nói: “Hiện giờ chưa có tài vụ nên em qua giúp Trương Hoa làm sổ sách!”

“Chị dâu đến quản lý thì tốt quá rồi! Giám đốc Trương đang ở trong văn phòng đấy!”

“Anh thật đúng như Huệ Anh nói, cứ thích xưng hô rất khách sáo, anh cứ gọi thẳng là Trương Hoa có phải hay hơn bao nhiêu không!”

Ngô Phong Hải chỉ cười hi hi.

Trần Đình nói: “Anh đã sang đây làm hẳn chưa?”

“Chưa, sáng nay tôi vẫn qua công ty quẹt thẻ rồi chạy sang đây!”

“Anh giỏi thật, lĩnh lương ở bên đó nhưng lại làm việc ở bên này!”

Ngô Phong Hải cười lớn: “Chị dâu nói thẳng thế!”, sao đó lại bảo Trần Đình: “Em đưa chị vào phòng họp!”

Ngô Phong Hải dẫn Trần Đình vào phòng họp, nói với mấy nhân viên mới trong đó: “Tôi xin giới thiệu một chút, đây là chị dâu, sau này cứ gọi chị dâu là được!”, rồi cười nói: “Đương nhiên gọi bà chủ cũng được!”

“Anh nói gì thế!” – Nói rồi quay sang cười với mấy nhân viên mới: “Tôi tạm thời qua đây giúp Trương Hoa làm công việc tài vụ, mọi người cứ làm việc đi, tôi đi trước đây!”

Lúc Trần Đình vào văn phòng của Trương Hoa, Trương Hoa đang nói chuyện gì đó với Ngô Tĩnh. Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình liền đứng dậy, đến trước mặt cô nói: “Đến sớm thế

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại chào: “Chị Đình!”

Trần Đình nói: “Hai người có chuyện gì thì cứ nói đi, em qua bộ phận tài vụ xem sao!”

Ngô Tĩnh đứng dậy nói: “Không có chuyện gì đâu, em đi làm việc đây!”

Ngô Tĩnh đi rồi, Trần Đình liền nói: “Anh đưa hóa đơn và các tài liệu liên quan đây cho em! Nhưng cần có sự phối hợp của anh đây, vì vậy hôm nay tốt nhất anh đừng ra ngoài, em có thể tìm anh bất cứ lúc nào!”

Trần Đình làm việc một lúc thì Trương Hoa bước vào nói: “Nhã Vận vừa mới gọi điện đến, chiều nay nó về, chắc khoảng hơn bảy giờ tối thì đến ga”.

“Muộn thế à?”

“Ừ, anh cũng bảo nó sao không để ngày mai hãy về, nó nói gọi điện về biết tin Tĩnh Tĩnh đang ở nhà nên muốn về sớm chơi với Tĩnh Tĩnh”.

“Thế thì em sẽ cố gắng xong sớm để về đón nó!”

“Muộn như thế có an toàn không? Hay là để anh đi, bởi vì đón nó rồi còn phải đưa về nhà mà!”

“Không sao, bây giờ trời sáng lâu, từ bến xe em sẽ bắt taxi thẳng về nhà”.

“Thế thì em cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi cho anh nhé!”

“Đây chỉ là chuyện vặt, đồng sổ sách của anh mới khiến em phải đau đầu, lung tung quá đi mất!”

Trương Hoa cười nói: “Bản thân anh cũng còn cảm thấy đau đầu nữa là, đành phải để em vất vả một chút vậy, ai bảo em là nhân viên tài vụ giỏi cơ!”

“Khỏi nịnh nọt, em chưa nghe anh nói em là nhân viên tài vụ giỏi bao giờ!”

“Em mà xử lý được đồng sổ sách bát nháo này thì chẳng phải nhân viên tài vụ giỏi thì là cái gì?”

“Anh làm thế là gây áp lực cho em đấy, mới bắt đầu thôi, ai dám đảm bảo sẽ xử lý ổn thỏa?”

“Anh tin là em sẽ làm được!”

Các nhân viên khác trong công ty đều ra ngoài mở rộng nghiệp vụ, chỉ còn lại Trương Hoa, Ngô Tĩnh và Trần Đình. Buổi trưa, Trương Hoa vào phòng tài vụ của Trần Đình nói: “Nghỉ ngơi một lát đi, chúng ta đi ăn cơm trưa đã!”

Trần Đình ngẩng đầu lên nói với anh: “Mọi người đi ăn rồi mua gì cho em là được rồi!”

Trương Hoa nhìn dáng vẻ chăm chú của Trần Đình, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu vậy chúng ta gọi đồ ăn nhanh đi!”

Trương Hoa gọi đồ ăn nhanh xong liền ngồi xuống đối diện nhìn Trần Đình làm việc. Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn anh, nói: “Anh nhìn em như thế để làm gì? Không yên tâm à?”

“Sao lại không yên tâm, anh chỉ muốn nhìn dáng vẻ chăm chú làm việc của em thôi!”

Ngô Tĩnh và các nhân viên khác đều đã tan ca, Trương Hoa ngồi trong phòng do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn nhắc máy gọi cho Nghiêm Lộ. Nghiêm Lộ nghe điện: “Anh Hoa, có chuyện gì thế?”

Trương Hoa nói: “Cậu giờ thế nào rồi?”

Nghiêm Lộ nói: “Em đã nghỉ việc ở tập đoàn Triết Đông rồi!”

“Cậu đã đến thành phố khác rồi à?”

Nghiêm Lộ trầm ngâm một lát rồi nói: “Vẫn chưa, nói thật lòng em cũng đang do dự, đã ở đây mấy năm rồi, lúc thật sự phải đi bỗng thấy hơi lưu luyến!”

“Tối nay ra ngoài ngồi chút đi!”

Trương Hoa vừa gọi cho Nghiêm Lộ xong thì Trần Đình bước vào, nói: “Em làm cũng hòm hòm rồi, còn một số vấn đề chưa hoàn thiện đợi khi nào em về sẽ làm nốt!”

“Vất vả cho em quá, anh đi đón Nhã Vận cùng em nhé!”

“Không sao đâu, em tự đi cũng được, anh cứ làm việc của anh đi!”

“Bây giờ thì không có việc gì, tối nay phải gặp một người, hẹn chín giờ tối, vẫn kịp đi đón Nhã Vận”.

“Thế cũng được, em phải về nhà trọ một chuyến, tối nay chắc phải ở lại nhà bố mẹ, phải chuẩn bị ít đồ dùng mới được”.

Trương Hoa đưa Trần Đình về nhà lấy đồ rồi vội vàng ra bến xe.

Lúc Nhã Vận ra khỏi bến xe, nhìn thấy anh trai và Trần Đình đang đứng chờ ở bên ngoài liền cười nói: “Cả hai anh chị cùng đến đón em làm em cảm động quá!”

Trương Hoa đón hành lý trên tay Nhã Vận, nói: “Cô là con cưng trong nhà, chẳng may để cô làm sao mẹ lại đánh chết tôi mất!”

Nhã Vận giả bộ thở dài: “Đáng tiếc bây giờ em không còn phải là con cưng trong nhà nữa, mẹ bây giờ chắc cũng chẳng còn quan tâm đến em nữa rồi!”

“Chớ có nhiều lời, mau đi thôi, muộn lắm rồi!”

Nhã Vận nhìn thấy Trương Hoa không lên xe liền thò đầu ra hỏi: “Anh không về nhà à?”

“Tối nay anh còn có việc, không có thời gian, em nói với mẹ một tiếng giúp anh!”

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Trần Đình nói với lái xe địa chỉ xong liền hỏi Nhã Vận: “Em có mệt không?”

Nhã Vận nói: “Không mệt, em muốn về nhà chơi với cháu, cứ nghỉ được nghỉ hè rồi là em không thấy mệt chút nào!”

“Mẹ chuẩn bị để em ra ngoài rèn luyện hè này đấy!”

“Cũng được thôi, nhưng em phải ở nhà chơi với cháu vài ngày trước đã!”

Bố mẹ Trương Hoa nghe thấy tiếng xe taxi liền từ trong nhà đi ra. Con gái nhìn thấy Trần Đình liền vội vàng vùng ra khỏi tay bà, liêu xiêu chạy đến chỗ mẹ. Trần Đình vội vàng ôm ghì lấy con.

Bố Trương Hoa xách đồ đạc của Nhã Vận từ trên xe xuống. Mẹ Trương Hoa nói: “Mau vào nhà ăn cơm, cơm canh nguội hết cả rồi!” Nhã Vận nói: “Để em bế Tỉnh Tỉnh cho!”, nói rồi liền bế bằng được Tỉnh Tỉnh từ tay Trần Đình, sau đó chạy ù vào nhà.

Buổi tối có thêm Nhã Vận nên trong nhà đông vui hẳn. Bữa tối, cả nhà quây quần ngoài phòng khách vừa ăn vừa xem ti vi vừa nói chuyện. Nhã Vận vừa trêu Tỉnh Tỉnh vừa nói với mẹ: “Có phải có con về là nhà ta càng thêm đông vui không?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Bây giờ không có con ở nhà cũng vẫn vui!”

“Xem ra có thêm một đứa bé thành ra địa vị của con bị hạ thấp rồi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thật chẳng thích công việc hiện giờ của anh trai con, chẳng biết làm cái gì mà ngày nào cũng bận rộn, mấy tháng liền cũng chẳng thấy nó vác cái mặt về!”

Nhã Vận liền nói: “Đàn ông mà, bận một chút cũng tốt, không bận thì làm sao kiếm ra tiền?”

Trần Đình nói: “Công ty của anh ấy mới hoạt động, vì vậy dạo này tương đối bận, sau này sẽ đỡ hơn!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nó mở công ty riêng à? Sao không nói với bố mẹ một tiếng? Mở lúc nào thế?”

Nhã Vận nói: “Anh cả là thế mà, có chuyện gì cũng tự mình quyết định, không muốn bàn bạc với người khác, nhưng dù sao mở công ty riêng cũng tốt hơn là đi làm thuê cho người khác!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thấy anh trai con chẳng để bố mẹ yên lòng gì hết, đang yên đang lành đi mở công ty làm gì, nhìn hai đứa các con đi, đứa thì mở cửa hàng hoa, đứa thì mở công ty, sau này làm gì còn thời gian mà trông nom con cái!”

Trần Đình nói: “Bên chỗ con cũng khá rảnh rồi, không có nhiều việc, hơn nữa con đang chuẩn bị đóng cửa một cửa hàng rồi!”

“Mẹ thấy như thế cũng tốt, thực ra chỉ làm một cửa hàng cũng được, đâu phải là không sống được!”

Nhã Vận liền nói: “Suy nghĩ của mẹ lạc hậu quá, hiện giờ ai ai cũng tìm cách kiếm tiền, thế mà mẹ lại mong kiếm ít một chút!”

“Mẹ thấy có tiền chưa chắc đã là chuyện tốt!”

Nhã Vận thở dài: “Khoảng cách thế hệ đây mà!”

“Cái con ranh đừng có đầu độc mẹ toàn những tư tưởng lãng nhãng, ở trường chịu khó mà học hành, sau này ra trường kiếm được công ăn việc làm ổn định là mẹ mừng rồi!”

“Trước mắt con vẫn chưa nghĩ ra lý tưởng cho tương lai của mình, nhưng chắc chắn không phải là một công việc ổn định!”

“Con cố tình chọc tức mẹ phải không?”

Trần Đình vội chen vào: “Nhã Vận bây giờ vẫn còn nhỏ, chuyện công việc để vài năm nữa hãy bàn, đâu cần phải bàn vấn đề này vội!”

Mẹ Trương Hoa thở dài: “Vốn cứ tưởng các anh chị lớn rồi tôi sẽ bớt phải lo, nào ngờ càng lớn càng phải lo thế này!” Nhã Vận vỗ vai mẹ rồi nói: “Mẹ yên tâm, con gái mẹ sẽ không khiến mẹ phải lo lắng đâu!”

Mẹ Trương Hoa ôm cháu nội đứng dậy nói: “Tôi bế Tĩnh Tĩnh đi ngủ đây, các anh các chị muốn làm gì thì làm, tôi cũng chẳng hơi đâu mà quản lý, hiện giờ tôi chỉ gửi gắm hi vọng vào Tĩnh Tĩnh thôi!”, bố Trương Hoa cũng theo vào phòng.

Trần Đình nói: “Nhã Vận, sau này đừng nói như thế với mẹ, tư tưởng của người già đều như vậy, cứ thuận theo ý mẹ một chút!”

Nhã Vận nói: “Em biết mẹ vì muốn tốt cho chúng ta cả thôi, nhưng tư tưởng của mẹ đích thực là tư tưởng của thời đại cũ!”

“Hôm nay em mới về chắc mệt rồi, mau đi ngủ sớm đi!”

Nằm trên giường, Trần Đình nghĩ: Tất cả các bà mẹ đều như nhau, ai cũng hi vọng con cái lớn lên có công ăn việc làm ổn định. Rồi lại nghĩ, mẹ mình chẳng phải cũng lo lắng ỉn như thế sao? Mẹ chắc chắn cũng từng hi vọng cô có công ăn việc làm ổn định, được hạnh phúc, nhưng tình trạng hiện giờ của cô liệu có khiến mẹ cô an lòng không?

Nghiêm Lộ thấy Trương Hoa bước vào liền đứng dậy nói: “Anh Hoa tìm em có việc gì vậy?”

Trương Hoa ngồi xuống ghế, cười nói: “Không có việc gì, chỉ tìm cậu ra ngoài nói chuyện thôi!”

Nhân viên phục vụ đến gần hỏi hai người dùng trà gì? Trương Hoa nói: “Cho tôi cốc trà xanh là được rồi!”

Nghiêm Lộ nói: “Tôi cũng

Nhân viên phục vụ vừa định đi, Trương Hoa lại nói: “Cho tôi hai lon bia đi!”

Trương Hoa thấy Nghiêm Lộ không nói gì liền lên tiếng: “Cậu vẫn còn áy náy à?”

Nghiêm Lộ nói: “Chỉ cần nhìn thấy anh Hoa là em lại thấy xấu hổ!”

“Còn nhớ trước đây có xem một bản tin thời sự, nói về một nhà từ thiện đột nhiên bị bắt giữ, bởi vì hai mươi năm trước ông ta từng là tội phạm giết người bị truy nã”.

“Phạm nhân giết người trở thành nhà từ thiện ư?”

“Sau khi ông ta bị bắt, có người hỏi ông ta vấn đề này, ông ta nói kể từ sau khi phạm tội giết người, lương tâm của ông ta luôn bị giày vò, mặc dù bao nhiêu năm nay đều không bị bắt, thậm chí cuộc đời còn biến ông ta thành một người giàu có nhưng lương tâm của ông ta vẫn không thể nào thanh thản được, đành phải liên tục làm từ thiện để bù đắp lại lỗi lầm của mình!”

Trương Hoa lại tiếp tục: “Về sau gia đình người bị hại đã ra mặt xin tha tội cho ông ta, bởi vì ông ta đã nhiều lần giúp đỡ gia đình bị hại này. Từ đó có thể thấy, chỉ cần không phạm cùng một sai lầm lần thứ hai và thật tâm hối cải thì sẽ được mọi người tha thứ!”

Nghiêm Lộ cúi đầu ngẫm nghĩ. Trương Hoa nói: “Thực ra lúc còn trẻ mà phạm sai lầm cũng là một việc tốt, chỉ cần bản chất không xấu thì càng có lợi cho sự phát triển trong tương lai”.

Nghiêm Lộ ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh Hoa!”

Nhân viên phục vụ mang trà và bia vào, Trương Hoa mở bia, rót cho Nghiêm Lộ rồi rót ỉnh, nói: “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta cạn ly trước đã!”

Nghiêm Lộ hỏi: “Công ty anh Hoa hiện giờ ra sao rồi?”

“Chuyện lần trước coi như có được có mất, nhờ đó mà tôi tìm được phương hướng phát triển mới, vì vậy sự việc bao giờ cũng có tính hai mặt”.

“Thế thì tốt quá, như thế em cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút!”

Trương Hoa cười nói: “Không cần thiết phải áy náy mãi chuyện này, gặp bất cứ chuyện gì cũng phải nhìn thẳng về phía trước, chúng ta vẫn còn trẻ, tương lai còn dài, cuối cùng là đúng hay sai thì chỉ đến khi kết thúc cuộc đời mới biết được!”

“Đi theo anh Hoa đúng là em đã học được rất nhiều thứ. Có những điều nói ra có thể anh sẽ nghĩ em nói dối, nhưng thực chất hồi đó em rất muốn tách riêng ra làm ăn với anh!”

Trương Hoa cười nói: “Tôi cũng không dài dòng nữa, nếu cậu cảm thấy Trương Hoa tôi đáng tin cậy thì qua công ty tôi cùng làm, tôi vẫn tin tưởng cậu như trước, kể cả khả năng làm việc cho đến nhân phẩm”.

Nghiêm Lộ cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Nhân phẩm và thái độ rộng lượng của anh khiến cho em thật lòng khâm phục, em cũng không nói nhiều làm gì, sau này em sẽ chứng minh bằng hành động thực tiễn!”

Nghiêm Lộ nói xong liền nâng cốc lên: “Em mời anh một ly!”

Về đến nhà, nằm dài ra giường, Trương Hoa vừa hút thuốc vừa nghĩ ngợi. Nghiêm Lộ sau này thế nào còn chưa biết, nhưng có thể khẳng định là trong thời gian ngắn nhất định cậu ta sẽ bán mạng làm việc, có được điều này là đủ rồi, thời gian đầu mới thành lập rất cần những người như vậy, dù gì cậu ta cũng có kinh nghiệm, có cậu ta ở bên cạnh phụ tá, bản thân anh cũng sẽ càng tự tin hơn trong việc đào tạo. Còn về Đặng Quang Phi, tạm thời chưa có tác dụng gì, cũng không cần thiết phải lôi cậu ta về. Biết đâu đợi đến một ngày nào đó mình cần đến cậu ta, cậu ta lại chủ động đến tìm mình.

Ngô Tĩnh nói có lý lắm, là doanh nghiệp hay là công ty đều không cần người tốt, mà là cần người thích hợp. Cái chữ “thích hợp” này bao hàm cả vị trí khác nhau, thời gian khác nhau và môi trường khác nhau. Người tốt chưa chắc đã làm được việc, nhưng người thích hợp chắc chắn sẽ làm được việc.

Trần Đình ăn sáng xong liền chuẩn bị về thành phố, mẹ Trương Hoa nhìn cô lưu luyến không nỡ rời xa con gái, ngẫm nghĩ rồi nói: “Đĩnh à, trưa nay mẹ định cho Tĩnh Tĩnh sang nhà cô thằng Hoa chơi, nếu như con rảnh thì đi cùng nhé, con với Tĩnh Tĩnh vẫn chưa đến đó lần nào!”

Nhã Vận nói: “Đúng đấy, cùng đi đi, càng đông càng vui mà!”

Trần Đình gật đầu: “Vâng ạ! Để con gọi điện qua cửa hàng hoa một cái đã!”

Trần Đình gọi điện xo gọi cho Trương Hoa, nói: “Tạm thời em chưa về thành phố, hôm nay em đi với mẹ sang nhà cô, anh viết hết những chi phí trong mấy ngày nay vào một cuốn sổ, đợi khi nào em về sẽ làm sổ sách tiếp nhé!”

Trương Hoa hỏi: “Tĩnh Tĩnh cũng đi à?”

Trần Đình cười nói: “Đương nhiên rồi, chẳng nhẽ mọi người đi hết, bỏ nó ở nhà một mình à?”

“Anh biết rồi, gặp cô thì nói dạo này anh bận quá, không thể về thăm cô được!”

“Ok!”

Buổi chiều từ nhà cô về, Trần Đình vẫn cứ ở trong một ảo giác, đó là cô và Trương Hoa vẫn chưa hề ly hôn. Bởi bố mẹ Trương Hoa đều không nói với họ hàng thân thích rằng hai người đã ly hôn, vì vậy tất cả mọi người trong nhà cô đều đối đãi Trần Đình như là con cháu trong nhà.

Chỉ cần ở những nơi đông người, Nhã Vận đều gọi Trần Đình là chị dâu. Vì vậy tất cả những thứ này đều khiến Trần Đình cảm thấy một cảm giác hạnh phúc mờ nhạt, cũng lại có một tâm trạng hết sức mâu thuẫn.

Trần Đình biết tất cả những gì đang diễn ra lúc này đều là vì con gái, nếu cô không sinh đứa con này ra thì tình hình sẽ ra sao? Giả sử gia đình Trương Hoa đều không thích đứa bé này thì sẽ ra sao? Giả sử một ngày nào đó họ hàng thân thích đều biết cô và Trương Hoa đã ly hôn rồi thì sẽ thế nào? Giả sử họ hàng thân thích đều biết chuyện của cô thì sao?... Trần Đình không dám nghĩ tiếp, cũng không muốn nghĩ tiếp, chỉ sợ càng nghĩ nhiều sẽ càng lo lắng nhiều.

Buổi tối, Trần Đình ở trong bếp giúp mẹ rửa rau, Nhã Vận đang chơi với Tĩnh Tĩnh ở ngoài phòng khách. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Bây giờ con có ở cùng với thằng Hoa không?”

Trần Đình không biết trả lời ra sao, đành cúi đầu không nói. Mẹ Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi ngoảnh đầu lại tiếp tục thái rau, vừa thái vừa lẩm bẩm: “Chẳng có đứa nào làm mình yên tâm được!”

Trần Đình càng không biết phải mở miệng thế nào.

“Bây giờ thời tiết nóng nực, đợi sau này trời mát mẻ, con nói với bố mẹ con nếu rảnh thì qua bên này chơi! Họ có mỗi mình con là con gái, Tĩnh Tĩnh lại ở bên này, chắc là cô đơn lắm!”

“Dạ vâng

“Bây giờ Tĩnh Tĩnh có mẹ chăm, con cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, khi nào về thì để ý đến chuyện ăn ở, sinh hoạt của nó một chút, công việc tử tế thì không làm, cứ phải tự mở công ty, ở một mình có khi ăn uống cũng chẳng đầy đủ, tiền có kiếm ra không còn chưa biết, chỉ sợ ồm ồm ra đấy!”

Trần Đình vâng dạ nói: “Hình như anh ấy thường xuyên thức khuya, sau này con sẽ để ý hơn!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Ở cùng với nhau thì tốt biết mấy, đằng này cứ phải đứa thì mở cửa hàng, đứa thì mở công ty!”

“Cửa hàng hoa cũng không nhiều việc lắm, con thường sang bên công ty anh ấy giải quyết việc tài vụ”.

“Như thế thì tốt quá rồi, thằng Hoa chẳng mấy khi để tâm đến chuyện tiền bạc, thường xuyên bị thua thiệt, con giúp nó quản lý tiền bạc thì mẹ yên tâm hơn rồi!”

“Con chỉ tạm thời giúp anh ấy quản lý tài vụ thôi, sau này anh ấy sẽ tìm nhân viên tài vụ riêng”.

“Tìm cái gì mà tìm, tìm người ngoài quản lý tiền bạc thì làm sao mà yên tâm được?”

Trần Đình cười nói: “Tài vụ không phải là quản lý tiền mặt, chỉ là làm sổ sách thôi mẹ ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ không biết mấy chuyện ấy, nói chung cảm thấy có người của mình ở bên cạnh vẫn hơn, tránh bị lừa gạt!”

“Mẹ, Trương Hoa đâu có ngốc, sao lại bị lừa chứ?”

“Thôi bỏ đi, chuyện của các con mẹ chẳng sức đâu mà quản, giờ mẹ chỉ cần lo cho Tỉnh Tỉnh thôi!”

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Sáng ngày hôm sau Trần Đình quay về thành phố, trước khi đi cô có hỏi Nhã Vận nghỉ hè muốn đến cửa hàng hoa hay qua công ty Trương Hoa giúp việc? Nhã Vận nói: “Trước mắt em vẫn chưa biết bên công ty anh cả làm gì, đợi khi nào em đến xem rồi quyết định sau, bên nào thú vị hơn thì sẽ sang bên đó làm!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Muốn cho con nếm mùi vất vả của công việc chứ không phải bảo con đi chơi, làm gì có chuyện bên nào thú vị thì làm ở bên đấy hả?”

“Bây giờ đâu đâu cũng đề xướng làm việc vui vẻ, bản thân thích việc gì thì cho dù có khổ cũng sẽ vui vẻ làm!”

“Mẹ thấy sinh ra mày là để chọc giận mẹ thì phải!”

Nhã Vận cười hi hi rồi ôm lấy mẹ nói: “Đương nhiên mẹ sinh ra con là để mẹ được hưởng cuộc sống hạnh phúc lúc về già rồi!”

“Thôi thôi thôi, chớ có nịnh nọt tôi!”

Trần Đình cười nói: “Em chuẩn bị khi nào thì đi?”

“Em phải ở nhà vài hôm, mới nghỉ hè phải chơi vài hôm rồi mới tính tiếp. Trước khi đi em sẽ gọi điện cho chị!”

Trần Đình đi rồi, mẹ Trương Hoa nói với Nhã Vận: “Sau này trước mặt Trần Đình con vẫn cứ gọi nó là chị dâu nhé!”

“Nhưng con vẫn cảm thấy cứ thế nào ấy?”

“Dù gì mẹ cũng sống mấy chục năm rồi, nhìn người chắc không sai lệch quá đâu, mặc dù mẹ cũng hơi bất mãn với hành vi của nó nhưng xét về tổng thể thì nó cũng không tồi. Nó chịu để Tỉnh Tỉnh ở nhà ta chứng tỏ nó cũng còn biết trân trọng cái nhà này!”

Bố Trương Hoa ngồi đó không nói gì, Nhã Vận lên tiếng: “Nhưng anh cả có đồng ý không?”

“Tỉnh Tỉnh đã lớn bằng này rồi, lại ở nhà ta, chẳng lẽ lại để Trần Đình đem Tỉnh Tỉnh đi sao? Chị ít mẹ cũng không đồng ý!”

“Nhưng mẹ cũng phải cân nhắc đến tâm trạng của anh cả!”

“Sống với nhau kiểu gì chẳng có những chuyện không vừa lòng, nghĩ cả đời chỉ có vài chục năm, sống chẳng qua cũng là vì con cái thôi!”

Dừng lại một chút mẹ Trương Hoa lại nói tiếp: “Có biết bao gia đình ầm ĩ chuyện li hôn nhưng cuối cùng vì con cái lại quyết định ở bên nhau. Thế nào là một gia đình hoàn chỉnh? Chính là cả nhà có thể sống yên bình bên nhau, như thế mới là một gia đình hoàn chỉnh”.

Sau khi về thành phố, thời gian Trần Đình ở cửa hàng hoa rất ít, phần lớn thời gian là ở công ty Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Có cần anh trả lương cho em không?”

Trần Đình nói: “Anh chỉ cần chăm sóc tốt sức khỏe của mình là được rồi, mẹ chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh. Bây giờ hình như rượu thì uống ít đi nhưng thuốc càng lúc càng hút nhiều, ăn uống cũng thất thường!”

“Sức khỏe của anh vẫn ổn mà, không cần phải lo lắng!”

“Bây giờ còn trẻ đương nhiên là vẫn ổn, đến khi già rồi mới thấy!”

“Em trở nên lảm nhảm như mẹ từ khi nào thế?”

Trần Đình không đếm xỉa đến những gì Trương Hoa nói, lấy ra một tập tài liệu, nói: “Đây là tỉ lệ cổ phần em tính toán căn cứ trên tình hình đầu tư của anh cùng với Lí Dương Uy và Ngô Phong Hải, ngoài ra còn có nguyên tắc đóng góp cổ phần chi tiết, phần trăm hoa hồng và trách nhiệm của mỗi người. Anh xem đi!”

Trương Hoa liếc qua sau đó ngắt đầu nói: “Thật không ngờ, em làm anh bất ngờ đấy, hay là em qua đây giúp anh luôn đi!”

“Đừng đùa, em nghiêm túc đấy, bạn bè hợp tác với nhau thì càng cần phải rõ ràng, tránh để xảy ra mâu thuẫn sau này!”

“Ai đùa, anh thật sự muốn cảm ơn em đã giúp anh chỉnh lý những thứ này, kì thực anh cũng cứ lo lắng chuyện này nhưng không có thời gian, cũng không hiểu rõ lắm về phương diện này!”

Trần Đình nói: “Anh xem kĩ đi, nếu có gì không hiểu hoặc cần sửa chữa thì bảo em một tiếng, bản phương án hoàn chỉnh sẽ đưa cho Lí Dương Uy và Ngô Phong Hải xem, họ không có ý kiến gì thì kí tên xác nhận. Còn những vấn đề khác em sẽ giúp anh xử lý nốt!”

Sự thực đã chứng minh, Trương Hoa hợp tác với Ngô Phong Hải, tìm Ngô Tĩnh cùng Nghiêm Lộ đến phụ giúp là một quyết định đúng đắn. Ngô Phong Hải khá quảng giao, quen biết nhiều trong ngành kinh doanh, lại có kinh nghiệm phong phú và khả năng kinh doanh tốt nên mấy nhân viên mới dưới sự dẫn dắt của anh ta đã thuận lợi mở rộng nghiệp vụ cho công ty.

Còn Ngô Tĩnh đã xử lý những chuyện vụn vặt trong công ty một cách ổn thỏa, hoàn thiện chế độ của công ty, thậm chí trong nhiều vấn đề quan trọng còn đóng góp những ý kiến hữu ích. Nghiêm Lộ thì luôn làm việc rất tích cực, lại đã quen thuộc với nội dung đào tạo, còn giúp mở rộng nghiệp vụ, phụ giúp Ngô Tĩnh cùng chuẩn bị các công việc trước thời kì đào tạo.

Vấn đề tài vụ vốn là vấn đề đau đầu nhất lại được Trần Đình xử lý ổn thỏa, tất cả những giấy tờ có liên quan đều được liệt kê và trình bày có trật tự và rõ ràng, bao gồm cả chế độ tiền lương cho nhân viên...

Tất cả những điều này khiến cho Trương Hoa hoàn toàn yên tâm dốc toàn lực vào việc chuẩn bị đào tạo. Thỉnh thoảng Trần Đình làm cùng Trương Hoa đến muộn mới về, Trương Hoa nói: “Sao em không về từ sớm đi?”

Trần Đình đáp: “Không có Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh, về nhà sớm cũng chẳng biết làm gì!”

“Giờ em toàn ở bên này, cửa hàng hoa thì sao?”

“Cửa hàng hoa đã buôn bán ổn định rồi, có em hay không cũng vậy thôi!”

“Đợi đợt đào tạo đầu tiên thành công rồi anh sẽ tìm nhân viên tài vụ mới, như thế em sẽ đỡ vất vả hơn!”

“Thế để em để ý tìm người cho anh. À phải rồi, Nhã Vận gọi điện nói ngày mai nó sẽ vào thành phố!”

“Con ranh này chẳng liên lạc với anh gì cả!”

“Nó sợ anh bận, vì vậy mới gọi cho em!”

“Thế cũng được, để nó sang bên công ty giúp anh chuẩn bị chuyện hội trường, nhân tiện cho nó nghe đào tạo miễn phí luôn”.

“Nhã Vận qua đây thì để nó ở chỗ em đi, như thế sẽ tiện hơn!”

“Chỗ em ở không lớn lắm, ở bên anh cũng được, dù gì cũng có phòng cho nó!”

Trần Đình đi đón Nhã Vận, sau đó dẫn cô đến công ty Trương Hoa. Nhã Vận vừa vào văn phòng của anh trai đã nói: “Anh, em đến giúp anh, anh có trả lương cho em không?”

“Còn chưa biết em có gây rắc rối gì cho anh không, thế mà đã đòi trả lương à?”

“Vi thực lực của em gái anh, sao có thể gây ra rắc rối cho anh được?”

“Thế thì làm việc cho tốt vào, sau này em làm việc với chị Ngô Tĩnh, đợi lát nữa anh sẽ đưa em đi gặp chị ấy, chị ấy đang chuẩn bị hội trường đào tạo, sau này em ở bên cạnh chị ấy học hỏi thêm”.

“Chị Ngô Tĩnh ư? Từ lúc nào bỗng có thêm một chị Ngô Tĩnh thế?”

“Nhiệm vụ của em qua đây là học làm việc, chứ có hỏi nhiều!”

Trương Hoa đưa Nhã Vận đến hội trường, Ngô Tĩnh cùng Nghiêm Lộ và mấy nhân viên khác đang làm công tác chuẩn bị. Trương Hoa liền nói: “Bởi vì buổi đầu tiên nên chúng ta thuê thêm một ngày nữa để chuẩn bị, chiều mai là thời gian đào tạo chính thức rồi!”

Sau đó anh đến gần Ngô Tĩnh nói: “Chuẩn bị đến đâu rồi?”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại nhìn anh cười nói: “Cũng hòm hòm rồi, đợi tối mai anh thử nữa là xong!”, sau đó nhìn sang Nhã Vận hỏi: “Đây là...?”

“Đây là em gái anh, tên là Nhã Vận, năm ngoái mới vào đại học, nghỉ hè về nhà rảnh rỗi nên anh bảo nó đến đây học tập!”, sau đó nói với Nhã Vận: “Đây là chị Ngô Tĩnh, sau này em sẽ theo chị ấy. Ngô Tĩnh là một trong ít người mà anh rất khâm phục, rất thông minh, theo chị ấy em sẽ học được nhiều thứ!”

“Chị Ngô Tĩnh!”

Ngô Tĩnh cười: “Em đừng nghe anh trai em phóng đại, nhìn cái là biết Nhã Vận là một cô gái thông minh rồi!”

“Vậy anh giao nó cho em đấy, anh về công ty trước, rồi sẽ quay lại đây!”

Trương Hoa lại qua bên Nghiêm Lộ, nói: “Việc điều tiết không khí hội trường ngày mai phải trông cả vào cậu, cậu có niềm tin chứ?”

“Không thành vấn đề! Em với mấy người mới đã tập luyện nhiều lần rồi, bao gồm cả việc điều tiết không khí giữa lúc bắt đầu và kết thúc, còn về nội dung khai mạc và giữa thời gian giải lao, em cũng đã luyện tập riêng nhiều lần rồi!”

“Vậy thì tôi yên tâm rồi!”

Buổi chiều, ở công ty chỉ còn lại Trần Đình và Trương Hoa. Trương Hoa ngồi dựa lưng vào ghế một lát, đột nhiên gọi: “Trần Đình!”

Trần Đình bước vào nói: “Có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì, qua đây ngồi với anh một lát!”

Trần Đình ngồi xuống đối diện anh, nói: “Anh sao thế, lo lắng cho buổi đào tạo ngày mai à?”

“Đâu có, anh chỉ đang suy nghĩ mấy vấn đề thôi”.

“Suy nghĩ cái gì?”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này mà im lặng một lát mới nói: “Cùng là trong phim bí, có những phim truyền hình xem mà chẳng thể thấy buồn nổi, nhưng có những phim lại rất dễ khiến khán giả cảm thấy đồng cảm. Anh cứ thấy kì lạ tại sao lại có kết quả hoàn toàn trái ngược như thế, về sau mới phát hiện vấn đề không phải ở bộ phim mà là ở diễn viên!”

Trần Đình ngạc nhiên hỏi: “Sao đột nhiên anh lại nói đến vấn đề này?”

“Đào tạo cũng na ná như bộ phim truyền hình, có những diễn viên nhìn một cái là biết đang giả bộ, những diễn viên như thế cho dù có đóng phim gì cũng không thể dẫn dắt khán giả vào tình tiết của bộ phim, bởi

vì cảm xúc quá giả tạo. Còn những diễn viên tốt sẽ khiến cho em thực sự cảm nhận được anh ta đang sống trong vở kịch ấy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi lại nói tiếp: “Vì vậy điều quan trọng nhất với giáo viên đào tạo không phải là cường điệu thể hiện cảm xúc mà là khiến cho người khác cảm nhận được rằng em thực sự muốn dạy cho người khác một số thứ, mà những thứ này lại thật sự hữu ích trong cuộc sống, có thể vận dụng vào trong thực tiễn cuộc sống và công việc!

“Nếu anh đã nghĩ được những điều này rồi thì chắc chắn sẽ làm được thôi!”

Trương Hoa khẽ cười: “Có lẽ thế. Nhưng nghĩ ra được những điều có lý cũng chưa chắc đã làm được, hoặc chưa chắc đã làm tốt!”

Buổi tối Trương Hoa nói là đi thử hội trường, thực ra là đi tập diễn thuyết trước.

Trương Hoa nói với Trần Đình: “Em cũng đi cùng với >Lúc Trần Đình và Trương Hoa đến hội trường, Nghiêm Lộ đang ở trên bục luyện tập khuấy động hội trường trong màn khai mạc và thời gian giải lao. Ngô Phong Hải cũng có mặt, đang nói gì đó với mấy người mới.

Trương Hoa nhìn Nghiêm Lộ trên sân khấu, nói với Trần Đình: “Em cảm thấy biểu hiện của cậu ta thế nào?”

“Có lẽ giống như những diễn viên thể hiện hơi quá mà anh nói, nhưng việc khuấy động không khí cần có những người như cậu ta!”

Những người khác thấy Trương Hoa và Trần Đình bước vào liền chào hỏi: “Vợ chồng giám đốc đến rồi đây à?” Nhã Vận liền chạy lại nói: “Anh, công việc này thú vị lắm, em cảm thấy đi cùng với mọi người rất thú vị!”

Trương Hoa cười nói: “Đến lúc ấy đừng có kêu khổ là được rồi!”

“Chuyện này thì có gì mà khổ?”

“Chỉ ít thì buổi đào tạo chiều mai kéo dài mấy tiếng đồng hồ, tất cả các nhân viên đều phải đứng đấy!”

“Thế thì có gì mà khổ, không thành vấn đề!”

Nghiêm Lộ bước xuống bục, nói với Trương Hoa: “Anh Hoa, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn rồi, đợi lát nữa chúng ta bắt đầu tập luyện nhé! Nếu trong quá trình có vấn đề anh cứ nói ra nhé!”

“Tôi với cậu hợp tác đã bao lần rồi, chẳng nhẽ còn không tin tưởng cậu sao?”

“Thế thì chúng ta tập luyện thôi!”

Nói rồi quay sang nói với những người khác: “Mọi người bắt đầu chuẩn bị, cố gắng đừng để xảy ra vấn đề gì để một lần là xong!”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Quá trình tập luyện rất thuận lợi, chỉ có quá trình đào tạo quan trọng nhất là Trương Hoa không tập. Sau khi kết thúc, Trương Hoa nói: “Đạo này mọi người vất vả quá, hôm nay về nghỉ sớm, cố gắng ngày mai giành thắng lợi!”

Những người khác đều đã về, trong hội trường chỉ còn lại Trương Hoa, Trần Đình, Ngô Tĩnh, Ngô Phong Hải, Nghiêm Lộ và Nhã Vận. Trương Hoa nói: “Tối nay tôi không mời mọi người ăn cơm nữa, đợi mai xong việc chúng ta sẽ tụ tập một bữa, thư giãn sau một thời gian căng thẳng!”

Ngô Phong Hải nói: “Ok, tối mai chúng ta sẽ uống một trận đã đời!”

Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa, vậy em về trước đây, sáng mai em sẽ đến sớm chuẩn bị!”

“Ok!”

Ngô Phong Hải nói: “Vậy tôi cũng về đây, à phải rồi, chiều nay Lí Dương Uy có qua đây, tôi bảo anh ta về chăm sóc Kỉ Oanh, buổi tối không giữ anh ta ở đây nữa. Anh ta nói chiều mai nhất định sẽ đến tham gia!”

“Ok, ngày mai Dương Uy đến thì để cậu ta làm việc gì đó, đừng để cậu ta cảm thấy mình là người ngoài cuộc!”

“Không thành vấn đề!”

Ngô Phong Hải đi rồi, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Hay là chúng ta cùng đi ăn cơm đi!”

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình nói: “Em không đi đâu, em muốn về nhà sớm nghỉ ngơi một chút!”

“Vậy em đi cẩn thận nhé!”

Trương Hoa đưa Trần Đình và Nhã Vận đến một quán ăn ở gần đó. Lúc ăn cơm, Nhã Vận hỏi: “Sao anh không tập dượt trước một chút?”

“Tập dượt cái gì?”

“Thì tập dượt nội dung đào tạo ngày mai ấy!”

“Anh đã đào tạo bao nhiêu lần rồi, có gì mà phải tập?”

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Tối nay Nhã Vận về nhà Trần Đình ngủ đi, ngày mai qua nhà anh ngủ!”

“Tại sao?”

“Nhã Vận, mặc kệ anh ấy, chúng ta đi thôi, để anh ấy hôm nay nghỉ sớm một chút!”

Trần Đình nói xong liền vẫy tay bắt taxi rồi kéo Nhã Vận vào xe. Nhã Vận vào xe rồi vẫn còn hỏi: “Tại sao anh cả tối nay không để em qua ngủ? Bên đó còn có phòng của em mà?”

Trần Đình nói: “Em tưởng là anh ấy không cần tập luyện ư? Anh ấy chỉ không muốn luyện tập trước mặt người khác mà thôi!”

Nhã Vận nói: “Hóa ra buổi tối anh ấy về tự tập luyện à, không ngờ anh cả lại giả tạo như thế, cứ tưởng anh ấy tinh thần thép lắm chứ!”

Trần Đình cười: “Nên nói rằng đằng sau bất cứ sự thành công nào đều phải bỏ ra rất nhiều nỗ lực!”

Hai người về đến nhà, Nhã Vận nhìn thấy bức ảnh Tĩnh Tĩnh phóng to treo trên tường liền hỏi: “Sao lại có bức ảnh Tĩnh Tĩnh to thế này?”

Trần Đình nói: “Anh cả em bảo chị phóng to rồi treo lên tường đấy!”

“Nhìn thấy bức ảnh là lại nghĩ đến bộ dạng tình nghịch của nó. Mẹ nói Tĩnh Tĩnh rất thông minh, nói gì với nó nó cũng hiểu!”

“Nó nghịch thế chắc mẹ chăm nó vất vả lắm!”

“Mẹ không thấy vất vả đâu ạ, có nó ở bên cạnh mẹ còn chẳng thêm đóaai hoài đến em ấy chứ!”

Trần Đình nghe vậy chỉ cười không nói gì.

Đã lâu lắm rồi không đứng trên bục giảng, Trương Hoa cũng hơi căng thẳng. Về đến nhà, Trương Hoa không tập luyện, thậm chí tài liệu đào tạo cũng không xem, những thứ cần xem anh đã xem đi xem lại rất nhiều lần rồi.

Trương Hoa đứng trước gương nhìn mình, so với chính mình trước đây khi còn ở tập đoàn Triết Đông, Trương Hoa bây giờ đã giảm đi rất nhiều nhiệt huyết, nhưng thay vào đó lại có phần điềm đạm hơn. Trương Hoa siết chặt hai tay, nhìn vào trong gương, tự nhủ: “Cố lên, nhất định phải thành công!”

Không bật ti vi, không bật nhạc, trong nhà không có bất cứ tiếng động gì, Trương Hoa lặng lẽ nằm trên giường hút thuốc. Nên vui mừng vì khoảng thời gian dài rời khỏi bụi giảng đã khiến anh bình tĩnh để nhìn nhận lại phương thức đào tạo của mình trước đây, suy nghĩ về một số nội dung đào tạo thực sự hữu ích, suy nghĩ về việc nên dùng cử chỉ, hành động gì để thích hợp hơn...

Nhiệt huyết là cần thiết, không có nhiệt huyết sẽ mất đi động lực vốn nhiệt huyết không phải là tất cả, càng không phải là tiêu chuẩn duy nhất của đào tạo.

Trương Hoa gầy tàn thuốc lá, chợt phát hiện cái gạt tàn để ở đầu giường đã đầy liền ngồi dậy đi đổ tàn thuốc rồi cọ thật sạch. Đột nhiên anh lại nhớ đến Trần Đình nói mình hút thuốc ngày càng nhiều, xem ra chính bản thân anh cũng không ý thức được điều đó.

Nghĩ đến Trần Đình, trong lòng Trương Hoa lại nảy sinh một tâm lý phức tạp. Đạo này anh càng ngày càng phát hiện Trần Đình rất có khả năng, thậm chí nghĩ, nếu như có Trần Đình ở bên cạnh, anh chắc chắn sẽ yên tâm làm việc của mình, bởi vì Trần Đình có thể xử lý rất nhiều công việc mà anh không hiểu.

Ngoài ra, anh cũng không hiểu tại sao trong lòng anh lại hi vọng Trần Đình có thể tham gia nhiều hơn vào gia đình của mình, ví dụ như tối nay, mặc dù không muốn Nhã Vận đến quấy rầy mình, nhưng anh không thể không để Nhã Vận về đây ngủ, nhưng cuối cùng anh vẫn bảo Nhã Vận về nhà Trần Đình. Cuối cùng anh lại nhớ đến con gái, mẹ anh thương Tinh Tinh như thế, Tinh Tinh ở bên cạnh ông bà nội chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Nghĩ ngợi rất nhiều, anh đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi tự cười thầm mình, trong lòng nghĩ: Rõ ràng là đang suy nghĩ chuyện công việc, thế mà lại chuyển ngay sang những chuyện này được? Thôi bỏ đi, chẳng nghĩ gì nữa hết, đi ngủ sớm, hi vọng tối mai sẽ có một bữa tụ tập vui vẻ.

Buổi sáng lúc Trương Hoa đến công ty mới chỉ có một mình Trần Đình ở đó. Anh đưa chìa khóa công ty cho Trần Đình. Trương Hoa hỏi: “Những người khác đều đến hội trường rồi à?”

“Vâng, Nhã Vận là tích cực nhất đấy, mới đó mà đã làm thân được với mọi người rồi!”

“Trẻ con đứa nào chẳng thế, cứ thích những thứ mới mẻ!”

“Đâu còn nhỏ nữa, đã có suy nghĩ của riêng mình rồi đấy!”

“Anh sợ nhất là ở tuổi của nó đấy, vốn dĩ chưa chín chắn nhưng cứ nghĩ mình đã lớn rồi!”

Trần Đình cười hỏi: “Thế anh định khi nào qua bên đó?”

“Đến chiều mới bắt đầu, anh ăn trưa ở đây rồi mới đi!”

“Ăn xong em qua bên đó cùng anh!”

“Người ở cửa hàng hoa đều đến cả chứ?”

“Em bảo mấy quản lý trưởng đi, còn những người khác ở lại trông coi cửa hàng”.

Đợi tất cả những người tham gia đều rời khỏi hội trường rồi, mọi người mới vui vẻ reo ầm ĩ lên. Trần Đình đến bên Trương Hoa, nói: “Rất thành công, thật đấy! Trước đây em từng nghe anh đào tạo rồi, nhưng khác hẳn lần này, xem ra sau thời gian nghỉ ngơi, anh lại biết kiểm soát tâm lý của mình, nội dung cũng rất thực tế, vì vậy những gì anh giảng đều khiến người nghe cảm nhận được”.

Lí Dương Uy lại gần nói: “Không ngờ thằng ranh này cũng có khả năng này đấy, tôi lời to rồi!”

Trương Hoa cười nói: “Đừng có nịnh tôi!”

Lí Dương Uy nói: “Cậu thấy tôi có giống như đang nịnh không?”

“Tối nay gọi Kỉ Oanh cùng đến nhé, đạo này mọi người đều vất vả, chúng ta thư giãn một chút!”

“Là mọi người vất vả thôi, tôi đâu có phải làm gì!”

“Chăm sóc Kỉ Oanh cũng là một việc hết sức vất vả, vừa hay có Trần Đình ở đây, Kỉ Oanh có thể ngồi nói chuyện với cô ấy luôn!”

Trần Đình nói: “Bảo cô ấy qua đây đi, lâu lắm rồi không gặp cô ấy!”

Lí Dương Uy nói: “Đợi lát nữa tôi đi đón cô ấy đến!”

Nhã Vận chạy lại nói: “Anh, anh oai quá! Cuối cùng thì em cũng quyết định được mình sẽ làm gì rồi!”

“Làm gì? Chẳng lẽ em cũng định làm giáo viên hướng dẫn à?”

“Đương nhiên là không phải, em quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ vào làm ngành kinh doanh, không những có thể rèn luyện con người mà cuộc sống còn thú vị nữa!”

“Đợi khi nào em tốt nghiệp hãy hay! Lý tưởng trẻ con một ngày có thể thay đổi đến vài lần!”

Nhã Vận âm ức nói: “Ai là trẻ con? Em không nói với anh nữa, em với chị Ngô Tĩnh đi chuẩn bị chỗ ăn tối ọi người đây!”

Trương Hoa đi đến chỗ Nghiêm Lộ và Ngô Phong Hải, nói với Nghiêm Lộ: “Lâu lắm rồi không hợp tác với cậu, giờ hợp tác lại cảm giác cũng không tồi, cậu thể hiện tốt hơn trước nhiều!”

Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa mới là giỏi, anh không hề luyện tập, thế mà ra tay một cái là ai cũng phải ngạc nhiên!”

Trương Hoa cười, ngoảnh đầu sang nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Cám ơn anh! Không có anh thì hôm nay chẳng có đông người đến thế!”

Ngô Phong Hải nói: “Nói những lời này làm gì? Giờ tôi chỉ đợi đến lúc uống cho đã đời thôi!”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ uống với anh đến cùng!”

“Tôi muốn mời một người ở ngoài cùng tham gia!”

“Lưu Huệ Anh? Không thành vấn đề, anh không mời thì Trần Đình cũng gọi cô ấy đến”.

Ngô Phong Hải cười hi hi: “Cô ấy thú vị ra phết, lại còn có thể uống rượu nữa chứ!”

Trương Hoa đi chào hỏi và cám ơn mọi người một lượt, sau đó mọi người cùng thu dọn hội trường. Đây là lần đầu tiên Trương Hoa làm như thế này, lúc trước còn ở tập đoàn Triết Đông, anh toàn về luôn ngay sau khi kết thúc.

Ngô Tĩnh đến gần nói: “Em và Nhã Vận đi sắp xếp địa điểm ăn uống tối nay, đợi sắp xếp ổn thỏa rồi em sẽ gọi cho anh!”

“Ok, cố gắng sắp đặt cho ổn thỏa, tốn kém một chút cũng không sao, dạo này mọi người ai cũng vất vả, đặc biệt là em!”

Chẳng bao lâu sau, Ngô Tĩnh đã gọi điện đến thông báo địa chỉ. Sau khi thu dọn xong, Trương Hoa nói với Ngô Phong Hải: “Anh dẫn họ qua đó trước, lát nữa tôi sẽ đến sau!”

Ngô Phong Hải dẫn mọi người đi rồi, Trương Hoa đứng im một lúc trong hội trường, sau đó rút thuốc lá ra hút. Trần Đình lại gần cười hỏi: “Anh đang hưởng thụ thành công đấy à?”

Trương Hoa nhìn cô, nói: “Đây chỉ mới là bước khởi đầu, vẫn còn cách thành công xa lắm!”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều thế, thành công cũng được, thất bại cũng được, chủ yếu là quá trình tận hưởng, nếu như quá xem trọng kết quả sẽ mệt mỏi lắm!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, nói: “Sao anh lại cảm thấy em cứ như một giáo viên đào tạo ấy nhỉ?”

“Chỉ cần nói có lý thì ai cũng có thể làm đào tạo, ai cũng có thể làm giáo viên!”

Trương Hoa gật gù: “Em nói cũng phải!”

Trần Đình nói: “Đi thôi! Chắc là Kỉ Oanh và Huệ Anh đều qua đó rồi!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Cám ơn em!”

Trần Đình cười nói: “Cần gì phải trịnh trọng thế?”

Trương Hoa chậm rãi đi ra bên ngoài, nói: “Cuối cùng cũng hiểu được, không phải chỉ dựa vào một người là có thể thành công, một người dù có khả năng đến thế nào hoặc có điều kiện tốt ra sao mà không có sự giúp đỡ của một nhóm người thì đều không thể thành công!”

Trần Đình nói: “Đúng thế, giống như chuyện cửa hàng của em vậy, không có Đồng Mộng Mộng, Tiểu Lộ, Tiểu Nhã, mấy người có kinh nghiệm trong nghề thì em làm sao có được ngày hôm nay!”

“Quả thực là thế, giả sử không có Ngô Phong Hải, Ngô Tĩnh, Nghiêm Lộ và em, anh hiện giờ chắc vẫn đang bù đầu, thậm chí chẳng biết nên bắt đầu từ đâu!”

“Dù gì thì anh vẫn là chính, nếu không có sự tồn tại của anh thì có người giúp cũng chẳng làm được gì!”

Trương Hoa khẽ cười: “Trước đây lúc còn ở tập đoàn Triết Đông, anh luôn tự kiêu ngạo về khả năng của mình, giờ mới phát hiện bản thân mình chỉ là một chi tiết nhỏ trong một chỉnh thể, cũng giống như một người công nhân đứng ở trong một dây chuyền sản xuất, nhìn thì tưởng một vài vị trí là quan trọng, một vài vị trí dễ bị coi nhẹ, nhưng xét một cách tổng thể thì không thể thiếu bất cứ ai!”

Trần Đình dừng bước, chăm chúat Trương Hoa, sau đó nói: “Anh không thay đổi, anh đang dần dần tìm lại sự điềm tĩnh trong tâm hồn như trước đây!”

Trương Hoa cũng đứng lại nhìn Trần Đình: “Tại sao em nói thế?”

“Không có gì, em chỉ cảm thấy đây mới là bản chất của anh! Tâm trạng điềm tĩnh không chỉ thể hiện ở vị trí bình thường, những người thành công cũng có thể giữ được tâm lý điềm tĩnh như thế!”

Trương Hoa im lặng một lát rồi nói: “Đi thôi, đừng để họ chờ lâu!”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Không khí buổi ăn uống rất náo nhiệt, đặc biệt là khi có nhiều con gái. Ngô Tĩnh nói xưa nay chưa từng uống bao giờ nhưng vẫn bị mọi người ép uống một chút. Trần Đình cũng chẳng còn cách nào khác, bị mọi người gọi là chị dâu, không uống không được. Lưu Huệ Anh phát hiện ra chỉ cần Ngô Phong Hải có mặt, muốn không uống cũng không được.

Bản thân Nhã Vận vốn đáng yêu, lại cộng thêm là em gái của Trương Hoa nên gần như trở thành nhân vật chính. Điểm này khiến cho cô cảm thấy rất vui, mặc dù Trương Hoa không cho uống nhưng Nhã Vận vẫn đòi uống một chút.

Người không uống chỉ có duy nhất Kỉ Oanh, vì cô đang mang bầu, mọi người cũng không ai dám ép. Trần Đình ngồi bên cạnh Kỉ Oanh, hai người gần như toàn nói chuyện có bầu với chuyện con cái.

Trần Đình thấy Trương Hoa cứ uống suốt nên không nén được, nói: “Anh uống ít một chút!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, cười nói: “Không sao, chẳng mấy khi được vui thế này!”

Kỉ Oanh nói: “Chúng ta qua ghế sofa ngồi đi, để cho họ uống!”

Kỉ Oanh vừa ngồi xuống đã hỏi: “Em với cậu ta thế nào rồi?”

Trần Đình cười cười nói: “Vẫn như thế thôi!”

“Mặc dù con chưa ra đời nhưng chị cũng cảm nhận được rằng đứa trẻ một gia đình hoàn chỉnh”.

Trần Đình nói: “Tình hình hiện giờ đang ở với ông bà nội, tâm lý chắc không có vấn đề gì!”

“Nhưng dù gì tính chất cũng không giống nhau! Nghe Dương Uy nói hai người không ở chung nữa à?”

“Vâng”.

“Học cùng với Trương Hoa mấy năm liền, cái khác chị không dám nói chứ nhân phẩm của cậu ấy đáng để chúng ta tin tưởng, cũng rất giàu tình thương, sao lại cứng nhắc trong chuyện này thế?”

Trần Đình nhìn Ki Oanh hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Là do em có lỗi với anh ấy!”

“Ai chẳng từng có lỗi lầm? Lỗi lầm có thể sửa chữa thì không phải lỗi lầm!”

Trần Đình cười chua xót: “Có những lỗi lầm có sửa cũng vẫn là lỗi lầm!”

Ki Oanh nói: “Vậy tại sao không thể bao dung những lỗi lầm đã qua?”

“Có rất nhiều vấn đề không phải bản thân mình có thể quyết định được, hiện giờ em chỉ hi vọng Tỉnh Tỉnh có thể khôn lớn, khỏe mạnh, có thể đợi đến khi nó lớn một chút nó sẽ chấp nhận được chuyện này!”

“Những vấn đề này không thể đợi con lớn mới giải quyết, chị chỉ tin một điều, cứ thành tâm ắt sẽ được đền đáp!”

Trần Đình mỉm cười không nói gì. Lưu Huệ Anh đến gần nói: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Trần Đình cười đáp: “Nói đến những vấn đề mà sau khi mang bầu cậu có thể nói!”

Trần Đình nói xong thấy thần sắc của Lưu Huệ Anh có chút thay đổi, lập tức ý thức được mình nhờ miệng liền ghé vào tai cô thì thầm: “Tớ không có ý đâu!”

Lưu Huệ Anh cười khê nói: “Đã là quá khứ rồi mà!”

“Cũng may không có Tỉnh Tỉnh ở bên cạnh, nếu không tớ đã phải đưa Tỉnh Tỉnh từ lâu rồi!”

Nhã Vận cũng chạy lại, kéo tay Trần Đình nói: “Chị dâu, bọn họ gọi chị sang uống kìa!”. Nhã Vận ban đầu cũng cảm thấy ngại khi phải gọi Trần Đình là chị dâu, nhưng dần dần đã cảm thấy quen rồi.

Ki Oanh nói: “Mọi người qua đó đi, dù sao tôi cũng không uống được, ngồi đây nghỉ ngơi thôi!”

Trần Đình về bàn tiệc, nói với Lý Dương Uy: “Hơi muộn rồi, hay là anh đưa Ki Oanh về trước đi, chị ấy đang mang bầu nên cần nghỉ ngơi nhiều một chút!”

Thực ra Lý Dương Uy cũng muốn đưa Ki Oanh về sớm một chút nhưng ngại không muốn làm mất hứng của mọi người, vì thế không dám nói, giờ thấy Trần Đình nói vậy liền nghe theo: “Thế mọi người cứ uống đi, vợ tôi đang có bầu, đành phải đi trước vậy!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Để tôi tiễn hai người!”

“Không sao, cậu không cần đứng dậy đâu!”

Trương Hoa đẩy Lý Dương Uy, nói: “Đi thôi nào!”

Trương Hoa vừa ra ngoài, mọi người trong bàn tiệc đã hò reo: “Giám đốc Trương ra ngoài rồi, giờ đến lượt chị dâu uống rồi!” Sau khi giải tán, những người khác đều đã ra về, bao gồm cả Ngô Tĩnh. Giờ chỉ còn lại Trương Hoa, Trần Đình và Nhã Vận đứng ở bên đường. Mặc dù Ngô Tĩnh và Trương Hoa cùng đường nhưng dạo này cô đều có ý né tránh Trương Hoa, đi về một mình.

Trương Hoa nhìn Nhã Vận nói: “Nhìn em đi, mặt đỏ hết cả lên rồi kìa!”

Nhã Vận cãi: “Em đâu có uống nhiều, em chỉ uống chơi thôi!”

Trần Đình nói: “Đi với bọn anh uống một chút cũng không sao!”

Trương Hoa đưa tay lên vẫy một chiếc taxi, nói với Trần Đình: “Chúng ta cùng đi, đưa em về nhà trước!”

Trần Đình nói: “Hai người đi đi, em tự về cũng được!”

“Đã muộn thế này rồi, đi cùng cho yên tâm!”

Nhã Vận nói: “Em muốn ngồi đằng trước, anh chị ngồi sau đi!”

Đi được một lát, Trần Đình ngoảnh đầu sang nhìn thấy Trương Hoa tựa đầu lên thành ghế ngủ từ bao giờ. Xem ra dạo này anh được nghỉ ngơi rất ít, tối nay lại uống nhiều như thế, chắc là mệt lắm!”

Nhìn Trương Hoa một lát, Trần Đình dựa đầu vào vai anh, có thể vì uống rượu, hoặc cũng có thể dạo này hơi mệt vì phải giải quyết công việc tài vụ cho Trương Hoa nên Trần Đình cũng nhanh chóng thiếp đi.

Đến khi Nhã Vận gọi hai người dậy mới phát hiện xe đã đến dưới tầng. Trần Đình mở mắt ra, nói với Nhã Vận: “Chẳng phải bảo đưa chị về trước hay sao? Sao lại qua chỗ anh em trước thế này?”

“Thấy cả hai đều ngủ rồi nên em không muốn đánh thức, thế nên em bảo tài xế chờ thẳng về đây!” – Nói rồi quay sang Trương Hoa nói: “Anh, mau trả tiền đi còn xuống xe chứ!”

Trương Hoa nhìn bên vai Trần Đình dựa vào, nói: “Em ngủ chảy nước dãi à?”

Trần Đình nói: “Cái gì mà chảy nước dãi, nói bậy!”

“Thế sao vai anh lại ướt thế này?”

Trần Đình đẩy Trương Hoa: “Mau xuống xe đi, lắm lời thế!”

Trần Đình xuống xe rồi đứng trầm ngâm bên đường một lát, nói: “Gió mát quá, thấy tỉnh nhiều rồi!”, sau đó nói với Trương Hoa và Nhã Vận: “Hai người lên đi, em tự bắt xe về!”

Nhã Vận nói: “Muộn thế này rồi, thôi chị ở lại đây đi, dù gì cũng có chỗ mà!”

“Thôi không cần đâu, về cũng nhanh thôi mà!”

Trương Hoa đưa chìa khóa cho Nhã Vận nói: “Em lên trước đi!”

Đợi Nhã Vận lên nhà rồi, Trương Hoa liền nói: “Chúng ta đi bộ nhé!”

“Anh không buồn ngủ

“Ban nãy trên xe ngủ được một lát, giờ tỉnh táo nhiều rồi!”

Đường phố về đêm rất yên tĩnh, hai người lặng lẽ đi trong đêm, chẳng ai nói với ai lời nào. Đi một lúc lâu, cuối cùng Trần Đình cười nói: “Anh định đi bộ đưa em về sao?” Trương Hoa vẫn chậm rãi đi về phía trước, nói: “Còn nhớ hồi năm thứ nhất, có một buổi tối, có lẽ cũng là tầm giờ này, anh với Lý Dương Uy đi lang thang trên đường rất lâu, về sau còn phải trèo tường vào trường, chỉ có điều lần đó bọn anh đã nói chuyện thao thao bất tuyệt, đến mức quên mất đã đi qua những con đường nào. Lúc về đến trường mới phát hiện chân căng đau nhức, ngày hôm sau không thể đi nổi nữa”.

Trần Đình cười nói: “Thật là khâm phục các anh!”

“Bước vào xã hội khiến bọn anh đánh mất rất nhiều thứ, không thể nào tìm lại những cảm giác ấy, làm gì cũng phải nghỉ ngơi nhiều không còn như trước nữa!”

“Có thể cuộc sống không cho chúng ta có thể mãi mãi dừng chân ở trạng thái đơn giản trong cuộc sống”.

“Có thể là như thế, vì vậy mới cảm thấy những đêm khuya yên tĩnh dễ khiến cho người ta bình tâm lại, đáng tiếc đã nhiều năm rồi anh chưa ra ngoài đi dạo vào tầm này”.

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi khẽ nói: “Chúng ta chưa từng đi với nhau như thế này!”

Trương Hoa dừng chân, lấy từ trong túi ra một điều thuốc, châm lên, hít vài hơi rồi nói: “Thôi bắt xe đi, cứ đi tiếp thế này ngày mai không dậy được mất!”

Nhã Vận ngồi trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy anh trai ngủ dậy liền nói: “Em đã mua đồ ăn sáng rồi, anh mau ăn đi!”

Trương Hoa nói: “Muộn thế này sao không gọi anh dậy?”

“Thấy anh mệt mỏi quá nên để anh ngủ thêm một lúc!”

Trương Hoa tắm rửa xong liền vội vàng ăn sáng, sau đó nói: “” align=“justify”>Đến công ty đã thấy Trần Đình đến rồi, Trương Hoa nhìn cô, nói: “Em đến sớm thế?”

Trần Đình nhìn Trương Hoa mỉm cười, Trương Hoa nói: “Em qua văn phòng anh đi, anh có chuyện cần nói!”

Trần Đình theo Trương Hoa vào văn phòng, Trương Hoa ngồi xuống ghế nói: “Em ngồi xuống trước đi!”

Trần Đình ngồi xuống ghế, sau đó hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Anh muốn bàn bạc với em một chút về chuyện tài vụ. Anh nghĩ thế này, tìm thêm một nhân viên tài vụ nữa, như thế em sẽ đỡ bận hơn, nhưng những tài liệu và việc quan trọng về tài vụ vẫn do em làm, những chuyện vặt vãnh thì giao cho nhân viên tài vụ mới!”

Trương Hoa lại nói tiếp: “Anh đã quen với việc để em giải quyết những việc này, cũng thấy yên tâm hơn!”

Trần Đình mỉm cười nói: “Anh thật sự định để em quản lý tài vụ cho anh lâu dài đấy à?”

“Chẳng còn cách nào khác, đợt này có hơi lộn xộn vào em, vì vậy đành để em vất vả một chút! Hơn nữa có tài vụ mới làm những chuyện vặt vãnh, em cũng không cần ngày nào cũng qua đây, khi nào cần thì qua một lúc là được rồi!”

Trần Đình cười nói: “Vậy thì anh phải trả lương cho em đấy nhé!”

“Sao em thực dụng thế, giống hệt Nhã Vân, mở miệng ra là đòi tiền, phải nhớ rằng có thể thể hiện giá trị của bản thân còn quan trọng hơn tiền bạc nhiều!”

“Thôi đi, làm gì có chuyện bắt đi làm mà không trả tiền chứ!”

Trương Hoa nghiêm mặt nói: “Không đùa nữa, nói thực lòng, để người khác quản lý tài vụ anh thấy không yên tâm!”, câu nói này của Trương Hoa khiến Trần Đình cảm thấy ầm lòng đến lạ kỳ.

Buổi chiều, Trương Hoa gọi điện cho Lý Dương Uy và Ngô Phong Hải, hẹn họ tối cùng ra ngoài ăn cơm. Lúc hết giờ làm, Trương Hoa bảo Trần Đình dẫn Nhã Vân về nhà trước. Nhã Vân nói: “Anh không về” align=“justify”>“Tối nay anh có việc, phải về nhà muộn một chút!”

Trần Đình nói: “Để anh ấy đi đi, chị dẫn em qua cửa hàng hoa chơi, sau đó chúng ta ra ngoài ăn, xong sẽ về nhà!”

“Ok, em cũng muốn đi chơi, lâu lắm không gặp bọn chị Mộng Mộng rồi!”

Đợi hai người đi rồi, Trương Hoa liền lấy xấp tài liệu trên bàn ra xem lại một lượt.

Ngô Phong Hải đến trước, thấy Trương Hoa đã ở trong phòng ăn liền hỏi: “Giám đốc Trương đến sớm thế?”

“Sau này mà còn gọi thế nữa là tôi không vui đâu đấy!”

Ngô Phong Hải cười he he nói: “Hôm nay có chuyện gì thế?”

“Đợi Dương Uy đến rồi nói luôn thế, chúng ta gọi món trước đi!”

Sau khi gọi món xong Trương Hoa dặn nhân viên phục vụ: “Từ từ hãy làm, đợi người đến đủ hãy đưa món ăn lên!”

Lý Dương Uy vừa đến liền nói: “Thật ngại quá, giờ Kỉ Oanh có bầu nên có cảm giác không tự do!”

Ngô Phong Hải cười nói: “Như thế mới là một người đàn ông tốt!”

“Nhân lúc món ăn chưa đưa lên, tôi muốn hai người xem cái này!” - Trương Hoa nói rồi liền đưa ổi người một bản phô tô. Ngô Phong Hải nói: “Đây là cái gì?”

Trương Hoa nói: “Đây là thỏa thuận tham gia cổ phần, Trần Đình làm đây, hai người xem đi, nếu không có ý kiến gì thì chúng ta sẽ thực hiện theo thỏa thuận này! Mấy hôm trước tôi không dám nói với hai người về vấn đề này, giờ buổi đầu tiên đã thành công rồi, cũng thấy có chút hi vọng nên tôi mới dám nói với hai người!”

Ngô Phong Hải nói: “Nếu anh cảm thấy chúng tôi cần thiết phải góp cổ phần thì chúng tôi sẽ trực tiếp ký ngay, còn về nội dung thì khỏi cần xem, có chút tiền ấy có đáng gì đâu!”

Trương Hoa liền nói: “Vý hai người ký đi!”

Lý Dương Uy đẩy bản thỏa thuận lại, nói: “Trương Hoa, chút tiền ấy đừng nói là tôi cho cậu mượn, cho dù có tặng cậu luôn cũng chẳng sao, giờ công ty đã có hi vọng rồi, tôi biết cậu muốn giúp tôi, nhưng tôi không muốn kiếm lời từ cậu!”

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Trương Hoa nói: “Sao lại bảo kiếm lời từ tôi?”

Lý Dương Uy đáp: “Tôi không hiểu gì về nghiệp vụ của công ty, càng không hiểu gì về ngành nghề đào tạo, hoàn toàn chẳng thể giúp được gì, bảo tôi ăn không cổ phần tôi thấy không được thoải mái!”

“Những chuyện khác không cần cậu phải giúp gì cả, cậu chỉ cần ký tên vào đây là giúp tôi rồi!”

Lý Dương Uy tròn mắt nhìn Trương Hoa. Trương Hoa ném cho hai người họ mỗi người một điều thuốc rồi tự châm thuốc ỉnh, sau đó chậm rãi nói: “Thực ra tìm hai người góp cổ phần một phần cũng là vì tôi có ý riêng. Tôi rất hiểu tính cách của bản thân, giả sử công ty chỉ là của mình tôi, có thể tôi sẽ từ bỏ bất cứ lúc nào, bởi vì tôi chẳng mấy quan tâm công ty thành hay bại. Thành công được thì càng tốt, nhưng thất bại thì cũng chẳng sao. Hai người tham gia cổ phần cứ coi như cho tôi một cái lý do để kiên trì”.

Trương Hoa nhìn Lý Dương Uy nói: “Vì vậy tôi mới nói cậu ký tên là đang giúp tôi đấy!”. Lý Dương Uy cũng nhìn Trương Hoa, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu đã vậy thì tôi sẽ ký tên!”

Trương Hoa nói: “Có một điểm tôi phải nói trước, về chuyện tham gia cổ phần, ba chúng ta biết là được rồi, đương nhiên còn có cả Trần Đình, những người khác tạm thời đừng nói, đặc biệt là Nghiêm Lộ, nếu cậu ta biết chắc chắn sẽ nghĩ này nọ, hiện tại tôi muốn cậu ta chuyên tâm làm việc!”

Hai người kia cùng nói: “Chuyện này không thành vấn đề!”

Trương Hoa nói: “Phong Hải, bây giờ anh có thể cân nhắc chuyện nghỉ việc qua bên này rồi, sau này anh sẽ chủ yếu phụ trách mảng nghiệp vụ, Nghiêm Lộ thì tạm thời phụ trách mảng đào tạo, vẫn là tôi phụ trách, coi như cho cậu ta một cái danh. Ngô Tĩnh phụ trách nội vụ, Trần Đình phụ trách tài vụ, bộ máy của công ty về cơ bản là như thế!”

Ngô Phong Hải nói: “Không thành vấn đề, tôi sẽ nhanh chóng làm thủ tục nghỉ việc bên kia!”

Trương Hoa cười nói: “Vụ việc hôm nay cần bàn bạc đã xong, chúng ta uống thôi!”

Lúc Trương Hoa về đến nhà, Trần Đình đang ngồi xem ti vi với Nhã Vận, Trương Hoa nói: “Em cũng ở đây à?”

Trần Đình nói: “Em sợ Nhã Vận ở nhà một mình nên qua đây ngồi cùng với con bé!”

“Thế thì em với Nhã Vận ngủ giường lớn, anh ngủ ở phòng Nhã Vận cũng được, đỡ phải chạy qua chạy lại!”

Trần Đình lắc đầu: “Không sao đâu, tối qua muộn thế còn về được, giờ vẫn còn sớm mà!”

“Thế để anh đưa em xuống!”

Nhã Vận liền lên tiếng: “Sao anh vừa về đã đuổi chị dâu về thế, không thể ngồi thêm một lát hay sao?”

Kể từ sau những chuyện đó, lúc ba người ở cạnh nhau, đây là lần đầu tiên Nhã Vận gọi Trần Đình là chị dâu. Mặc dù Nhã Vận thường xuyên gọi như vậy trước mặt mọi người nhưng Trương Hoa nghe Nhã Vận gọi thế vẫn tròn mắt nhìn cô.

Trần Đình đứng dậy nói: “Thôi chị về đây, tối qua thức hơi khuya, hôm nay phải về sớm đi ngủ!”

Lúc Trương Hoa tiễn Trần Đình xuống lầu, Trần Đình nói: “Em đã tìm được nhân viên tài vụ mới rồi, ngày mai em sẽ bảo chị ấy qua công ty, như thế em sẽ có thời gian quản lý cửa hàng hoa, chuẩn bị đóng cửa hàng thứ ba!”

Trương Hoa cười nói: “Em nghĩ thông suốt rồi à?”

“Mẹ còn hi vọng em chỉ để lại một cửa hàng thôi ấy chứ, kỳ thực em cũng không muốn mở tận mấy cửa hàng đâu, chỉ có điều có ngần ấy nhân viên, không thể bảo họ nghỉ việc được!”

nhân viên ấy em định xử lý thế nào?”

“Em sẽ giữ lại hết, chia ra ba cửa hàng còn lại, kéo Đồng Mộng Mộng về quản lý cả ba cửa hàng, tài vụ do Lâm Lam phụ trách, như vậy em sẽ rảnh rang hơn nhiều, có thể thường xuyên về nhà thăm Tỉnh Tỉnh.”

“Em không sợ chi phí cao lên à?”

“Mục đích của em không phải là kiếm tiền đơn thuần, được như bây giờ là em thấy hài lòng lắm rồi.”

“Dương Uy và Phong Hải đã ký tên rồi, nói thật lòng bọn họ ký tên rồi anh lại cảm thấy có một áp lực vô hình!”

“Có chút áp lực cũng tốt, ít nhất khiến mình làm gì cũng phải thận trọng hơn!”

Buổi đào tạo đầu tiên thành công khiến cho việc mở rộng nghiệp vụ trở nên thuận lợi, Ngô Phong Hải sau khi chính thức đi làm ở công ty Trương Hoa càng trở nên tâm huyết. Trần Đình giới thiệu một phụ nữ hơn bốn mươi làm tài vụ cho công ty, tên là Tống Anh Linh. Trương Hoa hỏi Trần Đình tại sao lại tìm một phụ nữ đứng tuổi như thế, công ty toàn là người trẻ tuổi. Trần Đình cười nói: “Lớn tuổi một chút mới yên tâm được”

Trương Hoa không hiểu “yên tâm” mà Trần Đình nói đến là có ý gì.

Sau khi Tống Anh Linh đến làm việc, Trần Đình tranh thủ thời gian đóng cửa hàng thứ ba, trong thời gian đó còn tranh thủ về nhà bố mẹ Trương Hoa thăm con gái, Nhã Vận cũng về nhà với Trần Đình.

Một buổi tối trong phòng họp, Ngô Tỉnh đưa ra một kiến nghị, cô nói: “Hiện giờ nghiệp vụ của công ty chỉ dừng lại ở việc đào tạo đơn nhất, hơn nữa người đứng giảng chủ yếu là Trương Hoa, tại sao không tăng thêm phạm trù nghiệp vụ?”

Trương Hoa nói: “Tăng thêm thế nào?”

“Không nhất thiết phải đích thân anh đứng giảng, cũng không nhất định phải mời những giáo viên hướng dẫn cố định đến đứng giảng, hiện giờ từ mở rộng nghiệp vụ, các công việc trước và sau đào tạo, cùng với việc tạo không khí hiện trường, các giáo viên đào tạo đều làm theo yêu cầu của chúng ta là được, nếu đã như vậy bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể mời được giáo viên đứng giảng, như vậy tính linh hoạt, thị trường cần cái gì chúng ta có thể tổ chức đào tạo cái đó!”

Mặc dù Ngô Tỉnh không nói cụ thể lắm nhưng Trương Hoa lập tức hiểu ra ý của cô. Việc này còn có thể tăng cường địa vị cho công ty. Đề nghị của Ngô Tỉnh khiến cho công ty lại có đất để phát triển.

Sự thành công của Trương Hoa ở thị trường mới khiến ột người lại chú ý đến anh, đó chính là Cổ Triết Đông. Thực ra Cổ Triết Đông vẫn luôn để mắt đến anh, chỉ có điều hiện giờ Trương Hoa càng khiến cho ông ta phải chú ý hơn. Đối với Trương Hoa, Cổ Triết Đông vẫn luôn có một thứ tình cảm rất phức tạp.

Từ Cường ngồi đối diện với Cổ Triết Đông, uống một ngụm trà, châm điếu thuốc lên chậm rãi hút. Cổ Triết Đông nhìn anh ta, nói: “Trương Hoa có thể lôi kéo Nghiêm Lộ sang đó làm chứng tỏ cậu ta là người có tầm lòng khoan dung và tư duy không tầm thường!”

Từ Cường nói: “Hiện nay quy mô của anh ta không lớn, hơn nữa Trương Hoa cũng không có ý định mở rộng khu vực!”

Cổ Triết Đông nói: “Bất cứ công ty nào cũng vậy, quan trọng không phải là quy mô hiện tại, mà là hướng phát triển và định hướng thị trường. Đối với Trương Hoa mà nói, năng lực bản thân và sách lược công ty đang là ưu thế, nhưng anh ta thiếu vốn và quan hệ xã hội!”

Từ Cường nói: “Ngô Phong Hải dưới trướng của Phùng Lâm Hàn, cậu ta có mối quan hệ rộng rãi trong thành phố, đặc biệt là với các nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại, bao gồm các nhân viên của rất nhiều công ty điện tử, thậm chí rất nhiều khách hàng là bạn của cậu ta, ưu điểm này đã khiến cho cậu ta có thể phát huy được tác dụng ở công ty Trương Hoa”.

“Có thời gian thì tìm Phùng Lâm Hàn nói chuyện, tại sao một người như thế dưới trướng cậu ta mà lại không được trọng dụng?”

Từ Cường cười cười nói: “Đầy người có tài nhưng không được trọng dụng đấy thôi! Ở công ty Trương Hoa có một cô gái tên là Ngô Tĩnh, trước đây ở công ty mấy năm trời không được trọng dụng, mãi chỉ là nhân viên quèn, mờ nhạt. Thế mà đến công ty của Trương Hoa lại biểu hiện vô cùng xuất sắc, nghe nói rất nhiều phương án và đường hướng phát triển đều do cô ta nghĩ ra, dò la những người từng tiếp xúc với cô ta thì được biết cô ta là một người cực kỳ thông minh!” align=“justify”>Cổ Triết Đông trầm ngâm một lát rồi nói: “Có cơ hội tôi muốn gặp cô gái này một chút!”

Từ Cường lại nói: “Nghiem Lộ vì áy náy với Trương Hoa nên sau khi qua bên đó làm vô cùng tích cực, chính bởi vì có mấy người này mà công ty của Trương Hoa nhanh chóng đi vào quỹ đạo!”

Cổ Triết Đông nói: “Cho dù những người này có mạnh đến đâu cũng vẫn chỉ là những người đứng xung quanh Trương Hoa, có thể khiến cho những người này phát huy tối đa ưu điểm của bản thân chính là nhờ vào tài năng lãnh đạo!”

Từ Cường nói: “Còn có một người mà không thể không nhắc đến, đó chính là Trần Dĩnh, vợ cũ của Trương Hoa. Hiện nay tài vụ của công ty là Tống Anh Linh, một phụ nữ luống tuổi, âm thầm làm việc, nhưng người quản lý tài vụ chính của công ty chính là Trần Dĩnh”

“Xem ra Trương Hoa vẫn có tình cảm với vợ cũ, cũng rất tin tưởng cô ta”.

“Đúng là như thế, em gái Trương Hoa nghỉ hè cũng về công ty Trương Hoa giúp đỡ, bởi vì Trương Hoa bận rộn nên thường ngày chuyện chăm sóc em gái anh ta đều do Trần Dĩnh đảm đương. Còn một điểm nữa, Trần Dĩnh đã gửi con đến nhà bố mẹ Trương Hoa, xem ra chuyện phục hôn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

“Tôi hi vọng bọn họ sớm phục hôn, như thế có thể yên tâm hợp tác với cậu ta!”

“Ngài định hợp tác với cậu ta sao?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Trên thương trường chỉ có lợi ích là vĩnh viễn, cậu ta có năng lực và đường hướng, tôi có tiền và quan hệ xã hội, nếu không hợp tác chẳng phải là lãng phí ưu thế của nhau sao?”

“Liệu cậu ta có chịu quay trở lại công ty làm việc không?”

“Tôi nói là hợp tác mà!”

“Nếu là hợp tác, liệu cậu ta còn dây dưa với Vân Vân không?”

Cổ Triết Đông trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Ở công ty Vân Vân biểu hiện” align=“justify”>“Cô ấy đã bắt tay vào các công việc của bộ phận, có thể là muốn mượn công việc để quên đi một số chuyện!”

“Tâm trạng của nó thế nào?”

“Kể từ lúc Trần Dĩnh ra đi cho đến nay chưa hề đi tìm Trương Hoa, Trương Hoa cũng không đến tìm cô ấy. Hiện giờ Vân Vân trông thì có vẻ rất bình tĩnh nhưng rõ ràng tâm trạng đang rất hụt hẫng!”

“Tạm thời hụt hẫng cũng được, chỉ cần nó từ từ nghĩ thông suốt là tốt rồi! Người không thích hợp cho dù có cố ép cũng không hạnh phúc!”

Bề ngoài thì bảo Nhã Vận đến công ty giúp một tay nhưng mục đích thật sự của Trương Hoa là để Nhã Vận đến nghe đào tạo, nhằm giúp con bé hiểu biết sớm về xã hội và tìm hiểu kinh nghiệm làm việc.

Đúng là Nhã Vận rất hứng thú đối với những buổi đào tạo, thậm chí còn kéo theo cả mấy bạn học cùng đến nghe. Đạo này, Nhã Vận bắt đầu cảm thấy thân thiết với Trần Đình, một mặt vì anh trai bạn, tối nào Trần Đình cũng đi với cô, mặt khác cô đã bắt đầu quen với việc gọi Trần Đình là chị dâu, trong lòng cũng dần tìm lại được cảm giác ngày xưa.

Chuẩn bị hết kỳ nghỉ hè, Nhã Vận quyết định về nhà sớm một chút. Vốn đã nói buổi chiều cả Trương Hoa và Trần Đình sẽ đưa Nhã Vận về nhà, nhưng đến lúc đi Trương Hoa lại có việc đột xuất, chỉ có mình Trần Đình đưa Nhã Vận về.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa hỏi Nhã Vận: “Thời gian qua đã học được những gì rồi?”

Nhã Vận cười nói: “Học được nhiều thứ lắm ạ, càng ngày con càng khâm phục anh cả, không hiểu sao anh ấy lại biết nhiều đạo lý đến thế!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Mẹ thấy có nhiều đạo lý nó chẳng hiểu đâu!”

“Mẹ chưa được nghe anh cả đào tạo đâu, mấy đứa bạn con đều khen anh cả thật là oách, có đứa còn hỏi anh ấy đã lấy vợ chưa, nếu chưa lấy vợ sẽ theo đuổi anh ấy đấy!”

“Bạn con á? Bạn con mới bao nhiêu tuổi? Bọ trẻ con bây giờ sao bạo dạn thế? Mẹ thấy lo thay cho lũ trẻ con các con đấy!”

“Mẹ không cần phải lo, con đã nói anh cả đã có con rồi!”

“Không phải mẹ lo chuyện ấy, là lo tư tưởng của các con ấy!”

“Tư tưởng của bọn con hoàn toàn lành mạnh mà!”

Trần Đình liền chen vào: “Mẹ à, bây giờ tư duy của thanh niên tương đối thẳng thắn, nhưng về bản chất thì không xấu, chỉ có cách thức hành động và biểu đạt có khác mà thôi!”.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Mẹ Nhã Vận nói: “Hành vi và lời nói phản ánh tư tưởng của một con người, nói chung mẹ rất lo lắng cho đám thanh niên các con, nhiều lúc ngay cả nên nghĩ gì, nên làm gì cũng không biết rõ!”

Nhã Vận liền nói: “Con đã xác định được sẽ làm gì sau khi tốt nghiệp rồi!”

“Con định làm cái gì?”

“Con sẽ kinh doanh, cũng chính là bán hàng mà mọi người thường nói đấy ạ!”

“Con muốn đi bán hàng ở trung tâm thương mại sao?”

“Nhân viên bán hàng chỉ là một trong những vị trí của ngành kinh doanh thôi mẹ ạ, chị dâu hiện nay cũng đang theo đuổi nghề kinh doanh, anh cả cũng thế, chẳng lẽ họ cũng là bán hàng chắc?”

“Nói tóm lại là nghe thấy những từ này là mẹ đã thấy khó chịu rồi, bao nhiêu công việc ổn định không làm, sao cứ phải làm cái nghề này? Một đứa con gái có công việc ổn định là được rồi, mẹ chẳng mong con kiếm được nhiều tiền!”

Trần Đình liền nói: “Nhã Vận chỉ tạm thờ

ì nghĩ vậy thôi mẹ ạ, có thể đến lúc gần tốt nghiệp em nó lại lựa chọn công việc khác!”

Nhã Vận liền nói: “Nói chung là con đã quyết định rồi, hơn nữa anh cả lại biết nhiều thế, sau này nhất định sẽ chỉ dạy cho con!”

“Con mà bì được với anh cả à? Con là con gái!”

“Con gái thì đã sao, con gái cũng có thể làm được những việc ấy mà!”

Trần Đình vội nói: “Nhã Vận, đừng nói nữa, mau ăn cơm đi!”

“Con ranh này càng ngày càng biết chọc tức mẹ, con nhìn anh con đi, Tỉnh Tỉnh đã lớn bằng này rồi mà chẳng biết về thăm con được mấy lần, chỉ có cái Đình là hay về, con tưởng rằng làm cái nghề của nó là tốt lắm à.”

Cuối cùng bố Trương Hoa đành phải lên tiếng: “Con cái lớn rồi, để mặc chúng đi! Thích làm gì thì làm, thất bại thì đừng có oán trách người khác là được!”

“Vẫn là bố tâm lý nhất, nếu bản thân con không thích thì công việc có tốt mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì”

Mẹ Trương Hoa quay sang lườm bố Trương Hoa, nói: “Ông chỉ chiều làm hư chúng nó”

Trương Hoa vốn định làm xong sớm sẽ về nhà, nhưng nào ngờ làm xong việc thì đã bảy giờ tối rồi, sau đó đi ăn cùng mấy người, cuối cùng đành đi về với Ngô Tỉnh. Lúc xuống khỏi xe buýt, nghĩ cả Trần Đình và Nhã Vận đều không có ở nhà, Trương Hoa liền qua chỗ Ngô Tỉnh ngồi một lát.

Trương Hoa đón lấy cốc nước Ngô Tỉnh đưa cho, nói: “Em thấy mục tiêu phấn đấu của cuộc đời rốt cuộc là gì ”

Ngô Tỉnh cũng ngồi xuống, cười nói: “Câu hỏi này hơi phức tạp đấy!”

“Trước đây anh từng xem một bài báo, nội dung là phóng viên phỏng vấn một tác gia lớn tuổi, hỏi ông ấy động lực gì khiến ông ấy trở thành nhà văn và nỗ lực cả đời cho nghề viết lách? Nhà văn đó nói hồi còn trẻ ông ấy từng thích một cô gái, về sau cô gái ấy rời bỏ ông để lấy một thương nhân, sở dĩ ông cố gắng viết lách cả một đời chỉ là để cô gái mà ông từng thích có thể cảm nhận được rằng cô ấy và ông đang sống trong cùng một thành phố!”

phải cảm ơn cô gái ấy, không có cô ấy, nhà văn đó sẽ không thể trở thành nhà văn”.

“Anh không nghĩ như thế, nếu như cho ông ta chọn giữa trở thành nhà văn và được sống với cô gái kia, anh nghĩ chắc chắn ông ấy sẽ chọn về thứ hai”.

“Có thể là như thế”

“Vì vậy mục tiêu phấn đấu của cuộc đời rất phức tạp, có người vì tiền, có người vì danh, có người vì nhà cửa, có người chỉ vì miếng cơm manh áo”.

Ngô Tỉnh nhìn Trương Hoa cười nói: “Thế còn anh thì sao?”

Trương Hoa đặt cốc nước xuống, châm một điếu thuốc hút, sau đó nhìn Ngô Tỉnh cười: “Có thể ngay chính bản thân anh cũng không biết, bây giờ cứ nghĩ thành công cũng được, thất bại cũng được, đều là vấn đề của bản thân thôi”

“Không có ai cùng chia sẻ thành công với anh ư?”

“Đúng mà cũng không đúng, trước đây anh chỉ là đi làm, mặc dù đơn điệu nhưng cảm giác hạnh phúc, về sau vào công ty điện tử Triết Đông chỉ vì một mục đích duy nhất, sau đó lại nghỉ việc, rồi quay lại tập đoàn Triết Đông, thế là anh cũng chẳng rõ mục tiêu của mình là gì nữa rồi”.

Ngô Tỉnh nói: “Có rất nhiều người phấn đấu vì gia đình mình, cụ thể hơn là vì bố mẹ, vì vợ, vì con cái ...”

“Nếu bây giờ nhất định bắt anh phải đưa ra một lí do để phấn đấu thì có lẽ đây là Tỉnh Tỉnh”

Ngô Tỉnh cười nói: “Anh đừng quên còn cả một đám người của công ty, đám người này cũng là động lực để anh phấn đấu, ít nhất em cũng phải nhờ vào anh để kiếm miếng cơm ăn mà!”

Trương Hoa cũng bật cười: “Trong cái xã hội này, đừng bao giờ hi vọng người khác sẽ giúp đỡ mình, có người giúp em coi như đây là may mắn của em, không có người giúp thì em phải tự học cách sinh tồn, đối với anh mà nói là như thế, đối với những người khác trong công ty cũng như vậy”

“Nhưng nếu có cơ hội giúp đỡ người khác cũng là một chuyện tốt, kỳ thực anh có thể mở rộng quy mô để giúp đỡ càng nhiều người trên nền tảng đã có”

“Chuyện phát triển công ty không đơn giản như vậy đâu!”

“Có thể em nói ra anh không vui, nhưng đúng là có một cách có thể nhanh chóng mở rộng quy mô!”

“Cách nào ?”

“Hợp tác với Cổ Triết Đông”

“Hợp tác với tập đoàn Triết Đông ư?”

“Đúng thế, Cổ Triết Đông là một thương nhân, em tin chắc chắn ông ấy hiểu rõ hơn cả chúng ta. Hơn nữa trên thương trường không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn thôi”

“Chuyện này anh sẽ không cân nhắc, anh rất hài lòng với công ty hiện giờ, ít nhất đủ cho chúng ta sống qua ngày, thậm chí còn tốt hơn nhiều người khác”

“Em chỉ đưa ra ý kiến của mình thôi, anh có thể suy nghĩ một chút, dù gì hiện giờ anh cũng đang quản lý một công ty, bất cứ một công ty nào cũng chỉ có duy nhất một mục tiêu, đó là phát triển”

Hết giờ làm, Trương Hoa thấy Trần Dĩnh vẫn còn ở trong công ty liền vào phòng tài vụ gọi Trần Dĩnh, nói: “Đi thôi, tối nay anh mời em ăn cơm”

Trần Dĩnh nhìn anh cười nói: “Sao tự nhiên lại mời em đi ăn làm gì?”

“Dạo này toàn là em chăm sóc Nhã Vận, tối qua anh vốn định đưa nó về nhà, kết quả lại chẳng có thời gian”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Thế cũng được!”

Hai người gọi món xong, Trương Hoa liền hỏi: “Tĩnh Tĩnh ở nhà vẫn ổn chứ?”

“Mẹ chăm sóc nó rất chu đáo, nó bắt đầu quần bà rồi” – Nói rồi cô lại cười: “À phải rồi, nó biết gọi bố rồi đấy, còn biết gọi bà. Ở với bà hình như học nói được nhiều hơn” align=“justify”>“Mẹ suốt ngày ở cạnh nó, lại đưa nó đi chơi nhiều thì phải học nói nhanh hơn thôi, nhưng con cũng lớn hơn một chút rồi, thế nên học gì cũng nhanh hơn”

“Sáng nay em đến cửa hàng, Mộng Mộng nói đùa bảo em sắp quên cửa hàng hoa rồi!”

“Chuyện làm ăn của cửa hàng hoa có bị ảnh hưởng gì không?”

“Cũng vẫn ổn, mấy cô gái đều rất tự giác, có thể mình càng thả thì họ càng tự chủ”

Trương Hoa im lặng một lát rồi hỏi: “Trần Dĩnh, mục tiêu phấn đấu hiện nay của em là gì? Hay nói cách khác, động lực làm việc của em hiện nay là gì?”

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu rồi nói: “Sao anh đột nhiên hỏi chuyện này? Em cũng chẳng biết phải trả lời sao nữa. Em chưa từng suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này, lúc mới mở cửa hàng chỉ mong có thể tự nuôi dưỡng Tĩnh Tĩnh là được, giờ có thể là vì nghĩ muốn cho Tĩnh Tĩnh có được cuộc sống tốt đẹp hơn!”

“Ngoài Tĩnh Tĩnh ra, còn có động lực nào khác không ?”

Trần Dĩnh cười cười nói: “Em còn có thể có mục đích nào khác chứ? Vừa không muốn nổi tiếng, cũng chẳng muốn giàu có, chỉ muốn bình yên sống qua ngày là được rồi”.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh rồi nói: “Em có tán thành việc công ty mở rộng quy mô không?”

“Nếu công ty có thể phát triển ổn định là chuyện tốt”

“Ý của anh là mở rộng công ty trong thời gian ngắn ă?”

“Mở rộng trong thời gian ngắn ư?”

“Hợp tác với tập đoàn Triết Đông”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Em không đồng ý”

“Tại sao ?”

“Em cũng không nói rõ được lý do, chỉ cảm thấy không ! Hơn nữa hiện nay công ty của mình dù không to nhưng cũng rất ổn định, mọi người cũng rất đoàn kết, em thích một không khí như thế, nếu hợp tác với một tập đoàn lớn em sẽ xảy ra ít nhiều mâu thuẫn”

“Anh cũng có suy nghĩ như em, anh cũng không đồng ý chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông”.

“Nói như vậy có nghĩa người đề ra ý kiến hợp tác này là người khác ư?”

“Đúng thế, là Ngô Tĩnh”

“Em cứ cảm thấy cô gái này quá thông minh, nhưng cô ấy đã đưa ra ý kiến đó chắc chắn là đã có đường hướng cụ thể, nếu xét riêng trên góc độ thương nghiệp hoặc từ tham vọng cá nhân thì đây đúng là một ý hay!”

“Thực ra anh cảm thấy Ngô Tĩnh không phải là một cô gái quá tham vọng, nếu cô ấy có dã tâm thì với trí tuệ và năng lực của cô ấy thì bây giờ đâu chỉ là một nhân viên quen”

“Chuyện ấy cũng chưa chắc, có một số người khi gặp môi trường thích hợp mới phát huy được thế mạnh, có thể Ngô Tĩnh có thể phát huy được khả năng cá nhân khi ở chỗ anh. Mà khi giá trị của một con người được thể hiện ở mức cao nhất, con người sẽ nảy sinh những thay đổi về tâm lý”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Có thể em nói đúng, con người đều thay đổi, thậm chí nhiều lúc bản thân mình cũng không hiểu mình đang theo đuổi cái gì, rốt cuộc lẫn lộn vì cái gì”

Lúc Cổ Triết Đông gọi cho Trương Hoa mặc dù anh hơi bất ngờ nhưng không đến mức sửng sốt. Anh tin vào phán đoán của Ngô Tĩnh, Cổ Triết Đông là một thương nhân, vấn đề quan trọng nhất mà ông ta luôn cân nhắc chính là lợi ích. Hai người nói chuyện một cách lịch sự qua điện thoại. Trương Hoa giả bộ như không biết chuyện Cổ Triết Đông âm thầm tìm cách đuổi mình ra khỏi công ty, còn giả bộ xin lỗi: “Lúc ấy tôi nông nổi quá, thực sự rất xin lỗi ông”

Cổ Triết Đông đương nhiên biết thừa Trương Hoa đã biết chuyện này, dù gì Nghiêm Lộ cũng đã qua công ty Trương Hoa làm việc rồi. Cổ Triết Đông cười nói: “Quá khứ đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa”.

Sau đó hỏi han tình hình công ty, cuối cùng đi thẳng vào vấn đề: “Cậu xem khi nào có thời gian thì ra ngoài ngồi nói chuyện một chút. Cậu nghỉ việc đã lâu như thế, tôi thật lòng hơi nhớ cậu, rất nhớ những ngày cùng cậu làm việc”.

“Thật ngại quá, hai hôm tới tôi có lớp, đợi vài hôm nữa tôi sẽ gọi cho chủ tịch sau nhé!”

“Thế cũng được, khi nào rảnh thì cứ gọi cho tôi!”

Thực ra chẳng phải Trương Hoa không có thời gian, nếu muốn thì ngay tối nay anh có thể gặp Cổ Triết Đông, nhưng hiện giờ đầu óc anh hơi rối. Trương Hoa biết Cổ Triết Đông tìm mình là vì cái gì, vì vậy nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng trước đã, cho dù là đồng ý hay từ chối thì đều phải nói rõ lý do và hướng đi cụ thể.

Cổ Triết Đông lại không nghĩ như thế. Ông ta nghĩ Trương Hoa giả vờ không biết chuyện ông ta giả thủ đoạn đẩy Trương Hoa ra khỏi công ty và cố ý kéo dài thời gian, không ột cái hẹn cụ thể là bởi vì Trương Hoa có kẻ sách và có ý làm cao. Ông ta tin rằng với trí tuệ của Trương Hoa, chắc chắn anh ta biết rõ mục đích tìm anh ta nói chuyện của ông. Vì vậy Cổ Triết Đông cười thầm: xem ra Trương Hoa đã trưởng thành hơn rồi!

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Cổ Triết Đông thấy Cổ Vân Vân đi vào nhà liền nói: “Vân Vân về rồi à?”

Cổ Vân Vân thấy bố ngồi trong phòng khách, cô bước vào: “Bố, sao hôm nay bố về sớm thế?”

“Hôm nay không nhiều việc nên về sớm một chút, ngồi xuống nói chuyện với bố một lát!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống nói: “Mẹ đâu bố?”

“Mẹ qua chỗ dì Lan có việc rồi!”

Cổ Vân Vân dạ một tiếng rồi ngồi im không nói gì. Cổ Triết Đông nhìn con gái rồi đột nhiên hỏi: “Vân Vân, con cảm thấy tình cảm của bố mẹ thế nào?”

Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn bố, cô không ngờ bố lại đột nhiên câu này, trong ấn tượng của cô, bố cô không bao giờ nói chuyện tình cảm với cô.

Cổ Triết Đông nhìn bộ dạng con gái, biết ngay cô đang cảm thấy kỳ lạ liền cười bảo: “Có phải con cảm thấy tình cảm của bố mẹ rất tốt không?”

Cổ Vân Vân gật đầu, trong lòng cô, tình cảm của bố mẹ là nguyên vẹn không vết tích, cô cũng chưa từng nghĩ bố mẹ cô lại có lúc cơ không lành, canh không ngọt.

“Vân Vân, có những chuyện trong quá khứ đáng lẽ ra không nên nói cho con biết, nhưng bây giờ con đã lớn rồi, có khả năng phân biệt rồi, tối nay bố muốn tâm sự với con một chút!”

Cổ Vân Vân liền hỏi: “Trong quá khứ chuyện tình cảm của bố mẹ không được tốt ư?”

“Cũng không phải là không tốt, là bố từng thích một người phụ nữ khác, thậm chí muốn lấy cô ấy làm vợ nên muốn ly hôn với mẹ con, cuối cùng mới phát hiện ra mẹ con là một người không bao giờ rời xa bố, quan trọng hơn nữa là mẹ con có thể giúp bố trên con đường sự nghiệp”.

Cổ Vân Vân chưa bao giờ nghe nói đến những chuyện này, càng không nghĩ bố sẽ đột ngột nói với mình chuyện này, thế nên liền hỏi: “Chuyện này mẹ có biết không ạ?”

“Đương nhiên là có, chính vì mẹ biết nhưng không lựa chọn ra đi, bố mới quyết định cả đời này sẽ đối xử tốt với mẹ con!”

Cổ Vân Vân nhìn bố một lát rồi hỏi: “Tại sao bố đột nhiên nói chuyện này với con?”

“Bố chỉ muốn nói với con, mục đích của hôn nhân là sống qua ngày, là có thể ở bên nhau cả đời, người mà mình thích chưa chắc đã phù hợp với cuộc hôn nhân của mình, giống như bố và mẹ đây, mặc dù bố từng thích một người khác, không phải là mẹ con, nhưng bố biết mẹ con là người thích hợp nhất cho cuộc hôn nhân của bố. Bao nhiêu năm qua rồi, tình yêu giữa bố và mẹ đã chuyển sang tình thân từ lâu rồi, chính là thứ tình thân giữa những người trong một gia đình”.

Cổ Vân Vân cúi đầu trầm ngâm một lát, sau ngẩng đầu lên nhìn bố nói: “Con hiểu rồi, con đã biết phải làm thế nào rồi!”

Cổ Triết Đông gật đầu: “Thế là tốt, đừng thất bại, đừng sợ sai lầm, thất bại mới có thêm nhiều kinh nghiệm. Bố mẹ vốn mong con sớm lấy chồng, giờ thì không sốt ruột nữa! Con cứ làm những thứ mà con hứng thú đi, nếu một ngày nào đó con nói con không có hứng thú với chuyện đi làm, muốn làm việc khác, bố mẹ vẫn sẽ ủng hộ con!”

Cổ Vân Vân nói: “Trước đây con toàn nghĩ xuất thân chính là ưu thế của con, có thể không cần đi làm mà vẫn được hưởng thụ cuộc sống, giờ mới phát hiện chẳng mấy người thật tâm thừa nhận xuất thân của con, bọn họ chỉ cảm thấy con rất may mắn. Vì vậy Trương Hoa cùng các bạn học đều có phần khinh thường con”

“Đừng nghĩ bậy, có nhiều suy nghĩ đều do mình nghĩ mà ra đấy! Chẳng có ai khinh thường con cả, môi trường trưởng thành giữa người và người khác nhau, chắc chắn sẽ có những quan điểm khác biệt!”

“Cho dù thế nào đi nữa, con đã quyết định sẽ dựa vào khả năng của mình để tự nuôi sống bản thân”

Mấy ngày nay Trương Hoa vẫn đang cân nhắc chuyện hợp tác với Cổ Triết Đông. Trong thâm tâm của anh, không khí công ty hiện nay rất hòa đồng, mối quan hệ cũng đơn giản, anh hoàn toàn không muốn phá vỡ nó, cũng không muốn dính dáng gì thêm với Cổ Vân Vân.

Vì vậy thật lòng Trương Hoa chưa bao giờ nghĩ sẽ hợp tác với Cổ Triết Đông. Một ngày qua đi, Cổ Triết Đông lại gọi cho Trương Hoa, Trương Hoa biết không thể kéo dài thêm được nữa, đành phải đồng ý tới nay gặp mặt.

Trương Hoa vào quán cà phê đã thấy Cổ Triết Đông có mặt rồi, Trương Hoa vội xin lỗi: “Thật ngại quá, đã để chủ tịch Cổ phải chờ rồi!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Có chờ cậu cũng là điều nên làm mà!”

Trương Hoa ngồi xuống và gọi một cốc cà phê. Cổ Triết Đông nhìn vào mắt Trương Hoa, sau đó thở dài: “Tôi rất ngưỡng mộ thanh niên các cậu, dám nghĩ dám làm, nghe nói mấy thanh niên trong công ty cậu đều rất có năng lực, xem ra chúng tôi đã già thật rồi!”

Trương Hoa nói thẳng: “Chủ tịch Cổ chắc biết rõ về tình hình công ty tôi nhỉ!”. Câu nói này mang nhiều ý nghĩa, Cổ Triết Đông thẳng thừng nói: “Giờ cậu sắp thành người nổi tiếng rồi, muốn không biết tình hình công ty cậu cũng khó” align=“justify”>“Quy mô công ty tôi nhỏ như thế, mấy người bạn bè cùng chung chí hướng có thể vui vẻ bên nhau, có thể yên ổn qua ngày là được rồi!”

“Như thế đâu có giống cậu!”

Trương Hoa cười nói: “Thực ra tôi là người không có nhiều hoài bão, nếu không phải vì nguyên nhân đặc biệt thì giờ có lẽ vẫn là chân lon ton ở bộ phận nhân sự thôi!”

Mặc dù Trương Hoa đã cố ý “bịt miệng” Cổ Triết Đông từ trước, nói rằng không muốn phát triển công ty to thêm nữa nhưng Cổ Triết Đông vẫn nói ra ý định hợp tác, đồng thời bàn đến cục diện đôi bên cùng có lợi khi hợp tác.

Cổ Triết Đông nói rất nhiều, Trương Hoa biết không nên thẳng thừng từ chối, đành nói: “Chủ tịch Cổ đã biết gần hết tình hình công ty của tôi rồi, nhưng có một chuyện chắc ngài chưa biết, đó là công ty này không phải của riêng tôi, công ty này do mấy người bạn của tôi cùng góp cổ phần, vì vậy công ty phát triển thế nào đều không do một mình tôi quyết định!”

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa một lát, Trương Hoa nói tiếp: “Chủ tịch không tin ư?”

“Cậu nói sao tôi có thể không tin chứ, nhưng tôi tin chỉ cần cậu muốn hợp tác thì ý kiến của những người khác chỉ là thứ yếu!”

Trương Hoa cười nói: “Sở dĩ cho họ đóng góp cổ phần là vì hi vọng không khí trong công ty luôn vui vẻ, hòa thuận. Mà tiền đề của sự hòa thuận này là không thể chỉ nghe ý kiến của một người!”

“Tôi hiểu ý của cậu, vậy tôi sẽ đợi mấy cổ đông của công ty cậu bàn bạc và đưa ra kết luận!”

“Vậy tôi sẽ nói ý của ngài cho họ biết đã, chỉ cần đa số đồng ý, tôi không có ý kiến gì!”

Hai người nói chuyện thêm một lát thì Trương Hoa đứng dậy nói tới nay còn có việc, phải đi trước. Cổ Triết Đông đứng nhìn theo cái bóng của Trương Hoa, đột nhiên cười. Ông không tin công ty của Trương Hoa thật sự còn có những người khác đóng góp cổ phần, cũng không tin Trương Hoa không muốn hợp tác với mình. Trương Hoa làm vậy chẳng qua là vì muốn làm ột chút, hay nói cách khác, anh ta vẫn canh cánh trong lòng chuyện ông tìm cách đẩy anh ta ra khỏi

Nhưng Cổ Triết Đông cảm thấy đây đều không phải vấn đề lớn, dù gì Trương Hoa vẫn còn trẻ, người trẻ tuổi có sĩ diện cao cũng là chuyện dễ hiểu. Mà càng là những người có sĩ diện thì càng không cần quá lo lắng.

Buổi tối, nằm trên giường, Trương Hoa nghĩ ngợi rất lâu. Trong thâm tâm anh không muốn hợp tác với Cổ Triết Đông, nhưng dù gì công ty cũng không phải của riêng mình, gặp phải những chuyện này cũng cần phải nói cho các cổ đông biết. Liệu Lý Dương Uy và Ngô Phong Hải có đồng ý không ?

Mặc dù bọn họ là cổ đông, nhưng Ngô Tĩnh và Trần Đình cũng có vai trò quan trọng trong công ty, liệu có nên trưng cầu ý kiến của họ nữa không?

Ngô Tĩnh trước đó đã đưa ra ý kiến hợp tác với Cổ Triết Đông rồi, chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý chuyện này. Lần trước anh cũng nói qua chuyện này với Trần Đình, cô một mực không đồng ý. Nếu thật sự để họ cùng bàn bạc, liệu có thay đổi thái độ vốn có không? Cuối cùng Trương Hoa vẫn quyết định hôm sau sẽ mở cuộc họp, cho dù kết quả có thể nào cũng không thể tự ý quyết định được.

Trong phòng họp, Trương Hoa nói chuyện mình và Cổ Triết Đông gặp mặt và đề nghị của Cổ Triết Đông với mọi người, sau đó nhìn sang Trần Đình, Ngô Tĩnh, Ngô Phong Hải nói: “Hôm nay tôi triệu tập mọi người là để trưng cầu ý kiến về chuyện tôi vừa mới nói. Nếu đồng ý, chúng ta sẽ hợp tác với tập đoàn Triết Đông. Nếu không đồng ý thì phương án này bị hủy bỏ, chúng ta sẽ tiếp tục công việc của chúng ta”.

Trương Hoa nói xong liền bổ sung thêm một câu: “Để thể hiện sự tôn trọng ý kiến của mọi người, tôi không tham gia bỏ phiếu, giờ mọi người tự thảo luận đi!”

Ba người quay sang nhìn nhau, Ngô Phong Hải nói trước: “Đây là chuyện lớn, tôi không thể tự tiện đưa ra quyết định được, nghe ý kiến của Ngô Tĩnh và chị dâu trước đã !”

Ngô Tĩnh nói: “Vậy tôi xin bày tỏ ý kiến trước, tôi đồng ý hợp tác. Còn về lý do thì Trương Hoa ban nãy vừa trình bày lại ý của Cổ Triết Đông đã nói rất rõ rồi, đây là vì cả đôi bên cùng có lợi!”

Trần Đình lập tức lên tiếng: “Tôi không đồng ý, công ty hiện nay đang phát triển rất ổn định, các thành viên rất đoàn kết, không cần thiết phải mạo hiểm như thế! Cổ Triết Đông lẩn lộn trên ương trường mấy chục năm, hợp tác với ông ấy khiến chúng ta lúc nào cũng phải đề phòng!”

Thái độ của Ngô Tĩnh và Trần Đình đúng như Trương Hoa đã dự đoán, đồng ý và không đồng ý một cách rất dứt khoát. Nếu xét về lợi ích cho công ty thì những gì Ngô Tĩnh đã nói rất có sức hấp dẫn.

Điều này khiến Ngô Phong Hải vô cùng bối rối. Sau khi Trần Đình phản đối, Ngô Tĩnh lại nói rất nhiều lý do có lợi khi hợp tác, trong lòng anh dần nghiêng về ý kiến hợp tác với tập đoàn Triết Đông. Một mặt bản thân anh cũng xuất thân từ công ty điện tử Triết Đông nên cũng có thiện cảm với tập đoàn Triết Đông. Mặt khác, đàn ông ai chẳng muốn có thể phát huy tối đa sức mạnh.

Nhưng nếu anh đồng ý hợp tác thì lại e Trần Đình sẽ không vui. Dù gì mối quan hệ của Trần Đình và Trương Hoa cũng khá tế nhị. Trương Hoa thấy Ngô Phong Hải ngậm miệng cả buổi không nói lên lời liên bảo: “Phong Hải, anh cứ nói thật suy nghĩ của mình, đừng bận tâm những yếu tố khác!”

Ngô Phong Hải nhìn Trần Đình, sau đó lại nhìn Ngô Tĩnh, cuối cùng nhìn Trương Hoa nói: “Thực ra chị dâu và Ngô Tĩnh nói đều có lý, chỉ có điều xét từ khía cạnh phát triển công ty thì hợp tác với tập đoàn Triết Đông sẽ nhanh hơn một chút!”

Trương Hoa nói “Thế có nghĩa là anh đồng ý hợp tác?”

“Cứ cho là vậy đi!”

Ngô Tĩnh nói: “Nếu Trương Hoa không tham gia bỏ phiếu, hiện nay số phiếu tán thành hai phiếu rồi!”

Trương Hoa hiểu ý của Ngô Tĩnh, trong lòng anh đột nhiên băn khoăn, tại sao Ngô Tĩnh lại kiên quyết muốn hợp tác với Cổ Triết Đông? Hơn nữa xem ra còn mong nhanh chóng hợp tác với bên đó, có phải cô đã nắm chắc phần thắng? Hay là cô còn có mục đích khác? Hi vọng là vì cô đã có phương hướng hoàn chỉnh nên chắc thắng như vậy.

Trong khi Trương Hoa đang suy nghĩ thì Trần Đình lên tiếng: “Có thể nói phản đối tạm thời chỉ có một phiếu, bởi vì còn một người nữa chưa phát biểu ý kiến, chính là Lý Dương Uy”.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Ý của Trần Đình ai cũng hiểu, Trương Hoa đành phải tạm dừng cuộc họp buổi sáng, đợi đến tối Lý Dương Uy hết giờ làm sẽ tiếp tục bàn bạc.

Trương Hoa vừa vào văn phòng thì Ngô Tĩnh đã theo vào, tiện tay đóng cửa lại. Trương Hoa nói: “Có chuyện muốn nói với anh à?”

Ngô Tĩnh nói thẳng: “Em có thể hiểu được tâm lý của Trần Đình, nhưng hiện giờ phải nhìn nhận vấn đề từ khía cạnh của công ty. Em vẫn hi vọng anh có thể ủng hộ ý kiến của em!”

Trương Hoa cười nói: “Anh đã nói là anh tôn trọng ý của mọi người mà!”

“Tính cách của Lý Dương Uy phần nhiều hướng về sự ổn định, nếu chiều nay Trần Đình nói chuyện trước với anh ta, tối nay nhất định anh sẽ bỏ phiếu phản đối, như thế chỉ có thể là năm mươi năm mươi, hoàn toàn không thể hợp tác được!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa một lát rồi nói: “Có phải anh có ý không chấp nhận phương án hợp tác không?”

Trương Hoa châm một điếu thuốc lên, chậm rãi hút, không trả lời câu hỏi của Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh ngồi xuống, nói: “Em có thể đảm bảo với anh, công ty sẽ không phải chịu bất cứ một tổn thất nào, trong chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông, công ty tuyệt đối không phải chịu thiệt!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh hồi lâu rồi hỏi: “Nói như vậy có nghĩa em đã có phương án hoàn chỉnh rồi?”

“Nếu không có phương án hoàn chỉnh làm sao em dám kiên quyết đồng ý hợp tác như thế?”

Trương Hoa nghe Ngô Tĩnh nói thế cũng bỏ bớt được một chút nghi vấn, xem ra đúng là Ngô Tĩnh không có mục đích khác, chỉ là vì cô đã có phương án khả thi cụ thể rồi.

“Chỉ cần anh đồng ý hợp tác, chuyện đàm phán cứ giao cho em, chỉ có điều em cần có sự giúp đỡ của Trần Đình!”

“Cần đến sự giúp đỡ của cô ấy ư?”

“Trần Đình tinh thông về mảng tài vụ, trong quá trình hợp tác sẽ dính dáng rất nhiều đến vấn đề phân chia lợi nhuận, Trần Đình mạnh về mảng này!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Đợi tối nay đủ mặt mọi người, sau khi đi đến kết quả cuối cùng chúng ta sẽ bàn bạc vấn đề này!”

Sau khi những người khác trong công ty đều đã về, chỉ còn lại mấy người bọn họ chờ Lý Dương Uy đến. Trương Hoa nói đợi họp xong sẽ ra ngoài đi ăn. Trần Đình bước vào văn phòng Trương Hoa, ngồi xuống đối diện anh nói: “Anh có thể hút thuốc ít đi không?”

Trương Hoa liền dập tắt điếu thuốc, cười nói: “Muốn nói gì với anh sao?”

Trần Đình nói: “Anh nên kiên quyết với những gì anh đã nói!”

“Em nói thế ý gì?”

“Tức là không tham gia cho ý kiến ấy!”

“Đương nhiên rồi!”

“Thế thì được rồi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, sau đó cười nói: “Có phải em đã gọi cho Dương Uy không?”

Trần Đình cũng cười nói: “Chuyện này không nói với anh nữa!”

Trương Hoa lại châm một điếu thuốc, hút vài hơi mới nói: “Trần Đình, tại sao em phản đối chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông?”

“Em chưa thật sự nghĩ kỹ càng, chỉ cảm thấy tình hình hiện nay đang rất tốt!”

Trần Đình nói xong, trong lòng cũng nghĩ tại sao mình không muốn Trương Hoa hợp tác với tập đoàn Triết Đông?

Cuối cùng cô cũng đưa ra được hai lý do: một là không muốn công ty của Trương Hoa phát triển quá lớn, cũng không hi vọng anh bước vào môi trường kinh doanh quá phức tạp, ngoài ra cũng không mong Trương Hoa và Cổ Văn Văn tiếp tục dây dưa với nhau.

Nghĩ đến đây Trần Đình mới biết phản đối vì mục đích hơi ích kỷ. Trương Hoa nhìn thấy Trần Đình đang suy nghĩ liền hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Trần Đình không khỏi đỏ mặt nói: “Không nghĩ gì cả, em ra ngoài xem Dương Uy đến chưa đây!”

Buổi họp đúng như Ngô Tĩnh dự đoán, Lý Dương Uy bỏ phiếu phản đối, lý do cũng giống như Trần Đình, cảm thấy hiện tại công ty đang phát triển ổn định, không muốn phát triển quá nhanh. Trần Đình nói: “Nếu như số phiếu tán đồng không chiếm đa số, điều đó có nghĩa phương án hợp tác không được thông qua!”

Ngô Tĩnh nói: “Hiện nay phản đối và đồng ý cân bằng nhau, như vậy Trương Hoa cần phải phát biểu ý kiến của bản thân!”

Trần Đình nói: “Sáng nay Trương Hoa đã nói sẽ không có bất cứ ý kiến gì rồi, tôi nghĩ anh ấy chắc chắn cũng không đột ngột thay đổi lời hứa của mình đâu!”

Trần Đình cố ý dùng từ “lời hứa”, lần này thì tất cả khó khăn đổ lên đầu Trương Hoa. Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa hồi lâu không nói liền nói với Trần Đình: “Chị Đình, em có thể nói chuyện riêng với chị không?”

Trần Đình và Ngô Tĩnh đi vào phòng tài vụ, hai người ngồi xuống ghế, Ngô Tĩnh nghĩ một lát rồi nói: “Chị Đình, không phải em có ý chống lại ý kiến của chị đâu mà quả thực em có cách riêng của mình!”

Trần Đình nói: “Có sự khác biệt ý kiến trong công việc là chuyện bình thường mà!”

“Vậy em sẽ nói suy nghĩ của mình cho chị nghe rồi chị hãy quyết định nhé!”

“Ok! Em nói đi!”

“Đầu tiên em muốn nói là, đồng ý hợp tác với tập đoàn Triết Đông không phải vì em có mục đích riêng tư gì. Dương Uy và Phong Hải đều có cổ phần, chị Đình mặc dù không có cổ phần nhưng trong lòng mọi người, chị với Trương Hoa giống như người một nhà. Trong mấy người thì chỉ có em là không có cổ phần, vì vậy em chỉ đứng ở khía cạnh phát triển của công ty để cân nhắc vấn đề thôi!”

Câu nói “chị với Trương Hoa giống như người một nhà” của Ngô Tĩnh khiến Trần Đình cảm thấy dễ chịu trong lòng. Ngô Tĩnh tiếp tục nói: “Thứ hai, em muốn nói với chị là, em có thể đảm bảo tình trạng hiện nay của công ty sẽ không có gì thay đổi cả, công ty chúng ta vẫn sẽ tồn tại độc lập, hợp tác với tập đoàn Triết Đông cũng không phải chịu thiệt thòi!”

“Công ty tiếp tục tồn tại độc lập ư?”

“Đúng, còn về phương án hợp tác cụ thể, em đã có cái khung rồi, vì vậy rất mong muốn hợp tác với họ!”

“Cổ Triết Đông sẽ đồng ý chứ?”

“Chỉ cần Trương Hoa giao nhiệm vụ đàm phán cho em, điểm này em dám đảm bảo!”

Ngô Tĩnh nhìn Trần Đình, tiếp tục nói: “Điều cuối cùng em muốn nói với chị là, em sẽ yêu cầu tập đoàn Triết Đông tiếp tục thuê văn phòng, công ty mới sau khi hợp tác sẽ không dính dáng gì đến tập đoàn Triết Đông, cũng không có dây dưa quá nhiều về quan hệ nhân sự. Em biết trước đây Cổ Văn Văn từng theo đuổi Trương Hoa, nhưng sau này bọn họ sẽ không có cơ hội tiếp xúc đâu!”

Trần Đình nhìn Ngô Tĩnh một lát rồi nói: “Em đúng là một cô gái thông minh, không chỉ có năng lực làm việc mà ngay cả nội tâm người khác em cũng có thể nhìn thấu!”

“Hi vọng lần này chị Dĩnh có thể tin tưởng em, chỉ cần chị đồng ý, Lý Dương Uy cũng sẽ thay đổi thái độ, như thế là toàn bộ sổ phiếu sẽ thông qua, khiến ọi người cùng đồng tâm nhất trí!”

Sau khi Trần Dĩnh và Ngô Tĩnh rời khỏi phòng họp, Ngô Phong Hải cười nói: “Có cảm giác như công ty ta trở thành công ty do phụ nữ làm chủ, đàn ông chúng ta chỉ làm nền mà thôi!”

Trương Hoa lấy thuốc lá ra ném ổi người một điếu, nói: “Hai người cứ yên tâm hút thuốc đi, hai người ấy chưa ra ngay đâu, nhưng một khi đã đi ra thì ý kiến sẽ thống nhất!”

Lý Dương Uy nói: “Xem ra cậu đã sớm biết kết quả sẽ thế nào rồi nhỉ?”

Trương Hoa cười nói: “Ai mà biết được chuyện tương lai sẽ thế nào chứ? Tôi chỉ suy đoán thôi!”

Ngô Phong Hải nói: “Anh thấy bọn họ ai có thể thuyết phục ai?” align=“justify”>Trương Hoa liền hỏi ngược lại: “Anh nghĩ sao?”

Ngô Phong Hải nói: “Ngô Tĩnh thông minh đến mức khiến cho người ta phải đổ kị!”, mặc dù Ngô Phong Hải không đưa ra kết luận nhưng câu nói này cũng coi như là một suy đoán của bản thân.

Trương Hoa nhìn Lý Dương Uy nói: “Hay cậu cũng nghĩ việc qua bên này, công ty mới nhất định cần có nhiều người hơn!”

“Cậu chắc chắn là Trần Dĩnh sẽ thay đổi ý kiến chứ?”

Trương Hoa cười nói: “Đợi lát nữa họ ra là biết ngay. Nếu Trần Dĩnh tiếp tục phản đối, cậu tiếp tục làm ở chỗ cũ, còn nếu cô ấy thay đổi ý kiến, cậu nghỉ việc qua đây làm! Thế nào?”

“Chuyện công việc mà biến thành một cuộc cá cược thế này à?”

“Cậu dám không?”

“Ai không dám? Cược thì cược!”

Trương Hoa không trả lời ngay Cổ Triết Đông, anh bảo Ngô Tĩnh và Trần Dĩnh đưa ra một phương án hợp tác cụ thể trong vài ngày tiếp đó. Kết quả đúng như Trương Hoa dự đoán, anh biết Ngô Tĩnh nhất định sẽ thuyết phục được Trần Dĩnh.

Cổ Triết Đông hai ngày sau liền gọi cho Trương Hoa, hỏi anh bàn bạc chuyện này ra sao rồi, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi đã mở hai cuộc họp, đáng tiếc là đều chưa thể thông qua phương án hợp tác, mấy cổ đông của công ty đều là thanh niên, bọn họ khó tránh khỏi có chút lo lắng, cảm thấy tình trạng ổn định hiện nay tương đối tốt!”

Những lời Trương Hoa nói nằm ngoài dự đoán của Cổ Triết Đông, chẳng lẽ công ty Trương Hoa thực sự là do mấy thanh niên góp cổ phần ư? Điều này khiến cho tâm lý tự tin lúc đầu của Cổ Triết Đông bắt đầu bị lung lay.

“Công ty cậu cả thấy có bao nhiêu cổ đông?”

“Tính cả tôi là năm người!”

“B người kia là: Ngô Phong Hải, Nghiêm Lộ, Ngô Tĩnh và Trần Dĩnh ư?”

Trương Hoa cười nói: “Xem ra chủ tịch Cổ hiểu rất rõ về tình hình công ty tôi! Chỉ có điều ngài bị nhầm một người, không phải là Nghiêm Lộ, mà là Lý Dương Uy, một người bạn học của tôi, cũng là bạn học của Vân Vân!”

“Có thể bớt chút thời gian cho tôi gặp mấy vị cổ đông trẻ tuổi này không? Nói thật lòng tôi rất thích ngồi nói chuyện với các thanh niên!”

“Để tôi thử sắp xếp, sau đó sẽ liên lạc với ngài sau!”

Cúp điện thoại rồi Cổ Triết Đông bắt đầu trầm tư: Con người Trương Hoa rốt cuộc là đơn giản hay phức tạp? Những gì lần này anh ta nói rốt cuộc là thật hay cố ý bịa ra? Từ trước đến giờ Cổ Triết Đông cứ cảm thấy bản thân mình hiểu rất rõ những biến chuyển tâm lý của Trương Hoa, nhưng giờ sự chắc chắn ấy đang từ từ biến mất.

Trương Hoa nói nội dung cuộc nói chuyện của mình với Cổ Triết Đông ọi người nghe. Ngô Tĩnh nghĩ một lát rồi nói: “Đây là chuyện tốt, có thể khiến chúng ta trở nên chủ động hơn, nếu mọi người tin tưởng em thì để Trương Hoa nói với Cổ Triết Đông rằng chúng ta không đồng ý tất cả đi gặp Cổ Triết Đông, thế nên chỉ cử em đại diện đi gặp ông ta mà thôi!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi đồng ý, dù gì đi gặp Cổ Triết Đông tôi cũng thấy không tự tin!”

Trần Đình nói: “Ngô Tĩnh thông minh như vậy, tôi cũng tin tưởng cô ấy!”

Lý Dương Uy nói: “Tôi càng không có ý kiến!”

Trương Hoa nói: “Vậy cứ quyết định như thế đi, Ngô Tĩnh chuẩn bị xong thì nói với anh, anh sẽ sắp xếp thời gian!”

Ngô Tĩnh nói: “Lúc nào cũng được, tốt nhất tranh thủ nói rõ điều kiện với ông ta, để ông ta phải nhượng bộ tối đa!”

Trương Hoa đột nhiên cười nói: “Càng ngày càng cảm thấy người lãnh đạo công ty là Ngô Tĩnh rồi!”

Ngô Tĩnh cũng cười bảo: “Bắt đầu kì thị em phải không?”

“Làm gì có chuyện đó. Anh thật lòng muốn để em làm lãnh đạo, kỳ thực anh chỉ thích hợp làm những việc mà người khác giao phó thôi!”

Trần Đình liền nói: “Vậy thì anh nhường luôn vị trí cho Ngô Tĩnh đi, còn mình thì ngoan ngoãn làm một giáo viên đào tạo thôi!”

Ngô Tĩnh nói: “Chị Đình đừng đùa thế!”

Trần Đình nói: “Chị đâu có đùa, mẹ anh ấy toàn trách anh ấy chẳng có thời gian mà về nhà kìa!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát rồi nói: “Có chuyện này tôi muốn bàn bạc với Dương Uy và Phong Hải một chút, công ty muốn bỏ ra một phần cổ phần chia cho Ngô Tĩnh và Trần Đình. Vai trò của Ngô Tĩnh đối với công ty thì chúng ta đều rõ rồi, Trần Đình cũng luôn giúp đỡ công ty nhưng không nhận một đồng lương nào!”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi không có ý kiến, chuyện công ty anh nói thế nào chúng tôi nghe như vậy! Thực ra như thế cũng tốt, chúng ta thành một đội sẽ càng hăng hái làm việc!”

Lý Dương Uy nói: “Tôi cũng không có ý kiến, anh em bạn bè làm với nhau thoải mái là được!”

Trương Hoa nói: “Vậy cứ quyết định như vậy đi! Trần Đình chuẩn bị một phương án chia cổ phần mới, Ngô Tĩnh lúc đàm phán với Cổ Triết Đông nhất định phải giữ nguyên tỉ lệ cổ phần của công ty hiện tại vào công ty mới, hay nói cách khác, chúng ta đều có cổ phần trong công ty mới!”

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Cả Trần Đình và Ngô Tĩnh đều không cần cổ phần, đặc biệt là Trần Đình, cô nói bản thân đã có cửa hàng hoa rồi. Nhưng Trương Hoa kiên quyết chia cổ phần cho cô, Lý Dương Uy và Ngô Phong Hải cùng khuyên cô nên nhận.

Buổi tối sau khi đi ăn xong, Trần Đình nhân lúc có hai người nói với Trương Hoa: “Anh chia cổ phần cho em khiến em cảm thấy quan hệ của chúng ta lại xa hơn một chút!”

“Đừng nghĩ vớ vẩn, có bỏ công sức ắt phải được đền đáp!”

Ngô Tĩnh lại gần cười nói:

“ Hai người cần nói chuyện riêng thì nói đi, em đi trước đây!”

Trương Hoa nói: “Chúng ta cùng đi trên đường về anh cần bàn bạc với em vài vấn đề khi đàm phán với Cổ Triết Đông!”

Trần Đình nhìn theo cái bóng của Trương Hoa và Ngô Tĩnh rất lâu, Ngô Phong Hải đến gần chào Trần Đình một câu thay cho Lí Dương Uy, bảo Lí Dương Uy đã về trước rồi. Ngô Phong Hải nói: “Chị dâu, hay là để tôi đưa chị về nhé!”

Trần Đình gạt đi: “Không cần đâu, vẫn còn sớm mà, không sao đâu!”

Ngô Phong Hải do dự một lát rồi hỏi: “Sao dạo này không thấy Huệ Anh đến chơi nhỉ?”

Trần Đình nhìn Ngô Phong Hải, cười bảo: “Thay đổi xưng hô rồi hả? Trước đây chẳng phải toàn gọi Lưu tiểu thư sao?”

Ngô Phong Hải cười bối rối: “Tôi đổi cách xưng hô rồi, Trương Hoa cứ trách tôi toàn gọi anh ấy là giám đốc Trương, còn nổi cáu với tôi nữa!”

Trần Đình nói: “Nhớ cô ấy thì trực tiếp đi tìm cô ấy, làm gì có ai tự tìm đến cổng nhà anh chứ?”

Ngô Phong Hải vội giải thích: “Không phải nhớ cô ấy, tại tôi thấy trước đây cô ấy thường hay qua đợ chơi, nhưng dạo này rất ít gặp, vì vậy mới tiện miệng hỏi thôi!”

“Thôi được rồi, ngày mai tôi sẽ hỏi giúp anh!”

Trên xe, Trương Hoa hỏi: “Em đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?” Ngô Tĩnh nói: “Không vấn đề!”

“Phương án anh đã xem kỹ rồi, rất được, nhưng liệu Cổ Triết Đông có đồng ý hay không thì còn khó nói!”

“Em nghĩ chắc ông ta sẽ đồng ý thôi, bởi vì khu vực nghiệp vụ và phạm trù nghiệp vụ của công ty ta giữ lại hiện tại về cơ bản sẽ không có bất cứ thay đổi gì!”

Ban ngày Trương Hoa liên lạc với Cổ Triết Đông, nói Ngô Tĩnh sẽ đại diện những người khác đến gặp ông. Cổ Triết Đông cười nói: “Thế cũng được, tôi nghe nói Ngô tiểu thư rất thông minh, đã muốn gặp mặt từ lâu rồi!”

Buổi tối, lúc Trương Hoa dẫn Ngô Tĩnh vào quán cà phê, Cổ Triết Đông đã ngồi ở đó rồi. Trương Hoa nói: “Lại để cho chủ tịch Cổ phải chờ rồi, thật ngại quá!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Tại tôi đến sớm thôi!”, sau đó nhìn sang Ngô Tĩnh hồi lâu

Ngô Tĩnh cười nói: “Có phải hôm nay tôi ăn mặc không phù hợp nên chủ tịch Cổ mới nhìn tôi như vậy không?”

Cổ Triết Đông vội nói: “Đương nhiên là không phải, chỉ cảm thấy cô Ngô rất giống một cố nhân thôi!”

“Rất nhiều đàn ông khi theo đuổi phụ nữ đều dùng câu nói này, không ngờ chủ tịch Cổ cũng sử dụng câu này để kéo gần mối quan hệ trong khi đàm phán!”

“Cô Ngô hiểu nhầm rồi, cô quả thực rất giống một cố nhân của tôi!” - Nói rồi liền cười cười: “Thôi được rồi, đừng nói những chuyện này nữa; tôi muốn nghe những suy nghĩ có liên quan đến chuyện hợp tác của cô Ngô!”

Ngô Tĩnh trình bày cụ thể phương án của mình một lượt. Đầu tiên, trước mắt công ty Trương Hoa vẫn tiếp tục tồn tại độc lập, không có bất cứ quan hệ gì với công ty mới, nhưng khu vực và phạm trù nghiệp vụ sẽ không có gì thay đổi, chỉ giới hạn ở trong thành phố. Hiện nay nghiệp vụ đào tạo của tập đoàn cũng có thể tiếp tục tiến hành độc lập, nhưng cũng chỉ có thể hạn chế ở trong khu vực thành phố, bởi vì ngành đào tạo mà tập đoàn Triết Đông theo đuổi là thị trường lao động cao cấp, không có xung đột gì với thị trường đào tạo mà Trương Hoa đang theo đuổi.

Phạm vi hợp tác của đôi bên là các khu vực bên ngoài thành phố. phạm trù nghiệp vụ là đủ các hướng. Địa chỉ công ty mới sau khi hợp tác không thể là tại tập đoàn Triết Đông, phải thuê một văn phòng khác, tính chất công ty cũng không có bất cứ liên quan gì đến tập đoàn Triết Đông.

Phương thức hợp tác của công ty mới là: Tập đoàn Triết Đông bỏ vốn đầu tư, công ty Trương Hoa lo đội ngũ làm việc, cổ phần có thể để tập đoàn Triết Đông chiếm đa số, như thế tập đoàn Triết Đông có quyền quản lý và quyết định, cổ phần còn lại do mấy vị cổ đông của công ty Trương Hoa bàn bạc và quyết định.

Vấn đề cuối cùng là kết cấu thành viên của công ty mới, tập đoàn Triết Đông sẽ cử một vị quản lý đến công ty mới làm tổng giám đốc, giám đốc tài vụ cũng do tập đoàn Triết Đông đảm nhận, như thế việc quản lý và tiền bạc đều do tập đoàn Triết Đông kiểm soát.

Sau khi Ngô Tĩnh nói toàn bộ kế hoạch hợp tác, nhìn Ngô Tĩnh hồi lâu. Ngô Tĩnh nói: “Đây là phương án cơ bản mà các cổ đông của công ty chúng tôi đã thảo luận và đưa ra, nếu tập đoàn Triết Đông không thể làm theo phương án này, chúng tôi đành phải từ từ phát triển công ty thôi!”

Cổ Triết Đông nói: “Phương án này do ai đưa ra vậy?”

Trương Hoa nói: “Là Ngô Tĩnh, nếu không phải cô ấy đề ra phương án này, các vị cổ đông chưa chắc đã đồng ý hợp tác!”

Cổ Triết Đông nói: “Có thể cô Ngô đã cân nhắc rất chu toàn, bao gồm cả việc xóa bỏ nỗi lo lắng cho tôi ngay từ đầu, nhưng có một vấn đề tôi muốn hỏi một chút, tại sao nhất định phải giữ lại công ty hiện nay? Nếu giữ lại công ty hiện nay, đội ngũ làm việc sẽ phải chia ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển nghiệp vụ của công ty mới”.

Ngô Tĩnh nói: “Công ty này là do mấy thanh niên chúng tôi một tay gây dựng lên, cũng là “căn cứ địa” đầu tiên của chúng tôi. Giữ lại nó cũng coi như là để giữ lại một chút hồi ức. Còn về chuyện đội ngũ làm việc, điểm mấu chốt phải lo. đội hình chủ yếu sẽ làm việc ở bên công ty mới, công ty hiện nay chỉ giữ lại mấy nhân viên vừa mới tuyển đợt trước, nếu không đủ chúng tôi sẽ tiếp tục tuyển người mới”.

Ngô Tĩnh lại bổ sung thêm: “Nói chung công ty hiện nay có quy mô nhỏ, giữ lại cũng chỉ duy trì vài nghiệp vụ nhỏ thôi, chúng tôi cũng không mấy để tâm đến thành tích đạt được, chỉ là muốn giữ lại một mảnh đất cho riêng mình!”

Cổ Triết Đông gẫm nghĩ rồi nói: “Chắc cô Ngô đã có phương án hoàn chỉnh rồi nhỉ?”

Ngô Tĩnh lấy từ trong túi ra xấp tài liệu đã chuẩn bị trước, đưa cho Cổ Triết Đông và nói: “Có thể những gì tôi vừa trình bày chưa được hoàn chỉnh lắm, đây là tài liệu cụ thể!”

Cổ Triết Đông đón lấy, nói: “Thực ra cô Ngô đã trình bày rất cụ thể rồi, hôm nay được gặp cô tôi càng mong được hợp tác với công ty. Bên cạnh Trương Hoa có cô, cho dù cậu ta có không muốn thành công e cũng khó!”

“Chủ tịch Cổ quá khen rồi, tôi chỉ làm những chuyện lật vật thôi!”

“Những chuyện lật vật cũng không hề dễ làm, bỏ cái chức vụ đi thì Cổ Triết Đông tôi cũng chỉ là một người làm chuyện lật vật ở tập đoàn Triết Đông thôi!”

Trương Hoa nói: “Chủ tịch Cổ về hãy xem kĩ lưỡng phương án này, nếu có thể hãy cho chúng tôi câu trả lời vào mấy ngày tới nhé!”

Cổ Triết Đông nói: “Ok, tối nay tôi sẽ xem kĩ lưỡng, chỉ có điều không cần đến vài ngày mới có đáp án đâu, ngày mai tôi sẽ trả lời các cậu, muốn hợp tác với thanh niên tôi cũng cần phải theo đuổi tốc độ và hiệu suất mới được!”

Trương Hoa cười nói: “Chủ tịch Cổ đang chê tôi đợt trước làm việc hiệu suất quá thấp, không thể cho ngài đáp án ngay đúng không?”

Cổ Triết Đông nói: “Làm gì có chuyện ấy, các cậu chỉ trong thời gian ngắn đã đưa ra được phương án hoàn chỉnh như thế này đã là không dễ dàng gì rồi, có thể thấy tiềm năng của các cậu là rất lớn, hi vọng tương lai chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Trên đường về, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Em nghĩ Cổ Triết Đông có tiến hành sửa chữa gì bản phương án đấy

“Chắc chắn là có rồi. Như thế không chỉ cho thấy ông ta đã tỉ mỉ nghiên cứu phương án mà còn thể hiện mức độ cẩn thận của ông ta, nhưng những điều kiện lớn sẽ không sửa, có sửa thì sẽ sửa những chi tiết nhỏ thôi!”

“Em cố ý để một vài chi tiết nhỏ cho ông ta sửa phải không?”

“Một mặt, tự đặt ra một phương án thì cho dù phương án có tốt mấy cũng không phải là hoàn chỉnh, bắt buộc phải có sự tham gia của cả hai bên mới được gọi là phương án hoàn chỉnh, còn về việc mỗi bên tham gia vào bao nhiêu nội dung thì có thể thay đổi tùy theo tình hình thực tế”.

Trương Hoa về đến nhà, nằm lăn ra giường, nhớ đến chuyện Trần Đình nói đã lâu lắm anh chưa về nhà, liệu có phải có ý trách mình đã lâu không về thăm con cái không?

Ngày mai Cổ Triết Đông có trả lời chắc cũng phải tối, nếu đã hợp tác chắc chắn sẽ lại bận một thời gian dài.

Ngẫm nghĩ một lát, Trương Hoa gọi cho Trần Đình. Trần Đình nói: “Sao muộn thế này rồi anh còn gọi cho em? Bàn bạc với Ngô Tĩnh thế nào rồi?”

Trương Hoa nói: “Ngày mai ông ta sẽ trả lời, xem tình hình thì chắc sẽ đồng ý với phương án đó thôi!”

“Xem ra anh lại bận một thời gian rồi!”

“Hay là ngay ngày mai chúng ta về nhà thăm Tĩnh Tĩnh đi, nếu ở lại nhà một tối, nếu có việc thì tối sẽ về thành phố!”

“Thế cũng được, mẹ đã nói mấy lần rồi, cũng phải về nhà thăm mọi người!”

“Thế thì sáng mai anh qua chỗ em. sau đó chúng ta cùng về nhé!”

“Anh không đến công ty trước sao?”

Trương Hoa cười nói: “Bây giờ anh không đến công ty cũng không sao, chỉ sợ không có Ngô Tĩnh ở đó thôi!”

Buổi sáng, trên đường đến chỗ Trần Đình, Trương Hoa gọi cho Ngô Tĩnh nói mình phải về thăm con gái. Ngô Tĩnh nói: “Cổ Triết Đông hẹn gặp mặt bàn bạc thì sao?”

“Ông ta có trả lời thì chắc cũng phải tối, mà sớm nhất cũng phải là buổi chiều, nếu như ông ta muốn gặp mặt nói chuyện, em tự đi cũng được. Đợi ông ta liên lạc với anh, anh sẽ báo cho em biết tình hình!”

Trương Hoa vào nhà Trần Đình nhìn thấy bức ảnh con gái phóng to treo trên tường liền nói: “Thật không ngờ ảnh Tĩnh Tĩnh phóng to lên trông lại như ngôi sao nhí ấy!”

Trần Đình cười nói: “Thế thì anh cũng phóng vài kiểu treo ở trong phòng anh đi!”

“Thế em phóng giúp anh mấy bức đi, anh sẽ trả tiền công cho em!”

“Cái gì, anh coi em là chân sai vặt của anh đấy à?” Trương Hoa và Trần Đình vừa vào đến sân, con gái đang đứng ở cửa lon ton chạy ra. Trương Hoa bế bổng con lên, nói: “Gọi bố đi nào!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Không về thăm nó thì đứa nào nó gọi anh là bố!”

Trương Hoa bế con gái lại gần nói: “Chẳng phải là con bận quá hay sao, sau này con sẽ tranh thủ thời gian về thăm mọi người!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Lần nào cũng nói thế, thế mà chẳng biết được mấy lần!”

Trương Hoa cười ái . Mẹ Trương Hoa nói: “Sao hôm nay ban ngày lại về đây thế?”

“Hôm nay không có việc gì nên con tranh thủ về thăm nhà!”

“Lần nào về cũng không biết đường mà gọi điện trước”.

Trần Đình đứng bên cạnh nói với Tinh Tinh: “Tinh Tinh, gọi bố đi con!”, con gái ngọng nghịu gọi bố. Trương Hoa liền hôn lên má con, nói: “Gọi thật rồi này, Tinh Tinh gọi thêm vài tiếng nữa đi con!”

Trương Hoa không thấy bố ở trong nhà liền hỏi: “Bố đâu rồi hả mẹ?”

“Ban nãy ông Lưu hàng xóm vừa gọi sang bên đó chơi cờ rồi!”

“Con với Trần Đình đưa Tinh Tinh ra ngoài chơi đây, trưa nay chúng con ăn ở ngoài, tối nay sẽ về nhà ăn cơm!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đồ ăn bên ngoài sợ Tinh Tinh ăn không quen, hay thôi về nhà ăn đi, không có nó lại đau bụng!”

Trương Hoa cười nói: “Chỉ một bữa thôi mà mẹ, sẽ không làm hỏng bụng cháu gái mẹ đâu!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế thì đợi một lát, mẹ đi chuẩn bị ít đồ ăn và đồ dùng cho Tinh Tinh!”

Một lát sau, mẹ Trương Hoa xách ra ít đồ ăn vặt và đồ dùng cho Tinh Tinh, sau đó còn lấy một hộp cơm cho Tinh Tinh, còn dặn dò cẩn thận: “Đây là đồ ăn cho Tinh Tinh, đến quán ăn thì bảo họ hâm nóng lại cho Tinh Tinh ăn!”

Trương Hoa nói: “Chỉ một bữa thôi mà, cần gì phải phiền phức thế?”

Trần Đình vội nói: “Anh đem đi, Tinh Tinh ăn đồ ăn mẹ nấu quen rồi!”

Trương Hoa còn định nói gì nữa nhưng Trần Đình đã vội cắt ngang: “Thôi đừng nói nhiều nữa; chúng ta đi thôi, anh bế Tinh Tinh để em cầm những thứ này nhé”.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Đợi ông Hoa xem xong bản phương án của Ngô Tinh, Cổ Triết Đông liền hỏi: “Ông Hoa thấy bản phương án này thế nào?”

Ông Hoa đặt bản phương án xuống, châm một điếu thuốc, rít vài hơi rồi nói: “Bản thân bản phương án này quả thực không tồi, có thể coi là khuôn mẫu của phương án hợp tác! Xét từ điều kiện hợp tác cũng không có vấn đề gì, thậm chí đã giúp chúng ta loại bỏ những nỗi lo khi hợp tác, nhưng tôi cứ cảm thấy liệu họ giữ lại công ty hiện nay có phải vì có mục đích khác không?”

Cổ Triết Đông cười cười: “Tôi có thể hiểu được tâm lý của thanh niên, luôn có tình cảm đặc biệt với sự nghiệp đầu tiên mình tạo ra”.

Ông Hoa nói: “Xét từ nội dung hợp tác; bọn họ giữ lại công ty hiện nay quả thực không có quá nhiều mục đích, nhưng không thể không đề phòng, huống hồ Từ Cường đã nói cô Ngô Tinh này vô cùng thông minh!”

Mặc dù ông Hoa đã nói ra nỗi lo lắng của mình nhưng Cổ Triết Đông vẫn cho rằng đó là chuyện hết sức bình thường, nói: “Lần đầu tiên gặp Ngô Tinh tôi đã có cảm giác thân thiện rồi, cảm thấy cô ta đáng tin cậy!” Cuối cùng Cổ Triết Đông nói: “Cho dù có xảy ra chuyện gì thật thì cũng không cần quá lo lắng, đến lúc ấy họ đã mở ra thị trường mới cho chúng ta rồi!”

“Nếu ngài đã nói vậy thì chắc không có vấn đề gì, vậy tôi cũng không có ý kiến gì khác!”

“Ông Hoa cảm thấy nên đưa ai qua quản lý công ty mới thì thích hợp?”

“Vị trí tổng giám đốc và giám đốc tài vụ này đều quan trọng, nhưng lựa chọn tổng giám đốc không thể chủ yếu căn cứ vào năng lực, điều quan trọng là có thể quản lý và giám sát công

việc ở công ty mới, không thể từ từ trở thành con rỗi của họ được! Nhất định phải là người mình có thể tin tưởng được!”

“Để Thiên Phàm đảm đương vị trí này thì sao?”

“Không thích hợp! Thiên Phàm qua bên đó chắc chắn sẽ can thiệp quá nhiều vào công việc của bọn Trương Hoa, đây không phải là mục đích của chúng ta. Mục đích chính của ta là giám sát, đừng để xảy ra quá nhiều mâu thuẫn với họ trong quá trình hợp tác. Hơn nữa hiện giờ Thiên Phàm đang phụ trách việc đào tạo toàn bộ nhân viên trong nội bộ tập đoàn, muốn rời khỏi vị trí này cũng không được”.

Trương Hoa và Trần Đình vừa mới đưa con gái về đến nhà không lâu thì Cổ Triết Đông gọi điện đến. Trương Hoa đưa con gái cho Trần Đình, nói: “Anh ra nghe điện của Cổ Triết Đông đã!”

Mẹ Trương Hoa liền nói: “Sao về đến nhà rồi mà còn bận thế?”

Trần Đình không dám nói Trương Hoa chuẩn bị hợp tác với tập đoàn Triết Đông nên đành nói với mẹ Trương Hoa là điện thoại của một nhân viên trong công ty gọi đến. Mẹ Trương Hoa nói: “Tối nay không về thành phố chứ?”

Trần Đình nói: “Ban này anh ấy nói là không mẹ ạ!”

“Thế để mẹ đi chuẩn bị bữa tối!”

“Để con giúp mẹ một tay!”

“Không cần đâu, con trông Tinh Tinh đi!”

Trương Hoa vào phòng khách, Trần Đình nhìn thấy mẹ đang cúi húi trong bếp liền khẽ hỏi: “Cổ Triết Đông nói

“Đúng như Ngô Tinh dự đoán, Cổ Triết Đông đã chấp nhận bản phương án này rồi, chỉ cần sửa chữa vài phần nhỏ nữa là hoàn thiện, hẹn anh tối mai ra ngoài gặp mặt để xác định phương án cuối cùng. Đôi bên kí tên là bắt đầu thôi!”

“Nói thực lòng hiện nay em vẫn không hi vọng hợp tác cho lắm, em vẫn thích tình hình hiện tại hơn, sau này thời gian anh có mặt ở thành phố chắc chắn càng ít!”

“Đây không phải là những vấn đề anh lo lắng, hiện nay chuyện đầu đầu nhất là việc phân chia nhân viên, giữ ai ở lại quản lý công ty hiện nay đúng là một vấn đề khó!”> “Nếu em đoán không nhầm thì chắc chắn Ngô Tinh đã giúp anh giải quyết chuyện này rồi!”

“Có lẽ thế! Anh cứ băn khoăn không hiểu tại sao một cô gái như thế mà trước đây chẳng hề nổi bật gì trong công ty.”

Trần Đình cười nói: “Có phải anh bắt đầu có tình cảm với cô ấy rồi không?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi nói: “Anh từng có tình cảm với cô ấy, nhưng giờ thì không!”

“Tại sao?”

“Trước đây có tình cảm bởi nghĩ rằng cô ấy là một cô gái bình thường, dịu dàng và hướng nội”.

Ăn cơm xong, Ngô Tinh gọi điện đến hỏi Cổ Triết Đông đã trả lời chưa. Trương Hoa nói: “Ngại quá, anh quên không nói với em, ông ta đã gọi điện đồng ý rồi, hẹn anh tối mai gặp mặt bàn bạc cụ thể, đôi bên kí kết xong là bắt đầu thực hiện!”

Trương Hoa đặt điện thoại xuống, Trần Đình liền nói: “Hình như Ngô Tinh rất háng hái chuyện hợp tác với tập đoàn Triết Đông, thái độ cũng rất tích cực!”

“Nắm chắc trong lòng nên mới như vậy, em đừng nghĩ nhiều!”

Mẹ Trương Hoa ôm cháu gái nói: “Chăn ga giường Nhã Vận hôm nay mẹ giặt vẫn chưa khô, hai đứa tự sắp xếp chuyện ngủ nghỉ nhé! Mẹ bế Tinh Tinh đi ngủ trước đây!”. Bố Trương Hoa cũng theo mẹ anh vào phòng.

Trương Hoa nhìn Trần Đình rồi nói: “Thời tiết không lạnh, anh cầm một cái chăn để đắp l được rồi!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa vào phòng Nhã Vận, khẽ thở dài.

Ngày hôm sau, Trần Đình và Trương Hoa cũng về thành phố. Trương Hoa hỏi: “Em có đến công ty với anh không?”

“Em qua cửa hàng, anh chuẩn bị hợp tác với Cổ Triết Đông rồi, công ty hiện nay cũng không quan trọng nữa, sau này em sẽ dồn tâm huyết cho cửa hàng!”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả!”

Trần Đình nói rồi liền giơ tay vẫy taxi và bỏ đi. Trương Hoa nhìn theo chiếc xe chở Trần Đình một hồi rồi cũng lên taxi đến công ty.

Trương Hoa đến công ty liền gọi Ngô Tĩnh vào văn phòng, hỏi cô có ý kiến gì trong chuyện phân chia nhân viên. Ngô Tĩnh cười nói: “Vây em sẽ đưa ra kiến nghị của em nhé, anh cứ tham khảo một chút. Em cùng anh, cả Ngô Phong Hải và Trần Đình sẽ sang công ty mới, bên này giữ lại Nghiêm Lộ và mấy nhân viên mới, ngoài ra bảo Lí Dương Uy qua đây đảm nhiệm chức vụ giám đốc, mặc dù anh ấy không hiểu gì về nghiệp vụ, nhưng em và anh vẫn có thể âm thầm quản lý công ty hiện nay, để Lí Dương Uy chấp hành là được”.

“Trần Đình cũng sang bên công ty mới ư? Chẳng phải Cổ Triết Đông sẽ cử một giám đốc tài vụ sang ư?”

“Giám đốc là người của họ, nhưng chúng ta buộc phải có người làm trong bộ phận tài vụ!”

“Anh hiểu ý của em rồi!”

Ngô Tĩnh lại nói: “Trong thời gian xây dựng công ty mới, nhiệm vụ của anh và Ngô Phong Hải là mỗi người đào tạo một hai người để giữ lại ở công ty này! Anh chủ yếu đào tạo người có khả năng độc lập đứng giảng. Nghiêm Lộ không đáng tin cậy, chính vì điểm này nên không thể để anh ta vào công ty mới! Ngô Phong Hải phải đào tạo người khai thác nghiệp vụ”.

Trương Hoa cười cười: “Quả nhiên rất chu đáo!”

“Trong thời gian tới, em và Trần Đình sẽ qua đó. Anh và Ngô Phong Hải chắc chắn cũng phải tham gia vào, nhưng không được đổ quá nhiều tâm huyết, trọng tâm vẫn những người vừa có thể yên tâm lại vừa có thể giữ lại đây”.

“Khi nào thì bảo Lí Dương Uy qua đây?”

“Càng nhanh càng tốt! À phải rồi, sau khi bảo anh ấy đến đây, Ngô Phong Hải phải nhanh chóng để Lí Dương Uy làm quen với quá trình làm việc ở đây. Với kinh nghiệm bao nhiêu năm đi làm của anh ấy, chắc không phải việc quá khó!”

“Vẫn còn một vấn đề khó, Trần Đình liệu có chịu đến công ty mới không?”

“Chắc chắn chị ấy sẽ đồng ý”.

“Tại sao em dám chắc thế?”

Ngô Tĩnh cười nói, hỏi ngược lại Trương Hoa: “Tại sao Trần Đình không đòi anh phải trả lương mà vẫn đến giúp anh? Hơn nữa lại dành rất nhiều thời gian ở bên này chứ không qua cửa hàng hoa?”

Trương Hoa đương nhiên hiểu rõ tâm lý của Trần Đình.

Ngô Tĩnh thấy Trương Hoa không nói gì liền cười bảo: “Có thể tâm lý chị ấy hiện giờ cũng rất mâu thuẫn, một mặt muốn giúp anh nhưng lại không muốn công ty phát triển quá lớn, mặt khác chị ấy vừa muốn ở bên anh lại vừa muốn giữ khoảng cách với anh”.

“Ban nãy cô ấy nói với anh, sau này sẽ dồn tâm huyết cho cửa hàng!”

“Anh tìm chị ấy nói chuyện đi, em thấy chị ấy sẽ đồng ý sang đây thôi! Nói thật lòng nếu chị ấy không sang bên này, em cũng không tự tin lắm”.

Lưu Huệ Anh đứng bên ngoài nhìn Trần Đình bận rộn, nói: “Không có Tỉnh Tỉnh ở nhà nên yên tĩnh hẳn!”

“Đúng thế, nhưng thế cũng tốt, cậu thu dọn bàn đi, cơm canh xong rồi đây!”

Trần Đình xới xong cơm liền ngồi xuống nói: “Sao dạo này không qua công ty Trương Hoa chơi thế?”

“Tớ đâu phải đến đó đi làm, không đến cũng là bình thường mà!”

“Tớ thấy cậu cố ý tránh một người thì có!”

“Tớ đâu có nợ tiền ai mà phải trốn tránh chứ?”

Trần Đình cười nói: “Mau nói thật với tớ đi! Có phải Ngô Phong Hải biểu lộ chút tâm ý rồi nhưng cậu thấy anh ta không hợp nên cố ý né tránh phải không?”

“Hồi trước ngay cả loại người như Hoàng Lực Hàng tớ còn chuẩn bị sẽ cân nhắc nữa là, Ngô Phong Hải dù gì cũng trẻ hơn một chút, diện mạo cũng khá hơn một chút, hơn nữa nhân phẩm của anh ta cũng tốt hơn nhiều, sao lại thấy không thích hợp chứ?”

“Thế cậu lo lắng cái gì chứ?”

Lưu Huệ Anh chỉ cười không nói gì. Trần Đình nói: “Chuyện tình cảm chớ có nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy hợp thì đừng tính toán thiệt hơn nữa, gặp được người thích hợp đâu có dễ dàng gì!”

Lưu Huệ Anh ngẩng đầu nhìn Trần Đình, nói: “Thế cậu thì sao?”

“Tớ khác cậu, tớ đã có Tỉnh Tỉnh rồi, cho dù cả đời này có không tái hôn cũng không sao!”

“Con cái sớm muộn gì cũng rời xa mình, ở bên cậu cả đời không phải là con gái đâu. Thế nào là ‘bạn già’? Đến lúc ‘già’ rồi mới thấy từ ‘bạn’ này quan trọng thế nào!”

Trần Đình nói: “Thế thì để đến già hãy hay!”

“Cậu với Trương Hoa đều không chủ động, cứ lằng nhằng như thế này à?”

“Có thể trong mắt Trương Hoa bây giờ tớ chỉ là một người bạn làm ăn, gần hơn chút nữa thì giữa hai đứa có một đứa con”.

Trương Hoa, Ngô Tĩnh và Cổ Triết Đông gấp gỡ bàn bạc chỉ là hình thức, Cổ Triết Đông đã sửa lại đôi chút bản phương án của Ngô Tĩnh, nhưng không hề ảnh hưởng đến điều kiện lớn. Lúc kí kết, Trương Hoa bảo Ngô Tĩnh kí đại diện, nói đã bàn bạc với mấy vị cổ đông rồi, sau này tất cả văn kiện sẽ được ủy quyền cho Ngô Tĩnh kí k

Cổ Triết Đông nói: “Tôi vẫn chưa chọn được tổng giám đốc và giám đốc tài vụ cho công ty mới. Thời gian dự bị ban đầu cứ tạm thời để trợ lý của tôi giúp các cậu. Về mặt tài vụ sẽ do tài vụ của tập đoàn hỗ trợ các cậu!”

Trương Hoa nói: “Không thành vấn đề! Các thành viên chủ yếu của công ty chúng tôi đều tham gia vào công ty mới, thời gian đầu công việc sẽ do Ngô Tĩnh làm chủ. Trần Đình sẽ qua hỗ trợ cô ấy trong việc tài vụ!”

Cổ Triết Đông nói: “Nhìn các cậu khiến người ta thấy thời gian trôi qua quá nhanh, vốn đầu tư cho công ty mới không nhiều, theo lý mà nói tôi không cần thiết phải coi trọng như vậy. Nhưng tôi coi trọng đội ngũ thanh niên của các cậu, chỉ cần hợp tác thành công, tương lai sau này sẽ có nhiều hạng mục và cơ hội!”

Trương Hoa do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Vân Vân dạo này thế nào rồi?”

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa rồi nói: “Cậu có thể hỏi thăm Vân Vân trước mặt tôi chứng tỏ cậu đã trưởng thành hơn nhiều! Không cần lo lắng cho con bé, tôi tin nó sẽ điều chỉnh được tâm lý của mình!”

“Vậy thì tốt, tôi hi vọng cô ấy có thể vui vẻ như trước đây!”

“Muốn trưởng thành về tâm lý cần phải có một quá trình, nó từ bé đến giờ ít gặp trắc trở, hi vọng sau chuyện này sẽ trưởng thành hơn, lý trí hơn một chút!”

“Cho dù thế nào tôi vẫn phải nói một tiếng xin lỗi!”

Cổ Triết Đông nhìn Trương Hoa một lát rồi thở dài: “Thật mong sớm được gặp cậu vài năm, nếu biết cậu sớm vài năm có thể bây giờ cậu đã là con rể của nhà họ Cổ rồi!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Chủ tịch Cổ không phải lo lắng, con gái của ngài chắc chắn sẽ tìm được một thanh niên xuất sắc hơn cả Trương Hoa!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Trước đây cứ muốn sắp đặt chuyện hôn nhân cho nó, giờ nghĩ thông suốt rồi, để nó tự chọn, tính cách của nó như vậy cũng là do vợ chồng tôi chiều quá mà ra!”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Lúc ba người đi ra, lái xe của Cổ Triết Đông đã chờ sẵn ở bên ngoài, Cổ Triết Đông nói: “Hay là tôi đưa hai người về nhé!”

Trương Hoa liền nói: “Không cần đâu, chúng tôi tự bắt xe về cũng được!”

Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Em về trước đi, anh qua chỗ Trần Đình một lúc, hi vọng cô ấy sẽ đồng ý qua công ty mới!”

“Anh đừng nói chuyện này với chị ấy bằng giọng như bạn làm ăn đấy!”

“Anh hiểu ý em rồi!”

Lúc Trương Hoa đến, Lưu Huệ Anh vẫn chưa đi. Lưu Huệ Anh thấy Trương Hoa gõ cửa và bước vào liền cười nói: “Thật ngại quá, tối nay em đã hẹn Trần Đình sẽ ngủ chung mất rồi!”

“Phong Hải vừa gọi cho anh, hẹn chúng ta ra ngoài uống rượu, đang chuẩn bị gọi cho em đây, nếu em đã ở đây thì đỡ tốn tiền điện thoại, chúng ta mau đi thôi!”

“Thật không? Thế Trần Đình có đi không?”

“Giờ anh thay đổi ý kiến rồi, em đi một mình đi, anh với Trần Đình có chút chuyện quan trọng cần bàn”.

Lưu Huệ Anh xì mặt: “Trương Hoa chết tiệt! Rốt cuộc là thật hay giả thế?”

Trương Hoa cười nói: “Đương nhiên là giả rồi! Nhưng có một điểm là thật, anh thực sự có chuyện cần bàn với Trần Đình!”

“Thật không ngờ bây giờ anh nói dối mà chẳng cần

n phải nghĩ nữa, muốn ở riêng với Trần Đình thì cứ nói thẳng, cần gì phải bịa đặt thế?”

“Thất vọng rồi chứ gì? Thực ra Phong Hải đúng là có muốn hẹn em ra ngoài uống rượu, đáng tiếc là không dám chủ động mời!”

Lưu Huệ Anh đứng phắt dậy, nói: “Thôi bỏ đi, nhường lại không gian cho hai người! Tránh để Trương Hoa cứ thù ghét mãi!”

Trần Đình nói: “Không sao đâu, cậu cứ ở đây cũng được!”

“Tớ thấy tớ nên về sớm suy nghĩ xem rốt cuộc đàn ông là giống động vật gì thì hơn!”

Trương Hoa nói: “Em nói câu này đầy hàm ý đấy nhé!” Lưu Huệ Anh nhìn Trương Hoa, nói: “Đương nhiên rồi, đặc biệt là mẫu đàn ông như anh, Trần Đình lại không nhìn rõ. Em phải giúp cô ấy phân tích mới được!”

Trần Đình vào trong bếp rửa bát. Trương Hoa ngồi trong phòng khách hút thuốc và nói: “Sao cả ngày em không đến công ty thế?”

Trần Đình vừa làm vừa nói: “Em không muốn đến!” Trương Hoa lại hỏi: “Em đã rửa ảnh của Tỉnh Tỉnh cho anh chưa?”

“Chưa”.

Trương Hoa cảm thấy Trần Đình hôm nay có gì là lạ nên thôi không nói nữa. Trần Đình thu dọn trong bếp xong liền vào phòng lấy quần áo vào nhà vệ sinh giặt. Trương Hoa đứng bên ngoài nhà vệ sinh nói: “Em có thể đừng giặt mà qua đây ngồi nói chuyện với anh một lúc được không?”

Trần Đình ngồi xổm giặt quần áo, đầu chẳng buồn ngẩng lên, nói: “Có chuyện gì à?”

Trương Hoa ậm ừ một tiếng. Trần Đình nói: “Anh nói đi, em nghe được mà!”

“Em sao thế? Tâm trạng không vui à?”

“Đâu có!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, sau đó tự lẩm bẩm: “Tâm lí phụ nữ thật khó nắm bắt!”

Trần Đình giả bộ như không nghe thấy, giặt giũ một lúc rồi đứng dậy đi vào phòng khách. Trương Hoa cũng đi vào theo, Trần Đình nói: “Có chuyện gì thế?”

Trương Hoa nói: “Thái độ này của em khiến anh chẳng biết nói thế nào với em cả, hôm qua vẫn còn bình thường, sao tự nhiên hôm nay đã thay đổi thế này rồi!”

Trần Đình trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Có phải chuyện của công ty mới không?”

“Đúng thế! Tài vụ là trọng tâm của công ty, vì vậy anh hi vọng em sẽ sang công ty mới với bọn anh!”

“Em đã nói là không tham gia vào công ty với các anh nữa mà!”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, chỉ vì em không thích thôi!”

“Chẳng phải hiện giờ em toàn giúp anh chuyện công ty hay sao?”

“Tính chất là khác nhau, em không có dã tâm, cũng không thích môi trường phức tạp, vì vậy em cứ lo lắng chuyện của hàng cho nhẹ đầu!”

Mặc dù Trương Hoa đã nói rất nhiều lý do nhưng Trần Đình vẫn không chịu đồng ý. Cuối cùng Trương Hoa đành phải từ bỏ, nói: “Nếu em đã không thích thì anh đành nghĩ cách tìm người khác vậy!”

Thấy Trương Hoa thất vọng bỏ đi. Trần Đình lại thấy không đành. Cô ngồi ngáy ra hồi lâu trong phòng khách, bản thân cũng không hiểu rõ tại sao tâm trạng mình hôm nay lại như vậy, chẳng lẽ là bởi vì hôm qua Trương Hoa thà trải thảm ngủ chứ không chịu ngủ chung với cô ư? Hay là vì Trương Hoa cho cô cổ phần của công ty khiến đôi bên chỉ đơn thuần là bạn làm ăn? Hay là vì cuối cùng Trương Hoa và Cổ Triết Đông cùng hợp tác thành công, khiến cho cô thấy không vui? Hay là còn vì nguyên nhân khác nữa?

Trương Hoa xuống khỏi chung cư nơi Trần Đình thuê nhưng không bắt xe về ngay mà vừa đi vừa hút thuốc và suy nghĩ. Mặc dù nói với Ngô Tỉnh là Trần Đình không chịu đến công ty mới làm việc nhưng trong lòng Trương Hoa vẫn tin tưởng rằng Trần Đình sẽ đến. Có thể trong tiềm thức của anh, anh cảm thấy Trần Đình nhất định sẽ giúp đỡ anh vô điều kiện, chỉ cần anh đưa ra yêu cầu, nhất định cô sẽ đồng ý.

Nghĩ đến đây, Trương Hoa mới phát hiện ra bản thân mình luôn cho rằng Trần Đình sẽ ở lại bên mình bất cứ lúc nào, cho dù bản thân anh có đối xử với cô ra sao, cô vẫn sẽ chịu đựng, cho dù anh có đưa ra yêu cầu gì, cô cũng sẽ làm theo, xem ra anh đã tưởng bở

Mặc dù Trần Đình đã rời xa anh đến mấy lần, nhưng mấy lần ấy đều chứng minh Trần Đình hoàn toàn coi anh là trung tâm. Giờ có cô ở bên cạnh, cũng biết cô sẽ không bỏ đi nữa, mối quan hệ cũng bình thường, nhưng lần đầu tiên anh phát hiện không thể hiểu nổi tâm lý của Trần Đình. Thậm chí cảm thấy Trần Đình

bắt đầu không coi anh là trung tâm nữa, cô đã bắt đầu đi con đường riêng của mình, có suy nghĩ và thái độ tồn tại của riêng mình.

Trương Hoa nghĩ: có phải điều này đồng nghĩa với việc ngoài đứa con gái là sợi dây ràng buộc giữa hai người ra, mối quan hệ của cả hai cũng đang nhạt dần và từ từ chuyển sang bạn bè không? Hoặc cũng có thể Trần Đình chưa từng thật lòng yêu mình. Những hành vi mà cô thể hiện ra một hai năm gần đây là bởi vì cô thấy áy náy trong lòng.

Cổ Triết Đông về đến nhà thấy Cổ Vân Vân đang ngồi nói chuyện với mẹ. Cổ Triết Đông ngồi xuống, cười nói: “Xem ra tâm trạng của Vân Vân hôm nay không tồi nhỉ!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh Cổ Triết Đông, vui vẻ hỏi: “Bố à, có phải công ty ta hợp tác với Trương Hoa mở một công ty mới không?”

“Xem ra thông tin của con gái bố nhanh nhạy đấy nhỉ!”

“Chuyện này có phải bí mật gì đâu chứ!”

Cổ Triết Đông nhìn con gái một lát rồi nói: “Còn nhớ những chuyện bố đã nói với con lần trước không?”

Cổ Vân Vân nói: “Bố yên tâm, con biết xử lý những chuyện này mà, Trần Đình cũng luôn ở bên cạnh giúp đỡ cậu ấy, điều đó đã chứng tỏ thái độ của cậu ấy rồi!”

“Con có thể nhìn nhận vấn đề một cách lý trí như vậy là tốt, bố rất vui!”

Cổ Vân Vân kéo cánh tay Cổ Triết Đông, nói: “Bố, con muốn bàn bạc với bố chuyện này!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Nhìn bộ dạng của con như chuẩn bị ép bố phải đồng ý đến nơi ấy! Nói đi, chỉ cần bố làm được nhất định sẽ đồng ý!”

“Bố điều con đến công ty làm việc đi, con muốn dùng sự nỗ lực của mình để chứng minh bản thân, hơn nữa mọi người đều là thanh niên, cũng dễ hiểu nhau hơn!”

Cổ Triết Đông trầm ngâm hồi lâu. Cổ Vân Vân lay lay cánh tay ông: “Bố, ban nãy bố mới nói chỉ cần bố làm được thì nhất định sẽ đồng ý mà! Bố đồng ý đi!”

“Theo lẽ thường thì điều con đến công ty mới là một lựa chọn không tồi, con có thể nhân cơ hội này để rèn luyện bản thân một chút, hơn nữa đám thanh niên bọn họ đều có năng lực nhất định, làm việc với họ sẽ học hỏi được nhiều kinh nghiệm, nhưng mà...”

Cổ Vân Vân biết ý của bố, vội nói: “Bố yên tâm, con với Trương Hoa đều là người lớn, chắc chắn sẽ xử lý tốt những chuyện này!”

Cổ Triết Đông nhìn vợ, thấy bà cũng tỏ vẻ bất lực nói: “Con ranh này cứ bám lấy em suốt cả buổi, em đành phải nói nếu bố đồng ý thì mẹ cũng không phản đối!”

Trong văn phòng, Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh về thái độ của Trần Đình, Ngô Tĩnh cũng hơi bất ngờ, nói: “Em cũng hơi bất ngờ xem ra lý do chỉ có một, dạo này anh có hành vi gì đó khiến chị ấy bất mãn!”

“Cũng đành phải tìm một nhân viên tài vụ mới thôi!”

“Tìm một nhân viên tài vụ thì dễ, nhưng tìm một nhân viên tài vụ vừa có năng lực vừa là người của mình thì không phải là chuyện đơn giản đâu!”

“Vậy phải làm thế nào?”

Ngô Tĩnh nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: “Để em đi gặp chị ấy xem sao, nếu thực sự không ổn thì đành phải nghĩ cách khác

Lúc Ngô Tĩnh ra đến cửa còn ngoảnh đầu lại nói:

“Anh nhanh chóng liên lạc với lí Dương Uy đi, tốt nhất là trong hai ngày tới bảo anh ấy quay đây!”

Ngô Tĩnh đến cửa hàng tìm Trần Đình, Lâm Lam nói: “Chị Đình vẫn chưa đến cửa hàng!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Không sao, tôi ngồi đây đợi chị ấy một lát!”

Lâm Lam đứng dậy rót cho Ngô Tĩnh một cốc nước. Ngô Tĩnh đón lấy, hỏi: “Thường ngày chị Dĩnh nói chuyện với mọi người có hay nhắc đến thầy Trương không?”

“Thường xuyên nhắc đến, chị Dĩnh bình thường nhắc đến nhiều nhất là giám đốc Trương với Tĩnh Tĩnh”.

Ngô Tĩnh lại hỏi: “Hiện giờ ở cửa hàng hoa có nhiều việc cần chị Dĩnh xử lý không?”

“Kể từ sau khi chị Dĩnh bảo Đồng Mộng Mộng tiếp quản cửa hàng thì chị ấy gần như không nhúng tay vào việc ở cửa hàng hoa, chị ấy thường nói muốn có nhiều thời gian rảnh rồi đi thăm Tĩnh Tĩnh!”

Buổi sáng ra khỏi nhà là Trần Dĩnh đến cửa hàng ảnh trước. Trần Dĩnh nói với cô gái ở cửa hàng ảnh: “Rửa cho tôi mấy bức ảnh này theo kích thước như lần trước nhé!”, sau đó Trần Dĩnh đi thẳng ra cửa hàng hoa.

Trần Dĩnh vừa vào đã nhìn thấy Ngô Tĩnh đang ngồi bên trong, biết chắc cô ta đến tìm mình là vì chuyện hôm qua Trương Hoa đã nói. Ngô Tĩnh vội đứng dậy nói: “Chị Dĩnh mấy hôm nay không đến công ty, em bỗng thấy là lạ!”

“Trương Hoa bảo em đến đây phải không?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Em chỉ muốn tìm chị nói chuyện một lát thôi!”

Trần Dĩnh đặt túi xuống, nghỉ một lát rồi nói: “Vậy chúng ta ra quán cà phê gần đây ngồi một lát đi!”

Trương Hoa gọi điện cho Lí Dương Uy nói: “Cậu đã làm thủ tục nhận việc chưa hả? Không định nuốt lời đấy chứ?” Cậu định để tôi quản lý công ty hiện nay thật đấy à?”

“Đương nhiên là thật rồi, cậu tưởng tôi mang chuyện này ra đùa chắc?”

“Thế này chẳng phải ép tôi làm việc khó sao?”

“Có ai sinh ra đã biết đọc biết viết không? Chẳng phải ai cũng phải học từng chữ từng chữ một sao?”

“Tôi thật sự không đủ tự tin, Kỉ Oanh cũng thấy hơi lo lắng đấy!”

“Cậu trở nên lẩm nhừ như đàn bà từ khi nào thế? Dù gì cậu cũng là giám đốc khách sạn, còn tôi trước chỉ là một nhân viên quen trong bộ phận nhân sự thôi đấy!”

Ngô Phong Hải bước vào, ngồi xuống ghế đối diện, lấy thuốc lá ra, ném cho Trương Hoa một điếu rồi tự châm thuốc hút: “Mới gọi cho Lí Dương Uy à?”

Trương Hoa châm thuốc nói: “Ừ, hôm nay cậu ta sẽ làm đơn xin nghỉ việc!”

“Cứ nghỉ thôi đã thấy hào hứng rồi!”

Trương Hoa cười nói: “Có thể kiếm ra tiền hay không không mấy quan trọng, tôi vui là bởi vì được làm việc chung với cả nhóm bạn!”

“Đúng thế, tôi cảm thấy quen biết các anh là một may mắn lớn, hay là chúng ta làm một buổi tụ tập hoành tráng để chúc mừng đi!”

Trương Hoa cười nói: “Tôi thấy cậu muốn mượn cớ này để gọi người nào đó cùng đến thì phải!”

Ngô Phong Hải cười he he. Trương Hoa nói: “Tôi đang đợi tin tức từ Ngô Tĩnh, nếu là tin tốt tối nay chúng ta sẽ đi ăn uống một bữa!”

“Ngô Tĩnh đi làm gì thế?”

“Đi giải quyết một việc mà tôi không thành công, hi vọng cô ấy sẽ thành công!”

Ngô Phong Hải nói: “Anh không thành công thì chắc là độ khó không nhỏ, nhưng Ngô Tĩnh càng lúc càng khiến người ta khâm phục, hiếm có cô gái nào thông minh như

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Ngô Tĩnh ngồi xuống liền nói thẳng: “Chắc chị biết lần này em đến tìm chị là vì việc gì, vì vậy em sẽ không vòng vo nữa!”

Trần Đình nói: “Chị đã nói rất rõ ràng với Trương Hoa là sẽ không tham gia vào môi trường làm việc ấy mà!”

“Em biết chị thích môi trường yên ổn và đơn giản, nhưng vẫn hi vọng chị có thể kiên nhẫn nghe hết phán đoán của em rồi hãy quyết định”.

Trần Đình nhấp một ngụm cà phê, không nói gì.

Ngô Tĩnh nói: “Chị có biết vì sao Cổ Triết Đông yên tâm hợp tác với Trương Hoa không?”

“Tại sao?”

“Chính là vì chị ở bên cạnh Trương Hoa!”

“Bởi vì chị á!”

“Đương nhiên tất cả những điều này đều là suy đoán của em. Sở dĩ trước đây Cổ Triết Đông tìm cách đẩy Trương Hoa ra khỏi tập đoàn Triết Đông chỉ vì một nguyên nhân duy nhất, đó là không muốn con gái mình cứ bám riết lấy Trương Hoa, giờ nhìn thấy có chị bên cạnh Trương Hoa, ông ta cảm thấy tương đối yên tâm, cũng sẽ khiến con gái bỏ cuộc”.

Ngô Tĩnh thấy Trần Đình không nói gì liền tiếp tục: “Giả sử bây giờ chị không tham gia vào công ty mới, đối với họ mà nói chẳng khác gì chị rời khỏi Trương Hoa, sẽ khiến Cổ Triết Đông nghi hai ng

ời có vấn đề, quan trọng hơn sẽ khiến Cổ Vân Vân hiểu lầm giữa hai người đã chẳng còn chút quan hệ nào, từ đó lại tiếp tục hi vọng với Trương Hoa”.

Ngô Tĩnh nói xong liền âm thầm quan sát sắc mặt của Trần Đình, biết câu nói này của mình đã bắt đầu phát huy tác dụng. Quả thực câu nói này đã khiến tâm trạng Trần Đình bắt đầu mâu thuẫn.

Ngô Tĩnh lại nói: “Nếu như bây giờ chị rời khỏi đội ngũ, cũng có thể Cổ Triết Đông sẽ hiểu lầm đội ngũ chúng ta không hề đoàn kết, bởi vì khi kí kết với Cổ Triết Đông, Trương Hoa đã nói với ông ta chị cùng sẽ qua công ty mới hỗ trợ làm việc”.

Trần Đình vẫn cúi đầu suy nghĩ. Ngô Tĩnh lại nói: “Kì thực người phù hợp với Trương Hoa nhất là chị, sau này em sẽ cố hết sức giúp chị và anh Trương Hoa về bên nhau!”

Thấy Ngô Tĩnh về, Trương Hoa vội hỏi: “Trần Đình có đồng ý không?”

“Không đồng ý”.

Trương Hoa thất vọng nói: “Xem ra cô ấy đã quyết tâm rồi!”

Ngô Tĩnh lại nói: “Nhưng cũng không từ chối!”

“Thế là ý gì?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Ý là chị ấy trong lòng đã đồng ý nhưng ngoài miệng vẫn chưa chịu nói ra mà thôi!”

“Em có thể nói rõ ý được không?”

“Em đoán chắc chị ấy đang chờ anh đến năn nỉ chị ấy một lần, em dám khẳng định chị ấy đang giữ thể diện đấy!”

“Anh đi có tác dụng gì không?”

“Chắc chắn là có! Phải dùng tình cảm để thuyết phục, nếu không được thì nói năng ngọt ngào một chút, dù gì hai người cũng từng là vợ chồng mà!”

Trước khi hết giờ, Trương Hoa đang nghĩ tối nay nên nói chuyện với Trần Đình như thế nào thì Cổ Triết Đông gọi điện đến, nói tối nay muốn gặp mặt nói chuyện. Trương Hoa nói: “Có cần đưa cả Ngô Tĩnh đi cùng không?”

“Không cần, chỉ hai chúng ta thôi, tối nay không bàn chuyện công việc, chỉ là nói chuyện phiếm thôi! Đợi lát nữa xe của tôi sẽ đến đón cậu!”

Trương Hoa xuống tầng là nhìn thấy xe của Cổ Triết Đông đang đỗ bên dưới rồi. Trương Hoa đến gần nói: “Để chủ tịch Cổ phải đưa đón, tôi lấy làm ngại qua!”

Cổ Triết Đông nói: “Lên xe đi!”

Trương Hoa lên xe rồi, Cổ Triết Đông nói với lái xe: “Đến nhà ông Trương nhé!”

Trương Hoa ngạc nhiên hỏi: “Không đến quán cà phê à?”

Cổ Triết Đông nói: “Hôm nay tôi sẽ dẫn cậu đến một nơi khác!”

“Nơi nào thế!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Đợi lát nữa cậu sẽ biết!”

Trương Hoa không ngờ Cổ Triết Đông lại đưa mình đến một nhà hàng nhỏ, địa điểm khá hẻo lánh, gần ngoại ô. Cổ Triết Đông nói với lái xe: “Cậu tự tìm một chỗ ăn cơm, một tiếng sau đến đón tôi!”, sau đó nói với Trương Hoa: “Chúng ta vào trong thôi!”

Hai người vào bên trong, một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đi ra, niềm nở chào đón: “Triết Đông đến đây à, mấy năm rồi không gặp ngài đây!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Tôi thấy nhớ món ăn của nhà hàng này nên hôm nay dẫn theo anh bạn trẻ này đến để giải tỏa cơn thèm!”

Người đàn ông nói: “Vừa hay căn phòng kia không có người, hai người vào đó đi!”

Người đàn ông vào phòng và nói: “Chẳng mấy khi ngài đến đây, hôm nay ngài thích ăn gì cứ gọi, tôi mời!”.

“Không cần thế đâu, đợi lát nữa anh vào đây uống với chúng tôi vài chén là được rồi!”

Người đàn ông ra ngoài rồi, Trương Hoa liền hỏi: “Hai người rất thân nhau sao?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Hơn hai mươi năm rồi, có thể không thân được ư?”

“Chẳng trách ông ấy gọi thẳng tên của ngài!”

“Hồi đó tôi thuê nhà ở gần đây, ngày nào cũng qua đây ăn cơm, mới chớp mắt mà cậu Trương của ngày nào đã trở thành ông già rồi!”

“Chủ tịch Cổ cũng là người trọng tình nhi!”

Cổ Triết Đông nói: “Mặc dù cậu không thể trở thành con rể tôi nhưng tôi luôn dành tình cảm đặc biệt cho cậu!”

“Tôi là do một tay chủ tịch đào tạo nên mà!”

Cổ Triết Đông cười nói: “Giờ tôi chỉ hi vọng chúng ta có thể hợp tác lâu dài, ổn định một chút!”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để phát triển công ty mới!”

“Vân Vân muốn qua công ty mới làm việc, tôi chuẩn bị để nó đảm đương chức vụ tổng giám đốc, như vậy sẽ càng có lợi cho sự tự chủ và tự do trong công việc của cậu, dù gì nó cũng chỉ là tổng giám đốc trên danh nghĩa, vẫn cần phải học hỏi nhiều!”

“Vân Vân muốn qua làm ư?”

“Tự nó đề ra ý kiến này đây! Nói rằng có thể xử lý được chuyện tình cảm giữa cả hai, xem ra nó đã bắt đầu trưởng thành rồi!”

Cổ Triết Đông thấy Trương Hoa trầm ngâm không nói gì liền lên tiếng: “Vân Vân từ nhỏ đến lớn đã thiếu thốn tình cảm, tôi với mẹ nó thường xuyên bận rộn! Đương nhiên nếu cậu không đồng ý để Vân Vân sang công ty mới, tôi sẽ sắp xếp cho nó đi chỗ khác! Nếu cậu đồng ý, tôi tin cậu nhất định sẽ xử lý tốt chuyện tình cảm của cả hai, cũng hi vọng cậu có thể chăm sóc nó như em gái!”

Cổ Triết Đông vốn định đưa Trương Hoa về nhà nhưng Trương Hoa nói tối còn có chuyện, đến trung tâm thành phố liền xuống xe. Trên đường đến nhà Trần Đình, Trương Hoa cứ trầm ngâm suy nghĩ về cuộc Cổ Triết Đông là loại người như thế nào, đằng sau vẻ bề ngoài ấy chứa đựng những cái gì? Có phải cũng là một tính cách hai mặt, đầy phức tạp và mâu thuẫn không?

Trần Đình mở cửa thấy Trương Hoa liền nói: “Sao muộn thế này rồi anh mới qua đây?”

Trương Hoa cười: “Em đang đợi anh à?”

“Đâu có!” - Trần Đình nói xong liền xoay người đi vào bên trong.

Trương Hoa cùng vào theo, cười nói: “Xem ra tâm trạng của em tốt hơn tối qua một chút rồi!”

Trần Đình không nói gì mà ngồi xuống giường. Trương Hoa nhìn cô, lại cười bảo: “Đột nhiên anh phát hiện bộ dạng nghiêm túc của em rất thú vị!”

“Anh lém lỉnh quá đấy!”

“Thật không?”

“Anh lại uống rượu à? Tối đi uống với ai thế?”

Trương Hoa ngồi xuống giường nói: “Đi với Cổ Triết Đông, hơn nữa lại đến một nơi mà em không ngờ đâu, anh cũng không ngờ ông ta cũng uống rượu!”

“Xem ra quan hệ giữa hai người đã khá thân thiết rồi!”

“Em ghen đấy à? Ông ấy là đàn ông, hơn nữa lại là một ông già, không phải là đàn bà!”

“Càng ngày càng dẻo mồm! Chẳng hiểu anh học của ai nữa!”

Trương Hoa nghiêm mặt nói: “Nhưng có chuyện này khiến anh rất bất ngờ. Ông ta định để Cổ Vân Vân đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của công ty mới, khiến anh nghĩ mãi không ra!”

Trần Đình lập tức nhìn Trương Hoa, nói: “Cổ Vân Vân đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc ư?”

“Đúng thế, Cổ Vân Vân không có kinh nghiệm về mặt này, nếu đến làm cũng chỉ là cái mác thôi, cho dù là muốn giám sát công ty cũng đâu cần cử con gái đến, vì vậy anh cứ nghĩ mãi không ra nguyên nhân!”

Câu nói này của Trương Hoa bắt đầu khiến Trần Đình cảm thấy căng thẳng. Cô sợ nhất là sau khi hợp tác với tập đoàn Triết Đông, Trương Hoa và Cổ Vân Vân lại dây dưa qua lại với nhau. Vốn nghĩ tìm một địa điểm làm văn phòng riêng thì cơ hội tiếp xúc của hai người sẽ ít đi, nào ngờ bây giờ Cổ Vân Vân lại trở thành tổng giám đốc, điều đó có nghĩa Trương Hoa sẽ phải ngày ngày đối mặt với cô ta.

Trần Đình không nén được nói: “Anh đồng ý cho cô ta sang ư?”

“Chuyện này chúng ta không tiện can thiệp, trong thỏa thuận hợp tác không có chú thích chuyện họ cử ai sang làm tổng giám đốc và giám đốc tài vụ, chúng ta không có quyền phủ quyết chuyện này!”

Trần Đình nói: “Anh không sợ lại dây dưa với cô ta à?”

“Cổ Triết Đông nói cô ta đã hứa chỉ đơn thuần là làm việc, có thể xử lý được chuyện tình cảm giữa cô ta và anh!”

Trần Đình lại cúi đầu không nói, Trương Hoa ngồi sát lại gần Trần Đình, nói: “Vì vậy anh mới hi vọng em có thể qua công ty mới, như thế cô ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc!”

Trần Đình bực bội nói: “Không đi, em không muốn làm cái bình phong, có thể không có em còn có thể khiến tình cảm của cả hai trở nên thâm thiết hơn!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình một lát rồi đột ngột dựa sát vào người cô, đưa tay ra ôm lấy cô vào lòng.

Trần Đình vùng vẫy nói: “Anh làm gì vậy?”

“Anh cảm thấy bộ dạng giần dữ của em rất đáng yêu, đột nhiên muốn ôm em thôi!”

Trần Đình vùng vẫy một lát rồi thôi, từ từ ngả đầu vào vai Trương Hoa.

Hồi lâu cả hai cũng không nói gì. Trương Hoa đột nhiên thấy vai mình ướt ngoảnh đầu sang thấy Trần Đình đang khóc liền hỏi: “Em sao thế?”

Trần Đình khẽ nói: “Nhiều lúc em cảm thấy bản thân mình thật ngốc, biết rõ là làm chuyện ngốc nghếch nhưng vẫn cứ làm!” Một lát sau, Trần Đình đứng dậy lấy từ trong tủ ra mấy bức ảnh phóng to đưa cho Trương Hoa. Trương Hoa xem kĩ những bức ảnh, nói: “Sau này tối nào anh cũng được ngắm Tỉnh Tỉnh trước khi đi ngủ rồi!”

Ngô Tỉnh chẳng mấy ngạc nhiên trước chuyện Cổ Vân Vân sẽ là tổng giám đốc công ty mới, ngược lại còn nói với Trương Hoa: “Như thế cũng tốt, ít nhất không cần lo họ sẽ cử một người quá giỏi sẽ can thiệp nhiều vào công việc của chúng ta!”

Ngoài giám đốc tài vụ vẫn chưa có ra, các nhân viên chủ yếu của công ty mới đều đã được xác lập. Lí Dương Uy việc ở chỗ cũ. Trương Hoa hẹn riêng Nghiêm Lộ ra ngoài nói chuyện: “Sau khi bọn tôi sang công ty mới, bên này chủ yếu nhờ cả vào cậu, Lí Dương Uy làm tổng giám đốc chỉ là cái danh thôi, xét về thực lực thì chỉ có cậu là đáng tin cậy nhất!”

Nghiêm Lộ cảm thấy mình được coi trọng, nói nhất định sẽ cố gắng làm tốt công việc bên này. Trước khi sang công ty mới, Trương Hoa đã sắp xếp một buổi ăn uống, Lí Dương Uy và Kỉ Oanh cũng có mặt.

Trước khi ăn cơm; Trương Hoa nói vài câu đơn giản, sau đó nói với những nhân viên mới: “Cho dù là ở lại công ty cũ hay là đến công ty mới, tất cả đều phải nhớ kĩ chúng ta là một thể thống nhất, sau này công ty sẽ căn cứ vào tình hình thực tế để điều động nhân viên bất cứ lúc nào!”

Buổi tụ tập rất náo nhiệt, Trương Hoa nhân lúc mọi người vui vẻ liền kéo Lí Dương Uy sang một bên, nói: “Đối với Nghiêm Lộ, về mặt tình cảm cậu vừa nên làm thân nhưng cũng không được thân thiết quá!”

Lí Dương Uy nói: “Mọi người đi hết cả, để tôi lại đơn độc một mình thật sao?”

Trương Hoa nói: “Thế nào là mọi người đi cả? Chẳng qua địa điểm làm việc khác nhau thôi, công ty mới cách đây không xa, những việc tài vụ quan trọng cậu cứ tìm Trần Đình, chuyện vặt có thể nhờ Ngô Tỉnh xử lý, những chuyện khác cậu có thể liên hệ với tôi và Phong Hải bất cứ lúc nào!”

Kỉ Oanh lại gần, cười nói: “Trương Hoa, tôi không biết nên cảm ơn hay trách móc cậu nữa!”

Trương Hoa cũng cười nói: “Chúng ta đều là bạn bè cũ, mấy lời cảm ơn thì khỏi cần nói!”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Trần Đình không biết là vì bị mọi người ép uống hay bản thân cô muốn uống, nói chung là tối nay Trần Đình uống không ít. Sau khi giải tán, Trương Hoa đành phải đưa Trần Đình về.

Trương Hoa đưa Trần Đình về đến nhà, Trần Đình nằm lăn ra giường. Trương Hoa nói: “Em tắm đi đã chứ!”

Trần Đình cười, lè nhè nói: “Trương Hoa, có phải anh cảm thấy em rất ngốc

“Sau này không uống được thì đừng uống, chỉ toàn nói lằng nhằng!”

“Thật đấy, so với Cổ Vân Vân, em không thông minh bằng, cũng không xinh đẹp bằng, so với Ngô Tĩnh thì em càng kém thông minh hơn!”

“Không muốn đi tắm thì ngủ đi vậy!” - Nói rồi liền cởi áo khoác ngoài giúp Trần Dĩnh. Trần Dĩnh không đoái hoài những gì Trương Hoa nói mà tiếp tục: “Còn nữa, rõ ràng biết giữa hai ta không thể có kết quả, anh cũng sẽ không yêu em, nhưng em vẫn đồng ý qua công ty mới với anh, anh nói xem có phải em ngốc lắm không!”

Trương Hoa giúp Trần Dĩnh cởi áo khoác ngoài rồi nói: “Em uống nhiều quá rồi, xem ra sau này không thể để cho em uống được!”

Trần Dĩnh vừa loay hoay ngồi dậy vừa lè nhè nói: “Em không uống nhiều, thật đấy, em rất tỉnh táo!”, nói rồi lại ngã lăn ra giường.

Trương Hoa ngồi xuống cái ghế bên cạnh, im lặng nhìn Trần Dĩnh ngủ, tâm trạng cũng rất phức tạp. Anh nghĩ ngợi rất lâu, phát hiện ra bản thân mình vẫn khó mà nhìn rõ nội tâm của chính mình, không biết tại sao bấy lâu nay cứ giữ Trần Dĩnh ở bên cạnh, cũng muốn để cô qua lại với người nhà mình, càng muốn để mẹ mình chăm sóc con gái...

Kì thực trong lòng anh không muốn Trần Dĩnh qua công ty mới, bản thân anh muốn Trần Dĩnh sống cuộc sống đơn giản, có nhiều thời gian dành cho con gái, thậm chí c

ho người nhà mình. Tối nay, nghe những lời của Trần Dĩnh sau khi say rượu, anh mới phát hiện ra bấy lâu nay mình đã vô tâm không nghĩ đến cảm nhận của cô, vốn cứ tưởng cô vui vẻ đến công ty giúp đỡ mình nhưng thực lòng trong thâm tâm cô không hề vui vẻ.

Buổi sáng, Trần Dĩnh thức giấc, thấy đầu óc nặng trĩu mới nhớ ra hôm qua mình đã uống quá nhiều. Cũng không hiểu tại sao đột nhiên cô lại muốn uống như thế, là bởi vì nhìn thấy Lí Dương Uy và Kỉ Oanh hạnh phúc bên nhau ư? Hay là bởi vì nhìn thấy sự quan tâm tình cảm của Ngô Phong Hải dành cho Lưu Huệ Anh? Hoặc cũng có thể là vì Trương Hoa rất ít chú ý đến cô, phần nhiều thời gian đều dành để bàn bạc chuyện công việc với cô? Hay là bởi vì Trương Hoa sắp phải làm việc chung với Cổ Vân Vân?

Trần Dĩnh nhìn xuống người, ngoài chiếc áo khoác đã được cởi ra thì quần và tất vẫn y nguyên như tối qua. Trần Dĩnh khó nhọc ngồi dậy, toàn thân đau ê ẩm, mệt mỏi lê bước ra phòng khách, chợt nhìn thấy Trương Hoa đang nằm ngủ trên ghế sofa, không khí nồng nặc mùi thuốc lá.

Chẳng lẽ anh ấy ở đây cả đêm không về nhà ư? Chẳng lẽ anh ấy không yên tâm về mình? Chẳng lẽ thực ra anh ấy vẫn rất quan tâm đến mình ư? Trần Dĩnh đột nhiên lại cảm thấy vô cùng cảm động, liền vào trong phòng lấy cái chăn trên giường ra đắp lên người anh.

Vừa đắp chăn lên người Trương Hoa thì anh tỉnh giấc. Trương Hoa ngồi dậy hỏi: “Em dậy rồi à?”

Trần Dĩnh nói: “Sao anh không lên giường mà ngủ? Đâu phải giường không đủ rộng?”

Trương Hoa đứng dậy, vươn vai một cái rồi nói: “Có phải uống rượu rất thú vị không?”

Trần Dĩnh bối rối đành chuyển chủ đề: “Người gì mà, không biết cởi quần với cả tất cho người ta nữa!”

Trương Hoa nói: “Cứ cẩn thận một chút vẫn hơn! Em uống nhiều như thế, ngộ nhỡ em hô hoán lên, càn sát đến anh biết giải thích thế nào?”

“Anh chỉ biết dẻo mỏ thôi!” - Nói rồi liền mang chăn vào trong phòng ngủ, nói: “Anh lên giường nằm một lát hay là thôi không ngủ nữa?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên qua công ty mới làm việc, làm gì có thời gian mà ngủ tiếp?”

“Xin lỗi, ngay ngày đầu tiên đã khiến tinh thần cả hai cùng mệt mỏi, em đi tắm trước đây, còn anh thì sao? Có cần về nhà thay quần áo không?”

“Thôi bỏ đi, có phải đi xem mắt đâu!”

Lúc Trương Hoa và Trần Đình vào công ty mới, Ngô Phong Hải và Ngô Tĩnh đã đến rồi. Ngô Tĩnh nói: “Cổ Vân Vân đang ở trong văn phòng, hai người vào chào hỏi đi, dù gì cô ấy bây giờ cũng là tổng giám đốc!” Trương Hoa của Cổ Vân Vân đã cười nói: “Thật hiếm có, lần đầu tiên thấy cậu đi làm sớm thế này!”

Cổ Vân Vân đứng dậy, cũng cười nói: “Ngày đầu tiên đi làm đã đi muộn rồi, đây chẳng giống như tác phong của Trương Hoa!”

Trần Đình nói: “Vân Vân, thật ngại quá, tối qua chúng tôi ngủ không ngon giấc, sáng nay dậy hơi muộn!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, biết cô cố ý nói vậy, Cổ Vân Vân chắc chắn sẽ hiểu nhầm câu nói này. Cổ Vân Vân chẳng có phản ứng gì lớn lắm, chỉ nhìn Trần Đình nói: “Lâu lắm không gặp cô, kì thực tôi cứ muốn gặp để nói một tiếng xin lỗi!”

Trần Đình cười nói: “Chuyện qua rồi đừng nhắc lại nữa, thật không ngờ chúng ta lại cùng làm việc với nhau!”

Cổ Vân Vân nói: “Bởi vì giám đốc tài vụ vẫn chưa chọn được, tạm thời đành phải làm phiên cô rồi!”

Trần Đình nói: “Không sao, hiện giờ Tĩnh Tĩnh đã có bà nội chăm sóc, tôi và Trương Hoa đều rảnh rỗi, công việc có bận rộn một chút chắc cũng không sao!”

Trương Hoa lại nhìn Trần Đình, Trần Đình cũng nhìn anh, nói: “Vậy em về phòng tài vụ trước, anh và Vân Vân nói chuyện đi!”, ra đến cửa Trần Đình lại ngoảnh đầu lại nói với Trương Hoa: “À phải rồi, mẹ dặn nếu cuối tuần chúng ta có thời gian thì về thăm Tĩnh Tĩnh đấy!”

Cổ Vân Vân nhìn theo Trần Đình, nói với Trương Hoa: “Tôi thật ngưỡng mộ hai người, đã sống chung với nhau rồi đấy à?”

Trương Hoa vốn định phủ nhận, nhưng nhìn Cổ Vân Vân rồi lại thôi.

Cổ Vân Vân cười nói: “Thoì không bàn những chuyện này nữa, sau này ở công ty chúng ta chỉ bàn chuyện công việc, hi vọng mọi người có thể giúp đỡ tôi nhiều hơn, dù gì tôi đến đây cũng chỉ là để học hỏi thôi!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, cảm thấy cô bây giờ thay đổi khác hẳn

Biểu hiện của Cổ Vân Vân khiến cho Trương Hoa hơi bất ngờ, đầu tiên là việc đi làm, buổi sáng không bao giờ đi làm muộn. Bởi vì đang trong giai đoạn trù bị nên công ty họp hành khá nhiều, công việc lật vật cũng nhiều, Cổ Vân Vân cũng thường xuyên làm đến muộn mới về.

Thái độ của Cổ Vân Vân cũng có thay đổi rất lớn, luôn nói rằng mình đến để học hỏi, nên luôn tham gia tất cả các cuộc họp, nghiêm túc hơn trong công việc.

Mỗi khi làm việc riêng với Trương Hoa, cô không bao giờ đề cập đến vấn đề riêng tư. Lúc này Trương Hoa mới biết Cổ Vân Vân đến không phải chỉ để mang danh hảo mà đích thực là đến để làm việc nghiêm túc. Ngoài ra, Trương Hoa phát hiện chỉ cần Cổ Vân Vân chịu khó làm việc thì khả năng cũng không tồi.

Trần Đình vốn dĩ cứ lo lắng thái độ của Cổ Vân Vân, nhưng dạo này lại thấy Cổ Vân Vân không hề có ý định tiếp cận với Trương Hoa, hơn nữa lại rất nhiệt huyết trong công việc.

Dần dần Trần Đình cũng cảm thấy yên tâm hơn, nhưng cũng cảm thấy mờ mịt hơn. Tại sao Cổ Vân Vân đột nhiên lại thay đổi nhanh như thế? Cô ta đã thực sự từ bỏ Trương Hoa hay là đang cố ý “lạt mềm buộc chặt”? Là cô ta đột nhiên cảm thấy sự nghiệp là quan trọng nhất hay là còn có mục đích gì khác?

Nhưng Trần Đình vẫn phải thừa nhận rằng, Cổ Vân Vân đúng là cũng có khả năng nhất định, thậm chí còn cảm thấy kiểu con gái như Cổ Vân Vân nếu dốc sức vào công việc chắc chắn cũng sẽ là một quản lý ưu tú.

Khả năng này của Cổ Vân Vân không giống như Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh là mẫu người cực kì thông minh, có thể nói sự thông minh của cô ấy khiến cho người khác cảm thấy kính nể và sợ hãi. Còn Cổ Vân Vân, bản thân luôn có một tố chất bẩm sinh và cảm giác hơn người, khiến cho người khác vô thức coi cô là một lãnh đạo.

Nhiều lúc Trần Đình thậm chí còn nghĩ, cũng may mình và Trương Hoa đã có con gái, nếu không, trong hai cô gái này, cho dù là người nào cũng đều giỏi hơn mình, đều là đối tượng để cô phải ngưỡng mộ.

Bởi vì công ty toàn là thanh niên nên Ngô Tĩnh có thói quen gọi ai cũng gọi thẳng tên, ngay cả Trương Hoa cũng như thế. Nhưng có hà ngoại lệ, gọi Trần Đình là “chị Đình” và gọi Cổ Vân Vân là “Tổng giám đốc Cổ”.

Cổ Vân Vân đã nói với Ngô Tĩnh mấy lần, bảo cô cứ gọi thẳng tên là Vân Vân, không thì gọi là chị Vân Vân, nhưng Ngô Tĩnh vẫn kiên quyết gọi như thế. Mặc dù chỉ là cách xưng hô nhưng vẫn khiến cho Cổ Vân Vân cảm thấy giữa hai người có khoảng cách.

Cổ Vân Vân từng nghe nói Ngô Tĩnh IQ rất cao, sau một thời gian cùng làm việc, cô càng cảm nhận được rõ ràng về điều đó. Cổ Vân Vân phát hiện, cùng làm việc với Ngô Tĩnh thường cảm thấy rất áp lực, cái cảm giác áp lực này khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

Cho dù cái chức “tổng giám đốc” chỉ là cái mác nhưng dù gì bản thân cô cũng được coi là “sếp” ở công ty, kể đến là Trương Hoa, nhưng trên thực tế, trong lòng các nhân viên luôn coi Ngô Tĩnh là nhân vật đứng thứ hai trong công ty, thậm chí trong mắt họ, Ngô Tĩnh còn quan trọng hơn cả mình và Trương Hoa.

Một mặt là vì Trương Hoa không muốn tham gia quá nhiều công việc lật vật của công ty, nói chỉ phụ trách mảng đào tạo và khai thác thị trường; mặt khác là vì Ngô Tĩnh luôn chủ động tham gia và hỗ trợ mọi vấn đề của các phòng ban.

Cổ Vân Vân có ý muốn tham gia vào nhiều việc của công ty hơn, nhưng đáng tiếc phần lớn nhân viên đều là nhân viên cũ của công ty Trương Hoa sang làm việc, bản thân họ lại luôn nghe theo lệnh của Ngô Tĩnh.

Cổ Vân Vân đã khéo nhắc đến chuyện này với Trương Hoa. Trương Hoa chỉ cười: “Để Ngô Tĩnh có thể phát huy tối đa khả năng của mình không phải là sai lầm đâu, sẽ rất có lợi cho sự phát triển của công ty! Hay là đưa cô ấy lên đảm nhiệm vị trí trợ lý của cậu đi, hỗ trợ cậu tất cả các công việc ở công ty!”

Cổ Vân Vân tạm thời chưa đồng ý với đề nghị này, nói đợi khi nào tất cả các vị trí trong công ty đều có mặt đầy đủ sẽ quyết định sau. Trương Hoa biết Cổ Vân Vân muốn nói đến vị trí giám đốc tài vụ.

Cuối cùng thì giám đốc tài vụ Vu Hâm cuối cùng cũng đến nhận chức. Người đàn ông ngoài bốn mươi này là giám đốc tài vụ của một công ty con thuộc tập đoàn Triết Đông, dạo trước còn bàn giao công việc với người kế nhiệm nên bây giờ mới đến làm việc.

Ngày đầu tiên đi làm, Vu Hâm đã nói chuyện với Trần Đình ở trong văn phòng rất lâu. Ngô Tĩnh nói với Trương Hoa: “Xem ra Cổ Triết Đông rất yên tâm với người này, anh ta chắc theo Cổ Triết Đông đã lâu lắm rồi!”

“Là ai cũng được, nói chung cứ theo nguyên tắc mà làm thôi!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa, sau đó nói: “Đừng xem thường giám đốc tài vụ, giám đốc tài vụ chính là người biết rất nhiều vấn đề về tài chính của công ty mà người ngoài không biết được đấy!”

Trương Hoa cười nói: “Mặc dù cứ hi vọng giám đốc tài vụ là một phụ nữ, nhưng là một người đàn ông đứng tuổi thì cũng được!”

“Anh sợ là một người đàn ông trẻ tuổi, lo lắng vì Trần Đình phải không?”

Trương Hoa cười cười không nói gì.

Trong cuộc họp, Cổ Vân Vân đột ngột tuyên bố đưa Ngô Tĩnh lên làm trợ lý tổng giám đốc, hỗ trợ mình về mọi chuyện lớn nhỏ của công ty, trong thời gian Cổ Vân Vân đi công tác, sẽ có quyền hạn như tổng giám đốc.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Trương Hoa vào văn phòng Cổ Vân Vân, nói: “Sao đột nhiên lại tin tưởng Ngô Tĩnh

“Người cậu đưa đến tất nhiên phải yên tâm rồi! Hơn nữa trong thời gian chúng ta đi công tác, buộc phải có người ở lại công ty xử lý công việc!”

“Trong thời gian chúng ta đi công tác ư? Thế là thế nào?”

“Nghịệp vụ của công ty là các khu vực bên ngoài thành phố, theo ý của bố tôi, bên cạnh việc ổn định công việc trong tỉnh còn phải tranh thủ mở rộng thị trường bên ngoài tỉnh”.

“Ý của cậu là cậu cũng đi công tác dài ngày ư?”

“Đương nhiên, tôi đã nói rồi, lần này chủ yếu là học hỏi, không đi thì học hỏi làm sao?”

“Cậu là tổng giám đốc, vị trí của cậu không phải là ngoài thị trường, mà là quản lý!”

“Vì vậy tôi mới bổ nhiệm Ngô Tĩnh làm trợ lí, để cô ấy quản lý!”

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Buổi chiều, Trương Hoa bảo Trần Đình về sớm đi với mình. Trần Đình hỏi có chuyện gì, Trương Hoa nói ngày mai anh phải đi công tác, tối nay về nhà thăm Tỉnh Tỉnh. Lúc ngồi trên xe, Trần Đình nói: “Vẫn là cái xe của anh ngày xưa à?”

Trương Hoa nói: “Vốn định mua xe mới, nhưng anh vẫn thích chiếc xe trước đây hơn nên đã điều từ tập đoàn qua đây!”

Đi được một lát, Trương Hoa nói: “Chúng ta qua gặp Dương Uy trước đã!”

Trần Đình vào phòng tài vụ nói chuyện với tài vụ Tống Anh Linh, Trương Hoa vào văn phòng nói chuyện với Lý Dương Uy: “Cũng được đấy, xem ra rất giống lãnh đạo rồi!”

Lý Dương Uy nhìn thấy Trương Hoa vào liền đứng dậy cười nói: “Thằng ranh này, lâu lắm rồi mới đến thăm tôi!”

Trương Hoa ngồi xuống nói: “Tôi đã nói rồi, cái chức giám đốc này rất dễ làm, chỉ có làm anh nhân viên quen mới khó thôi, chứ làm lãnh đạo thì ai chẳng lâu!”

“Tôi cũng chỉ có cái danh thôi, chứ hiện nay mọi việc đều do Ngô Tĩnh quản lý!”

Trương Hoa lấy thuốc ra, hai người cùng châm thuốc hút, Trương Hoa nói: “Đạo này công việc thế nào?”

“Cũng bình thường, nhưng duy trì bình thường thì không thành vấn đề. Ngô Tĩnh nói bây giờ nhân viên ít, thành tích có giảm sút cũng là bình thường, ngoài ra còn dặn không cần phải theo đuổi việc tăng thành tích”.

“Cô ấy nói đúng đấy, nếu thành tích tăng lên có lẽ Cổ Triết Đông sẽ không yên tâm”

Trương Hoa nói chuyện với Lý Dương Uy một lúc liền đi gặp Nghiêm Lộ. Trong lúc nói chuyện với Nghiêm Lộ, Trương Hoa cảm thấy Nghiêm Lộ không phục Lý Dương Uy. Trương Hoa thầm nghĩ, có thể là do Lý Dương Uy không biết gì về ngành này, bản thân Nghiêm Lộ tự nhận thấy mình giỏi hơn Lý Dươn

g Uy.

Ra khỏi công ty, Trương Hoa cảm thấy Ngô Tĩnh đề phòng Nghiêm Lộ là chính xác. Con người này luôn không ý thức được vị trí của bản thân. Sở dĩ cậu ta tôn trọng anh có thể là bởi vì anh và cậu ta cùng xuất thân từ ngành đào tạo, hơn nữa anh lại giỏi hơn cậu ta.

Trên đường đi, Trần Đình muốn mua một ít đồ cho bố mẹ, nói bố mẹ chăm sóc Tỉnh Tỉnh rất vất vả. Trương Hoa nói: “Mua đồ làm gì, cứ đưa tiền là được rồi!”

Nhưng Trần Đình kiên quyết đòi mua đồ, nói: “Đưa tiền và mua đồ có thể giống nhau sao?”

Mẹ Trương Hoa vừa gỡ đồ hai người mua về ra vừa nói: “Lại tiêu tiền bừa bãi rồi, bố mẹ đâu dùng đến những thứ này!”, nhưng có thể thấy mẹ Trương Hoa có vẻ rất vui lòng.

Con gái ngồi trong lòng Trương Hoa cười toe toét. Trương Hoa nói: “Tĩnh Tĩnh, thơm bố một cái nào!”, Tĩnh Tĩnh liền sà đến thơm Trương Hoa thật, Trương Hoa lại ôm con hướng về phía Trần Đình, nói: “Thơm mẹ cái nào!”

Tĩnh Tĩnh thơm Trần Đình xong, Trần Đình liền thơm lên má con: “Tĩnh Tĩnh ngoan quá!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Giờ vẫn còn sớm, các con đưa Tĩnh Tĩnh ra chợ mua thức ăn đi, mẹ thu dọn chỗ đồ đạc này một chút!”

Trương Hoa nói: “Ở nhà không có thức ăn ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Con cứng của anh chị hằng ngày ăn uống đâu có ít, còn không biết mua ít đồ ăn để ở nhà sao?”

Trần Đình cười nói: “VẬY để chúng con đi mua ạ!”, sau đó kéo tay Trương Hoa đứng dậy: “Chúng ta đi thôi! Lâu lắm rồi không đi chợ!”, vừa vào đến chợ, Trần Đình đột nhiên níu tay Trương Hoa, Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn cô, Trần Đình nói: “Mau vào trong đi!”

Rất nhiều người bán hàng biết con gái của Trương Hoa, nhìn thấy Trương Hoa bế con liền nói: “Tĩnh Tĩnh, bà nội đâu rồi?”, có người còn đưa tay lên vuốt má Tĩnh Tĩnh, con bé cười toe toét.

Hai người mua đồ ăn xong đi ra, Trương Hoa nói: “Xem ra ở đây Tĩnh Tĩnh còn nổi tiếng hơn cả hai chúng ta đấy!”

“Đương nhiên rồi, mẹ thường xuyên cho nó đi chợ, con gái mình lại dễ thương thế, ai muốn không thích cũng khó!”

“Không ngờ em cũng tự cao tự đại thế!”

“Chẳng phải học từ anh hay sao?”

Trương Hoa đặt con xuống đất, nắm bàn tay nhỏ xíu của con nói: “Tĩnh Tĩnh đi bộ với bố nào!”, sau đó đưa tay ra trước mặt Trần Đình, nói: “Đưa đồ ăn đây anh xách cho!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa muốn về thành phố, mẹ Trương Hoa nói: “Khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, sao không ở lại một hôm?”

“Không được, ngày mai con phải đi công tác rồi!”

“Sao lại phải đi công tác rồi?”

Trần Đình liền nói: “Công ty mới mở rộng thị trường rồi mẹ ạ!”

Mẹ Trương Hoa lầm bầm: “Chẳng trách lại mua xe rồi! Thế cái Đình tối nay có về luôn không?”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Con cũng về luôn, hai ngày nữa c lại về đây!”

Về đến thành phố, Trương Hoa nói: “Anh đưa em về trước nhé!”

Trần Đình nói: “Qua nhà anh ngồi một lúc đi!”

“Thế cũng được, anh đang có chuyện này muốn nhờ em giúp!”

Vào đến phòng khách, Trần Đình nhìn thấy mấy chậu hoa Trương Hoa mới mua về mấy hôm nay, liền hỏi: “Chuyện anh nhờ em giúp là chuyện này sao?”

Trương Hoa đưa chìa khóa cho Trần Đình, nói: “Đúng thế, anh thường xuyên đi công tác, em có thời gian thì qua đây giúp anh tưới nước ấy cái cây này!”

“Chẳng phải trước đây anh không bao giờ trông mấy thứ này sao?”

“Tại căn phòng trống quá, toàn là mấy đồ vật tĩnh, trông mấy chậu hoa trông có sức sống hơn hẳn!”

“Anh về mà cây nó chết thì đừng trách em đấy! Em cũng đâu biết trông mấy cái cây này đâu!”

“Không sao, chết thì mua cây khác!”

Hai người vào trong nhà, Trần Đình nhìn thấy mấy bức ảnh con gái treo trên tường liền nói: “Treo ở chỗ anh vẫn đẹp hơn!”

“Chẳng phải cũng như nhau sao?”

“Chỗ em ở là nhà trọ, đây là nhà, đương nhiên phải khác chứ!”

Trương Hoa không nói gì, Trần Đình lại nói: “Ngày mai anh đi công tác, em giúp anh chuẩn bị đồ đạc nhé!”

Trương Hoa ngồi xuống giường nói: “Không cần đâu, cũng đâu có gì mà chuẩn bị!”

Trần Đình vẫn đặt cái túi lên giường, mở tủ ra chọn quần áo. Trương Hoa không nói gì, ngồi trên giường nhìn Trần Đình sửa soạn, sau đó đứng dậy nói: “Anh đi đun ít nước!”

Trần Đình sửa soạn quần áo xong liền vào nhà vệ sinh thu dọn đồ dùng hàng ngày cho Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Trong khách sạn có cả mà!”

Trần Đình nói: “Đồ trong khách sạn không vệ sinh!”

Trương Hoa rót ổi người một cốc nước, Trần Đình cũng sửa soạn xong, hai người ngồi trong phòng hồi lâu không nói gì.

Trần Đình khẽ nói: “Đi công tác với cô ấy anh phải chú ý một chút!”

Trương Hoa hiểu ý Trần Đình, nhưng cố ý hỏi: “Chú ý gì?”

Trần Đình đỏ mặt, nói: “Anh nói phải chú ý gì? Nếu như anh đã không muốn dây dưa gì với cô ấy thì hai người đừng quá thân thiết!”

“Em nói cái gì vậy? Có Phong Hải đi cùng, anh với Phong Hải ngủ chung một phòng chứ không phải ngủ với cô ấy!”

“Ai bảo hai người ngủ một phòng đâu, em nói trong hành vi hàng ngày nên chú ý một chút!”

Trương Hoa không đếm xỉa đến vấn đề này mà hỏi Trần Đình: “Em cảm thấy đi làm ở một chỗ nào đó có mấy kiểu kết quả?”

“Em chưa từng suy nghĩ kỹ càng về vấn đề này!”

“Để anh tổng kết lại một chút. Thường thì có bốn kiểu kết quả. Thứ nhất là bản thân trở thành ông chủ, thứ hai là trở thành nhân viên quản lý, thứ ba là trở thành nhân tài kỹ thuật chuyên nghiệp, thứ tư là rời khỏi đơn vị đang làm”.

Trương Hoa lại nói: “Nói cách khác khi đi làm ở một nơi nào đó, trừ mấy dạng lựa chọn này ra, tìm được lựa chọn chuẩn xác sẽ có cách nhìn nhận đúng đắn với công việc hiện tại!”

Trần Đình nói: “Vậy mục tiêu của anh là gì?”

“Là cả bốn dạng, mà cũng không phải cả bốn dạng!”

“Em không hiểu?”

“Nếu nói trở thành ông chủ, anh cũng có thể coi là ông chủ, nhưng cá nhân anh lại cảm thấy không phải, anh vẫn đang đi làm thuê cho người khác. Trở quản lý, anh cũng thấy đúng nhưng thực tế anh không mấy hứng thú với việc quản lý, anh thà để Ngô Tĩnh quản lý chứ không muốn dốc sức vào mấy chuyện này; trở thành nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, anh cũng được coi như là một giáo viên đào tạo có tiếng, nhưng bản thân anh không thực sự lựa chọn ngành này. Khả năng cuối cùng là lớn nhất, có thể anh sẽ rời khỏi nghề này bất cứ lúc nào!”

“Nói như vậy hiện nay anh đang không có mục tiêu gì à?”

“Cũng không thể nói là không có mục tiêu gì! Có thể mục tiêu của anh là muốn giúp cho bạn bè xung quanh tìm được mục tiêu hứng thú của bản thân, sau đó nỗ lực thực hiện nó!”

Trương Hoa tiếp tục nói: “Giống như Ngô Tình, cô ấy khát vọng được thể hiện khả năng của bản thân, vậy là anh đã tạo ra một sân chơi cho cô ấy!”

“Vì vậy anh mới đồng ý hợp tác với Cổ Triết Đông?”

“Giả sử chỉ có mình anh, anh cần gì phải tốn tâm sức hợp tác với ông ấy? Chỉ có điều không thể nói hợp tác chỉ là vì Ngô Tình, còn có Phong Hải, anh ấy cũng hi vọng có một sân chơi rộng hơn để phát huy khả năng. Còn cả Dương Uy nữa, cho cậu ấy một cơ hội làm quản lý, còn cả những thanh niên trẻ khác nữa...”

“Không phải tạo sân chơi cho em à?”

Trương Hoa cười cười nói: “Thực ra em không thích hợp với môi trường như thế này. Nói thật lòng, anh không hi vọng em qua công ty mới!”

“Thế sao anh còn bảo em sang?”

“Đợi mọi việc ổn định rồi em hãy xin nghỉ việc!” Trương Hoa châm một điếu thuốc, sau đó nói: “Có thể đến lúc ấy anh cũng sẽ nghỉ việc!”

“Thế thì bốn dạng kết quả mà anh vừa nói, em cũng không thuộc vào dạng nào cả! Bởi vì bản thân em cũng không hiểu mục tiêu hiện nay của mình là gì khi làm ở chỗ này!”

Trương Hoa hiểu ý của Trần Đình, nếu không phải vì anh thì cô chắc chắn không đến đây làm việc. Trần Đình lại nói, có thể đây thuộc vào dạng thứ năm, làm việc vì chuyện tình cảm riêng tư. Sau đó lại khẽ nói: “Không biết Cổ Vân Vân có thuộc loại thứ năm không?”

“Nhiều nữa, Vân Vân lần này thật sự muốn học hỏi và làm việc!”

“Hi vọng là thế!”

“Cũng muộn rồi, để anh đưa em về!”

“Không cần đâu, ngày mai anh còn phải đi công tác, em tự về cũng được!”

Nhưng Trương Hoa một mực đòi đưa Trần Đình về.

Trương Hoa định để xe lại thành phố, mấy người sẽ thuê xe đi công tác, nhưng Cổ Vân Vân một mực đòi lái xe đi, còn các nhân viên nghiệp vụ sẽ tự thuê xe đi công tác.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Trương Hoa đành nói: “Vậy thì cậu để xe lại đi, đi một xe là được rồi! Dù gì chúng ta cũng chỉ có ba người!”

Lúc ba người đi, Trần Đình tiễn cả ba xuống tận dưới lầu, luôn miệng dặn dò Trương Hoa trước mặt Cổ Vân Vân.

Ngô Phong Hải cười nói: “Chị dâu, Trương Hoa đâu phải lần đầu tiên đi công tác, chị không cần lo lắng thế đâu, nếu anh ấy có chơi bời lãng nhăng bên ngoài, tôi nhất định sẽ nhắc nhở!”

Trần Đình nói: “Anh nói lãng nhăng gì thế?”, rồi lại nói với Trương Hoa: “Có thời gian thì nhớ gọi điện về ẹ nhé, như thế có thể nghe Tỉnh Tỉnh nói chuyện nữa!”

Trương Hoa ngồi lên xe, nói: “Anh biết rồi, đừng quên tưới hoa đấy!”

Trên đường đi, Ngô Phong Hải cười nói với Trương Hoa: “Xem ra tâm trạng của anh cũng không tồi, có phải cảm thấy rất ấm áp không? Làm tôi ngưỡng mộ chết đi được! Nếu có một người cũng quan tâm tôi như thế, tôi có nằm mơ cũng cười ra tiếng đấy!”

“Vậy thì mau mau đẩy nhanh tốc độ đi, có khi đến lúc ấy Lưu Huệ Anh sẽ tiễn anh đến tận chỗ công tác mới quay lại đấy!”

Ngô Phong Hải cười thích thú.

Cổ Vân Vân cười nói: “Nhìn hai người kia, đang cố ý chọc tức tôi phải không, biết rõ tôi một thân một mình, không có ai

Trương Hoa nói: “Làm gì có chuyện đó? Bố cậu nói với tôi là phải chăm sóc cậu như chăm sóc em gái đấy!”

“Vậy mà tôi chưa thấy cậu quan tâm tôi như em gái bao giờ!”

“Tôi với Nhã Vân mấy tháng liền chẳng gọi một cuộc điện thoại nào, thế nhưng nó vẫn là em gái tôi đấy thôi!”

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Có lẽ con người trong lúc cảm thấy căng thẳng mới tỏ ra rất tích cực. Trần Đình là như vậy, Cổ Vân Vân xuất hiện bên cạnh Trương Hoa khiến cho cô luôn cố ý thể hiện ra rất thân mật với Trương Hoa trước mặt Cổ Vân Vân.

Trương Hoa đi công tác một cái khiến cho Trần Đình cảm thấy chẳng còn hứng thú làm việc. Cô tìm Ngô Tĩnh, nói với Ngô Tĩnh muốn tự do một chút trong vấn đề thời gian đi làm, bởi vì cô còn phải tranh thủ thời gian quản lý cửa hàng hoa, nói chung chuyện bên bộ phận tài vụ còn có Vu Hâm, ngoài ra còn có mấy nhân viên tài vụ khác.

Ngô Tĩnh nói cũng được, nhưng những chuyện quan trọng của bộ phận tài vụ Trần Đình vẫn phải tham gia. Chiều hôm Trương Hoa đi công tác, Trần Đình liền về cửa hàng.

Hết giờ làm Lưu Huệ Anh đến thẳng cửa hàng, vừa vào cửa hàng đã nói với Trần Đình: “Gọi điện bảo tớ đến có chuyện gì thế?”

Trần Đình nói: “Không có chuyện gì, chỉ thấy chán thôi!”

“Giỏi lắm, chán mà không biết đến công ty tìm tớ à?”

Trần Đình cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Đến nhà cậu à?”

“Không, đến nhà Trương Hoa một lúc trước đã!”

Lưu Huệ Anh ngồi trong phòng khách nhìn Trần Đình tưới cây, nói: “Cậu qua đây để giúp anh ấy làm mấy việc này à?” align="justify">“Chẳng còn cách nào khác, Trương Hoa trước kia không bao giờ trồng mấy thứ này, bây giờ đột nhiên mua mấy chậu cây này về, còn toàn là mấy chậu hoa rẻ tiền nữa!”

“Đồ ngốc, đây là ám hiệu anh ấy muốn bảo cậu chuyển về nhà ở đấy!”

Trần Đình không nói gì, tưới nước xong cũng ngồi xuống

uống nước: “Hay là tối nay chúng ta ở đây nấu nướng đi, ăn cơm xong rồi về!”

“Tùy cậu thôi, dù gì cậu cũng là chủ mà!”

Hai người đi mua thức ăn về, Trần Đình đứng ở trong bếp gọi: “Huệ Anh, qua đây giúp tớ một tay đi!”

Lưu Huệ Anh đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, nghe thấy liền chạy vào bếp: “Sao thế?”

“Chàng ta chắc mấy tháng nay không nấu nướng ở nhà rồi, phải dọn dẹp sạch sẽ mới được!”

Hai người vừa ăn cơm vừa xem ti vi, Trần Đình nói: “Ngày kia là cuối tuần, hay là tối mai cậu về nhà bố mẹ Trương Hoa với tớ đi, chắc là Tĩnh Tĩnh cũng nhớ cậu lắm đấy!”

“Đúng là lâu lắm rồi không được gặp Tĩnh Tĩnh, nhưng mà tớ đến đó có tiện không?”

“Đương nhiên là tiện rồi!”

Trần Đình tiễn Lưu Huệ Anh lên xe rồi cũng về nhà.

Nằm trên giường, Trần Đình cứ nghĩ Trương Hoa và Cổ Vân Vân đang ở bên cạnh nhau, thầm nhủ: không biết hiện giờ hai người ấy đang làm gì? Đang ngủ hay còn làm việc?

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, cuối cùng Trần Đình lấy điện thoại ra, nhấn một cái tin, do dự hồi lâu rồi lại xóa đi, sau đó lại mang điện thoại ra, lại do dự, cuối cùng vẫn gửi tin nhắn cho Trương Hoa.

Trương Hoa đang nằm trên giường nói chuyện với Ngô Phong Hải thì điện thoại báo tin nhắn. Anh cầm lên đọc thấy của Trần Đình gửi đến, nội dung rất đơn giản: “Anh đã ngủ chưa? Uống ít thôi nhé!”

Trương Hoa nói: “Trần Đình”

Ngô Phong Hải cười nói: “Muộn thế này rồi còn nhắn tin cho anh, đúng là quan tâm đến mức khiến người khác phải ngưỡng mộ đấy!”

Trương Hoa cười nói: “VẬY Ể TÔI BẢO TRẦN DĨNH BẢO LƯU HUỆ ANH NHẮN CHO CẬU MỘT CÁI TIN NHÉ!”

“Thôi bỏ đi, năn nỉ người ta nhắn tin ỉn thì mất mặt lắm!”

Trương Hoa cười cười rồi nhắn lại cho Trần Đình: “Anh chưa, đang nói chuyện với Phong Hải!”

Trần Đình thấy Trương Hoa nhắn tin lại rất nhanh mới phát hiện gửi tin nhắn cho anh cũng không phức tạp đến thế. Có rất nhiều chuyện đều như vậy, chỉ là người ta không muốn hoặc không dám làm, có chủ động làm mới biết thực ra cũng rất đơn giản.

Trần Đình thấy Trương Hoa nhắn lại, định nhắn tiếp nhưng lại không biết nói gì, mà không nhắn lại cảm thấy không hay lắm. Ngẫm nghĩ một lát liền nhắn lại một câu: “Tối nay em tưới hoa rồi đấy!”

Vu Hâm cứ nói chuyện công việc với Trần Đình rất lâu, Trần Đình ban đầu còn chú ý lắng nghe, sau đó liên tục nhìn đồng hồ, cuối cùng nói: “Giám đốc Vu, tôi phải về sớm một chút, tối nay tôi cùng bạn đi thăm con gái!”

Vu Hâm nói: “Thế à, vậy hôm nay chúng ta bàn đến đây thôi, lần sau có thời gian sẽ nói cụ thể hơn!”

Trần Đình ra ngoài liền gọi luôn cho Lưu Huệ Anh, hỏi có thể nghỉ làm sớm một chút không, sợ về muộn quá, Lưu Huệ Anh nói: “Cậu qua công ty tớ trước đi, đồ đạc tớ mang cả đây rồi, hết giờ làm là đi ngay thôi!”

Trần Đình lại gọi về ẹ Trương Hoa, nói tối nay về , có thể hơi muộn một chút. Mẹ Trương Hoa nói: “Không sao, cả nhà đợi con về ăn cơm!” align=“justify”>Trần Đình lại nói: “Bạn học của con là Huệ Anh cũng cùng về, có được không mẹ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Có gì mà không được, mẹ rất thích con bé ấy, vốn định bảo con nói với nó khi nào rảnh thì về nhà ta chơi!”

Hai người về hơi muộn, mẹ Trương Hoa nói với Lưu Huệ Anh: “Cháu đến là bác vui rồi, còn mang theo quà cáp làm gì!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Lâu lắm cháu mới gặp hai bác, không mang chút gì đến cháu thấy ngại lắm!”, sau đó ôm Tĩnh Tĩnh nói: “Nhoáng một cái đã lớn thế này rồi, trông ra dáng con gái lắm rồi đấy!”

Lúc ăn cơm, mẹ Trương Hoa nói: “Huệ Anh vẫn độc thân à? Có cần bác giới thiệu ột đối tượng không?”

Trần Đình cười nói: “Trước đây thì độc thân, nhưng bây giờ chắc là có đối tượng rồi mẹ ạ!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, nói: “Cậu chỉ nói lảng nhãng!”

“Thật không? Ai thế?”

“Là bạn của Trương Hoa mẹ ạ, hôm qua bọn họ cùng đi công tác rồi!”

“Sao lại tìm một người thường xuyên đi công tác thế hả cháu? Như thế ít thời gian ở bên nhau lắm!”

Lưu Huệ Anh nói: “Bác à, bác đừng nghe Trần Đình nói lảng nhãng!”

Trần Đình nói: “Phong Hải cũng đâu có tồi, người ta đã có ý rồi, cậu phải cho người ta cơ hội đi chứ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thằng Hoa là bạn với nó chắc là biết rõ tính tình của nó, có gì cứ hỏi thằng Hoa xem!.

Trần Đình nói: “Thì chính anh ấy bảo con giới thiệu Phong Hải cho Huệ Anh mà!”

Ăn cơm xong, mấy người ngồi trong phòng khác xem ti vi, Trần Đình ôm con gái nói: “Tĩnh Tĩnh có muốn gọi điện thoại cho bố không nào?”

Lưu Huệ Anh cười bảo: “Mình muốn gọi thì cứ gọi đi, lại còn phải lấy Tĩnh Tĩnh ra làm cái cớ!”

Trần Đình ngại ngần nói: “Tớ chỉ nói thế thôi chứ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế thì bế Tĩnh Tĩnh vào trong phòng gọi điện đi!”

Lưu Huệ Anh đứng dậy kéo Trần Đình nói: “Đi thôi, vào trong phòng đi!”

Trương Hoa đang hút thuốc, nói chuyện với Ngô Phong Hải và Cổ Vân Vân ở trong phòng thì đột nhiên Trần Đình gọi điện đến. Trương Hoa nghe máy liền hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

Trần Đình ở đầu dây bên kia ngập ngừng một lát mới nói: “Tĩnh Tĩnh muốn nói chuyện với anh này!”

Trương Hoa hỏi: “Em về nhà rồi à?”

“Vâng, em về cùng Huệ Anh!”

Trương Hoa nghe thấy tiếng Lưu Huệ Anh nói rất to ở đầu dây bên kia: “Bản thân cô ấy muốn nghe giọng của anh, nhưng lại ngại nên mới lấy Tĩnh Tĩnh ra làm cái cớ đấy!”, sau đó lại nghe thấy tiếng Trần Đình nói Huệ Anh: “Cậu chỉ nói lằng nhằng!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân và Ngô Phong Hải đang ngồi trên giường, đề thấp giọng xuống nói: “Em bảo Huệ Anh nghe máy đi, cứ nói là anh có chuyện muốn nói với cô ấy!”

Trương Hoa nói xong liền đến bên cạnh Ngô Phong Hải, đưa điện thoại cho Ngô Phong Hải rồi nói: “Lưu Huệ Anh muốn nói với anh vài câu này!”

Ngô Phong Hải tròn mắt nhìn Trương Hoa nói: “Đừng có lừa tôi!”

“Thật đấy! Mau nghe đi không cô ấy cúp máy bây giờ!”

Ngô Phong Hải do dự một lát rồi đón lấy cái điện thoại, nghe thấy giọng của Huệ Anh nói: “Trương Hoa chết tiệt, có chuyện gì mau nói đi, không là em cúp máy đấy!”

Ngô Phong Hải cầm điện thoại nhìn Trương Hoa, lúc này mới biết là Trương Hoa cố ý.

Lưu Huệ Anh vừa nghe thấy giọng của Ngô Phong Hải liền vội nói: “Chết thật, ngại quá, tôi cứ tưởng là Trương Hoa, anh ta đâu rồi?”

“Anh ấy đột nhiên đưa điện thoại cho tôi, bảo rằng cô có chuyện gì muốn nói với tôi!”

Lưu Huệ Anh biết Trương Hoa cố ý nhưng chẳng còn cách nào khác, dù gì cũng phải nói với Ngô Phong Hải vài câu, nghĩ một lát liền nói: “Anh đi công tác nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Anh trả điện thoại cho Trương Hoa, tôi cũng đưa điện thoại cho Trần Đình cho hai người ấy nói chuyện với nhau!”

Trần Đình và Lưu Huệ Anh đến chiều chủ nhật mới về thành phố. Mẹ Trương Hoa nói: “Huệ Anh sau này rảnh rồi nhớ cùng về đây với cái Đình nhé!”

Lưu Huệ Anh nói: “Chỉ cần bác không thấy phiền phức thì chắc chắn cháu sẽ năng đến ạ!”

“Cái con nhỏ này thật là, đến đây nhà càng thêm đông vui chứ sao!”

Về đến thành phố, Trần Đình nói: “Chúng ta qua chỗ Trương Hoa trước đã, chắc là hoa sắp chết khô rồi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Mấy chậu hoa đại ấy thiếu nước vài hôm cũng không chết được đâu!”

Trần Đình vẫn đi đến nhà Trương Hoa, Lưu Huệ Anh đành nói: “Vậy tớ không đi với cậu nữa, tớ phải về nhà nghỉ ngơi một chút!”

Trương Hoa lần này đi công tác rất lâu mới về. Trong thời gian đó, Trần Đình thường xuyên đến nhà Trương Hoa, không chỉ tưới nước cho hoa mà còn giúp anh dọn dẹp nhà cửa. Trần Đình cũng không mấy khi đến công ty mà thường xuyên qua cửa hàng hoa.

Mỗi lần đến công ty, Vu Hâm đều nói chuyện với cô rất lâu, thỉnh thoảng còn nói những chuyện không phải chuyện công việc. Chiều hôm nay, Vu Hâm nói chuyện với Trần Đình một lát rồi đột nhiên hỏi: “Tối nay cô Đình có rảnh không?”

Trần Đình nói: “Giám đốc Vu có” align=“justify”> Vu Hâm nói: “Tôi muốn mời cô Đình đi ăn cơm, làm việc chung lâu ngày như vậy rồi mà chưa từng ăn với nhau bữa nào!”

“Thật ngại quá, tối nay tôi lại có việc bận mất rồi!”

Ra khỏi công ty, Trần Đình liền đi thẳng về nhà Trương Hoa. Cô biết hôm nay Trương Hoa sẽ về. Dạo này cô cũng dần quen với việc nhắn tin cho Trương Hoa, tối qua Trương Hoa nói trong tin nhắn rằng hôm nay anh sẽ về, chắc là tối là về đến trung tâm thành phố.

Trần Đình xuống xe buýt, ngắm nghĩ một lát rồi đi ra chợ một lúc. Làm cơm xong, Trần Đình ngồi trong phòng khách vừa xem ti vi vừa chờ Trương Hoa. Nhìn đồng hồ đã gần chín giờ, thầm nghĩ liệu anh ấy có ăn ở bên ngoài không? Thế là cô định ăn trước. Nhưng lập tức lại nghĩ, có thể anh ấy vẫn đang trên đường, đợi thêm một lát vậy.

Ba người Trương Hoa, Ngô Phong Hải và Cổ Vân Vân về đến thành phố liền ghé vào một nhà hàng bên đường ăn cơm, sau đó Trương Hoa đưa hai người kia về nhà rồi mới về, đến dưới tầng chung cư của mình mới nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ rồi.

Trương Hoa lên tầng, cảm giác hơi mệt, trong lòng thầm nghĩ hôm nay phải nghỉ sớm một chút. Anh vừa lấy chìa khóa ra định mở cửa thì thấy cửa mở ra.

Trần Đình nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên, nói: “Muộn thế này rồi mà em còn ở đây à?”, nói rồi liền vào trong nhà, Trần Đình đóng cửa lại, nói: “Em đang đợi anh!”

Trương Hoa nhìn thấy trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, đang định nói gì thì Trần Đình đã nói trước: “Anh ăn tối chưa?”

Trương Hoa vốn định nói ăn rồi nhưng nghĩ lại lại nói: “Anh chưa, đang chuẩn bị về đi tắm rồi ra ngoài ăn đêm!”

Trần Đình liền nói: “Thế anh đi tắm đi, em đi hâm lại thức ăn, nguội hết cả rồi!”

Trương Hoa tắm xong đi ra, cảm giác mệt mỏi đã bớt đi nhiều, tinh thần cũng phấn chấn hơn hẳn. Anh ngồi xuống bàn nói: “Em cũng chưa ăn à?”

Trần Đình nói: “Em mãi xem ti vi quên mất, bây giờ ăn cũng vậy mà!”

Trương Hoa chuẩn bị ăn thì Trần Đình mang hai lon bia ra, nói: “Em mua cho anh này, buổi tối uống một chút sẽ dễ ngủ hơn!”

Trương Hoa vốn nghĩ đã ăn tối rồi, cảm thấy uống chút bia cũng không sao.

Trần Đình vừa ăn vừa bảo Trương Hoa ăn nhiều vào.

Trương Hoa nói: “Chắc là vì đói quá nên giờ ăn không nổi! Uống chút bia là được rồi!”

Trần Đình nói: “Thế đâu có được!”

Trương Hoa nói: “Bia chính là bánh mì ở dạng lỏng, cứ coi như là cơm đi!”

Trần Đình chạy đi lấy cho anh bát cơm, nói: “Anh phải ăn một chút, vừa ăn cơm vừa uống bia, chứ dạ dày không mà uống thì không tốt đâu.

Trương Hoa đành phải cố gắng ăn thêm cơm.

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói sẽ lái xe đưa Trần Đình về nhà, Trần Đình dịu dàng đáp: “Anh uống bia rồi, đi công tác lại mệt, em tự bắt xe về cũng được!”

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Trương Hoa nhìn Trần Đình định nói gì nhưng cuối cùng lại chỉ nói: “Vậy em đi đường cẩn thận nhé!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, gật đầu vẻ hơi thất vọng.

Buổi sáng Trương Hoa đến công ty nói chuyện với Cổ Văn Văn một lát, sau đó lại qua văn phòng Ngô Tĩnh nói chuyện rất lâu, buổi trưa chạy qua công ty cũ ăn cơm với Lý Dương Uy.

Buổi chiều, Trương Hoa lại ngồi nói chuyện với các nhân viên ở công ty cũ, sau đó đến văn phòng Lý Dương Uy, nói: “Hôm nay tối phải về nhà thăm Tỉnh Tỉnh, tối mai mọi người cùng đi ăn nhé!”

Về Trương Hoa ngồi trong văn phòng với Ngô Phong Hải một lúc, Ngô Phong Hải nói nếu rảnh thì tối nay mọi người tụ tập một bữa. Trương Hoa nói phải về nhà thăm con gái, rồi cười bảo: “Hay không anh gọi cho Huệ Anh hẹn riêng cô ấy ra ngoài uống đi!”

“Thôi bỏ đi, lần trước ở trong điện thoại cũng chẳng biết nói cái gì, thôi cứ đợi khi nào đông người cùng đi thì hay hơn!”

Trương Hoa đứng dậy, vỗ vai Ngô Phong Hải nói: “Cậu không chủ động thì lấy đâu ra thành quả?”, sau đó nói thêm: “Cũng muộn rồi, tôi phải đi gọi Trần Đình đây!”

Vu Hâm ngồi bên cạnh Trần Đình, ngồi rất gần, hai người đang xem các bảng biểu ở trên bàn và thảo luận vấn đề gì đó. Vu Hâm thỉnh thoảng lại ngẩng đầu, mặt gần như áp sát vào mặt Trần Đình. Trương Hoa chau mày một chút, đến bên cạnh hai người.

Vu Hâm ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Phó tổng Trương có chuyện gì thế?”

Trương Hoa không đoái hoài đến anh ta mà nói với Trần Đình: “Tối nay về nhà thăm Tỉnh Tỉnh, nếu không có việc gì thì chúng ta về sớm một chút đi!”

Trần Đình vội nói: “Anh đợi một chút, em xong ngay đây!”

Cổ Triết Đông nhìn Từ Cường ngồi đối diện hút thuốc, nói: “Nói như vậy có nghĩa là Trương Hoa giữ lại công ty cũ chỉ đơn thuần là vì tình cảm của thanh niên với nhau ư?”

Từ Cường nói: “Có lẽ là vậy, nhân viên giảm đi đáng kể, thành tích cũng giảm đi rất nhiều!”

Cổ Triết Đông nói: “Xem ra tôi có thể yên tâm được rồi!”

“Còn nữa, Nghiêm Lộ có vẻ không phục Lý Dương Uy, luôn cảm thấy bản thân mình có thể tự điều khiển công ty này!”

“Bản tính khó dời, hoặc cũng có thể cậu ta nghĩ mình có thể tách ra làm riêng!”

Từ Cường nói: “Xét hành vi của cậu ta thì chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra”

Cổ Triết Đông cười nói: “Đừng quên người xử lý mọi chuyện trong công ty đó vẫn là Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh không như Trương Hoa, Nghiêm Lộ không đâu lại được cô ta đâu!”

Từ Cường nói: “Qua hành vi của Ngô Tĩnh, Trương Hoa, Ngô Phong Hải, chúng ta có thể thấy bọn họ đã dốc hết tâm huyết vào công ty mới, đặc biệt là Ngô Tĩnh, trong thời gian Văn Văn đi công tác, cô ta đã quản lý công ty rất tốt.”

Từ Cường thấy Cổ Triết Đông trầm ngâm lại nói: “Trong khi đó Trương Hoa thì ngày càng im lìm, có rất nhiều chuyện cậu ta không muốn nhúng tay vào, so với Trương Hoa thì Ngô Tĩnh có vẻ có dã tâm hơn!”

“Không đáng sợ nhất chính là người có dã tâm, chỉ sợ người có mục đích thôi. Ngô Tĩnh có trí tuệ, có khả năng, những người có được các yếu tố này có dã tâm cũng là điều dễ hiểu.”

“Đúng thế, ông Hoa trước đây từng tỏ ra rất lo lắng về cô ta, nhưng dạo này sau khi không phát hiện được bất cứ nghi vấn gì nên đành phải dùng từ “có dã tâm” để lý giải.”

“Biểu hiện của Vân Vân thế nào?”

“Cũng không tồi, trong thời gian đi công tác, cô ấy dốc hết tâm huyết cho công việc, làm việc cật lực cùng Ngô Phong Hải, cũng rất nhiệt huyết, trong khi đó Trương Hoa lại tương đối bình thản, rất ít tham gia vào những cuộc đàm phán nghiệp vụ”.

“Đây là sách lược của Trương Hoa. Một mặt muốn cho họ tìm thấy động lực chủ quan của công việc, một mặt muốn duy trì bí ẩn của một giáo viên đào tạo, tuyệt đối đừng nghĩ Trương Hoa tiêu cực, không muốn làm việc”.

Trần Đình nói: “Sao dạo này anh năng về nhà thế?”

Trương Hoa vừa hút thuốc vừa lái xe, nói: “Bây giờ có xe tiện hơn rồi!”

Trần Đình cười nói: “Xem ra là vì lười đây mà ”

Trương Hoa không nói gì, một lát sau, Trần Đình nói: “Sao anh không nói gì thế? Tâm trạng không tốt à?”

“Không có gì, chắc là vì mệt mỏi thôi!” align=“justify”>Một lúc lâu sau, Trương Hoa mới nói: “Anh và Cổ Vân Vân đã bàn bạc với nhau rồi, sau này em có thể thoải mái trong thời gian đi làm, không nhất thiết phải bỏ quá nhiều thời gian ở bên này, có việc gì thì đến, không có việc gì thì thôi!”

“Em biết rồi!”

Đang nói chuyện thì Lưu Huệ Anh gọi điện đến hỏi: “Tối nay có muốn đi ăn với tớ không?”

Trần Đình nói: “Tớ với Trương Hoa về nhà thăm Tĩnh Tĩnh, đang ở trên đường rồi!”

“Hạnh phúc thế, vừa về nhà đã hẹn hò với nhau rồi, còn tưởng anh ấy mới về sẽ rủ nhau tụ tập cơ đấy!”

Trần Đình cười nói: “Hóa ra không phải muốn gọi tớ đi ăn cơm, mà là vì ai đó mới về cơ đấy!”

“Cậu toàn nói vậy!”

“Trương Hoa nói tối mai mọi người sẽ tụ tập, cậu mà sốt ruột thì giờ cứ gọi điện cho ai đó đi, có thể sẽ được cảm nhận hương vị của một cuộc hẹn hò riêng tư đấy”.

Cổ Vân Vân vừa ngồi xuống liền nói: “Lâu lắm rồi mới được ngồi ăn cơm với bố mẹ!”

Cổ Triết Đông nói: “Bố mẹ đều rất vui mừng vì những biểu hiện của con gần đây!”

Mẹ Cổ Vân Vân ngồi xuống bên cạnh cô, xoa xoa đầu con gái nói: “Cuối cùng Cổ Vân Vân cũng trưởng thành rồi!”

“Xem mẹ kia, cứ như con là trẻ con không bằng!”

“Trong mắt bố mẹ con vẫn là một đứa trẻ con mà!”

Cổ Triết Đông nói: “Giờ sức khỏe của bố vẫn còn tốt, vẫn có thể bên cạnh con vài năm nữa. Đến khi bố già, tập đoàn có thể yên tâm giao cho con quản lý rồi!”

“Con không muốn tiếp quản tập đoàn đâu, như thế thì mệt lắm!”

Mẹ Cổ Vân Vân cười nói: “Con gốc này, không giao cho con chẳng nhẽ giao cho người ngoài?”

“Bố vẫn còn trẻ như thế, đợi con sinh em bé rồi giao cho nó là được mà!”

Mẹ Cổ Vân Vân nói: “Thế thì con mau lấy chồng rồi sinh con đi, như thế mẹ sẽ có lý do không phải tham gia vào công việc ở tập đoàn, về nhà chuyên tâm chăm sóc cho cháu ngoại rồi!”

Cổ Triết Đông nói: “Chuyện này không cần vội, chuyện hôn nhân là chuyện lớn, phải thận trọng! Chỉ cần Vân Vân dốc sức làm việc, tôi cũng thấy yên tâm rồi!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa bế con gái trên đùi. Mẹ Trương Hoa nói: “Tôi nay có về không?”

Trương Hoa nói: “Không ạ, con không cần phải đi làm đúng giờ, thời gian của Trần Đình cũng khá thoải mái, đến tối mai mới có chút việc!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thế thì tốt, mẹ đi rửa bát đã!”

Trần Đình liền nói: “Để con giúp mẹ!”

Bố mẹ Trương Hoa bế Tĩnh Tĩnh đi ngủ, Trần Đình tắm xong cũng ngồi ngoài phòng khách xem ti vi với Trương Hoa: “Anh còn không đi tắm đi à?”

Trương Hoa nói: “Đợi lát nữa rồi tắm!”

“Thế thôi em đi ngủ trước đây!”

Trương Hoa tắm xong lại ngồi ở phòng khách xem ti vi một lát, trong đầu thường lảng vảng hình ảnh Vu Hâm ghé sát vào Trần Đình. Trước đây anh cứ nghĩ Vu Hâm đã ngoài bốn mươi, trong mắt anh có thể coi là một người đã đứng tuổi. Giờ nghĩ kĩ lại mới thấy, mặc dù đã bốn mươi tuổi nhưng trông anh ta còn rất phong độ, đậm đà. Cuối cùng Trương Hoa cố ép mình không nghĩ đến những chuyện này, chỉ sợ càng nghĩ càng thêm bực bội.

Trương Hoa đứng dậy tắt ti vi, chuẩn bị vào phòng Nhã Vận ngủ. Đứng trước cửa phòng Nhã Vận, anh do dự một lát, nghĩ gì đó rồi lại đi sang phòng của mình. Cửa không khóa, Trương Hoa đi thẳng” align=“justify”>Trần Đình vẫn chưa ngủ, đang bật đèn đọc sách, thấy Trương Hoa bước vào liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trương Hoa dừng lại một lát, nói: “Không có gì, thấy đèn vẫn sáng nên anh vào xem thôi!”

Nói rồi Trương Hoa lại đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đóng cửa lại rồi anh mới biết ở bên ngoài không thể nào nhìn thấy bên trong đang bật đèn. Trương Hoa bỗng đỏ bừng mặt, vội vã đi vào phòng Nhã Vận ngủ.

Lưu Huệ Anh nói: “Lên nhà ngồi một lát không?”

Ngô Phong Hải nói: “Hơi muộn rồi, thôi không lên đâu!”

Lưu Huệ Anh đứng lại, cười nói: “Sao đột nhiên lại mời tôi đi ăn thế?”

“Cũng chẳng có gì, Trương Hoa đi thăm con gái, Lý Dương Uy phải về chăm sóc Kỉ Oanh, Ngô Tĩnh không uống được, buổi tối một mình cũng chán, lại không muốn đi tìm bạn bè trước đây!”

“Hóa ra tìm tôi là vì không tìm được ai khác đi ăn cùng à?”

Ngô Phong Hải vội nói: “Không phải, không phải thế!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Tôi đùa với anh thôi, vậy tôi lên nhà đây! Anh về cẩn thận nhé!”

Sau khi Lưu Huệ Anh lên lầu, Ngô Phong Hải đứng hút thuốc trên vỉa hè một lát rồi mới bắt xe về.

Trương Hoa và Trần Đình về đến thành phố cũng đã gần đến trưa. Trương Hoa nói: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm rồi về công ty nhé!”

Hai người ăn cơm xong, Trương Hoa nói: “Chiều nay nếu không có việc gì thì em không cần đến công ty đâu, anh đưa em về cửa hàng nhé, tối nay chọn được địa điểm rồi, anh sẽ gọi cho em!”

Trần Đình nói: “Ở cửa hàng cũng không có việc gì, chúng ta cùng

Trương Hoa cũng không nói gì thêm. Sau khi đến công ty, Cổ Vân Vân nói với Trương Hoa: “Cậu là phó tổng mà còn sướng hơn cả tôi đấy!”

Trương Hoa cười: “Tôi bây giờ chẳng qua chỉ là cái mác thôi, cũng na ná như lúc cậu ở công ty điện tử Triết Đông vậy!”

Cổ Vân Vân nói: “Đâu thể so sánh như vậy được!”

Trương Hoa cười, đột nhiên nói: “Tối nay chúng tôi tụ tập, cậu có muốn cùng đi không?”

Cổ Vân Vân nói: “Cậu đã mời, tôi nhất định phải tham gia! Hơn nữa hiện giờ chúng ta là một tập thể, tôi cũng muốn tụ tập với mọi người, chi phí cứ tính cho công ty đi!”

“Thôi khỏi cần, bạn bè tụ tập vui vẻ một khi tính vào tiền công quỹ thì tính chất sẽ khác hẳn đấy!”

Trương Hoa nói với Ngô Tình tối nay tụ tập, Ngô Tình bảo: “Tối nay em không đi đâu!”

“Tối nay em bận à?”

“Cổ Triết Đông hẹn em tối nay đi ăn cơm!”

“Ông ta hẹn riêng em à? Bàn chuyện công việc sao?”

“Em không rõ lắm, sáng nay ông ấy gọi điện bảo tối cùng đi ăn một bữa!”

“Thôi được rồi, nếu xong sớm thì em qua nhé!”

Ngô Phong Hải nâng cốc uống với Cổ Vân Vân, nói: “Làm việc với Cổ Vân Vân lâu như vậy rồi mà tôi không biết cô uống tốt thể đấy!”

Trước đây Ngô Phong Hải toàn gọi Cổ Vân Vân là tổng giám đốc Cổ, nhưng trong thời gian đi công tác, Cổ Vân Vân nhất định bắt anh phải gọi cô bằng tên, dần dần Ngô Phong Hải cũng quen miệng.

Kỉ Oanh cười nói: “Vân Vân hồi còn đi học được bọn tôi đặt biệt danh là “nữ hoàng rượu chè

Lý Dương Uy liền nói: “Đó chẳng phải vì cậu ta uống tốt, mà là vì con gái lớp ta không biết uống đấy thôi!”

Ngô Phong Hải ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Biệt danh của cô ở trường là gì, không phải là “thần rượu” đấy chứ?”

Lưu Huệ Anh trừng mắt với Ngô Phong Hải, nói: “Tôi có biệt danh là gì thì liên quan gì đến anh!”

Trần Đình nói: “Trong nhóm đàn ông ngồi đây, uống tốt nhất là Phong Hải, trong nhóm phụ nữ ở đây thì uống giỏi nhất là Huệ Anh, vậy chúng ta phong luôn cho họ là một đôi ‘Tứ trung kim đồng ngọc nữ’ đi!”

Trương Hoa không khỏi phì cười: “Lần đầu tiên nghe thấy có người liên hệ cách xưng hô này với rượu đấy! Anh thật khâm phục không biết sao em có thể nghĩ ra nữa!”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Mấy hôm ở trong thành phố, Trương Hoa hết tìm người này lại tìm người kia đi ăn, rất muộn mới về nhà. Nhưng Ngô Tình hình như là ngoại lệ, dường như ngày nào cô cũng rất bận rộn, ngay cả buổi tối cũng không có thời gian.

Buổi tối, nằm trên giường ngắm ảnh của con gái, cả căn phòng tĩnh mịch như tờ. Rõ ràng là rất mệt, rất buồn ngủ nhưng không sao ngủ được. Trương Hoa nghĩ, chẳng nhẽ là mất ngủ? Trương Hoa dần dần trở nên sợ hãi bóng đêm, chỉ mong trời mau sáng để đi làm cùng mọi người.

Lý Dương Uy nói có lẽ đợt này không có nhiều thời gian đến công ty, tốt nhất là xin nghỉ một thời gian vì Kỉ Oanh sắp đến ngày dự sinh. Trương Hoa cười nói: “Mẹ cậu hay mẹ Kỉ Oanh không qua đây à?”

“Cả hai người cùng đến, mẹ vợ tôi còn muốn đưa Kỉ Oanh về quê nhà sinh nở, nhưng Kỉ Oanh không nghe, nhất định muốn tôi ở bên cạnh, nói muốn tôi cảm nhận toàn bộ quá trình con ra đời”. Trương Hoa nhớ lại lúc Trần Đình sinh con, lại trầm ngâm một lát.

Cuối cùng Trương Hoa nói: “Vậy cậu nghỉ ngơi một thời gian đi, cho dù có chuyện gì thì đứa bé vẫn là quan trọng chuyện công ty, cậu không phải lo, Ngô Tĩnh chắc chắn sẽ xử lý ổn thỏa”.

Trương Hoa lặng lẽ lái xe, không nói không rằng. Đến dưới tầng nhà Trần Đình, Trương Hoa dừng xe lại, rút thuốc ra hút. Trần Đình nói: “Anh có muốn lên ngồi một lát không?”

“Thôi, ngày mai anh phải đi sớm, tối nay về sớm nghỉ ngơi một chút!”

“Ngày mai mọi người đi thẳng từ nhà đi, em không tiễn anh nữa!”

Trương Hoa cười: “Anh đi công tác đã thành quen, không cần phải tiễn đâu!”

Trần Đình vừa quay người định đi thì Trương Hoa đã đột nhiên gọi: “Trần Đình”

Trần Đình lại ngoảnh đầu lại, hỏi: “Còn chuyện gì à?”

Trương Hoa ngập ngừng một lát, sau đó nói: “Bây giờ buổi tối về nhà em thường làm gì?”

Trần Đình

đứng im, nghỉ ngơi một lát rồi nói: “Em chẳng làm gì, chỉ ngủ thôi!”

Mặc dù Trần Đình đã đi khuất rồi nhưng Trương Hoa vẫn vừa hút thuốc vừa nhìn theo lối Trần Đình lên tầng. Lần đầu tiên Trương Hoa có tâm trạng lạ lùng khi nhìn theo cái bóng của Trần Đình lên tầng, có phải Trần Đình cũng giống như mình, về đến nhà là cảm thấy rất tẻ nhạt, rất cô đơn, thậm chí là mất ngủ?

Trương Hoa ngồi dựa lưng vào giường xem tivi trong nhà nghỉ, Ngô Phong Hải tắm xong từ trong nhà vệ sinh đi ra, ngồi xuống giường, lấy thuốc ở đầu giường, ném cho Trương Hoa một điếu rồi châm lên hút.

Trương Hoa cũng châm thuốc, hỏi: “Phong Hải, anh cảm thấy công việc của chúng ta hiện giờ thế nào?”

Ngô Phong Hải cười nói: “Cũng không tồi, vừa thú vị vừa có tính thử thách!”

Trương Hoa nói: “Tôi lại cảm thấy mất đi rất nhiều thứ

“Tôi lại chẳng thấy mất mát gì!”

Trương Hoa cười: “Có thể anh vẫn còn độc thân nên không hiểu được những điều này!”

“Đừng quên là hiện giờ anh cũng như tôi, cũng độc thân đấy nhé!”

“Anh nói không đúng rồi, ít nhất tôi cũng có con gái đấy!”

“Ý của anh là thường xuyên phải đi công tác, không có thời gian ở bên con gái hả?”

“Không phải là chuyện đi công tác, là môi trường làm việc hiện nay kìa! Đương nhiên chuyện đi công tác cũng là một trong những vấn đề trong số đó!”

“Hôm nay anh làm sao thế? Đột nhiên nói chuyện rất kỳ lạ!”

Trương Hoa cười cười nói: “Anh cảm thấy mục đích cuộc đời của con người là gì?”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi chưa từng suy nghĩ về vấn đề này, chỉ biết muốn sống tốt hơn, kiếm tiền là một nhu cầu không thể thiếu!”

“Đây đúng là một vấn đề rất thực tế, nhưng nếu để chuyện kiếm tiền làm ảnh hưởng đến hứng thú hưởng thụ cuộc sống vốn có là đúng hay sai?”

“Những vấn đề này để lại cho các giáo viên đào tạo như các anh tự suy ngẫm vậy!”

Lúc Cổ Vân Vân gõ cửa, Trương Hoa còn chưa ngủ dậy. Cổ Vân Vân lại về phòng một lúc mới sang. Trương Hoa nói: “Sau này cậu đừng gõ cửa sớm thế có được không?”

Cổ Vân Vân nói: “Sao bây giờ cậu trở nên lười nhác thế nhỉ, chúng ta mau đi ăn sáng, lát nữa còn phải đến hai công ty đấy!”

“Cậu ngồi một lát trước đã, tôi có chuyện muốn bàn bạc với hai người đây!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống

“Tôi có suy nghĩ thế này, sau này tôi sẽ chuyên phụ trách việc đào tạo, mảng nghiệp vụ cậu và Phong Hải đảm nhiệm là được rồi. Hay nói cách khác, sau này thời gian đi công tác của tôi sẽ theo như thời gian công tác của bộ phận đào tạo”.

Ngô Phong Hải nói: “Thế đâu có được, nếu như thế chẳng phải bọn tôi cứ phải đi cùng nhau suốt sao, hiện giờ cảm thấy đi công tác thú vị là bởi vì có anh đi cùng mà!”

Trương Hoa nói: “Dù gì thì chúng ta cũng đang làm việc, nếu đã là công việc thì nên có phân công công việc rõ ràng, phân công rõ ràng sẽ khiến cho hiệu suất làm việc tăng cao, hiệu quả hiển nhiên cũng tốt hơn!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi không có ý kiến gì về đề nghị của cậu, đợt lần này đi công tác về chúng ta sẽ xác nhận lại!”

Trương Hoa nói: “Thực ra thời gian đi công tác sau này của tôi cũng không ít hơn hai người, chỉ có điều không cần phải ngày ngày tiếp xúc với những nhà doanh nghiệp hay những người có liên quan của các công ty, chỉ cần lên lớp theo thời gian quy định là được rồi!”

Trương Hoa cười nói tiếp: “Vì vậy hôm nay tôi sẽ không đi hai công ty kia nữa, tôi sẽ cùng mấy nhân viên đào tạo kia nghiên cứu về nội dung đào tạo!”

Trương Hoa đi công tác là Trần Đình lại ít đến công ty hẳn, không phải ở cửa hàng hoa thì lại đi tìm Lưu Huệ Anh, cứ cách vài ngày lại về thăm con gái một lần. Mẹ Trương Hoa nói: “Cứ như công việc của cái Đình bây giờ là ổn, thời gian thoải mái, thường xuyên về thăm nhà, chỉ có thằng Hoa là ngày nào cũng chạy đôn chạy đáo ở bên ngoài. Bây giờ xã hội loạn như thế, đúng là khiến người khác phải lo lắng!”

Trần Đình nói: “Mẹ không cần lo lắng đâu, bọn họ đi cả nhóm với nhau, sẽ không sao đâu!”

“Chỉ hi vọng nó có thể bình an, có thời gian thì dẫn Huệ Anh về nhà chơi, mẹ thích con bé ấy lắm!”

Mặc dù Trần Đình không muốn đến công ty nhưng thỉnh thoảng vẫn phải đến. Vu Hâm thường xuyên gọi điện cho cô, nói qua công ty có chuyện cần bàn bạc. Mỗi lần đều là những chuyện chẳng mấy quan trọng những chuyện này không cần bàn bạc, nhưng Vu Hâm nói cô đại diện cho bên Trương Hoa, chuyện tài vụ nhất định phải để cả đôi bên cùng rõ ràng.

Trần Đình rất để ý đến ngày Trương Hoa về, Lưu Huệ Anh thỉnh thoảng cũng hỏi, Trần Đình cười nói: “Bắt đầu chú ý đến ngày Ngô Phong Hải về rồi đấy hả?”

Lưu Huệ Anh nói: “Cái gì, chẳng qua thấy cậu ngày ngày tâm trạng bất an, Trương Hoa về rồi tớ sẽ đỡ bị cậu đến làm phiền!”

Trần Đình vừa thu dọn bát đĩa vừa nói: “Cậu chỉ được cái mạnh miệng!”

Lưu Huệ Anh đi theo vào bếp, nói: “Tớ nói không đúng à? Mấy cây hoa của Trương Hoa đã chết rồi, cậu còn giúp anh ấy mua thêm vài chậu khác, tớ thấy cậu muốn thường xuyên qua nhà anh ấy để tìm lại kí ức ngọt ngào của hai người thì có!”

Lưu Huệ Anh lại nói luôn: “À tớ nói nhầm, không phải là nhà anh ấy, mà là nhà hai người!”

Trần Đình không đoái hoài đến những gì Lưu Huệ Anh nói, chuyển sang chủ đề khác: “Tối nay cậu có ngủ ở đây không?”

“Đương nhiên có rồi, dù sao dạo này tớ cũng bắt đầu quen, đợt khi nào cậu chuyển qua bên nhà Trương Hoa, tớ sẽ sang đây ở luôn!”

Ngô Tĩnh vừa vào văn phòng của Lý Dương Uy, Lý Dương Uy đã nói: “Xem ra dạo này đúng là em rất bận, không phải vì anh gọi chắc em cũng không qua bên này!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Dạo này anh đã quen với công việc rồi chứ?”

“Cũng sơ sơ thôi!”

“Những việc ban nãy anh nói trong điện thoại không thành vấn đề, Kỉ Oanh sinh con, anh nên ở bên cạnh cô ấy, sau này em sinh con, chắc chắn cũng muốn có chồng ở bên cạnh!”

“Thế trong thời gian anh xin nghỉ sẽ do ai làm quản lý tạm thời?”

“Nghiêm Lộ” align=“justify”>“Nghiêm Lộ ư? Cậu ta có thích hợp không? Em nên biết trong lòng cậu ta nghĩ gì chứ!”

Ngô Tĩnh cười: “Anh yên tâm, anh còn không tin em sao?”

“Em sắp xếp như thế chắc là cũng có lý do của em, anh cũng không cần hỏi nhiều làm gì!”

“Nhưng em cũng phải nói trước, mặc dù là nghỉ phép nhưng bên khách hàng anh vẫn không được bỏ qua đâu, nhất định phải giữ liên lạc với họ!”

Lúc Ngô Tĩnh nói với Nghiêm Lộ chuyện này, Nghiêm Lộ nói: “Cô yên tâm, nhất định sẽ không có vấn đề gì!”

Ngô Tĩnh nói: “Một thời gian nữa Lý Dương Uy mới nghỉ, anh chuẩn bị trước đi, tôi và Trương Hoa đều tin tưởng anh!”

Ngô Tĩnh vừa đi ra, Cổ Triết Đông đã gọi điện đến. Ngô Tĩnh nói: “Chủ tịch Cổ có gì cần dặn dò ạ?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Lại phải làm phiền cô Ngô Tĩnh, có một phương án này tôi muốn lắng nghe ý kiến của cô! Nếu có thời gian tối nay chúng ta lại gặp nhau ở chỗ cũ nhé!”

Ngô Tĩnh cười: “Chủ tịch đã có lời, cho dù không có thời gian cũng phải đến chứ!”

Xe đi vào trong thành phố, Ngô Phong Hải nói: “Chúng ta đến nhà hàng nào ăn bây giờ?”

Trương Hoa nói: “Hôm nay tôi không muốn đi ăn với mọi người, tối nay tôi còn có việc!”

Cổ Vân Vân nói: “Nếu đã như vậy thì chúng ta về nhà ăn đi!”

Ngô Phong Hải nói: “Trương Hoa có việc, Cổ Vân Vân có thể về nhà ăn, chỉ còn lại tôi một thân một mình đành tự tìm chỗ nào đó ăn vậy!”

Trương Hoa cười: “Chắc chắn có người muốn đi ăn với anh chàng độc thân này đấy!”

Trương Hoa đưa Cổ Vân Vân về nhà, hỏi Ngô Phong Hải: “Tôi đưa nh đến đâu đây?”

Ngô Phong Hải nói: “Tùy anh muốn thả tôi xuống đâu thì thả!”

“Hay là tôi đưa anh đến nhà Lưu Huệ Anh nhé? Chắc là anh quen thuộc chỗ đó lắm nhỉ?”

“Đừng có nói bậy, thả tôi xuống chỗ phía trước kia là được rồi!”

Trương Hoa vừa lên tầng vừa nghĩ đến cảnh tượng Trần Dĩnh ở nhà làm cơm chờ mình về lần trước. Mở cửa vào nhà, trong phòng im phăng phắc, Trần Dĩnh không có ở đây khiến Trương Hoa không khỏi thất vọng, thầm nghĩ: chẳng nhẽ Trần Dĩnh không biết hôm nay mình về? Sau đó mới nhớ ra kế hoạch vốn là ngày mai mới về, nhưng rất nhiều người trong công ty biết chuyện hôm nay bọn anh về mà, là Trần Dĩnh không hỏi mọi người ở công ty hay là cô ấy biết nhưng không đến?

Ngô Phong Hải xuống xe liền đi lang thang một lúc, do dự một hồi lâu mới quyết định gọi cho Lưu Huệ Anh. Lúc này Lưu Huệ Anh đang lúi húi trong bếp với Trần Dĩnh. Trần Dĩnh nói: “Tối mai cậu qua nhà Trương Hoa với tớ đi, bảo Trương Hoa dẫn cả Phong Hải đến, bốn người chúng ta cùng ăn cơm!”

“Ok!” - Lưu Huệ Anh vừa nói xong thì nghe thấy có tiếng điện thoại, lấy ra xem là ai. Trần Dĩnh hỏi: “Ai gọi thế?”

Lưu Huệ Anh nói: “Ngô Phong Hải!”

Trần Dĩnh cười nói: “Có phải gọi để nói với cậu ngày mai anh ta về không?”

Lưu Huệ Anh nghe điện, Ngô Phong Hải liền nói: “Tôi đi công tác về đến thành phố rồi, tối nay Trương Hoa có việc nên không đi ăn với tôi, đi một mình cũng chán, tối nay nếu rảnh thì ra ngoài ăn cơm với tôi đi!”

Lưu Huệ Anh ngạc nhiên nói: “Anh về rồi à? Chẳng phải nói mai mới về sao?”

“Theo lịch thì mai mới về, nhưng lần này khá thuận lợi nên về sớm một hôm, rất nhiều người ở công ty biết mà, Trần Đình chắc cũng biết đấy!”

“Tôi đang ở cùng với Trần Đình, đang chuẩn bị nấu cơm, đợt lát nữa tôi trả lời anh nhé!”

“Đúng thế, về sớm một ngày, Ngô Phong Hải nói ở công ty có rất nhiều người biết mà!”

“Đều tại tớ hai ngày nay không đến công ty!”

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Trương Hoa bật đèn trong phòng khách, nhìn thấy mấy chậu hoa cũ đã chết, được thay bằng mấy chậu hoa mới. Trương Hoa đến bên thềm đặt các chậu hoa, đứng rất lâu, sau đó ra ghế sofa ngồi hút thuốc.

Vốn dĩ nghĩ có Trần Đình ở đây, giờ không có cô ở đây, tự nhiên anh lại chẳng biết làm gì. Trương Hoa dúi đầu thuốc vào trong gạt tàn, nhắm mắt dựa lưng vào ghế.

Lúc Trương Hoa nhắm mắt chuẩn bị ngủ thì điện thoại đổ chuông. Trần Đình nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa đáp: “Ừ “

“Nghe Ngô Phong Hải nói tối nay anh bận à?”

“Sao em biết?”

“Phong Hải gọi điện cho Huệ Anh hẹn ra ngoài ăn cơm, vừa hay Huệ Anh lại đang ở chỗ em!”

“Hóa ra là vậy!”

Trần Đình lại nói: “Thế anh có thời gian cùng ăn cơm với bọn em không?”

Trương Hoa nói: “Bọn em ăn đi, anh vẫn đang dở việc!”

Chẳng còn cách nào cả, đã nói với Ngô Phong Hải rằng tối nay có việc, giờ không thể lại nói không có việc gì được, lại càng không thể nói rằng vốn dĩ cứ nghĩ Trần Đình đang ở nhà đợi anh về. Trần Đình có hơi thất vọng, nói: “Vậy thì em với Lưu Huệ Anh đi vậy!”

Cúp điện thoại, Trương Hoa cảm thấy bản thân mình thật giả tạo. Ngồi một lát, anh đi tắm rồi xuống lầu ăn tạm cái gì. Ăn cơm xong, Trương Hoa đi lang thang trên đường một lúc, lại không muốn về nhà ngay nên gọi cho Ngô Tĩnh. Ngô Tĩnh nghe điện thoại, Trương Hoa nói: “Em có nhà không? Nếu có nhà thì anh qua đó ngồi một lát!”

Ngô Tĩnh nói: “Tối nay Cổ Triết Đông tìm em có việc, em đang trên đường đến đó!”

Cúp điện thoại, Trương Hoa trầm nghĩ: Ngô Tĩnh sao lại thân thiết với Cổ Triết Đông thế nhỉ? Lang thang được một lúc, Trương Hoa vẫn cảm thấy té nhạt, cuối cùng đành về nhà đi ngủ.

Trần Đình đến công ty từ sớm, những nhân viên cũ của công ty đ

ợc chuyển sang bên này làm vừa nhìn thấy Trần Đình đã cười bảo: “Anh Trương vừa về là chị dâu lại đi làm bình thường ngay!”

Trần Đình nói: “Chỉ nói vớ vẩn!” Trương Hoa đến công ty, nhìn thấy Trần Đình liền nghĩ thầm: Xem ra cô ấy vẫn đi làm đều hàng ngày, chắc là hôm qua cũng biết mình về, tại sao tối qua không ở nhà đợi mình nhỉ?

Trương Hoa thừa hiểu Trần Đình không có trách nhiệm phải ở nhà chờ mình, cũng không có nghĩa vụ phải nấu nướng chờ anh về nhưng trong lòng vẫn nghĩ vậy. Anh cho rằng lần trước Trần Đình làm vậy, lần này chắc chắn cũng như vậy. Trương Hoa lại nghĩ, cô ấy không đến có khi nào còn có nguyên nhân khác?

Trương Hoa tìm đủ cớ để thường xuyên qua lại trước cửa phòng tài vụ, gần như mỗi lần qua đều nhìn thấy Vu Hâm ghé rất sát Trần Đình để thảo luận chuyện gì đó.

Đến trưa, Trương Hoa tìm Trần Đình, nói: “Em ăn cơm xong thì ra khu thương mại một chuyến nhé!”

Trần Đình liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Thời tiết ngày càng nóng nực, em mua cho Tinh Tinh vài bộ quần áo, sau đó qua cửa hàng hoa đợi anh, chiều nay anh làm việc xong sẽ đến cửa hàng đón em, chúng ta cùng về thăm Tinh Tinh!”

“Nhưng mà mấy hôm trước em vừa mua quần áo mới cho Tinh Tinh rồi!”

“Đó là của em mua, lần này coi như anh mua” align=“justify”>Trần Đình nói: “Em không đi đâu, muốn đi thì cả hai cùng đi, làm gì có chuyện mua quần áo cho con gái lại nhờ người khác mua hộ!”

“Chẳng phải vì anh bận hay sao?”

“Vậy em chờ anh làm xong việc chúng ta sẽ cùng đi!”

“Thế thì em qua cửa hàng hoa trước đợi anh, anh làm xong việc sẽ gọi cho em!”

“Ở đây đợi chẳng phải cũng vậy sao, tại sao cứ bắt em đến cửa hàng?”

Trương Hoa quay phắt người đi vào văn phòng: “Thế thì tùy em!”

Trên xe, Trương Hoa cứ lăm lăm không nói gì, Trần Đình liền lên tiếng: “Chẳng phải anh bảo mua quần áo cho Tinh Tinh ư? Sao lại không đi nữa thế?”

Trương Hoa nói: “Muộn rồi, để lần sau mua!”

Trần Đình nhìn đồng hồ nói: “Mua quần áo đâu có mất nhiều thời gian, hơn nữa anh có xe, về muộn một chút cũng không sao!”

Trương Hoa không nói năng gì, tiếp tục lái xe. Trần Đình cũng không nói gì nữa. Cô vốn nghĩ có thể cùng Trương Hoa đi dạo khu mua sắm, hai người đã lâu lắm rồi không đi mua sắm với nhau.

Buổi tối, Trương Hoa bảo Trần Đình ở lại nhà, còn mình thì về thành phố. Mẹ Trương Hoa nói: “Muộn thế này rồi, ở nhà chẳng phải cũng thế sao? Ngày mai dậy sớm về cũng được mà!”

Trương Hoa nói mấy hôm nay đang nhiều việc, sau đó bảo Trần Đình: “Công việc tài vụ ở công ty không cần em phải làm gì, em có thời gian thì ở nhà nhiều một chút mà chơi với Tinh Tinh!”

Trần Đình ngại không dám nói vì anh về nên cô mới năng đến công ty, đành nói: “Dù gì chúng ta cũng đang hợp tác với tập đoàn Triết Đông, có thời gian thì năng đến vẫn hơn!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình giây lát, không nói thêm gì mà đi thẳng ra ngoài cửa.

Sáng hôm sau Trần Đình lại về công ty Trần Đình vui vẻ đi vào phòng tài vụ, không khỏi chau mày. Mấy hôm nay ở công ty, Trương Hoa ra vào thường xuyên bắt gặp Vu Hâm ở bên cạnh Trần Đình, thậm chí có lúc đi ngoài hành lang, Vu Hâm còn vừa đi vừa nói chuyện với Trần Đình.

Ngô Tinh cũng vẫn bận rộn như trước, mấy lần tìm cô đi ăn cơm, muốn nói chuyện với cô mà cô đều bận, có lần còn nói là có hẹn với Cổ Triết Đông.

Tính chất công tác của Trương Hoa hiện giờ hoàn toàn là đi đào tạo, nhưng lần này đi công tác vẫn đi cùng với Cổ Vân Vân, Ngô Phong Hải. Nhưng Trương Hoa bảo Cổ Vân Vân lái xe riêng đi, một mặt là để tiện công việc, mặt khác là không nhất thiết phải đi đi về về cùng nhau.

Buổi tối trước khi lên đường, Trương Hoa, Trần Đình, còn cả Ngô Phong Hải và Lưu Huệ Anh cùng ăn cơm. Ăn cơm xong, Ngô Phong Hải đưa Lưu Huệ Anh về nhà, Trương Hoa lái xe đưa Trần Đình về. Xe dừng lại bên dưới tầng, cuối cùng Trương Hoa nói: “Anh thấy dạo này em thường xuyên đi cùng với giám đốc Vu Hâm!”

Trần Đình đang chuẩn bị xuống xe, nghe Trương Hoa nói vậy liền nhìn anh một lát, sau đó nói: “Anh đang nghĩ gì thế? Anh ta là giám đốc, là đại diện cho tập đoàn Triết Đông, còn em đại diện cho bên anh, chắc chắn có rất nhiều vấn đề phải bàn bạc!”

“Nhưng cho dù thế cũng không nhất thiết cứ phải đi cùng nhau như vậy!”

Trần Đình lại nhìn Trương Hoa hồi lâu, nói: “Anh tưởng là em muốn thế à, nhưng đâu còn cách nào khác!”, im lặng một lát, Trần Đình lại nói: “Hơn nữa giám đốc Vu cũng có vợ, có con rồi!”

Trương Hoa đi rồi Trần Đình mới hiểu ra vì sao dạo này Trương Hoa lại tỏ thái độ lạnh lùng với mình như thế. Nghĩ đến đây Trần Đình lại khẽ cười, thầm nghĩ: Có thể điều này cho thấy Trương Hoa vẫn còn yêu mình.

Nhưng những điều Trương Hoa nói đã nhắc nhở Trần Đình, cô thấp thoáng cảm nhận có gì đó bất thường từ giám đốc Vu đối với mình, chẳng lẽ anh ta có ý định gì với mình? Trần Đình lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa, xem ra sau này cần phải tránh anh ta một chút.

Sau khi Trương Hoa đi công tác, Trần Đình liền không đến công ty, Vu Hâm có gọi Trần Đình cũng không đến, chỉ bảo những chuyện ấy giám đốc Vu cứ tự giải quyết cũng được. Vu Hâm gọi điện nhiều quá, Trần Đình liền nói cô về nhà Trương Hoa th con gái rồi.

Lưu Huệ Anh đang lau sàn, Trần Đình vừa rửa bát xong từ trong bếp đi ra, nói: “Không cần cậu làm mấy việc ấy đâu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Ăn cơm của cậu, ở nhà của cậu, không làm việc gì thì ngại lắm!”

“Tớ lại thấy cậu ở nhà tớ là để tìm hiểu tình hình bọn họ đi công tác thì có!”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Tớ thấy cậu mới hoang tưởng, Trương Hoa vừa đi công tác thì cậu không ở cửa hàng thì cũng về thăm con gái, thậm chí chẳng buồn đến công ty! Nhưng Trương Hoa về một cái là lại đi làm tích cực hơn bất cứ ai!”

“Tớ vốn không có hứng thú gì với công ty ấy!”

“Thế cậu định ngày nào đi làm?”

Trần Đình cười nói: “Muốn biết bọn họ khi nào về thì cứ nói thẳng ra, cũng còn vài ngày nữa, cậu sốt ruột gì chứ!”

Trần Đình ngồi nói chuyện với Lâm Lan ở cửa hàng, nhìn lên đồng hồ rồi nói: “Chị phải đi trước đây, đã hẹn với Huệ Anh tối nay sẽ đi mua sắm!”

Trần Đình đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì Vu Hâm đến. Trần Đình nhìn thấy anh ta liền tròn mắt ngạc nhiên: “Giám đốc Vu sao lại đến đây thế?”

Vu Hâm cười nói: “Cửa hàng hoa của cô đâu có khó tìm!”

“Có chuyện gì thế?”

“Cô toàn không có thời gian đến công ty, vì vậy tôi đành mang ít tài liệu đến tìm cô!”

Trần Đình chẳng còn cách nào khác, đành nói: “Vậy chúng ta ra quán cà phê gần đây ngồi một lát vậy!”

Lúc Trương Hoa về đến thành phố, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, thầm nghĩ: hôm nay chắc chắn Trần Đình không biết mình về, công tác của mình không trùng với Cổ Vân Vân và Ngô Phong Hải. Trương Hoa về công ty, vào phòng tài vụ mới thấy không có Trần Đình ở đó, Vu Hâm cũng không có mặt. Trương Hoa cũng không tiện hỏi nhân viên tài vụ, đành rời khỏi công ty.

Lúc lái xe, Trương Hoa cứ cảm thấy trong lòng khó chịu, thậm chí là bất an. Lái xe được nửa đường thì anh nhớ ra cửa hàng hoa cách đó không xa, thậm chí có thể Trần Đình đang ở cửa hàng.

Lúc Trương Hoa vào cửa hàng hoa, Đồng Mộng Mộng và Lâm Lan nhìn thấy anh liền đứng dậy chào. Đồng Mộng Mộng nói: “Thầy Trương lâu lắm rồi mới đến đây, có phải tìm chị Dĩnh không?”

Trương Hoa nói: “Cô ấy có ở đây không?”

Lâm Lan nói: “Có ạ, nhưng lúc này vừa có một người đàn ông đến tìm chị ấy, bọn họ qua quán cà phê đằng kia rồi!”

Trương Hoa nói: “Ok, các em cứ làm việc đi, anh đi tìm cô ấy!”

Trương Hoa đứng từ đằng xa đã thấy Vu Hâm và Trần Đình ngồi bên cửa sổ. Trương Hoa liếc thấy liền quay lại ô tô. Về đến nhà, anh hút liền mấy điếu thuốc, sau đó đứng dậy đi tắm rồi ra ngoài.

Mẹ Trương Hoa thấy Trương Hoa về một mình liền hỏi: “Sao con lại về một mình? Con Dĩnh đâu?”

Trương Hoa nói: “Con không gặp cô ấy!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Có phải lại cãi nhau không?”

“Đâu có! Con đi công tác về, không về thành phố mà về thẳng đây mà!”

“Thế để mẹ gọi điện thoại bảo nó tối nay về!”

“Đã mấy giờ rồi, cô ấy sao về kịp!”

“Thế tối nay con không về à?”

“Không ạ, vừa mới đi công tác về, có hơi mệt, tối nay con không muốn lái xe nữa!”

Trương Hoa bế con gái, ngồi uống với bố, nói: “Tối nay con không phải lái xe, có thể uống với bố nhiều một chút!”

Trương Hoa kê cốc rượu vào miệng Tinh Tinh: “Tinh Tinh, con uống với ông nội nào!”, nào ngờ Tinh Tinh ghé miệng uống thật, Trương Hoa vội kéo cái cốc ra, Tinh Tinh lại giơ tay lên định giật lại, vừa giật vừa cười.

Mẹ Trương Hoa nói: “Có bố với ông nội nghiện rượu như thế, sớm muộn gì Tinh Tinh cũng bị hai cha con ông làm hư thôi! Tôi không muốn cháu gái tôi sau này nghiện rượu đâu nhé!”

Tinh Tinh thấy không cướp được rượu liền ngồi lại vào lòng Trương Hoa, cầm bao thuốc lá lên, lấy thuốc lá trong bao ra nghịch. Mẹ Trương Hoa nhìn Trương Hoa nói: “Nhìn kia kìa, vừa thuốc vừa rượu, sau này đừng có hút thuốc trước mặt Tinh Tinh đấy! Giờ nó bắt chước giỏi lắm, nhưng lại không biết hành động của người lớn là đúng hay sai!”

Trương Hoa cười nói: “Cùng lắm nó cũng chỉ cầm nghịch thôi, đâu có biết hút!”

Mẹ Trương Hoa trừng mắt nói: “Giờ còn nhỏ, ngộ nhỡ nó lớn rồi trốn đi đâu đó tập hút thì sao?”

“Mẹ làm gì mà cường điệu thế!”

“Nói chung ở trước mặt Tinh Tinh con phải chú ý hành vi của mình một chút!” – Nói rồi nhìn sang con gái, nói: “Tinh Tinh ngoan nào, mau nhét thuốc vào bao cho bố đi!”

Tinh Tinh nhìn bà một lúc, sau đó cầm thuốc vào bao thuốc lá thật. Trương Hoa bế con gái lên hôn một cái rồi nói: “Tinh Tinh ngoan quá nhỉ!”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Trần Đình lấy chìa khóa ra mở cửa, Lưu Huệ Anh đi theo phía sau nói: “Cậu nói xem liệu bọn họ về sớm như lần trước không?”

Trần Đình nói: “Cho dù có về sớm cũng không sớm đến mấy ngày

Hai người vào phòng khách, Lưu Huệ Anh thả mình lên ghế, nói: “Lâu lắm rồi không đi mua sắm, mệt thật đấy!”

Trần Đình cũng ngồi xuống, đặt đồ trên tay xuống, sau đó nói: “Huệ Anh, có chuyện này tớ muốn nói với cậu!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trần Đình nghĩ một lát rồi nói: “Trước khi Trương Hoa đi công tác có nói với tớ, bảo rằng tớ với giám đốc tài vụ Vu Hâm thân mật quá!”

“Không phải chứ? Anh ấy đang ghen đấy à?”

“Xem thái độ của anh ấy đối với tớ dạo này thì hình như có vẻ anh ấy để bụng thì phải.”

“Thế thì tốt quá, ít nhất chứng tỏ anh ấy vẫn còn tình cảm với cậu!”

Trần Đình cúi đầu trầm ngâm một lát rồi nói: “Tớ cũng cảm thấy cái gã Vu Hâm này có gì đó không ổn, chiều nay tìm tớ bàn công chuyện, thế mà lại nói đến chuyện hôn nhân của anh ta, nói là cuộc hôn nhân của anh ta không hạnh phúc!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình một lát rồi nói: “Thế thì cậu cần phải chú ý, mặc dù tớ không muốn nhắc đến chuyện trước đây nhưng dù gì cũng từng có chuyện đó, chắc chắn sẽ để lại ám ảnh trong lòng Trương Hoa, tuyệt đối đừng để anh ấy hiểu lầm!”

“Thế nên dạo này tớ mới không đến công ty, cũng cố gắng né tránh Vu Hâm! Chỉ sợ Trương Hoa hiểu lầm thôi!”

“Thế là đúng đấy, nếu không được thì xin nghỉ việc ở bên đó đi, đừng để xảy ra hiểu lầm!”

“Tớ muốn nghỉ việc từ lâu rồi nhưng tạm thời chưa được.”

Trần Đình bảo Lưu Huệ Anh đi tắm trước, còn mình thì vào phòng thu dọn, đột nhiên mẹ Trương Hoa gọi điện đến. Trần Đình nói: “Mẹ à, có chuyện gì thế?”

“Không có gì, Trương Hoa đang chơi với Tỉnh Tỉnh ở trong phòng khách, mẹ vào phòng gọi cho con thôi!”

Trần Đình ngạc nhiên nói: “Trương Hoa ở nhà à? Anh ấy về lúc nào thế mẹ?”

“Con không biết à? Nói như vậy có nghĩa bọn con chưa gặp nhau à?”

“Chưa ạ, con tưởng mấy hôm nữa anh ấy mới về chứ!”

“Thế thì tốt, nó tự mình về đây, mẹ còn tưởng hai đứa cãi nhau! Xem ra nó nói thật, trên đường đi công tác về là về thẳng đây luôn”.

Mẹ Trương Hoa gọi điện xong ra ngoài thấy Trương Hoa vui vẻ nô đùa với con gái, cũng thấy yên tâm phần nào.

Lưu Huệ Anh tắm xong, Trần Đình nói: “Trương Hoa đã về rồi, đang ở nhà bố mẹ, nói trên đường về thẳng đây chứ không về thành phố!”

“Nếu không về thành phố thì anh ấy về đây một mình à?”

Trần Đình thắc mắc: “Liệu có chuyện gì không nhỉ?”

“Có thể có chuyện gì được chứ? Đừng nghĩ lung tung, trên đường về thì tiện đường vào thăm con gái cũng là chuyện bình thường!”

Buổi sáng Trần Đình đến cửa hàng, Đồng Mộng Mộng cười nói: “Chị Dĩnh, tối qua hẹn hò với thầy Trương có vui không?”

Trần Đình ngạc nhiên nói: “Hẹn hò với thầy Trương á? Đừng nói đùa!”

Đồng Mộng Mộng cười hi hi: “Lại còn giả bộ ngại ngùng nữa! Hôm qua thầy Trương qua văn phòng tìm chị, Lâm Lam còn nói cho Trương Hoa biết chị ở trong quán cà phê gần đây đây!”

Trần Đình khựng người, ngẩn ra hồi lâu rồi nói: “Chị ra ngoài có việc một chút!”

Trần Đình đến công ty liền đi thẳng đến văn phòng Trương Hoa nhưng không thấy anh liền quay người đi ra ngoài, đi đến hành lang lại tình cờ gặp Vu Hâm. Vu Hâm nói: “Trần Đình đến rồi à, vừa hay tôi đang có việc cần tìm cô!”

“Xin lỗi giám đốc Vu, tôi có việc phải ra ngoài gấp!”

“Chỉ một lát thôi mà!”

“Tôi thật sự có việc bận

Trần Đình nói xong liền quay người định đi, Vu Hâm kéo cô lại nói: “Chỉ mấy phút thôi!”

Trần Đình vừa nói mình có việc vừa quay người định đi, vừa quay người lại thì thấy Trương Hoa đang đứng ở cổng công ty nhìn mình. Trần Đình vội giằng ra khỏi tay Vu Hâm, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa nhìn cô một lát, sau đó lạnh lùng nói: “Có phải về không đúng lúc không?” Nói rồi liền sải bước vào văn phòng của mình. Trần Đình vẫn kiên quyết sẽ về nhà, nói muện một chút cũng không sao, vì cũng : “Không phải như anh thấy đâu!”

“Anh đâu có nói cái gì, em đi làm việc đi, anh cũng có việc cần làm!”

Trần Đình đứng ngây ra trước bàn làm việc chưa chịu đi, Trương Hoa chỉnh lại tài liệu, ngẩng đầu nhìn Trần Đình: “Còn có chuyện gì nữa à?”

Trần Đình nói: “Em muốn nói chuyện với anh một lát!”

“Giờ đang là giờ làm việc, có chuyện gì thì để đến hết giờ làm hãy nói!”

Trần Đình vẫn đứng ngẩn ra đó không nhúc nhích. Trương Hoa đứng dậy nói: “Xin lỗi, anh phải ra ngoài một chút!”

Trương Hoa ra đến cửa, Trần Đình liền hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Trương Hoa ngoảnh lại nhìn cô, nói: “Anh đi đâu chẳng lẽ còn phải báo cáo với em à?”, nói rồi liền đi thẳng ra ngoài. Trương Hoa về công ty cũ, gọi Nghiêm Lộ cùng vào văn phòng của Lí Dương Uy ngồi một lát. Trương Hoa nói với Nghiêm Lộ: “Cậu cố gắng làm việc cho thật tốt giúp tôi nhé!”

Nghiêm Lộ nói: “Anh Hoa cứ yên tâm, dù gì em cũng đã làm việc với anh mấy năm rồi!”

Ba người ngồi nói chuyện phiếm một lát thì Trương Hoa đứng dậy nói với Lí Dương Uy: “Ra ngoài với tôi một lát đi!”

Lí Dương Uy nói: “Đang là giờ làm việc mà!”

“Không sao, cứ để cho Nghiêm Lộ làm quen dần!”

Sau đó Trương Hoa cười nói với Nghiêm Lộ: “Hôm nay cậu bắt đầu thay vị trí cương Uy, vài hôm nữa anh ấy sẽ nghỉ phép rồi!”

Lúc ngồi trong xe, Lí Dương Uy nói: “Sao ban ngày ban mặt lại lôi tôi ra ngoài ngồi?”

“Thấy hơi chán, muốn nói chuyện với cậu một lát!”

“Không phải lại có chuyện gì đấy chứ?”

“Đương nhiên là không, đi công tác lâu thế nên muốn nghỉ ngơi một chút! Hay là hôm nay chúng ta không nói chuyện mà đi vận động đi!”

Trần Đình đợi trong phòng Trương Hoa rất lâu, muốn đợi anh về nhưng không biết khi nào anh mới về. Định ở lại công ty đợi anh nhưng lại sợ Vu Hâm đến tìm mình nên cuối cùng đành về cửa hàng.

Ở cửa hàng một lúc, Trần Đình lại bắt xe qua công ty Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh nhìn thấy Trần Đình liền cười nói: “Sao lại đến đây giờ này? Muốn mời tới đi ăn trưa à?”

Trần Đình nhìn những đồng nghiệp bên cạnh Lưu Huệ Anh liền kéo cô ra ngoài cửa nói hết tình hình cho Lưu Huệ Anh nghe. Lưu Huệ Anh nghe xong liền nói: “Không phải chứ, trùng hợp thế sao?”

Trần Đình nói: “Còn không biết bây giờ Trương Hoa đang nghĩ gì nữa!”

“Thế cậu chạy đến tìm tớ làm cái gì, mau đi tìm Trương Hoa đi chứ!”

“Nhưng mà tớ chẳng biết anh ấy ở đâu mà tìm!”

Lí Dương Uy cầm vợt bóng bàn, ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc: “Lâu lắm rồi không vận động, mệt chết đi được!”

Trương Hoa cũng ngồi xuống, nói: “Tớ cũng lâu lắm không chơi rồi!”

“Hôm nay cậu làm sao thế, có nhả hứng gớm! Đã chơi đến bốn môn thể thao rồi đấy!” Nói rồi liền nhìn đồng hồ nói: “Không chơi với cậu nữa đâu, tôi phải về nhà sớm nấu cơm cho Kỉ Oanh!”

“Ok, tôi đi cùng cậu, tối nay chúng ta có thể cùng uống một trận!” Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa, nói: “Tôi thấy cậu có chuyện gì đó là lạ, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Đừng có nhạy cảm quá thế, Phong Hải vẫn đang đi công tác, Ngô Tĩnh ngày ngày bận rộn, thằng bạn cũ như cậu chẳng nhẽ không thể uống với tôi hay sao?”

“Không có chuyện gì thì tốt, vậy chúng ta đi thôi! Quần áo cậu ướt cậu rồi, không định về nhà tắm rửa thay quần áo à?”

“Để nó khô tự nhiên, tối về rồi tắm giặt cũng được!”

Hai người đi ra chợ mua thức ăn, lúc lên lầu, Trương Hoa nói: “Tôi thật ngưỡng mộ cuộc sống của các cậu, Kỉ Oanh vẫn đi làm chứ?”

“Cô ấy nghỉ phép rồi, công ty là của cậu cô ấy, muốn nghỉ lúc nào chẳng được!”

Đang lên lầu thì Trần Đình gọi điện đến. Trương Hoa nói với Lí Dương Uy: “Cậu lên trước đi, tôi nghe điện thoại đã!”

Trần Đình hỏi qua điện thoại: “Anh hết giờ làm chưa?”

“Có chuyện gì thế?”

“Tối nay em muốn ăn cơm với anh!”

“Tối nay anh còn có việc bận!”

“Thế khi nào anh xong việc?”

“Cũng chưa biết, anh đang bận, anh cúp máy đây!”

Lúc vào nhà, Lí Dương Uy hỏi: “Ai gọi thế?”

“Là người của bộ phận đào tạo, hỏi nội dung đào tạo thôi!”

Thấy Trương Hoa uống rượu rất nhiều, Lí Dương Uy liền ngăn Trương Hoa lại, nói: “Trương Hoa, không phải tôi tiếc rượu không cho cậu uống, cũng không phải tôi không muốn uống với cậu, nhưng tối cậu còn phải lái xe về, uống ít thôi!”

Trương Hoa nhìn Lí Dương Uy, cười nói: “Không sao đâu!”

Kỉ Oanh cười nói: “Đã là bố trẻ con rồi mà còn không biết tự chăm sóc bản thân!”

“Sắp làm mẹ rồi nên nói chuyện cũng khác nhé!”

“Đây là trách nhiệm, Tỉnh Tỉnh vẫn còn nhỏ như thế, nó cần có cậu chăm sóc!”

“Hình như cũng có lý, thôi tôi không uống nữa!”

Ăn cơm xong, Trương Hoa lại ngồi lại rất lâu, nói: “Đồng người vẫn vui hơn, buổi tối ở nhà có một mình thật là chán!”

Kỉ Oanh nói: “Thế thì cậu đón Trần Dĩnh qua ở chung đi!”

Trương Hoa trầm ngâm một lát, sau đó đứng dậy nói: “Cũng không còn sớm nữa, tôi nên về rồi, không làm phiền em bé trong bụng cậu nghỉ ngơi nữa!”

Lí Dương Uy tiễn Trương Hoa xuống dưới. Trương Hoa khởi động xe, hạ kính cửa sổ xuống, nói: “Cậu lên đi!”

Lí Dương Uy nhìn Trương Hoa, nghiêm mặt nói: “Trương Hoa, chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm nay, có chuyện gì nhất quyết phải nói với tôi đấy!”

Trương Hoa cười: “Đợi lát nữa nói, cậu lên đi, bên ngoài hơi lạnh đấy!”

Trương Hoa không về nhà ngay mà đỗ xe lại dọc đường, đứng hút thuốc bên vệ đường. Đêm khuya đầu đông, những cơn gió lạnh lạnh thổi qua lại khiến Trương Hoa cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Anh ngồi rất lâu mới đứng dậy về nhà. Vừa bật đèn phòng khách lên đã thấy Trần Dĩnh đang nằm ngủ trên ghế sofa. Có lẽ bởi vì đèn đột ngột bật sáng khiến Trần Dĩnh hơi giật mình, mở mắt ra nhìn Trương Hoa nói: “Anh về rồi à?”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh một lát rồi nói: “Anh quên mất là em có chìa khóa ở đây!”

Trần Dĩnh nhìn đồng hồ, nói: “Sao muộn thế này rồi anh mới về?”

Trương Hoa không buồn trả lời câu hỏi của Trần Dĩnh mà nói: “Hôm nay hơi mệt, anh đi tắm rồi đi ngủ đây, em không có chuyện gì thì về nghỉ đi!”

Trần Dĩnh nói: “Sao anh không chịu nghe em giải thích thế?”

“Anh đâu có nói cái gì, em muốn giải thích cái gì với anh chứ?”

“Em biết hôm qua anh về, cũng về nhà thăm Tỉnh Tỉnh, cũng nhìn thấy em và Vu Hâm ở trong quán cà phê.”

“Xem ra thông tin của em nhanh nhạy lắm nhỉ! Đúng thế, hôm qua anh về, cũng qua cửa hàng hoa, nhưng anh đâu có nói gì, vì vậy em không cần phải giải thích!”

“Em biết trong lòng anh nghĩ gì, kì thực không như anh tưởng tượng đâu!”

“Em nghĩ hơi nhiều rồi đấy, anh chẳng có suy nghĩ gì cả! Hơn nữa chúng ta vốn đã ly hôn rồi, em có làm gì cũng là quyền tự do của em!”

“Anh không cần phải nhấn mạnh rằng chúng ta đã ly hôn, em chỉ hi vọng anh đừng hiểu lầm!”

“Thế thì giờ anh nói cho em biết, anh không hiểu lầm em, thế đã được chưa?”

Trần Dĩnh không biết nói gì, cứ ngồi ngây ra trên ghế.

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh, nói: “Xin lỗi nhé, anh thật sự quá mệt, nếu không anh đã lái xe đưa em về rồi!”

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa một lát rồi nói: “Không cần, em tự bắt xe về!”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Nhìn theo bóng của Trần Đình đi xa dần, Trương Hoa lại thấy không đành. Phải thừa nhận rằng, hôm qua khi nhìn thấy cô và Vu Hâm ở trong quá cà phê, trong lòng anh cực kì phần nộ, thậm chí đã nhớ đến những chuyện trước đây.

Nhưng tối nay vừa về nhà, nhìn thấy Trần Đình nằm ngủ trên ghế sofa, anh chợt thấy mềm lòng, tâm lý bực dọc dần dần bớt đi, nhưng nội tâm phức tạp khiến cho biểu cảm và hành vi của anh trở nên cực kì lạnh lùng.

Trần Đình vừa ra khỏi cửa, một cơn gió lạnh đã ập đến khiến cô không khỏi rùng mình. Đứng ở bên đường rất lâu mà không bắt được taxi, Trần Đình lại ngẩng đầu nhìn lên tầng năm, phòng khách của Trương Hoa vẫn sáng đèn.

Trần Đình vốn tưởng rằng tình cảm giữa mình và Trương Hoa đã ngày càng xích lại gần nhau, nhưng giờ mới phát hiện thứ tình cảm tưởng như rất gần ấy lại mong manh như một bong bóng xà phòng tuyệt đẹp, chỉ cần một cơn gió thổi khẽ cũng sẽ vỡ tan.

Trần Đình đưa tay lên lau khóe mắt, phát hiện khóe mắt ướt ươn ướt, không biết là vì cơn gió lạnh đêm khuya hay là vì nguyên nhân khác. Đứng rất lâu, cuối cùng cũng có một chiếc taxi đi đến, Trần Đình lên xe rồi mà vẫn còn ngoảnh đầu lại nhìn lên tầng năm.

Khi Trần Đình nhìn về phía chung cư, Trương Hoa đang đứng bên cửa sổ liền giật lùi ra sau. Kì thực anh biết đèn đã tắt rồi, Trần Đình không thể nào nhìn thấy anh, thế nhưng anh vẫn vô thức lùi lại sau để lẫn tránh.

Đã muộn thế này rồi, Trương Hoa vẫn lo lắng không biết Trần Đình có về nhà an toàn không? Nhìn thấy Trần Đình lên xe rồi anh mới ý thức được rằng mình đã rất mệt, cởi áo đã khô mồ hôi khiến anh cực kì khó chịu. Cuối cùng anh quyết định chẳng nghĩ ngợi gì nữa, đi tắm rồi ngủ một giấc. Buổi sáng đến công ty, Trương Hoa vào phòng tài vụ nhưng không thấy Trần Đình. Ngô Tĩnh vào văn phòng, ngồi xuống nói: “Cố Triết Đông hỏi anh tối nay có thời gian không, ông ấy muốn cùng đi ăn một bữa!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Xem ra hai người thường xuyên liên lạc với nhau nhỉ!”

“Mọi người đều đi công tác hết, chắc chắn ông ấy sẽ liên hệ với em nhiều hơn một chút!”

“Tối nay chỉ có ba chúng ta ư?”

“Đúng thế”.

Buổi chiều, Ngô Phong Hải gọi điện bảo ngày mai sẽ về.

Trương Hoa nói: “Không có anh ở đây đủ

ng là có hơi cô đơn, tối mai cùng ăn cơm nhé!”

Suốt cả ngày không nhìn thấy Trần Đình, mãi đến lúc gần hết giờ làm mới thấy cô đến công ty.

Khuya qua Trần Đình về nhà, nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được. Đến khi trời sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi, ngủ đến trưa thì bị Lưu Huệ Anh đánh thức. Lưu Huệ Anh hỏi: “Hôm qua nói chuyện với Trương Hoa thế nào rồi?”

“Gần như chẳng nói gì cả!”

“Cậu không đi tìm anh ấy à?”

“Tìm nhưng anh ấy không chịu nghe tớ giải thích!”

“Sao Trương Hoa lại nhỏ nhen thế nhỉ?”

“Tớ không hiểu tại sao cứ gặp phải những chuyện như thế này là anh ấy lại trở nên vô cùng nhạy cảm, lại không chịu nói chuyện nữa chứ!”

“Cậu định làm thế nào?”

“Đợi đến chiều tớ đến công ty tìm anh ấy, cho dù thế nào cũng phải kéo anh ấy đi ăn tối nay!”

Trần Đình đến công ty nhưng không vào phòng tài vụ mà đi thẳng đến phòng Trương Hoa. Trương Hoa hỏi: “Sao gần hết giờ mới đến công ty thế?”

“Đợi anh tan ca!”

“Có chuyện gì à?”

Trần Đình cười cười: “Em mời anh đi ăn cơm!”

Đang nói chuyện thì Ngô Tĩnh bước vào. Trương Hoa đứng dậy nói: “Xin lỗi, tối nay anh có chút việc rồi!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Ngô Tĩnh, Ngô Tĩnh mỉm cười nói: “Ngưỡng mộ chị quá, đi làm thật là thoải mái!”

Trương Hoa đến bên cạnh Ngô Tĩnh, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Đình nói: “Hai người cùng đi ăn à?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Xin lỗi chị, tối nay em mượn tạm Trương Hoa, đợi ăn cơm xong em sẽ gửi trả anh ấy về cho chị!”

Trần Đình đứng ngẩn ra nhìn Trương Hoa và Ngô Tĩnh ra ngoài, thầm nghĩ: “Chẳng nhẽ tối qua hai người họ đi cùng nhau? Thế nên Trương Hoa mới về muộn như vậy?”

Trần Đình chậm rãi đi ra khỏi phòng, lại vô tình gặp Vu Hâm. Vu Hâm nhìn thấy cô liền nói: “Sao giờ cô mới đến? Tối nay có bận không? Nếu không có chuyện gì thì đi ăn với tôi!”

Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn anh ta hồi lâu rồi nói: “Tôi không có thời gian đi ăn với anh đâu, cũng mong anh sau này đừng tìm gặp riêng tôi, càng đừng tiếp cận tôi nữa!”, nói rồi sải bước đi thẳng ra ngoài

Ra khỏi công ty, Trần Đình gọi cho Lưu Huệ Anh: “Tối nay cậu qua với tớ đi!”

“Cậu không đi tìm Trương Hoa à?”

“Anh ấy ra ngoài ăn cơm với Ngô Tĩnh rồi!”

Trương Hoa và Ngô Tĩnh vừa vào nhà hàng thì một nhân viên phục vụ tiến lại gần nói: “Chị Ngô, mời sang bên này! Chủ tịch Cổ đã đến rồi ạ!”

Ngô Tĩnh nói: “Không cần dẫn đường đâu, tôi biết chỗ nào rồi!”

Hai người đi vào bên trong, Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh nói: “Xem ra em rất quen thuộc với chỗ này nhỉ!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại nhìn anh, nói: “Em đến mấy lần rồi!”

“Đều là đi cùng chủ tịch Cổ à?”

Ngô Tĩnh chỉ cười mà không trả lời.

Hai người bước vào phòng, Cổ Triết Đông đứng dậy nói: “Đã lâu lắm rồi không gặp cậu, dạo này vất vả quá hả!”

Trương Hoa nói: “So với Ngô Tĩnh thì tôi nhàn rỗi hơn nhiều!”

Cổ Triết Đông nói: “Chỉ có ba người chúng ta, không cần khách sáo làm gì!”

Nhân viên phục vụ bước vào hỏi: “Chủ tịch Cổ, có thể đưa thức ăn lên được chưa ạ?”

“Mang lên đi!”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Nói chuyện được một lúc thì Cổ Triết Đông nói với Trương Hoa: “Lần này gọi cậu đến ăn cơm, một mặt vì lâu rồi không ngồi nói chuyện với cậu, mặt khác là vì chuyện ‘mượn tạm’ Ngô Tĩnh”.

Trương Hoa nói: “‘Mượn tạm’ Ngô Tĩnh ư?”

“Không phải là điều chuyển cô ấy khỏi bên này, chỉ là muốn nhờ cô ấy bỏ ra một chút thời gian thôi! Tôi đã nói với Vân Vân rồi, sau này nó không cần phải đi công tác nữa, cứ ở lại công ty làm việc, như thế Ngô Tĩnh cũng sẽ có nhiều thời gian giúp tôi xử lý chuyện của tập đoàn!”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, cười nói: “Chuyện này ngại cứ nói trực tiếp với Ngô Tĩnh, cô ấy đồng ý là được!”

Cổ Triết Đông nói: “Ngô Tĩnh là người cậu đưa đến, đương nhiên phải trưng cầu ý kiến của cậu xem có được hay không chứ!”

Ngô Tĩnh nhìn bộ dạng trầm ngâm của Trương Hoa liền hỏi: “Có phải anh có gì muốn nói với em không?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa rút điều thuốc ra hút: “Sao em lại thân thiết với Cổ Triết Đông như thế?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Như thế chẳng phải rất tốt sao? Cũng có lợi cho sự hợp tác giữa chúng ta và ông ấy!”

“Nhưng đây không phải là phương thức hợp tác mà anh trông đợi!”

“Ông ta có thể để em giúp ông ta xử lý công việc của tập đoàn cho thấy ông ta rất tin tưởng đội ngũ của chúng ta!”

“Là tin tưởng em chứ không phải tin tưởng đội ngũ của chúng ta.”

“Còn chẳng phải như nhau sao? Bản thân em là một thành viên trong đội ngũ ấy.”

Trương Hoa không nói gì, cũng không biết phải nói gì. Đưa Ngô Tĩnh về đến nơi, Ngô Tĩnh đang chuẩn bị xuống xe thì Trương Hoa nói: “Anh vẫn hi vọng em đừng quá thân thiết với Cổ Triết Đông!”

Ngô Tĩnh ngoảnh đầu lại nói: “Sợ em thích Cổ Triết Đông hay là sợ Cổ Triết Đông thích em?”

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh không nói gì, coi như không phủ định chuyện này. Ngô Tĩnh nói: “Anh không cần lo cho em, em không dám nói em cực kì lý trí, nhưng em dám khẳng định em lý trí hơn đa số các cô gái khác!”

Trương Hoa vừa lên tầng vừa nghĩ chuyện Ngô Tĩnh đến công ty mới. Bản thân anh cũng không hiểu rõ rốt cuộc cô gái này nghĩ gì, chẳng lẽ hồi đầu cô tích cực tán thành chuyện hợp tác với Cổ Triết Đông là để tiếp cận Cổ Triết Đông? Vậy thì tiếp cận Cổ Triết Đông là vì sự nghiệp hay là vì mục đích khác? Chẳng lẽ là vì thích Cổ Triết Đông? Hoặc là do tư duy quá lý trí, vượt qua cả hiện thực mới khiến cô thích

Lưu Huệ Anh nhìn bộ dạng thất thần của Trần Đình, cười nói: “Đi ăn với Ngô Tĩnh thì có gì mà phải lo lắng, đâu phải bọn họ chưa từng đi ăn riêng với nhau đâu!”

Trần Đình nói: “Không phải là chuyện đó, là vì thái độ của Trương Hoa kia!”

“Hôm nay Ngô Phong Hải nói với tớ, ngày mai anh ta về, đã hẹn Trương Hoa ăn cơm tối rồi, bảo chúng ta cùng đi! Đến lúc ấy cậu sẽ có cơ hội nói chuyện với anh ấy!” – Lưu Huệ Anh nói xong liền đứng dậy: “Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi tắm đi rồi đi ngủ cho sớm!”

Trương Hoa mở cửa phòng, bật đèn phòng khách lên, thấy căn nhà trống rỗng, đột nhiên hơi thất vọng. Hóa ra trong thâm tâm anh vẫn hi vọng Trần Đình ở đây. Tắm rửa xong, nằm trên giường ngắm bức ảnh phóng to của con gái, Trương Hoa đột nhiên nói: Con nói xem, bố có nên tin mẹ hay không? Ngày hôm sau đến công ty, anh vẫn không thấy Trần Đình. Lúc sắp hết giờ, Ngô Phong Hải và Cổ Vân Vân vừa về đến công ty. Ngô Phong Hải về một cái là vào văn phòng Trương Hoa ngay, nói: “Anh về sớm mấy ngày nhỉ, bỏ lại tôi một mình ở khách sạn chán gần chết!”

Trương Hoa cười bảo: “Ngày mai tôi lại đi công tác rồi, còn anh thì được nghỉ ngơi vài hôm!”

“Vậy mai tôi cùng đi với anh, Cổ Vân Vân sau này không cần phải đi công tác nữa, gánh nặng nghiệp vụ dồn cả lên vai tôi rồi, anh không thể không giúp tôi được!”

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề! Chỉ có điều anh mới về, cứ nghỉ ngơi vài ngày đi!”

“Sắp hết giờ làm việc rồi, đợi một lát chúng ta cùng đi ăn, chị dâu và Huệ Anh cũng qua, tôi đã liên lạc trước rồi!”

Trương Hoa vừa nghe thấy vậy, nghĩ một lát rồi nói: “Tối nay tôi không có thời gian ăn với mọi người rồi, tôi vẫn còn việc phải làm, vì là việc đột xuất, thực sự bó tay đấy!”

“Không phải chứ, tôi vừa mới về, ngày mai anh lại đi, thế mà cơ hội ngồi ăn cùng cũng không có!”

“Muốn uống rượu thì thiếu gì cơ hội!”— Nói rồi lại cười bổ sung thêm: “Hơn nữa mục tiêu của anh không phải là tôi, là Lưu Huệ Anh kia. Có cô ấy là

Ngô Phong Hải nói: “Thôi được rồi, tối nay nếu xong sớm thì qua nhé!”

Gần như tất cả mọi người trong công ty đều đã ra về, Trương Hoa vẫn còn ngồi trong văn phòng hút thuốc, trong lòng rõ ràng rất muốn ăn cơm cùng Trần Đình, càng hi vọng cô chính miệng giải thích với mình, nhưng lại cố ý né tránh cô.

Là vì không muốn cho Trần Đình cơ hội hay là không muốn cho bản thân cơ hội? Là vì không tin tưởng Trần Đình hay là không tin tưởng bản thân? Hoặc cũng có thể bởi vì những kí ức cứ lảng vảng ở trong đầu.

Trương Hoa đang nghĩ ngợi miên man thì Cổ Vân Vân đi vào. Trương Hoa ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: “Còn chưa về à?” Cổ Vân Vân cười nói: “Sao cậu cũng chưa về thế?”

“Tối nay không có việc gì nên muốn ở lại công ty một chút!”

“Thế thì đi ăn với tôi đi, lâu lắm rồi không cùng đi ăn!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Ok, đi đâu ăn?”

Cổ Vân Vân nói: “Cứ đi với tôi là được!”

Vào bãi đỗ xe, Cổ Vân Vân nói: “Cậu tự lái xe hay là ngồi xe tôi?”

“Hai ngày nay không được nghỉ ngơi, ngồi xe cậu đi, trên đường còn có thể nói chuyện!”

Trương Hoa nhìn đường, hỏi Cổ Vân Vân: “Đang đi đâu thế?”

“Đến nhà tôi!”

“Nhà cậu hình như không nằm trên đường này thì phải?”

“Cậu đừng quên là tôi có tổ ấm riêng từ lâu rồi nhé!”

“Ừ, tôi quên mất là bố cậu đã mua nhà cho cậu!”

Lúc gần đến nơi, Cổ Vân Vân lái xe đến một cái chợ, nói: “Chúng ta xuống mua thức ăn đi!”

“Về nhà tự làm à?”

Cổ Vân Vân cười: “Dạo này đi công tác về tôi ở bên này, cũng thường xuyên tự nấu nướng!”

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Trần Đình nhìn Ngô Phong Hải bước vào, ánh mắt liền hướng ra sau lưng anh. Lưu Huệ Anh hỏi: “Trương Hoa đâu?”

Ngô Phong Hải nói: “Tối nay anh ấy không đi được, nhưng tôi đã nói với anh ấy rồi, nếu xong sớm thì qua!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình rồi lại hỏi Ngô Phong Hải: “Anh ấy có biết Trần Đình cũng đến không?”

“Biết chứ, tôi đã nói với anh ấy mà!”

Lưu Huệ Anh nói: “Xem ra anh ấy cố ý tránh mặt Trần Đình rồi!”

“Tại sao?”

Trần Đình cúi đầu không nói gì, Lưu Huệ Anh liền kể cho Ngô Phong Hải nghe. Ngô Phong Hải nghe xong, chau mày nói: “Trương Hoa trước nay có bao giờ như vậy đâu, anh ấy làm việc gì cũng rất đàn ông mà!”

Lưu Huệ Anh nói: “Cái mà anh nhìn thấy chỉ là tính cách của Trương Hoa khi tiếp xúc với bạn bè hoặc là trong công việc mà thôi!”

“Có gì khác biệt chứ? Đối xử với bạn bè cởi mở thì trong chuyện tình cảm cũng phải vậy chứ!”

Lưu Huệ Anh trừng mắt với Ngô Phong Hải, nói: “Tôi thấy tính anh còn cởi mở hơn cả Trương Hoa thế mà cũng có biết chủ động trong chuyện tình cảm đâu!”

Ngô Phong Hải cười trừ, thực ra câu nói này của Lưu Huệ Anh khá thẳng thắn, có thể Ngô Phong Hải hiểu ý của Lưu Huệ Anh, hoặc cũng có thể anh giả bộ không hiểu.

Ngô Phong Hải nói với Trần Đình: “Chị dâu cứ yên tâm, sáng mai anh ấy đi công tác, tôi nhiều lắm cũng chỉ ở một hai hôm là đi công tác rồi, đến lúc gặp anh ấy tôi sẽ giải thích với anh ấy cho!”

Trần Đình ngẩng đầu nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Sáng mai anh ấy đi rồi ư?”

“Đúng thế, vì vậy lần này về chẳng có thời gian uống rượu với a nữa, tối mai đành phải tìm Dương Uy uống rượu thôi!”

Trương Hoa muốn giúp Cổ Vân Vân nấu nướng nhưng Cổ Vân Vân không đồng ý, nói Trương Hoa cứ ngồi đợi thưởng thức món ăn do chính tay cô nấu. Cổ Vân Vân bê món ăn lên bàn xong liền hỏi: “Uống rượu vang hay bia?”

Trương Hoa nói: “Bia đi!”

Cổ Vân Vân rót bia xong, Trương Hoa nhìn cô nói: “Vân Vân, cậu thay đổi thật rồi!”

Cổ Vân Vân cười: “Con người ai chẳng thay đổi!”

Trương Hoa nâng cốc lên, uống một ngụm. Cổ Vân Vân nói: “Có phải tâm trạng không được vui không?”

“Đâu có!”

“Hôm nay Phong Hải về mà cậu không đi uống với anh ta, rất là không bình thường, tôi cứ cảm thấy cậu có tâm sự trong lòng!”

Trương Hoa im lặng không nói gì.

Cổ Vân Vân bê cốc lên nói: “Nào, tôi mời cậu một ly, quên mất thỏa thuận giữa hai ta là không nói chuyện riêng tư mà!”

Trương Hoa nâng cốc lên, cười nói: “Đây đâu phải chuyện riêng tư gì đâu, hơn nữa chúng ta là bạn học cũ, cũng là bạn tốt, chẳng có chuyện riêng tư gì không thể nói cả!”

Cổ Vân Vân nói: “Cũng phải!”, nói rồi nhấp một ngụm bia, nói: “Bố tôi mấy hôm trước có gọi điện, bảo tôi ở lại công ty xử lý công việc, sau này không cần đi công tác nữa!”

“Chủ tịch cũng nói với tôi rồi, muốn để Ngô Tĩnh có thời gian giúp ông ấy xử lý một vài vấn đề của tập đoàn.”

“Bố tôi với Ngô Tĩnh gặp gỡ nhau nhiều như thế, hơn nữa bố tôi lại nhanh chóng tin tưởng cô ấy, hi vọng cô ấy không có mục đích gì khác!”

Trương Hoa cười cười: “Đương nhiên là không có mục đích khác rồi, Ngô Tĩnh là một nhân viên giỏi, ông chủ nào chẳng thích cô ấy!”

Cổ Vân Vân nói: “Hi vọng là vậy, thôi không nói những chuyện này nữa, chúng ta ăn đi, ném thử tài nấu nướng của tôi xem thế

Hai người ăn xong, Trương Hoa nói: “Có cần tôi giúp cậu thu dọn không?”

“Không cần đâu, tôi cũng không muốn thu dọn, sáng nay vừa mới về, vẫn còn hơi mệt, sáng mai bảo cô giúp việc theo giờ đến dọn dẹp!”

Trương Hoa đứng dậy ngồi lên ghế, nói: “Thế cũng được, tôi cũng tranh thủ lười biếng một chút!”

Cổ Vân Vân rót hai cốc nước, đặt lên bàn rồi ngồi xuống nói: “Cậu đúng là lười hơn trước đây đấy!”

Trương Hoa rút một điều thuốc ra, nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu rồi nói: “Vân Vân, nếu cậu cũng nghiêm túc làm việc như thế này sớm hơn vài năm thì có lẽ bây giờ đã giỏi hơn cả Ngô Tĩnh rồi!”

Cổ Vân Vân cười: “Mỗi người có một quỹ đạo sống riêng, trong những quỹ đạo riêng ấy sẽ có những trải nghiệm không giống nhau!”

“Bây giờ còn hiểu cả những lý lẽ cao siêu cơ đấy!”

Cổ Vân Vân phì cười: “Tôi thừa nhận Ngô Tĩnh rất thông minh, cũng rất có năng lực, mặc dù mấy năm trước cô ấy chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng chắc chắn cô ấy đã đọc không ít sách vở về quản lý. Chỉ có điều ở Ngô Tĩnh đôi khi vẫn lộ ra một vẻ tự ti khó mà phát giác ra được!”

Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Tự ti á? Không phải chứ?”

“Chắc chắn cậu không thể phát giác được, bởi vì khi tiếp xúc với một tập thể bình thường, cô ấy vô cùng bình thản, điềm nhiên. Nhưng khi tiếp xúc với một tập thể đặc biệt, hay còn gọi là những người có thân thế, địa vị và tiền bạc ấy, cô ấy sẽ cảm giác vô cùng cô độc.”

“Cậu nghĩ cảm giác cô độc này là tự ti ư?”

“Đại khái là tôi cảm thấy vậy, cô ấy có xuất thân không lấy gì làm tốt lắm, nên luôn có tâm lý bài xích đối với người giàu có. Trên mạng nó gọi tâm lý kiểu này là ‘ghét kẻ giàu’.”

Trương Hoa phì cười: “Tôi thấy cậu hơi bị nhạy cảm quá đấy!”

“Có thể là tôi nhạy cảm thật, chắc vì nguyên nhân xuất thân, vì vậy tôi càng được kiểu tâm lý này”.

Ngô Phong Hải cùng Lưu Huệ Anh và Trần Đình ra khỏi nhà hàng, Ngô Phong Hải nhìn đồng hồ, nói: “Không có Trương Hoa nên ăn cơm cũng xong sớm!”, Lưu Huệ Anh nói: “Tôi cũng không muốn ngồi uống nhiều rượu với anh như thế!”

Ngô Phong Hải thấy Trần Đình cứ không nói gì liền lên tiếng: “Chị dâu đừng nghĩ ngợi nhiều, chuyện này cứ để tôi lo!”

Lưu Huệ Anh lại gần kéo tay Trần Đình: “Chúng ta đi thôi!”

Trần Đình nói: “Phong Hải, anh đưa Huệ Anh về đi, tôi tự về cũng được!”

Lưu Huệ Anh nói: “Cậu không muốn tở qua nhà cậu ngủ à?”

“Tối nay tở muốn ở một mình!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Đình giây lát rồi nói: “Thôi được rồi! Ngày mai là thứ sáu, nếu muốn về thăm Tĩnh Tĩnh thì tở sẽ đi cùng cậu!”

“Ok!”

Ngô Phong Hải định đưa cả hai cùng về nhưng Trần Đình lại đẩy anh lên taxi, nói mình tự về cũng được. Bọn họ đi rồi, Trần Đình một mình đi trên phố một lát, sau đó bắt taxi về. Trương Hoa nhìn lên đồng hồ, nói: “Cậu mới về, nghỉ ngơi sớm đi! Tôi về đây!”

Cổ Vân Vân nói: “Để tôi lái xe đưa cậu về!”

“Không cần đâu, tôi tự bắt xe về cũng được!”

Cổ Vân Vân vẫn một mực đòi lái xe đưa Trương Hoa về, Trương Hoa đành phải nghe theo. Đến nơi, Trương Hoa xuống xe, Cổ Vân Vân cũng xuống xe theo: “Ngày mai đi công tác nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Còn nữa, nói thế nào thì nói, chúng ta cũng là bạn bè, nếu có chuyện gì cần cứ nói với tôi!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân giấy lát rồi nói: “Cám ơn cậu!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Tự nhiên cảm ơn tôi làm gì?”

“Không có gì, cậu bây giờ khiến cho tâm lý của tôi nhẹ nhàng hơn nhiều!”

Cổ Vân Vân cười bảo: “Thôi tôi đi đây!”

Nhìn theo xe của Cổ Vân Vân khuất dần, Trương Hoa không lên tầng ngay mà châm một điếu thuốc, đứng bên đường hút. Nhìn lên đồng hồ, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi gọi cho Ngô Phong Hải hỏi: “Mọi người vẫn đang ăn à?”

Ngô Phong Hải nói: “Không có anh nên đã về từ lâu rồi! Anh làm xong việc rồi hả?”

“Vừa về đến nhà, hay là ra ngoài uống một chút đi!”

“Ok, tôi cũng đang ngồi chán chết ở nhà đây!”

Trần Đình đứng rất lâu ở tầng năm. Lúc ăn cơm Ngô Phong Hải có nói sáng mai Trương Hoa sẽ đi công tác, vì vậy sau khi Ngô Phong Hải tiễn Lưu Huệ Anh về, Trần Đình cứ đứng do dự mãi, cuối cùng quyết định sẽ bắt xe về nhà Trương Hoa. Nhìn thấy Trương Hoa từ xe của Cổ Vân Vân đi ra, trái tim Trần Đình như thắt lại. Nhìn thấy Cổ Vân Vân xuống xe nói vài câu với Trương Hoa, hơn nữa điệu bộ có vẻ rất thân mật, Trần Đình càng thấy chua xót trong lòng.

Cổ Vân Vân dạo này đã thay đổi, Trần Đình biết rất rõ. Cô biết Cổ Vân Vân hiện nay càng trở nên thu hút Trương Hoa, cho dù nói thế nào đi nữa, một người nghiêm túc làm việc, hơn nữa lại rất có năng lực, xuất thân trong một gia đình quyền quý như Cổ Vân Vân rất có sức hấp dẫn với đàn ông.

Huống hồ Cổ Vân Vân đã trao “lần đầu tiên” của mình cho Trương Hoa. Nghĩ đến đây, Trần Đình lại thấy tim mình đau nhói. Trần Đình bật đèn phòng khách lên, ngồi im lặng trên ghế hồi lâu, cuối cùng đứng dậy móc chìa khóa mà Trương Hoa đưa mình, đặt lên bàn.

Ngô Phong Hải gọi đồ nướng xong liền nói với ông chủ mang bia ra trước, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Anh có chuyện gì thế? Có phải bởi vì có chị dâu nên cố ý nói là có việc để không đến không?”

“Tôi nay đúng là tôi có việc thật mà!”

“Lưu Huệ Anh đã nói cho tôi biết chuyện của hai người mấy hôm nay rồi, vì vậy anh không cần giấu giếm nữa!”

Thấy Trương Hoa không nói Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Chúng ta là đàn ông, trời sinh đàn ông ra là phải độ lượng hơn đàn bà, anh không nhìn thấy bộ dạng của chị dâu lúc ăn cơm đâu, tôi nhìn thấy mà còn không đành lòng!”

“Thôi đừng nói những chuyện này nữa, tìm anh ra đây là để uống rượu cơ mà!”

“Trên phương diện năng lực làm việc và đối nhân xử thế, tôi quả thực rất khâm phục anh, nhưng trong chuyện xử lý vấn đề tình cảm, tôi có ý kiến với anh đấy!”

Trương Hoa lúc này mới nhìn Ngô Phong Hải, im lặng một lát rồi chậm rãi nói: “Anh không hiểu tình hình đâu!”

“Tôi không hiểu tình hình nhưng tôi không ngốc, dù gì cũng quen biết nhau mấy năm trời rồi, tôi đoán chắc là trước đây chị dâu từng làm chuyện có lỗi với anh đúng không?”

Trương Hoa im lặng không nói. Ông chủ mang bia ra, Ngô Phong Hải rót ra hai cốc, nâng lên nói: “Chúng ta cạn ly nào!”

Uống xong, Ngô Phong Hải nói: “Chuyện quá khứ cũng như ly bia vừa rồi, anh có thể uống no vào bụng, cũng có thể đổ nó xuống cống, đương nhiên anh cũng có thể cho nó vào tủ lạnh cho đông lại, đợi một lúc sẽ mở tủ lạnh ra quan sát”.

Trương Hoa cười: “Nghe rất là triết lý!”

“Cũng không phải là triết lý, chỉ là những lý lẽ đơn thuần thôi, tôi thấy hiện nay anh để ly bia ấy vào tủ lạnh, lúc rảnh rồi mở ra nhìn. Kì thực những chuyện chúng ta trải qua trong đời cũng giống như chuyện uống bia rượu, đã không còn nhớ rõ ly nào như thế nào, nhưng một khi đã để đông trong tủ lạnh sẽ dễ dàng quên hết những ly khác mà chỉ nhìn thấy có ly này mà thôi!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Xem ra tôi phải đánh giá lại anh thôi! Triết lý như thế mà cũng nói ra được!”

Ngô Phong Hải nói: “Cuộc đời không phức tạp như vậy đâu, chỉ cần hiện tại sống vui vẻ là được. Đương nhiên nếu tương lai cũng vui vẻ như vậy thì càng tốt. Có thể suy nghĩ thoáng ra thì dễ dàng cảm thấy vui vẻ hơn!”

“Có lẽ hiện giờ anh vẫn còn độc thân nên anh vẫn suy nghĩ đơn giản và vui vẻ trong chuyện tình cảm!”

“Nói tóm lại là anh vẫn phải nhớ ly rượu này, trước đây chị dâu thế nào tôi tôi biết chị dâu kể từ khi tôi quen đến giờ là một người phụ nữ xứng đáng để yêu thương!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải, đột nhiên hỏi: “Anh có thích Lưu Huệ Anh không?”

Ngô Phong Hải thẳng thắn nói: “Thích!”

“Nếu anh phát hiện ra Lưu Huệ Anh có những điểm không hề hoàn mỹ như bản thân anh tưởng tượng, anh có thể chấp nhận không?”

“Anh tưởng rằng ai cũng hoàn mỹ hay sao? Trên đời này gần như chẳng có ai hoàn mỹ cả, vì vậy anh tuyệt đối đừng mong đi tìm một người hoàn mỹ! Quan trọng là người này có muốn đi cùng anh hết cuộc đời không, hơn nữa bản thân anh ở bên cạnh người này có thấy vui vẻ không!”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Lúc lên lầu, Trương Hoa vẫn nhớ những lời Ngô Phong Hải nói khi uống bia. Chẳng lẽ không phải vì bản thân anh thật sự không tin Trần Đình sẽ thích Vu Hâm mà là vì anh không thể bỏ qua những chuyện trong quá khứ?

Bật đèn phòng khách lên, chùm chìa khóa đặt trên bàn đập vào mắt, xem ra tối nay Trần Đình đã đến đây. Nhìn chùm chìa khóa trên bàn, Trương Hoa đột nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Trương Hoa lại gần, cầm chùm chìa khóa đi vào phòng.

Bật đèn trong phòng lên, Trương Hoa nhìn thấy tất cả hành lý cần dùng khi đi công tác đều đặt trên giường. Mở túi hành lý ra, bên trong quần áo đã gấp gọn gàng và có cả đồ dùng cá nhân nữa. Trương Hoa đứng ngây ra bên cạnh giường, nhìn đống đồ đạc hồi lâu.

Buổi sáng, Trương Hoa đến công ty, cứ nhìn vào phòng tài vụ nhưng không thấy Trần Đình đến. Ngô Phong Hải vào văn phòng Trương Hoa, nói: “Anh không đi thẳng từ nhà à?”

“Tối qua tôi để xe ở đây, sáng nay qua đây lấy xe!”

“Thế sao còn chưa đi? Ở công ty còn việc cần giải quyết à?”

“Vừa chỉnh lí lại ít tài liệu, đi ngay bây giờ đây!” Nhiều lắm tôi cũng chỉ ở lại thành phố hai ngày là lại đi công tác, đợi tôi qua đó rồi nói chuyện tiếp nhé!”

Trương Hoa xuống lầu, đứng ở cổng nhìn quanh một hồi, cuối cùng thất vọng đi vào bãi đỗ xe. Trên đường đi, Trương Hoa cứ nghĩ ngợi vẩn vơ, mấy lần vì mải nghĩ mà suýt nữa đâm vào xe khác, giật mình bừng tỉnh mới thấy sợ toát mồ hôi hột.

Trần Đình trong cơn mơ màng nghe thấy có tiếng gõ cửa, lắng tai nghe còn thấy tiếng Lưu Huệ Anh gọi mình. Trần Đình xuống khỏi giường ra mở cửa. Lưu Huệ Anh nói: “Sao tớ gọi lâu thế mới ra mở cửa?”

Trần Đình nói: “Tớ ngủ say quá!”

“Tớ đi làm về rồi mà cậu vẫn còn ngủ à?”

“Mãi đến trưa tớ mới ngủ mà!”

“Chiều nay tớ gọi mấy lần liền mà cậu không nghe điện thoại, gọi đến cửa hàng thì không có cậu ở đó, vì vậy hết giờ làm tớ phải chạy đến đây đây!”

“Xin lỗi, trưa nay vì buồn ngủ không chịu nổi nên tớ đã chuyển sang chế độ im lặng!”

“Có chuyện gì thế? Từ tối hôm qua đến trư

a nay cậu không ngủ đúng không? Nhìn đầu tóc cậu bù xù thế kia kìa!”

Trần Đình đi vào trong phòng, nằm lăn ra giường. Lưu Huệ Anh nói: “Mới có chút chuyện với Trương Hoa mà đã thành ra thế này rồi!”

Trần Đình nhắm mắt, cười chua xót. Lưu Huệ Anh nói: “Đừng nằm nữa, dậy đi ăn với tớ đi, ăn xong sẽ phần chán hơn đây!”

“Tớ không muốn ăn!”

“Không ăn sao được, lúc chiều Ngô Phong Hải gọi điện hỏi tớ tối nay có muốn cùng đi ăn không, tớ tưởng là sẽ cùng về thăm Tỉnh Tỉnh với cậu nên từ chối rồi, giờ tớ gọi cho anh ta cùng đi nhé, dù gì cũng có người trả tiền thay!”

“Cậu đi đi, tớ không muốn nhúc nhích nữa!”

Lưu Huệ Anh có nói thế nào Trần Đình cũng không chịu ngồi dậy, cuối cùng đành bó tay: “Vậy tớ cũng không đi nữa!”

Lưu Huệ Anh chạy ra chợ mua ít đồ ăn, sau đó về làm cơm. Lúc vào phòng đã thấy Trần Đình ngủ say rồi, cũng không biết vì mệt hay là vì không muốn ăn nữa.

Lưu Huệ Anh lôi Trần Đình dậy ăn cơm xong, trông Trần Đình cũng khá hơn một chút. Lưu Huệ Anh nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải tối qua lại đi gặp Trương Hoa không?”

Trần Đình nghĩ một lát rồi kể chuyện tối hôm trước cho Lưu Huệ Anh nghe.

“Thế thì chứng minh được điều gì chứ? Chứng minh Trương Hoa thích Cổ Vân Vân hay là Trương Hoa muốn cưới Cổ Vân Vân? Tôi thấy cậu và Trương Hoa đều nhạy cảm quá mức như nhau, cứ thích suy đoán bừa, anh ấy nhìn thấy cậu trong quán cà phê với Vu Hâm liền cho rằng cậu và Vu Hâm có quan hệ gì đó, cậu cũng như vậy!”

“Chuyện này đâu có giống nhau, anh ấy với Cổ Vân Vân đã từng có quan hệ bao nhiêu năm nay, hơn nữa từng ngủ với nhau rồi!”

“Chính vì điểm này nên cậu càng phải yên tâm, bao nhiêu năm nay Trương Hoa vẫn không thích Cổ Vân Vân, hiện giờ chẳng nhẽ lại thích cô ta?”

“Nhưng hiện giờ Cổ Vân Vân không giống Cổ Vân Vân trước đây, là đàn ông thì ai cũng sẽ thích!”

“Tớ thực sự không còn gì để nói với cậu, nếu cậu đã nghĩ thế thì cứ đi nói thẳng với Trương Hoa là mau mau lấy Cổ Vân Vân làm vợ, cô ta đúng là một cô gái tốt ngàn năm có một đấy!”

Lưu Huệ Anh nói xong thấy Trần Dĩnh cúi đầu không nói gì, lại nói: “Thôi đừng nghĩ ngợi nữa, mau đi tắm đi, ngày mai tớ được nghỉ, tớ sẽ đưa cậu đi chơi một ngày!”

Buổi chiều, Lưu Huệ Anh và Trần Dĩnh đang đi dạo ở trung tâm thì Ngô Phong Hải gọi đến hỏi: “Vẫn đang ở nhà bố mẹ Trương Hoa à? Tối có về thành phố không?”

Lưu Huệ Anh nói: “Tối qua không đi, Trần Dĩnh tâm trạng không vui, hôm nay tôi đang đi với cô ấy!”

Ngô Phong Hải nói: “Thế tối nay cùng đi ăn cơm đi!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại nhìn Trần Dĩnh, tay bịt chặt máy nói: “Ngô Phong Hải rủ chúng ta tối nay đi ăn, cậu

“Cậu đi đi!”

Lưu Huệ Anh nói vào điện thoại: “Tâm trạng Trần Dĩnh không vui, không muốn ra ngoài ăn, tôi cũng không đi đâu!”

Ngô Phong Hải do dự một lát, sau đó khẽ nói: “Ngày mai tôi đi công tác rồi!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Dĩnh, Trần Dĩnh liền hỏi: “Sao thế?”

“Ngày mai anh ta đi công tác rồi!”

“Vậy chúng ta đi đi!”

Ngô Phong Hải đưa hai người họ đến chân cầu thang, Trần Dĩnh nói: “Phong Hải có lên đây ngồi một lát không?”

“Thôi tôi không lên đâu, ngày mai gặp được Trương Hoa rồi, đến lúc ấy tôi sẽ hỏi anh ấy. Nhưng theo như tình hình đột trước ba chúng tôi cùng đi công tác thì anh ấy và Cổ Vân Vân không có tình cảm gì đâu!”

Lưu Huệ Anh nhìn Trần Dĩnh nói: “Cậu đấy, cứ gặp phải chuyện gì liên quan đến Cổ Vân Vân là nhạy cảm quá mức!”, nói rồi ngoảnh đầu lại nói với Ngô Phong Hải: “Ra ngoài cẩn thận nhé!”

Trần Dĩnh nằm xuống giường, đột nhiên hỏi: “Tớ trả chìa khóa cho Trương Hoa rồi, không biết mấy cái cây ấy đã chết chưa nữa!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh sang nhìn Trần Dĩnh, nói: “Cậu đúng là vừa đáng giận vừa đáng ghét, thật muốn cho cậu vài cái tát, vô dụng quá đi mất!”

Thấy Trần Dĩnh không nói gì, Lưu Huệ Anh lại nói: “Ngày mai chúng ta về thăm Tỉnh Tỉnh đi, đi sớm một chút, thứ hai tớ còn phải đi làm, vì vậy chiều mai sẽ về thành phố, cậu có thể ở lại thêm vài ngày, ở bên Tỉnh Tỉnh sẽ đỡ nghĩ ngợi lung tung!”

Buổi sáng về nhà Trương Hoa, mẹ Trương Hoa vui vẻ nói: “Huệ Anh cũng về đấy à?”

Lưu Huệ Anh cười nói: “Cháu muốn về đây ăn đồ ăn của bác gái nấu ạ!”

“Đúng rồi đấy, có thời gian thì cứ về đây, ở trọ bên ngoài cũng chẳng dễ dàng gì, cháu cứ coi đây như nh

Mẹ Trương Hoa muốn giữ Lưu Huệ Anh ở lại một tối nhưng Lưu Huệ Anh sợ sáng ra không kịp đi làm, cuối cùng vẫn một mình về thành phố. Buổi tối, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Trần Dĩnh, mẹ Trương Hoa liền hỏi: “Dĩnh à, nhìn sắc mặt con khó coi quá, khó chịu ở đâu à?”

“Dạ không ạ, chắc là vì mấy hôm nay không ngủ được thôi mẹ ạ!”

“Thế thì tối ngủ sớm một chút!”

Ngô Phong Hải và Trương Hoa ăn cơm xong liền về khách sạn. Ngô Phong Hải nói: “Tốt quá, lại có thể ngủ chung với anh rồi!”

Trương Hoa cười cười, đi vào nhà vệ sinh rửa tay. Lúc đi ra, Ngô Phong Hải hỏi: “Tôi hỏi anh câu này, anh thấy Cổ Vân Vân thế nào?”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải không nói gì. Ngô Phong Hải liền lên tiếng: “Tức là có thích hay không thích cô ấy?”

“Trần Đình nói với anh cái gì phải không?”

“Cô ấy chỉ nói nhìn thấy anh và Cổ Vân Vân đi với nhau!”

“Lúc nào?”

“Buổi tối trước khi anh đi công tác”.

Trương Hoa đột nhiên nhớ ra cảnh tượng mình đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới đường quan sát Trần Đình bắt xe hôm trước, chẳng lẽ tối hôm ấy Trần Đình đã bắt gặp Cổ Vân Vân đưa anh về nhà? Chẳng trách mà cô đã giao lại chìa khóa nhà ỉn.

Ngô Phong Hải nói: “Có phải anh cảm thấy Trần Đình đã hiểu lầm mình không?”

Trương Hoa không nói gì. Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Nếu cô ấy có thể hiểu lầm cậu, thì tại sao cậu không tin mình đã hiểu lầm cô ấy?”

Thấy Trương Hoa vẫn không nói gì, Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Có thời gian thì gọi cho cô ấy đi!”, nói rồi liền đứng dậy vào nhà vệ sinh đi tắm. Nhưng Trương Hoa không gọi cho Trần Đình, mặc dù đột đi công tác trước anh nhiều lần gọi cho cô.

Trần Đình vốn định ở nhà thêm vài ngày nhưng lại sợ mẹ phát hiện ra tâm trạng của mình không được vui nên sáng ngày hôm sau liền về thành phố. Đến thành phố, cô về nhà trước, đến chiều mới ra cửa hàng.

Trần Đình hoàn toàn chẳng có tâm trí nào mà lo lắng chuyện tài vụ bên công ty mới. Lúc sắp hết giờ làm, Vu Hâm đến. Trần Đình nhìn thấy anh ta đột nhiên xuất hiện, tâm trạng rất khó chịu, đang định bảo từ sau anh đừng bao giờ đến tìm tôi nữa, nhưng thấy Lâm Lam và Đồng Mộng Mộng ở đấy nên không tiện nói.

Vu Hâm cười nói: “Mấy ngày nay cô không đến công ty nên tôi đành phải đến tìm cô!”

Trần Đình nói: “Tôi đã nói rồi, việc tài vụ anh cứ quyết định là được rồi!”

“Thế sao được, cô xem bàn bạc ở đây hay là tìm nơi khác?”

Trần Đình lại nhìn Lâm Lam và Đồng Mộng Mộng, nói: “Chúng ta lại ra quán cà phê gần đây đi!”

Hai người bàn xong việc, Trần Đình liền đứng dậy nói: “Nếu không có việc gì thì tôi phải đi trước đây!”

Vu Hâm cho tài liệu vào trong túi, nói: “Khó khăn lắm mới có cơ hội nói chuyện riêng, chúng ta ngồi nói chuyện vài phút đi!”

Trần Đình chẳng còn cách nào khác, đành ngồi lại.

Vu Hâm nhấp một ngụm cà phê, nói: “Tôi nghe nói cô đã ly hôn, hơn nữa lại sống không hạnh phúc. Kỳ thực tôi có thể hiểu được hoàn cảnh của cô, mặc dù tôi chưa ly hôn nhưng về tình cảm cũng chẳng khác gì đã ly hôn.”

“Giám đốc Vu, hôm nay chúng ta đến đây là để bàn công việc!”

Vu Hâm cười nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy trong chuyện tình cảm chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng, vì vậy tôi muốn tâm sự với cô một chút thôi!”

Trần Đình đứng lên nói: “Tối nay tôi còn chút việc bận, tôi xin phép đi trước đây!”, mới đi được vài bước, cô lại ngoảnh đầu lại nói: “À phải rồi, hi vọng giám đốc Vu sau này đừng đến cửa hàng tìm tôi nữa, nếu thực sự có việc thì cứ gọi điện, tôi sẽ đến công ty”.

Trần Đình về đến nhà, càng nghĩ càng nhận thấy Vu Hâm có ý với mình. Hôm sau, Trần Đình đến cửa hàng, trong đầu cứ nghĩ, hi vọng Vu Hâm dừng đến cửa hàng tìm cô nữa. Thế nhưng đến chiều Vu Hâm lại đến, ở cửa hàng cô cũng không tiện nói mấy lời khó nghe, Trần Đình đành phải ra ngoài cửa hàng.

Vu Hâm đi ra sau Trần Đình, đến nơi cách cửa hàng hoa vài trăm mét, Trần Đình ngoảnh đầu lại nói: “Tại sao hôm nay anh lại đến tìm tôi?”

Vu Hâm nói: “Chúng ta có thể ra quán cà phê ngồi nói chuyện không?”

“Anh cứ nói luôn ở đây đi!”

Vu Hâm nhìn dòng người qua lại xung quanh mình, ngẫm nghĩ rồi nói: “Thôi được rồi, tôi đã do dự bao ngày nay, cuối cùng vẫn quyết định lấy hết dũng khí ra nói với em: Anh thích em! Kể từ cái nhìn đầu tiên anh đã thích em rồi!”

Trần Đình trừng mắt nhìn Vu Hâm hồi lâu, sau đó nói: “Xin giám đốc Vu hãy tự trọng một chút, anh là người đã có vợ, có con rồi!”

“Anh biết em sống không hạnh phúc, nhưng anh biết em là một người phụ nữ đáng để yêu, chỉ cần em đồng ý ở bên anh, anh thề cả đời này sẽ đối xử tốt với em! Anh sẽ coi con gái em như con đẻ của mình!”

Trần Đình ngắt lời Vu Hâm: “Đủ rồi đấy, nếu anh muốn nói những lời này thì mời anh về cho!”

Vu Hâm lớn tiếng nói: “Tại sao em cứ thích giày vò bản thân, Trương Hoa không hề yêu em, càng không biết trân trọng em, nhưng em không chịu hiểu!”

Những người đi qua nghe thấy Vu Hâm nói đều ngoảnh lại nhìn anh ta. Trần Đình không buồn đếm xỉa đến Vu Hâm, vội sang bên đường bắt taxi về thẳng nhà, thậm chí còn không buồn ngoảnh lại.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Mặc dù đã sớm có dự cảm nhưng không ngờ nhanh như vậy, nằm trên giường, bên tai Trần Đình vẫn vang vọng những lời Vu Hâm nói. Thật sự căm ghét Vu Hâm ư? Đường nhiên là không. Mặc dù Vu Hâm hơn cô hơn chục tuổi, nhưng hành vi và ngôn ngữ rất có chừng mực, có khí chất, lại có đủ sự điềm đạm và chừng chặc của một đàn ông đứng tuổi.

Điều quan trọng hơn nữa là, chưa bao giờ có một người đàn ông nào nói với cô như vậy. Lục Đào là do cô chủ động, hẳn ta không bao giờ hứa hẹn bất cứ lời nào với cô. Còn Trương Hoa là người đàn ông không bao giờ thể hiện tâm tình ra bằng lời nói.

Nghĩ đến đây, nhớ lại cuộc sống mấy năm nay mà Trần Đình không khỏi buồn lòng. Nhưng có thể chấp nhận Vu Hâm không? Chắc chắn là không. Cho dù thế nào, người mà cô yêu là Trương Hoa, giữa hai người còn có một đứa con gái nữa, chỉ cần Trương Hoa không tái hôn, bản thân cô cũng không bao giờ cân nhắc đến vấn đề tình cảm với người khác. Nhưng Trương Hoa sẽ chấp nhận mình chứ? Hay nói cách khác, anh sẽ chấp nhận mình mà không có bất cứ ám ảnh tâm lý nào chứ? Chắc chắn Trương Hoa không làm được.

Mấy ngày liền Trương Hoa đều tìm cách né tránh mình, cố ý lạnh nhạt với mình, nguyên nhân thật sự có lẽ vì anh không thể quên được quá khứ của mình.

Đã mấy năm qua rồi, tưởng như anh đang dần dần quên đi những chuyện ấy, nhưng đằng sau cái vẻ bề ngoài bình thản ấy lại là nỗi ám ảnh đáng sợ.

Cuối cùng Trần Đình lại tự vấn lương tâm, nếu đã biết như vậy tại sao còn chờ đợi Trương Hoa? Tự hỏi rồi lại lập tức có đáp án: Chẳng còn cách nào khác, bản thân mình đã yêu một Trương Hoa như vậy, cũng đã sinh con cho anh rồi.

Đào tạo kết thúc, Trương Hoa về đến khách sạn nhưng chẳng thấy vui vẻ hay hào hứng gì. Hiện giờ những hội trường đào tạo đối với anh chỉ còn đơn thuần mang tính chất công việc, không thể nào tìm lại được cảm giác nhiệt huyết, phấn khích và phóng khoáng như trước đây.

Đây đúng là cuộc sống mà anh thích ư? Chỉ đơn thuần kiếm tiền để sống là cuộc sống mà anh cần ư? Đi công tác còn đỡ, ít nhất tối tối cũng còn có thể nói chuyện phiếm với Ngô Phong Hải, về đến thành phố rồi, tối nào cũng cảm thấy vô cùng trống trải, hụt hẫng.

Cho dù là thất bại hay là thành công, cho dù là vui vẻ hay là buồn chán cũng đều không có ai cùng chia sẻ. Bố mẹ và Nhà Vạn mặc dù là người thân, nhưng có rất nhiều tâm sự không phải cứ người thân là có thể chia sẻ được.

Con gái là niềm hi vọng của anh, vì con gái, anh có thể làm bất cứ việc gì, nhưng những thứ ấy đều không phải là nền tảng của c. Vậy ai mới đúng? Trần Đình ư?

Nhiều khi Trương Hoa rất khao khát có đượ

c cuộc sống như vợ chồng Lí Dương Uy, yên bình, đơn giản, cùng nhau nấu nướng, cùng nhau xem ti vi, cùng nhau nói chuyện, cho dù chỉ là những vấn đề chán ngắt.

Thực ra bản thân anh cũng có thể có một cuộc sống như vậy, nhưng tại sao thâm tâm anh vẫn tìm cách từ chối? Là đang giày vò bản thân hay đang giày vò Trần Đình? Hay là do anh không thể lừa gạt lòng mình, không thể nào quên được chuyện quá khứ của Trần Đình?

Ngô Phong Hải bước vào, nói: “Nghĩ gì mà thất thần thế?”

Trương Hoa ngẩng đầu lên nói: “Đang nghĩ xem con Lí Dương Uy khi nào thì chào đời?”

Ngô Phong Hải nói: “Chẳng phải sáng nay Dương Uy đã gọi điện bảo Kỉ Oanh đã nhập viện, chắc là sẽ sinh nhanh thôi, không phải tối nay thì sẽ là ngày mai!”

Trương Hoa nói: “Cũng may mấy ngày nữa mình mới về, đợi về đến nơi chúng ta sẽ ăn mừng một bữa mới được!”

“Đương nhiên rồi, tốt nhất là nhậu qua đêm luôn!”

Lúc Lí Dương Uy gọi điện đến Trương Hoa đã ngủ rồi. Trương Hoa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, vừa nghe máy Lí Dương Uy đã phấn khởi nói: “Đẻ rồi, đẻ rồi, tôi mừng quá, cuối cùng tôi cũng được làm bố rồi!”

Trương Hoa bỗng chốc cũng thấy phấn chấn hẳn, ngồi bật dậy hỏi: “Trai hay gái?”

Lí Dương Uy nói: “Là một thằng nhóc, thằng ranh hành mẹ nó dữ lắm, Kỉ Oanh vất vả lắm mới đẻ được nó ra đấy!”

Lúc hai người nói chuyện, Ngô Phong Hải bị tiếng ồn đánh thức, vội đến bên cạnh Trương Hoa, cầm lấy điện thoại nói chúc mừng Lí Dương Uy. Cúp điện thoại rồi, Trương Hoa nhìn đồng hồ, đã bốn giờ sáng.

Ngô Phong Hải nói: “Tôi bị cậu ta làm cho phấn khởi lây rồi, hay là chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi uống rượu đi?”

“Thôi cứ chờ thêm vài hôm nữa chúng ta về rồi đi uống một lần cho đã!”

Trần Đình bắt đầu trốn tránh Vu Hâm, cả công ty và cửa hàng cô đều không đến. Nhưng Vu Hâm cứ liên tục gọi điện thoại, còn thổ lộ luôn ở trong điện thoại, thế nên Trần Đình liên tắt luôn cả máy.

Buổi tối Lưu Huệ Anh đến chơi, hỏi: “Sao cậu lại tắt máy thế?”, Trần Đình liền kể sự tình cho Lưu Huệ Anh nghe. Lưu Huệ Anh nói: “Kỉ Oanh đã sinh con trai, tớ muốn báo cho cậu biết nhưng cậu lại tắt máy, thế nên hết giờ tớ đành đi thẳng qua bên này!”

“Sinh khi nào thế?”

“Sáng nay Ngô Phong Hải gọi điện nói với tớ, chắc là sinh lúc bốn giờ sáng!”

“Thế họ có về ăn mừng không?”

“Phải mấy ngày nữa họ mới về cơ! Cậu cứ tắt máy như thế thì giải quyết được gì?”

“Tớ cũng không biết nữa!”

“Cái gì cần nói rõ thì phải nói rõ, chỉ trốn tránh không cũng không được, nếu Trương Hoa biết, còn không biết anh ấy sẽ phản ứng thế nào nữa!”

Trần Đình muốn về nhà bố mẹ Trương Hoa ở vài ngày, nghỉ đi nghỉ lại, cuối cùng vẫn ở lại thành phố, đợi Trương Hoa về, tìm anh nói chuyện rõ ràng một lần, sau đó nói rõ với Vu Hâm, bảo anh ta đừng đeo bám cô nữa.

Buổi sáng, Trần Đình thường đến cửa hàng hoa ngồi một lúc rồi đi, cô biết Vu Hâm không thể đến vào khoảng thời gian này, bởi vì Lâm Lam mấy lần nói với cô, Vu Hâm đến tìm cô đều vào buổi chiều.

Trần Đình nói với Lâm Lam: “Em cứ nói với anh ta rằng chị không đến, những thứ khác thì không phải nói nhiều!”

Thỉnh thoảng ban ngày Trần Đình lại đến công ty Lưu Huệ Anh chờ cô tan làm, có lúc thì về nhà nghỉ ngơi, buổi chiều ra chợ mua đồ về nấu nướng và đợi Lưu Huệ Anh.

Hết giờ làm Lưu Huệ Anh lại qua chỗ Trần Đình, Trần Đình vẫn đang làm cơm. Lưu Huệ Anh nói: “Ngày mai bọn họ về, Lí Dương Uy hẹn chúng ta cùng đi ăn cơm, bởi vì cậu tắt máy nên Lí Dương Uy bảo tớ nói với cậu đấy!”

“Đi ăn ở đâu

“Vì bây giờ Kỉ Oanh vẫn ở trong bệnh viện, nên mọi người đã hẹn nhau sẽ đến bệnh viện thăm em bé trước, sau đó tìm một nhà hàng nào đó ăn cơm!”

“Có cần phải chuẩn bị phong bao không nhỉ?”

Lưu Huệ Anh cười: “Đương nhiên rồi! Chỉ có điều cậu có chuẩn bị hay không cũng không sao, kiểu gì Trương Hoa chẳng chuẩn bị!”

Trần Đình nói: “Thôi tớ cứ chuẩn bị một cái riêng vậy!”

“Ngày mai cậu đến bệnh viện trước, hết giờ làm chắc tớ không qua kịp đâu, chỉ có thể qua nhà hàng luôn thôi!”

Buổi chiều, Trần Đình đang chuẩn bị đến bệnh viện thì có người đến gõ cửa, mở cửa ra thì thấy Vu Hâm. Trần Đình đứng ngây ra nhìn anh ta một lát, nói: “Sao anh lại đến đây?”

Vu Hâm cười nói: “Không để anh vào nói chuyện sao?”

Trần Đình nói: “Tôi chuẩn bị ra ngoài bây giờ đây!”

Vu Hâm đi thẳng vào trong, nói: “Sao em tắt máy?”

“Giám đốc Vu, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, xin anh đừng có như vậy nữa!”

“Em không chỉ tránh anh mà còn tắt máy, điều đó cho thấy trong lòng em đang do dự, nếu em không có ý gì tại sao lại sợ gặp anh?”

“Giám đốc Vu, tôi không có thời gian giải thích những chuyện này với anh, giờ tôi phải đi thăm con bạn tôi, Trương Hoa hôm nay cũng về, tôi không muốn anh ấy lại hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta!”

“Nếu anh ta thật sự thích em, cho dù có thể nào cũng sẽ không hiểu lầm em, cho dù là lúc nào cũng sẽ tin tưởng em!”

“Anh có tin hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi, ngoài ra tôi vẫn phải nói câu này: Sau này anh đừng đến tìm tôi nữa!”

Trần Đình nói xong liền chuẩn bị ra ngoài, đi đến cửa liền nói: “Tôi phải khóa cửa rồi!”

Vu Hâm đành phải đi ra, Trần Đình đóng cửa lại rồi sải bước xuống lầu. Vu Hâm đuổi the phía sau, vừa xuống đến bên dưới lầu Vu Hâm đã kéo tay Trần Đình nói: “Em nghe anh nói vài câu có được không?”

Trần Đình vẫn cứ đi thẳng: “Chẳng có gì để nói hết, sau này anh đừng đến tìm tôi nữa!”

Vu Hâm kéo mạnh tay Trần Đình, nói: “Vậy cũng được, nếu Trương Hoa đồng ý chấp nhận em, anh sẽ không tìm em nữa!”

Trần Đình ngoảnh đầu lại nói với Vu Hâm: “Nhất định anh ấy sẽ làm vậy!”

Buổi chiều, Trương Hoa và Ngô Phong Hải về công ty. Trương Hoa nhìn vào phòng tài vụ, nhưng không thấy Trần Đình, cũng không thấy Vu Hâm. Trương Hoa liền nói với Ngô Phong Hải: “Tôi ra ngoài một chút, đợi tôi về rồi sẽ cùng đến bệnh viện nhé!”

Trương Hoa lái xe đến cửa hàng cũng không thấy Trần Đình. Lâm Lam nói: “Dạo này chị Đình chỉ đến ban ngày, ngồi một lát rồi đi!”

Trương Hoa đang chuẩn bị nhưng lại ngoảnh đầu lại hỏi: “Dạo này có ai đến tìm cô ấy không?”

Lâm Lam nói: “Giám đốc Vu ở bộ phận tài vụ có đến tìm chị ấy mấy lần nhưng đều không có chị ấy ở đây!”

Trương Hoa ra khỏi cửa hàng, ngồi rất lâu trong xe, cuối cùng lại lấy máy ra gọi cho Trần Đình nhưng phát hiện cô tắt máy. Ngoài mấy lần bỏ đi, Trần Đình gần như không bao giờ tắt máy, tại sao bây giờ lại tắt máy? Hơn nữa Ngô Phong Hải đã nói với Lưu Huệ Anh rằng hôm nay họ sẽ về, chắc cô cũng biết hôm nay anh sẽ về, tại sao còn tắt máy?

Trương Hoa dừng xe bên đường, cách chỗ Trần Đình thuê nhà không xa, cứ do dự mãi không biết có nên vào nhà Trần Đình không. Đang trầm ngâm hút thuốc thì nhìn thấy Trần Đình đi ra, tiếp sau đó lại thấy Vu Hâm chạy theo sau, sau đó Vu Hâm kéo tay cô, hai người nói cái gì đó. Trương Hoa dường như nhìn thấy hình ảnh của Trần Đình lên khách sạn chỗ Lí Dương Uy làm việc trước đây.

Vừa nhìn thấy những cảnh này, Trương Hoa lập tức khởi động xe và phóng vèo đi. Trong khi đó, Trần Đình lúc này không hề chú ý đến chiếc xe mới khởi động và phóng đi đó.

Trương Hoa về văn phòng công ty, Ngô Phong Hải bước vào nhìn anh, nói: “Sao sắc mặt khó coi

“Không có gì, chúng ta đến bệnh viện thôi!”

Ngô Phong Hải nói: “Cổ Vân Vân đi cùng với chúng ta, Ngô Tĩnh vốn cũng định đi nhưng lại có việc đột xuất nên không đi được!”

Phòng bệnh náo nhiệt hẳn lên, cả mẹ Lí Dương Uy và mẹ Kỉ Oanh đều có mặt. Trương Hoa ôm đứa bé mới sinh được mấy ngày nói: “Nhẹ thế, bé quá nhỉ, thế là tôi được làm bố nuôi rồi!”

“Quan hệ của chúng ta như vậy rồi, cậu có không muốn làm cũng không được!”

Cổ Vân Vân nói: “Tôi với Kỉ Oanh cũng thân thiết như thế, vậy tôi cũng làm mẹ nuôi mới được!”

Kỉ Oanh nằm trên giường, cười nói: “Một ông bố nuôi đẹp trai và giỏi giang, một bà mẹ nuôi xinh đẹp và lắm tiền, thế là con tôi kiếm bộn rồi!”

Ngô Phong Hải cười nói: “Chị dâu đến rồi à?”

Mấy người ngoảnh đầu lại, thấy Trần Đình đang đứng bên ngoài cửa. Cổ Vân Vân nhìn Trần Đình vội cười nói: “Chỉ có điều giữa bố nuôi và mẹ nuôi này chẳng có quan hệ gì hết!”

Trần Đình đến bên cạnh Trương Hoa, nhìn anh ôm đứa bé, móc bao lì xì đỏ ra nhét vào trong áo em bé, nói: “Đáng yêu ghê cơ!”

Lí Dương Uy nói: “Trương Hoa đã đưa rồi, sao mỗi người lại đưa một cái thế?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Của cô ấy là của cô ấy, của tôi là của tôi!”, Cổ Vân Vân đến gần đón lấy đứa bé, nói: “Để mẹ nuôi ôm cái nào!”

Trương Hoa nói: “Tôi xuống dưới chờ mọi người nhé!”

Nhìn Trương Hoa lạnh lùng bỏ đi, mấy người ai nấy đều ngạc nhiên. Trần Đình càng đứng ngây ra không nhúc nhích được. Ngô Phong Hải đến bên cạnh Trần Đình khẽ nói: “Chị dâu, tính tình Trương Hoa như vậy đây, tối nay đi ăn nhất định tôi sẽ nói anh ấy!”

Trần Đình trừng mắt nhìn Vu Hâm hồi lâu, sau đó nói: “Xin giám đốc Vu hãy tự trọng một chút, anh là người đã có vợ, có con rồi!”

“Anh biết em sống không hạnh phúc, nhưng anh biết em là một người phụ nữ đáng để yêu, chỉ cần em đồng ý ở bên anh, anh thề cả đời này sẽ đối xử tốt với em! Anh sẽ coi con gái em như con đẻ của mình!”

Trần Đình ngắt lời Vu Hâm: “Đủ rồi đây, nếu anh muốn nói những lời này thì mời anh về cho!”

Vu Hâm lớn tiếng nói: “Tại sao em cứ thích giày vò bản thân, Trương Hoa không hề yêu em, càng không biết trân trọng em, nhưng em không chịu hiểu!”

Những người đi qua nghe thấy Vu Hâm nói đều ngoảnh lại nhìn anh ta. Trần Đình không buồn đếm xỉa đến Vu Hâm, vội sang bên đường bắt taxi về thẳng nhà, thậm chí còn không buồn ngoảnh lại.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Mấy người ra đến cổng bệnh viện, Trần Đình nói: “Tối nay tôi còn có việc, tôi không đi đâu!”

Lí Dương Uy nói: “Thế sao được, em nhất định phải đi!”

Trần Đình nói: “Đợi vài hôm nữa Kỉ Oanh và em bé về, em lại qua chơi! Hôm nay em thấy hơi mệt!”

Ngô Phong Hải cũng khuyên Trần Đình đi, nhưng Trần Đình kiên quyết không đi. Lí Dương Uy nhớ ra hành động lạnh nhạt của Trương Hoa ban nãy, thầm nghĩ có khi hai người đang có mâu thuẫn gì chăng? Cuối cùng đành nói: “Vậy để lần sau anh mời riêng em vậy nhé!”

Trần Đình về đến nhà, không bật đèn cũng chẳng bật ti vi, cả căn phòng yên tĩnh chẳng có chút tiếng động, Trần Đình ngồi ngây ra trên giường.

Lúc ở bệnh viện nhìn thấy Kỉ Oanh mặt rạng ngời hạnh phúc, mẹ cô, còn cả mẹ Dương Uy đều ở bên cạnh chăm sóc, Trần Đình nhớ lại đến lúc mình sinh con gái, trong lòng không khỏi chua xót.

Chủ yếu nhất vẫn là thái độ của Trương Hoa. Trần Đình không hiểu tại sao Trương Hoa lại trở nên như vậy. Cậu nói: “Của cô ấy là của cô ấy, của tôi là của tôi” cùng với hành động bỏ đi lạnh lùng của anh càng khiến cho cô thêm đau lòng.

Lần trước sau khi đưa con đi, sau đó trở lại, mặc dù Trương Hoa không nói gì thân mật, cũng không có hành động thân mật với cô, nhưng anh không bao giờ tỏ ra lạnh lùng như thế. Tại sao? Chẳng lẽ là vì anh hiểu lầm chuyện cô và Vu Hâm ở trong quán cà phê? Hay còn vì nguyên nhân gì khác nữa?

Nghĩ đến đây, trong đầu Trần Đình lại thoáng hiện lên hình ảnh Trương Hoa và Cổ Vân Vân nhận làm bố mẹ nuôi con trai Lí Dương Uy, chẳng lẽ đột trước Trương Hoa thường xuyên đi công tác với Cổ Vân Vân nên đã nảy sinh tình cảm chăng?

Trương Hoa ngồi trong xe, thấy Trần Đình bỏ đi một mình, không khỏi nghĩ thầm: “Chẳng lẽ tối nay cô ấy đi gặp Vu Hâm?”

Cổ Vân Vân không lái xe mà cùng Ngô Phong Hải lên xe của Trương Hoa. Mấy người vào ngồi trong xe của Trương Hoa rồi, Trương Hoa cũng không hỏi vì sao Trần Đình không đi. Lí Dương Uy và Ngô Phong Hải nhìn sắc mặt của Trương Hoa không ổn nhưng cũng không hỏi han gì, Cổ Vân Vân lại c không hỏi.

Sợ tối uống nhiều quá không thể lái xe về, Trương Hoa lại lái xe quay trở lại công ty, sau đó mấy người bắt taxi đến nhà hàng. Đến nơi, Lưu Huệ Anh đã ngồi ở đại sảnh chờ họ, nhìn thấy họ liền vội hỏi: “Trần Đình đâu?”

Trương Hoa không nói gì mà đi thẳng vào trong. Ngô Phong Hải ghé vào tai Lưu Huệ Anh, thì thầm: “Chắc là hai

người họ lại cãi nhau chuyện gì rồi, Trần Đình đến bệnh viện rồi về luôn, không chịu đi ăn!”

Mấy người đi phía sau Trương Hoa lên tầng, Lưu Huệ Anh lấy điện thoại ra gọi cho Trần Đình nhưng tắt máy.

Lúc ăn cơm, Trương Hoa thấy mấy người kia nói chuyện có vẻ rất dè dặt, lúc này mới hay tâm trạng của mình đã ảnh hưởng đến họ. Anh bật cười nói: “Hôm nay ăn mừng Dương Uy được làm bố, chúng ta phải uống cho đã đời mới được!”

Cuối cùng Lưu Huệ Anh mới lên tiếng: “Trương Hoa, rốt cuộc anh làm gì với Trần Đình thế? Cô ấy đã nói tối nay sẽ cùng đi ăn với mọi người, sao anh vừa đi là cô ấy lại không đến thế?”

Trương Hoa nhìn Lưu Huệ Anh một lát rồi nói: “Hôm nay ăn mừng con trai Dương Uy ra đời, những chuyện khác chúng ta đừng nhắc đến!” Lưu Huệ Anh đang định nói gì thì Trương Hoa đã nâng cốc lên: “Mọi người cạn ly nào, tôi xin cạn trước!”

Sau đó, Trương Hoa liên tục hô hào mọi người uống như không có chuyện gì xảy ra. Chắc là vì rượu nên chẳng mấy chốc không khí đã náo nhiệt hẳn, chẳng ai còn để ý đến chuyện không vui giữa Trần Đình và Trương Hoa nữa.

Ăn được một nửa thì Ngô Tĩnh đến, khiến cho không khí càng thêm náo nhiệt, Trương Hoa nói: “Em bây giờ còn bận hơn cả bọn anh, lại là nhân tài trong mắt chủ tịch Cổ, anh nhất định phải em một ly!”, thế là mọi người liền hô hào ép Ngô Tĩnh phải uống.

Mọi người uống đến tận khuya, mà người uống nhiều nhất là Ngô Phong Hải. Lúc gần kết thúc, Ngô Phong Hải đứng bật dậy mời Lưu Huệ Anh uống một ly, uống xong đột nhiên nói: “Anh đã nghĩ rất lâu rồi, vừa hay hôm nay có tất cả bạn bè ở đây, anh muốn nói với em câu này!”, Ngô Phong Hải dừng lại một lát mới nói: “Huệ Anh, anh yêu

Lưu Huệ Anh nghe xong thì chờ người ra, hồi lâu sau mới nói: “Anh uống nhiều quá phải không?”

Trương Hoa vội nói: “Người say thường nói thật mà! Mọi người cùng nâng cốc cho sự dũng cảm của Phong Hải nào!”

Mấy người còn lại cũng đứng dậy nói: “Phải cạn ly mới được!”

Lí Dương Uy rót đầy ly cho Phong Hải, nói: “Anh cũng phải uống với bọn tôi!”, Ngô Phong Hải cười sáng khoái nói: “Ok!”

Lưu Huệ Anh đứng bên cạnh nhìn bọn họ uống. Trương Hoa nói: “Huệ Anh, thực ra mọi người đã nhận ra từ lâu rồi, chỉ có hai người là không chịu nói ra mà thôi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Uống nhiều quá rồi, tôi phải về đây!”, nói rồi liền xách túi xách bước ra khỏi phòng. Trương Hoa đẩy Ngô Phong Hải, nói: “Mau tiến cô ấy đi!”, lúc này Ngô Phong Hải mới vội vàng đuổi theo.

Trương Hoa nói: “Thế chúng ta cũng đi chứ!”, lúc xuống dưới, mấy người nhìn thấy Ngô Phong Hải quay lại. Trương Hoa nói: “Lưu Huệ Anh đâu? Không tiến cô ấy à?”

“Cô ấy không cần tôi tiến, lên taxi rồi đi thẳng rồi!”

Lí Dương Uy nói: “Sao anh ngốc thế? Không biết ngồi luôn vào trong à?”

Ngô Phong Hải nói: “Chẳng phải cô ấy không có tình cảm với tôi nên mới đi trước hay sao?”

Ngô Tĩnh cười: “Yên tâm đi, nếu cô ấy không có tình cảm gì với anh thì đã không đi trước như vậy!”

Lí Dương Uy phải về bệnh viện nên đi trước, Ngô Phong Hải uống cũng khá nhiều nên bắt xe về luôn. Trương Hoa với Ngô Tĩnh cùng đường, đang định về thì Cổ Vân Vân nói: “Hay là chúng ta đi dạo một chút đi!”, Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Cũng được!”, Ngô Tĩnh liền bảo: “Thế em về trước đây!”

Trương Hoa đứng trên cây cầu dành cho người đi bộ nhìn xa xăm một lát, nói: “Lúc này ngắm thành phố vẫn là đẹp nhất, yên hơn ban ngày nhiều!”

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, lại nhìn ra xa, nói: “Tôi biết tâm trạng của cậu không tốt, có phải vì Trần Dĩnh không?”

Trương Hoa lấy thuốc ra hút, hồi lâu mới nói: “Cậu có cảm thấy một khi con người ở một dạng tiềm thức nào đó rồi thì khó mà sửa được không?”

“Cậu nói thế ý gì?”

“Đột nhiên tôi thấy rất mệt mỏi!”

Cổ Vân Vân không nói gì, chỉ đứng bên cạnh Trương Hoa ở trên cầu. Hồi lâu sau, Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Cảm ơn cậu!”

“Sao lại cảm ơn tôi?”

“Cậu bây giờ khiến cho tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Có phải vì trước đây tôi thích cậu nên khiến cậu thấy áp lực không?”

Trương Hoa lại nhìn ra xa không nói gì. Cổ Vân Vân khẽ nói: “Xem ra có khi làm bạn bè lại khiến người ta thấy thoải mái tâm lí hơn làm người yêu!”

Trương Hoa đứng một lát rồi xoay người lại nói: “Chúng ta đi thôi, tôi tiễn cậu về!”

Lưu Hải Anh tự mở cửa đi thẳng vào bên trong, bởi vì dạo này gần như cô toàn ở chỗ Trần Dĩnh nên Trần Dĩnh đã đưa một bộ chìa khóa nhà cho Lưu Huệ Anh. Lưu Huệ Anh bật đèn lên, Trần Dĩnh đang ngồi dựa lưng vào giường nhìn cô. Lưu Huệ Anh nói: “Cậu làm gì thế à? Muốn hù chết tớ hả? Đã không bật đèn còn không lên tiếng!”

Trần Dĩnh nhìn Lưu Huệ Anh một lát, đột nhiên nói: “Tớ hơi đói!”

“Từ tối cậu chưa ăn gì à?”

Trần Dĩnh lắc đầu, Lưu Huệ Anh nói: “Sao không nói sớm để tớ mua gì về cho cậu!”

Trần Dĩnh ngồi dậy khỏi giường, lúc này Lưu Huệ Anh mới nhìn Trần Dĩnh từ lúc về thậm chí không buồn thay quần áo. Lưu Huệ Anh nói: “Cậu sao thế? Lại là vì Trương Hoa à?”

Trần Dĩnh không nói năng gì, đi thẳng vào bếp làm đồ ăn. Lưu Huệ Anh đi vào theo, nói: “Rốt cuộc là chuyện gì? Vẫn là chuyện Trương Hoa nhìn thấy cậu và Vu Hâm ở cửa hàng cà phê ư?”

Trần Dĩnh ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Tớ hoàn toàn không biết tớ đã sai ở đâu!”

Lưu Huệ Anh thở dài, cũng chẳng biết phải nói gì, cuối cùng bảo: “Thôi tớ đi tắm đây!”

Lưu Huệ Anh đi tắm xong, nhìn thấy Trần Dĩnh lặng lẽ ngồi ăn ở phòng khách. Lưu Huệ Anh ngồi xuống, hai người chẳng ai nói gì. Một lát sau, Lưu Huệ Anh nói: “Tối nay, trong lúc uống rượu, Ngô Phong Hải nói yêu tớ!”

Trần Dĩnh bỏ đũa xuống, nói: “Cuối cùng anh ấy cũng chịu thổ lộ rồi hả!”

“Lúc ấy anh ấy đã uống nhiều rồi, không biết có phải là lời của rượu không nữa!”

“Người làm kinh doanh như anh ấy cho dù có uống say rồi cũng không nói lãng nhăng đâu!”

Trần Dĩnh nằm trên giường, ngoảnh đầu lại nhìn Lưu Huệ Anh vẫn chưa ngủ, nói: “Huệ Anh, tớ mừng thay cho cậu đấy, Phong Hải là người đàn ông tốt đấy!”

Một lát sau Lưu Huệ Anh mới khẽ nói: “Nhưng mà tớ thấy hơi sợ!”

Trần Đình nói: “Đồ ngốc, có gì mà phải sợ, có được một người đàn ông yêu mình chân thành, mà người ấy lại là người mình cũng thích thì đây chính là hạnh phúc đáng ngưỡng mộ đấy!”

“Nhưng tớ lo liệu có thất bại lần nữa không?”

“Ngô Phong Hải là người như thế nào chúng ta đều biết rõ, dù gì cũng quen biết bấy lâu rồi!”

Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại nhìn Trần Đình, nói: “Thế còn cậu thì sao?”

Trần Đình nhìn lên trần nhà, sau đó nói: “Tớ chuẩn bị xin nghỉ việc ở đó!”

“Tại sao?”

“Tớ đến đó làm việc là vì Trương Hoa, giờ đã thế này rồi có ở lại cũng chẳng có nghĩa lý gì!”

“Nghỉ việc thì có thể giải quyết được vấn đề sao?”

“Tớ không biết, nhưng hiện giờ đầu óc trống rỗng, ít nhất nghỉ việc rồi sẽ không phải làm việc chung với Vu Hâm, cũng tránh được bị anh ta đeo bám!”

“Anh ta lại đến tìm cậu à?”

“Chiều nay anh còn tìm đến tận đây, chỗ tớ ở chỉ có cậu và Trương Hoa biết, ngay cả Phong Hải cũng chưa từng đến, chỉ biết tớ ở trong tòa nhà này, vì vậy tớ cứ thắc mắc không hiểu tại sao anh ta biết được? Hơn nữa còn biết cụ thể là phòng nào nữa!”

“Thế thì lạ nhỉ?” – Im lặng một lúc cô lại nói tiếp: “Hôm nay Trương Hoa đối xử với cậu như thế liệu có phải vì anh ấy nhìn thấy cậu và Vu Hâm từ trong này đi ra không?”

“Không thể nào! Lúc ấy Trương Hoa mới về đến thành phố, hơn nữa lại đi cùng với Ngô Phong Hải, nếu anh ấy nhìn thấy thì chắc Ngô Phong Hải cũng biết.”

Trần Đình đi vào văn phòng của Cổ Vân Vân, đưa đơn xin nghỉ việc đặt lên bàn cô rồi nói: “Chị Vân Vân, đây là đơn xin nghỉ việc của tôi!”

Cổ Vân Vân nói: “Đang yên đang lành sao đột nhiên xin nghỉ việc thế?”

“Nguyên nhân thì tôi không muốn nói nhiều, từ hôm nay tôi sẽ rời khỏi công ty, nói chung là cũng không có nhiều thứ phải bàn giao đâu!”

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Cô là người Trương Hoa đưa sang, nếu muốn nghỉ việc thì phải có sự đồng ý của anh ấy trước đã!”

Trần Đình vào văn phòng của Trương Hoa, Trương Hoa ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại cúi xuống làm việc của mình. Trần Đình đứng im một lát rồi đặt đơn xin nghỉ việc ra trước mặt anh, nói: “Em muốn xin nghỉ việc bên này, Vân Vân bảo em chữ kí của anh trước!”

Trương Hoa lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cô, hồi lâu sau mới kí nhanh vào lá đơn và đưa lại cho Trần Đình. Trần Đình cầm lá đơn chưa đi ngay, nhưng Trương Hoa đã cúi đầu làm việc của mình.

Trần Đình nhìn anh hồi lâu, cuối cùng quay người đi ra ngoài, đi thật nhanh vào nhà vệ sinh, hắt nước vào mặt để cuốn trôi những giọt nước mắt, hồi lâu sau mới đi ra. Trương Hoa ngồi dựa lưng vào ghế hút thuốc, Ngô Phong Hải chạy vào hỏi: “Chị dâu sao tự nhiên lại nghỉ việc thế?”

Trương Hoa hỏi: “Sao anh biết?”

“Lúc này nhìn thấy chị ấy ở bên dưới, mặt mày u uất đi từ trong thang máy ra, tôi có hỏi chị ấy thì chị ấy bảo hôm nay xin nghỉ việc rồi, cả anh và Vân Vân đều kí rồi.”

Trương Hoa tựa lưng vào ghế, rút thuốc hồi lâu mới nói: “Ban đầu đáng lẽ ra không nên để cô ấy qua đây, giờ nghỉ việc cũng tốt!”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Hết giờ làm, Trương Hoa đang định đi thì Ngô Phong Hải đã đứng chờ ở cổng, thấy anh xuống liền nói: “Trương Hoa, chúng ta đi ăn đi!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải nói: “Đi thôi!”

Trương Hoa vừa ngồi xuống đã nói: “Sao có mỗi hai chúng ta mà phải thuê cả một phòng thế này?”

Ngô Phong Hải nói: “Hôm nay không phải là ăn cơm mà là uống rượu! Tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút!”

Nhân viên phục vụ bê thức ăn lên, Ngô Phong Hải nói với cô: “Nếu bọn anh không gọi thì em đừng vào!”

Nhân viên phục vụ ra ngoài đóng cửa lại, Trương Hoa nói: “Chưa từng thấy anh nghiêm túc thế này bao giờ!”

Ngô Phong Hải châm thuốc hút, nói: “Hôm nay tôi muốn kể cho anh nghe chuyện của tôi!”

Trương Hoa cũng châm thuốc hút và im lặng lắng nghe. Ngô Phong Hải hút hết điếu thuốc lại châm điếu khác, chậm rãi nói: “Anh có biết vì sao tôi không muốn tiếp cận phụ nữ không? Trước khi tôi lên tiểu học, mẹ tôi đã bỏ rơi hai bố con tôi. Hồi tôi học cấp hai, bố tôi đang làm công trình thì có người nhắc đến chuyện trước đây, ông ấy nhờ tay đánh bị thương người ấy, vết thương rất nghiêm trọng, bố tôi phải đi tù mấy năm, trong thời gian ấy bà nội đã chăm sóc cho tôi”.

Ngô Phong Hải nói xong liền khẽ nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới nói: “Cho dù người khác nhìn nhận ông ấy ra sao, trong lòng tôi ông ấy vẫn là một người cha vĩ đại nhất!”

“Tôi có thể hiểu được!”

“Tôi không được học cao, tốt nghiệp cấp ba xong là bước vào xã hội, nói một cách nghiêm túc thì tôi đã lăn lộn trong xã hội mất mấy năm. Tôi cứ tưởng cuộc đời mình sẽ như vậy mãi mãi, cho đến ngày bà nội tôi qua đời!”

Nói đến đây, khóe mắt Ngô Phong Hải ươn ướt, chậm rãi nói: “Bà nội là người hiền từ nhất trên đời, đáng tiếc là đến khi bà qua đời, tôi vẫn không thể để bà sống tốt hơn! Bà nội qua đời, tôi bắt đầu nghĩ ngợi rất nhiều, tự nhủ mình không thể cứ tiếp tục như vậy, thế nên mới ứng tuyển vào công ty điện tử Triết Đông, bắt đầu làm việc từ vị trí lao động chân tay thấp nhất, rồi dần dần làm lên chức giám đốc khu vực. Mấy năm đó, tôi vô cùng trân trọng công việc này, cũng vô cùng trân trọng vị trí này!”

Trương Hoa nói: “Mặc dù tôi không trải qua những chuyện như vậy nhưng tôi có thể hiểu được tâm tư của anh!”

Ngô Phong Hải tiếp tục: “Lúc anh vào làm ở công

ty điện tử Triết Đông, tôi với những người khác đều cho rằng anh là bạn trai của con gái chủ tịch tập đoàn, nên tìm cách tránh xa, ai ngờ anh lại coi tôi là bạn bè, khiến tôi vô cùng cảm động, vì vậy anh bảo tôi làm gì, tôi đều vui vẻ làm!”

Trương Hoa không nói gì, Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Qua anh, tôi quen với Dương Uy, quen với Huệ Anh, quen cả Ngô Tĩnh, tôi biết bọn họ đều chấp nhận một người học thấp như tôi, tôi lại càng thấy vui mừng, thậm chí dám gọi thẳng tên Cổ Vân Vân, đây là chuyện trước kia tôi không bao giờ dám làm!”

“Tổ chất và năng lực của con người cao hay thấp không phụ thuộc quá vào học thức, mối quan hệ giữa người với người cũng như vậy”.

“Nhưng trong lòng tôi vẫn có suy nghĩ này, tôi thừa nhận bản thân mình đã thích Huệ Anh từ lâu rồi, nhưng tôi không dám mở miệng, sợ mình không xứng, cũng chính vì điểm này nên tôi mới đồng ý hợp tác với Cổ

Triết Đông, hi vọng dựa vào sân chơi mà ông ta tạo ra để phát huy tối đa khả năng của mình. Nếu một ngày nào đó có thể đạt được vị trí cao, có thể tôi sẽ phát huy triệt để khả năng của mình, lúc ấy tôi sẽ có dũng khí bày tỏ với Huệ Anh!”

Ngô Phong Hải nói xong liền nhìn Trương Hoa cười: “Có phải tôi rất tự ti và giả tạo không?”

“Đương nhiên là không, đây là tâm lí bình thường mà!”

“Hôm nay nói với anh những chuyện này chỉ là để cho anh thấy tôi rất trân trọng những người bạn như mọi người, nếu Huệ Anh đồng ý hẹn hò với tôi, tôi sẽ vô cùng trân trọng cô ấy! Đồng thời, cho dù anh với chị dâu tương lai có bên nhau không, tôi vẫn sẽ trân trọng chị ấy, bởi vì tôi biết hai người là những người bạn đáng trân trọng!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải không nói gì, anh biết cái Ngô Phong Hải thực sự muốn nói không phải là những chuyện này. Ngô Phong Hải lại nói: “Tôi không biết giữa anh và chị dâu đã xảy ra những chuyện gì, hay có hiểu lầm gì, nhưng dựa vào trực giác cá nhân tôi, chị dâu là người xứng đáng để anh trân trọng! Mọi người đều có sai lầm, giống như bố tôi vậy, trong mắt rất nhiều người ông ấy từng vào tù, nhưng trong lòng tôi, không có người cha nào vĩ đại bằng ông ấy hết!”

Trương Hoa nói: “Khi nào có thời gian tôi và anh cùng về thăm bố anh nhé!”

“Nghe anh nói thế tôi rất vui, nhưng hôm nay tôi vẫn muốn hỏi anh, chỉ là nói chuyện giữa những người bạn với nhau thôi, tại sao anh đột nhiên lạnh lùng với chị dâu thế?”

Trương Hoa ngồi dựa lưng ra ghế, hút thuốc không nói gì. Ngô Phong Hải nói: “Có phải là vì Vu Hâm không?”

Hồi lâu sau Trương Hoa cuối cùng cũng chịu nói sự tình cho Ngô Phong Hải nghe.

Ngô Phong Hải nói: “Tôi không dám bình luận bừa những chuyện này, bởi vì tôi chỉ tin vào sự thực khách quan. Thế này đi, tôi cũng đi hỏi chị dâu, tôi sẽ dùng cách của mình để tìm hiểu tình hình!”

Trương Hoa nói: “Cách của mình ư?”

Ngô Phong Hải cười: “Đừng quên tôi từng lăn lộn mấy năm trong xã hội rồi, đợi khi nào anh đi công tác về tôi sẽ nói với anh sau!”

Trần Dĩnh ăn cơm xong, đột nhiên đứng dậy nói: “Kể từ bây giờ, tớ sẽ bật máy bình thường, cũng đến cửa hàng như bình thường. Có thể sai lầm của tớ là gặp phải chuyện gì cũng tìm cách lẩn tránh mà không dám đối mặt!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đây mới là Trần Dĩnh mà tớ thích, có cần thiết lẩn tránh vì một gã Vu Hâm như thế không?”

“Còn cả cái tên Trương Hoa vừa đáng giận vừa đáng hận kia nữa, tớ nhất định phải đi hỏi cho rõ ràng, cho dù không thể làm bạn bè cũng phải hỏi cho rõ nguyên nhân, dù gì giữa bọn tớ cũng còn có đứa con mà!”

Lưu Huệ Anh ngẩng đầu lên nói: “Cậu rất dũng cảm, tớ rất khâm phục!”

“Thôi đừng đùa nữa, tớ nói thật đấy!”

“Thì tớ cũng nói thật mà, cứ chẳng rõ trắng đen thế này tớ càng thấy càng khó chịu!”

“Ngày mai tớ sẽ đến công ty tìm Trương Hoa, sau đó về thăm Tỉnh Tỉnh, chuẩn bị ở lại đó mấy hôm!”

“Thế là đúng đấy, thế nào gọi là ‘nông thôn bao vây thành thị’? Cứ chinh phục được bố mẹ Trương Hoa với họ hàng thân thích nhà anh ấy là nông thôn đã bao vây được thành thị rồi!”

Trần Dĩnh nói: “Cậu lý giải kiểu gì đấy? Tớ chỉ muốn ở nhà với Tỉnh Tỉnh vài hôm, tạm thời không nghĩ đến những chuyện linh tinh này thôi mà!”

Buổi sáng Trần Dĩnh đến cửa hàng, buổi chiều mới đi tìm Trương Hoa. Trần Dĩnh đi thẳng đến văn phòng của Trương Hoa nhưng phát hiện văn phòng anh khóa cửa nên sang văn phòng của Ngô Phong Hải. Ngô Phong Hải thấy Trần Dĩnh vào liền hỏi: “Sao chị lại đến đây?”

“Trương Hoa đâu rồi?”

“Buổi sáng anh ấy đi công tác rồi, ngoài tỉnh có mấy khóa đào tạo mà!”

“Khi nào anh ấy về thế?”

“Chắc là đi khoảng một tuần”.

Ngô Phong Hải nhìn vẻ mặt thất vọng của Trần Đình, cười nói: “Chị đừng lo, về nhà yên tâm làm việc của chị đi. Mấy hôm nay tôi ở trong thành phố, đến khi tôi đi công tác chắc anh ấy vẫn chưa về, có thể gặp anh ấy đấy! Khi nào anh ấy về, không cần chị đến tìm, chắc chắn anh ấy sẽ tự đi tìm chị!”

Trần Đình vào bếp giúp mẹ Trương Hoa làm cơm, Tỉnh Tỉnh đang chơi với ông nội ở ngoài phòng khách. Mẹ Trương Hoa hỏi: “Sao thằng Hoa không về cùng con?”

Trần Đình nói: “Sáng nay anh ấy đã đi công tác rồi ạ!”

“Hai đứa vẫn chưa dọn về ở chung à?”

Trần Đình không nói gì. Mẹ Trương Hoa nói: “Thằng Hoa giống hệt bố nó, không biết bày tỏ tình cảm, con phải học cách chủ động một chút!”

Trần Đình cúi đầu nói: “Con biết ạ! À, phải rồi, lần này con về sẽ ở vài ngày mẹ ạ!”

“Cũng được, có thể nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, Nhã Vận cũng sắp được nghỉ đông rồi, con nhóc này càng ngày càng làm mẹ lo lắng! Con là chị dâu, rảnh rỗi thì nói chuyện với nó, bảo nó đừng nghĩ vớ vẩn, giờ cứ yên tâm học tập, sau này tìm được công việc gì ổn định là được rồi!”

Mấy hôm nay, mặc dù Trần Đình đã cố tỏ ra như không có chuyện gì nhưng thỉnh thoảng vẫn để lộ ra nét buồn thoáng qua. Dù gì cũng chưa nói chuyện với Trương Hoa, cũng không dám gọi điện thoại nói chuyện, cũng không biết hiện giờ trong lòng anh đang nghĩ cái gì, càng không biết quan hệ giữa anh và Cổ Vân Vân là gì?

Hơn nữa thỉnh thoảng Vu Hâm lại gọi điện đến, Trần Đình lần nào cũng chạy sang một góc nghe điện, bảo anh ta đừng gọi đến nữa, thỉnh thoảng cô còn thẳng thừng ngắt điện thoại.

Mẹ Trương Hoa phát hiện có điều gì bất ổn, hỏi Trần Đình mấy lần mà cô không nói. Có lần mẹ Trương Hoa hỏi, Trần Đình không nhận được liền kể chuyện ẹ Trương Hoa nghe. Cuối cùng Trần Đình nói: “Để lần tránh sự đeo bám của giám đốc tài vụ này, con đã nghỉ việc ở bên đó rồi!”

Mẹ Trương Hoa hỏi: “Thằng Hoa nó hiểu lầm con ư?”

Trần Đình ngồi im lặng, nước mắt bắt đầu tuôn rơi: “Vâng ạ, anh ấy không chịu nghe con giải thích, không đếm xỉa đến con!”

“Nghỉ việc ở bên đó cũng tốt, khỏi phải giao thiệp với những người chẳng ra gì!” – Dừng lại một chút, mẹ Trương Hoa nói tiếp: “Đĩnh à, mẹ hỏi con, giờ con định như thế nào?”

“Đợi Trương Hoa về, con sẽ giải thích rõ ràng với anh ấy ạ!”

“Thằng Hoa về bề ngoài hiền lành, dịu dàng thế nhưng tính tình rất ương ngạnh, từ nhỏ nó có chết cũng không nhận thua, rõ ràng biết mình sai nhưng có chết cũng không chịu thừa nhận! Đợi nó đi công tác về, bảo nó về đây, mẹ sẽ nói rõ chuyện này với nó!”

Hết giờ làm, Vu Hâm vừa đi đến cầu thang định lên lầu thì nhìn thấy Ngô Phong Hải ngồi ngay trên cầu thang, Vu Hâm ngẩng ra, vội nói: “Giám đốc Ngô ngồi đây làm gì thế?”

Ngô Phong Hải ngoảnh đầu lại nhìn anh ta, sau đó đứng dậy, vút điếu thuốc trong tay xuống, nói: “Đợi anh đấy!”

Vu Hâm nói: “Đợi tôi ư? Sao anh biết tôi ở đây?”

“Tôi không chỉ biết anh ở đây mà còn biết anh cụ thể ở phòng nào, biết con trai anh học ở trường nào, thậm chí một vài chuyện về vợ anh, có thể anh không biết nhưng tôi thì biết”.

Vu Hâm nhúm mày nói: “Anh nói thế ý gì? Rốt cuộc anh muốn gì? Tìm tôi có chuyện gì?” Ngô Phong Hải đi đến trước mặt anh ta, nói: “Đương nhiên là có chuyện, không có chuyện tôi tìm đến anh làm gì?”

“Có chuyện gì?”

Ngô Phong Hải rút thuốc lá ra, châm lên rồi hỏi: “Tôi khác với Trương Hoa, mọi việc tôi làm rất đơn giản và dứt khoát, đặc biệt là trong chuyện riêng tư, vì vậy tôi nói đơn giản với anh thôi, nếu sau này anh còn dám tiếp cận Trần Đình một bước hoặc gọi điện cho chị ấy, tôi có thể đảm bảo chắc chắn sau này anh sẽ vô cùng hối hận!” Tiếp đó, Ngô Phong Hải nhả từng chữ một: “Ngô Phong Hải này nói được làm được!”

Vu Hâm nói: “Anh dám đe dọa tôi ư?”

“Đây không phải là đe dọa, đây là cảnh cáo!”

“Tôi thích ai là quyền tự do của tôi, Trần Đình hiện nay đang độc thân, tôi thích cô ấy chẳng có gì là sai cả. Nếu như anh dùng phương pháp đe dọa để khống chế tinh thần tôi, tôi có thể kiện anh!”

Ngô Phong Hải chăm chú nhìn Vu Hâm, sau đó nói: “Nói hay lắm, suýt nữa thì tôi sợ phát khiếp lên rồi, nếu anh đã thích nói lý, vậy để tôi nói lý với anh nhé!”

Ngô Phong Hải rít một hơi, sau đó phả khói vào mặt Vu Hâm. Vu Hâm tránh đi, nói: “Làm gì thế hả?”

“Nếu là mấy năm trước, để tôi gặp phải loại người như anh, tôi đã sớm cho cái mặt của anh biến dạng rồi. Nhưng hôm nay tôi đã tự nhủ với mình, nhất định phải giả làm một quân tử đến đây nói chuyện với anh!”

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Vu Hâm nói: “Anh muốn nói gì?”

Ngô Phong Hải im lặng một lát rồi chậm rãi nói: “Vương Liên Na, cô gái ấy đã bỏ bạn trai bốn năm yêu đương của mình để sống chung với anh, chuẩn bị chờ đợi anh ly hôn một cái sẽ lập tức kết hôn với anh, kết cục cuối cùng đã khiến cô ta vừa mất đi bạn trai còn phải rời khỏi tập đoàn Triết Đông. Mạnh Lợi, cô gái mới tốt nghiệp này thật sự tưởng rằng anh đã ly hôn, qua lại với anh hai năm trời, sau khi có thai đã đòi anh phải cưới, lúc này anh mới nói với cô ta mình chưa ly hôn, vì công việc, vì con cái nên không thể ly hôn được. Hàn Lạc Tư, một người kết hôn chưa lâu

Vu Hâm vội vàng cắt đứt lời Ngô Phong Hải, hoang mang nói: “Sao anh biết những chuyện này?”

“Nếu ngay cả những chuyện này còn không biết thì tôi nói chuyện với anh sao được? Điều khiến tôi khâm phục nhất là lần nào anh cũng tìm được lý do hoàn mỹ để xoa dịu bọn họ, thậm chí khiến cho khi họ rời xa anh vẫn còn tưởng họ mới là tình yêu chân chính của anh!”

Vu Hâm đứng ngây ra rất lâu mới thốt lên lời: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Rất đơn giản: Thứ nhất, bắt đầu từ bây giờ, biến mất khỏi tầm mắt của Trần Đình! Thứ hai: Nhanh chóng cuốn gói khỏi công ty, bởi vì nhìn thấy bộ mặt của anh là tôi thấy buồn nôn!”

Ngô Phong Hải tiếp tục nói: “Ngoài ra còn một chuyện này anh phải thành thật trả lời tôi, làm sao anh biết được chỗ ở của Trần Đình?”

“Tôi tự tìm!”

“Chỗ ở của Trần Đình ngoài Trương Hoa và bạn thân của cô ấy là Lưu Huệ Anh biết ra thì chẳng ai biết hết, hơn nữa tôi biết anh cũng không có khả năng điều tra này, vì vậy tôi hi vọng anh hãy thành thật trả lời tôi!”

Mấy hôm Trần Đình về nhà bố mẹ Trương Hoa, Lưu Huệ Anh buồn chán hẳn. Kể từ lúc Ngô Phong Hải tỏ tình ở nhà hàng lần trước, anh không liên lạc với cô nữa, chẳng lẽ thật sự anh chỉ đùa cợt trong lúc say rượu sao?

Mấy lần Lưu Huệ Anh định gọi cho Ngô Phong Hải, nhưng ngay sau đó lại tự mắng mình vô dụng. Hết giờ làm về nhà, Lưu Huệ Anh nằm lì trên giường, lười cả nấu nướng, đến tối đói lả rồi mới xuống ăn đồ ăn nhanh.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Lưu Huệ Anh nhìn vào màn hình, là Ngô Phong Hải gọi, trong lòng mừng lắm. Ngô Phong Hải nói: “Em có nhà không? Nếu rảnh thì ra ngoài ăn cơm đi, anh có chuyện này muốn nói với em!”

Lưu Huệ

Anh nói: “Chuyện say rượu lần trước chứ gì? Nói xong rồi nên hối hận sao mình không nghĩ đã buột miệng nói ra

“Là chuyện của Trương Hoa và Trần Đình kìa! Ban nãy anh gọi cho Trần Đình, cô ấy đang ở nhà bố mẹ Trương Hoa, ngày mai anh đi công tác, vì vậy gọi em ra ngoài, kể cho em nghe những gì anh tìm hiểu được. Đợi khi nào Trần Đình về, em hãy nói cho cô ấy biết!”

Lưu Huệ Anh nghe xong liền thấy hơi hụt hẫng, nhưng lập tức an ủi bản thân: Hóa ra mấy hôm nay Ngô Phong Hải không liên lạc với mình là bởi vì bận việc khác.

Lúc ăn cơm, Lưu Huệ Anh cứ liên tục hỏi Ngô Phong Hải đã biết được chuyện gì. Ngô Phong Hải nhìn thực khác xung quanh, nói: “Đồng người thế này làm sao kể được? Đợi ăn xong chúng ta đi chỗ khác nói chuyện!”

Hai người ra ngoài, Ngô Phong Hải muốn đi chỗ khác ngồi, hỏi Lưu Huệ Anh là vào quán cà phê hay quán trà? Lưu Huệ Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Đến chỗ tôi đi, không cần thiết phải tốn tiền thế đâu!”

Đến dưới lầu nhà Lưu Huệ Anh, Ngô Phong Hải đứng ngáy ra, vẻ do dự, nói: “Anh lên có tiện không?”

Lưu Huệ Anh im lặng một lát rồi kéo Ngô Phong Hải lên: “Lên đi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Tôi ở một mình, nhà hơi nhỏ, anh chỉ có thể ngồi trên giường thôi!”

Ngô Phong Hải vẫn rất giữ ý, chậm rãi ngồi xuống nói: “Chỗ anh ở cũng rất nhỏ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Để tôi rót cho anh cốc trà nhé!”

Ngô Phong Hải vội đứng dậy nói: “Anh tự rót cũng được!”

Lưu Huệ Anh phì cười: “Anh biết trà để đâu không mà đòi tự rót”

Ngô Phong Hải kể cho Lưu Huệ Anh nghe chuyện của Vu Hâm xong, Lưu Huệ Anh ngạc nhiên nói: “Mặc dù chưa từng gặp hẳn ta, nhưng nghe Trần Đình nói hành vi, lời nói của hẳn đều rất có chừng mực, năng lực và tướng mạo, khí chất cũng không tồi, sao có thể là người như vậy chứ?”

Ngô Phong Hải nói: “Chính vì những yếu tố ấy mới dễ dàng quyến rũ phụ nữ, mới dễ dàng ra tay, huống hồ hẳn ta lại là một gã đàn ông đứng tuổi, hững hờ”.

“Loại người này thật khốn kiếp!”

“Em đoán xem, ai là người nói cho hẳn biết địa chỉ của Trần Đình?”

“Ai thế?”

“Ban đầu hẳn không chịu nói, về sau anh buộc phải đe dọa, hẳn mới nói thật, hóa ra chính là Cổ Vân Vân.”

Lưu Huệ Anh nói: “Cổ Vân Vân ư? Tại sao cô ta lại nói địa chỉ của Trần Đình cho Vu Hâm biết? Còn nữa, làm sao cô ta biết được chỗ ở của Trần Đình?”

“Anh không chắc lắm, chỉ là suy đoán Cổ Vân Vân đã biết nơi ở của Trần Đình từ lâu, bởi vì lần trước Trần Đình bỏ đi, có người đã đến nhà chủ nhà hỏi thăm tình hình.

Ngô Phong Hải lại tiếp tục: “Còn về chuyện Cổ Vân Vân tại sao lại nói địa chỉ của Trần Đình cho Vu Hâm biết, anh không rõ lắm, ngày mai anh đi công tác rồi, cũng không có thời gian để tìm hiểu!”

Hai người nói chuyện rất lâu, cuối cùng, Ngô Phong Hải đứng dậy nói: “Anh phải về sớm một chút, ngày mai phải đi công tác rồi!”

Lúc Lưu Huệ Anh ra cửa, Ngô Phong Hải có gọi cô. Lưu Huệ Anh ngoảnh đầu lại nhìn thấy hình như anh có chuyện muốn nói, liền hỏi: “Anh muốn nói gì thế?”

Ngô Phong Hải do dự một lát rồi nói: “Không sao, em cũng nghỉ sớm đi!”

Xuống lầu, Ngô Phong Hải tự mắng bản thân: Sao không dám nói ra, chẳng nhẽ phải có rượu vào mới dám nói ư?

Mới sáng ra Lưu Huệ Anh đã gọi điện báo Trần Đình về thành phố. Buổi chiều Trần Đình về đến thành phố liền đến thẳng công ty Lưu Huệ Anh đợi cô tan làm. Hết giờ làm, về đến nhà, Lưu Huệ Anh liền kể cho Trần Đình nghe mọi chuyện, Trần Đình cũng vô cùng ngạc nhiên.

Lưu Huệ Anh nói: “Sở dĩ Ngô Phong Hải muốn nói rõ tình hình của Vu Hâm cho cậu là vì sợ cậu nảy sinh thiện cảm với hắn ta!”

Trần Đình nói: “Sao tớ có thể có thiện cảm với hắn ta chứ?”

Nói xong rồi Trần Đình mới phát hiện trong thâm tâm của cô không hề cảm giác căm ghét những gì Vu Hâm đã làm với mình, chẳng nhẽ trong thâm tâm cô cũng có thiện cảm với hắn? Hay là vì có một vài yếu tố tình cảm phức tạp xen lẫn?

Lưu Huệ Anh nói: “Ngô Phong Hải trong lúc điều tra phát hiện những người phụ nữ ấy đều nhận định Vu Hâm là một người đàn ông tốt, hơn nữa còn tin tưởng rằng Vu Hâm chia tay với mình là vì bất đắc dĩ, có nỗi khổ riêng!”, Lưu Huệ Anh nói xong liền nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Chẳng phải cậu cũng từng nói thực ra Vu Hâm không tồi, có thể coi là một người đàn ông tốt còn gì!”

“Chuyện ấy là khác, tớ chỉ đứng từ góc độ của người ngoài cuộc để đánh giá mà thôi! Xem ra cái vẻ bề ngoài rất dễ dàng cảm dỗ người khác!”

Lưu Huệ Anh do dự một lát rồi nói: “Theo như nội dung mà Ngô Phong Hải nói với tớ ngày hôm qua, anh ấy không phải hoàn toàn tin rằng giữa cậu và Vu Hâm không có quan hệ gì với nhau!”

Trần Đình nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Thế là thế nào?”

“Anh ấy có nói câu này: Bởi vì do năng lực điều tra có hạn nên anh ấy không thể điều tra được tình hình trước khi cậu và Vu Hâm ra khỏi nhà cậu”.

Trần Đình kinh ngạc nói: “Sao anh ấy biết Vu Hâm từng đến nhà tớ?”

“Tớ hỏi qua rồi, là Trương Hoa nói, xem ra những suy đoán của tớ lúc trước là đúng, Trương Hoa đã nhìn thấy cậu cùng Vu Hâm đi ra khỏi nhà nên mới hiểu lầm.”

Trần Đình lẩm bẩm: “Chẳng trách mà anh ấy đột nhiên lạnh lùng với tớ như thế!”, rồi ngoảnh đầu lại nói với Lưu Huệ Anh: “Chuyện hôm ấy tớ đã nói với cậu rồi mà, giữa bọn tớ không xảy ra bất cứ chuyện gì hết, tớ thậm chí còn không thể biết Vu Hâm làm sao biết được chỗ này mà!”

Lưu Huệ Anh nói: “Tớ đương nhiên là tin cậu rồi, tớ cũng nói chuyện này với Ngô Phong Hải. Nhưng Ngô Phong Hải chỉ tin vào sự thật khách quan thôi, phán đoán chủ quan cá nhân khi có thể đúng nhưng cũng có thể nảy sinh những sai sót”.

Trong lúc Lưu Huệ Anh và Trần Đình nói chuyện thì Trương Hoa làm xong việc và trở về khách sạn, thấy Ngô Phong Hải đang ngồi trong đại sảnh khách sạn chờ mình, Trương Hoa liền nói: “Chắc đợi lâu lắm rồi hả? Đi thôi, lên lầu, cất đồ rồi ra ngoài ăn!”

Vào phòng, Ngô Phong Hải nói: “Tôi chưa đói, đợi lát nữa hãy đi ăn!”, sau đó liền kể cho Trương Hoa nghe chuyện của Vu Hâm. Trương Hoa nói: “Chẳng trách mà tôi nhìn người này là thấy khó chịu!”

Ngô Phong Hải lại nói: “Xét từ góc độ khách quan, tôi không thể nói chi tiết mối quan hệ giữa Vu Hâm và chị dâu, thứ nhất, tôi không thể nhìn thấu được nội tâm của người khác; thứ hai, tôi không thể điều tra rõ ràng một số chuyện!”

Trương Hoa ném cho Ngô Phong Hải một miếng thuốc, tự châm thuốc lên, không nói gì. Ngô Phong Hải tiếp tục: “Giờ tôi chỉ có thể cho anh biết phán đoán của bản thân tôi thôi, cá nhân tôi cảm thấy chị dâu đáng tin. Anh nhìn thấy Vu Hâm và chị dâu đi từ trong chỗ chị ấy ở ra, chuyện này Lưu Huệ Anh cũng biết, mặc dù tôi nói với Lưu Huệ Anh rằng tôi chỉ tin vào sự thực khách quan, nhưng tôi tuyệt đối tin tưởng những lời chị dâu và Lưu Huệ Anh nói.”

Ngô Phong Hải lại nói: “Còn nữa, chị dâu luôn tìm cách né tránh Vu Hâm, thậm chí đã tắt máy để tránh hấn. Đợt trước chị ấy về nhà anh ở mấy ngày, từ đấy có thể thấy Vu Hâm đang đeo bám chị ấy!”

Trương Hoa nhìn Ngô Phong Hải, vẫn không nói gì. Ngô Phong Hải cười nói: “Tôi tin trong lòng anh cũng tin tưởng chị ấy, chỉ có điều không chịu thừa nhận mà thôi!”

Trương Hoa nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm!”

Ngô Phong Hải cùng Trương Hoa ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Còn có chuyện này nữa, người nói địa chỉ nơi ở của chị dâu cho Vu Hâm biết chính là Cổ Vân Vân. Tôi vốn cứ sợ là chị dâu nói cho hấn biết!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Ngô Phong Hải, nói: “Sao Cổ Vân Vân lại biết địa chỉ của Trần Đình?”

“Anh quên rồi à, lúc chị dâu mang cháu bỏ đi, từng có người tìm đến nhà chủ nhà do thám tình hình mà!”

Trương Hoa nghe vậy bắt đầu trầm ngâm.

Hai ngày nay Trần Đình lại bắt đầu cảm thấy bất an, cô đang mong ngóng Trương Hoa trở về. Bởi vì Lưu Huệ Anh nói với cô địa chỉ nơi cô ở hiện nay là do Cổ Vân Vân nói cho Vu Hâm biết. Chẳng lẽ cô ta vẫn chưa chịu từ bỏ Trương Hoa? Chẳng lẽ cô ta bảo Vu Hâm cố ý tiếp cận cô?

Thế thì tại sao trong thời gian ở công ty không thấy Cổ Vân Vân có bất cứ hành động bất thường nào? Ngoài việc chăm chỉ làm việc ra, ngoài việc khả năng làm việc tiến bộ lên, chưa thấy cô ta có hành động thể hiện tình cảm với Trương Hoa. Chẳng lẽ địa chỉ nơi ở của mình là do Trương Hoa nói với Cổ Vân Vân biết, sau đó cô ta vô tình nói cho Vu Hâm biết ư? Tuy nhiên, có một điểm khiến Trần Đình cảm thấy nhẹ nhõm hơn là, Vu Hâm không đến tìm cô nữa, cũng không gọi điện cho cô.

Thực ra ngay hôm sau khi Ngô Phong Hải đến tìm Vu Hâm, hấn đã đến tìm Cổ Vân Vân, nói với cô xin đổi địa điểm công tác. Cổ Vân Vân trầm ngâm một lát rồi nói: “Bên này anh mới vừa làm quen, sao đột nhiên muốn chuyển đi?”

Vu Hâm nói: “Bởi vì chút chuyện riêng tư, tôi hi vọng cô có thể thông cảm!”

“Có phải gặp phải chuyện gì khó khăn không?”

“Không có, chỉ đơn thuần là việc riêng thôi!”

Cổ Vân Vân nhìn Vu Hâm, đột nhiên hỏi: “Có phải anh đang theo đuổi Trần Đình không?”

Vu Hâm ngẩng đầu nhìn Cổ Vân Vân, vội nói: “Đâu có!”

“Phải là phải, phải nhận làm cái gì, những chuyện riêng tư này chẳng liên quan gì đến công việc hết, tôi sẽ không can thiệp đâu!”

“Chuyện riêng tư tôi không muốn bàn bạc nhiều, hi vọng cô hiểu cho! Còn về công việc, tôi vẫn hi vọng cô có thể giúp tôi điều chuyển, tôi biết cô có khả năng này, hồi đầu chỉ nhờ một câu của cô là tôi đã bị điều qua bên này rồi mà!”

Cổ Vân Vân ngẫm nghĩ rồi nói: “Chuyện này để tôi cân nhắc thêm, cho dù có điều anh đi cũng cần phải có thời gian, dù gì đây là công ty hợp tác, chuyện tài vụ hết sức nhạy cảm!”

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Lưu Huệ Anh nói chuyện với Ngô Phong Hải xong liền nói với Trần Đình: “Trương Hoa ngày mai sẽ về!”

Trần Đình cười nói: “Ngọt ngào quá, mỗi ngày một cuộc điện thoại, có phải ban ngày cũng gọi cho cậu không?”

Lưu Huệ Anh nói: “Ngưỡng mộ à? Nếu ngưỡng mộ thì cậu cũng có thể gọi mà!”

“Cậu nói xem, ngày mai anh ấy về liệu có qua tìm tớ không?”

“Đương nhiên phải tìm cậu rồi, nếu không biết đi đâu tìm một cô vợ tốt như cậu chứ?”

“Cậu nói nghiêm túc đi, chỉ được cái dẻo mồm, có phải tâm trạng những người đang yêu đều rất vui vẻ không?”

“Đừng có nói bậy, tớ với anh ấy vẫn chưa đến mức yêu đương đâu!”

Trương Hoa về đến công ty liền đi thẳng vào văn phòng của Cổ Vân Vân. Cổ Vân Vân ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Trương Hoa, cười nói: “Về rồi à?”

Trương Hoa không nói gì, ngồi xuống đối diện Cổ Vân Vân, lấy thuốc lá ra hút.

Cổ Vân Vân nói: “Sao thế? Tâm trạng không vui à?”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, hỏi: “Tại sao cậu lại nói cho Vu Hâm biết nơi ở của Trần Đình?”

“Chuyện này á, tôi còn tưởng là chuyện gì to tát lắm cơ! Đợt trước Trần Đình không thấy đi làm, máy cũng tắt, Vu Hâm tìm cô ấy bàn chuyện nhưng không được nên đến hỏi tôi địa

Cổ Vân Vân nói xong liền nhìn Trương Hoa, hỏi: “Sao, Không thỏa đáng ư?”

Trương Hoa lại nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu, sau đó nói: “Cậu có biết Vu Hâm đang đeo bám Trần Đình không?”

Cổ Vân Vân nói: “Đeo bám Trần Đình ư? Không phải chứ? Đạo này tôi mãi tập trung vào công việc, không mấy quan tâm đến chuyện cá nhân của người khác!”

Trương Hoa lại hỏi: “Bản chất của Vu Hâm cậu biết rõ chứ?”

“Cụ thể cậu muốn hỏi về phương diện nào? Về công việc anh ta là một người trung thành, đáng tin cậy của công ty. Còn về các phương diện khác thì tôi không tìm hiểu!”

Trương Hoa dừng lại một lát rồi lại hỏi: “Làm sao cậu biết được địa chỉ của Trần Đình?”

Cổ Vân Vân đặt tài liệu trong tay xuống, nhìn Trương Hoa nói: “Sao hôm nay đột nhiên cậu lại hỏi tôi những chuyện này?”

“Không muốn trả lời câu hỏi này đúng không?”

“Đương nhiên có thể trả lời cậu, Trần Đình có điền địa chỉ nơi ở hiện tại trong lí lịch nhân sự!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân, sau đó đứng dậy sải bước ra ngoài. Cổ Vân Vân nhìn theo cái bóng của Trương Hoa, từ từ ngồi dựa lưng ra ghế.

Cổ Vân Vân đang ngồi dựa lưng vào ghế suy nghĩ thì Trương Hoa lại đi vào. Cô ngồi thẳng dậy, cười nói: “Còn có chuyện muốn hỏi tôi sao?”

Trương Hoa nói: “Đương nhiên rồi, bởi vì hôm nay tôi buộc phải làm rõ một số chuyện!”

Cổ Vân Vân nói: “Thế cậu hỏi đi, còn chuyện gì nữa?”

“Vẫn là câu hỏi ban nãy, làm sao cậu biết được địa chỉ của Trần Đình?”

“Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Trong hồ sơ nhân sự có ghi đấy”.

“Cậu địa chỉ Trần Đình điền trên hồ sơ ư?”

Cổ Vân Vân đứng dậy, đi lại vài bước rồi nói: “Vây tôi nói thật cho cậu biết vậy, lần trước khi Trần Đình bỏ đi, trong lòng tôi thấy áy náy nên mới điều tra địa chỉ của cô ta, muốn biết cô ta đã đi thật chưa, nếu chưa đi sẽ nói sự thực cho cô ta biết, ban nãy vì sợ cậu nổi giận nên tôi mới không nói!”

Trương Hoa ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói: “Vân Vân, cho dù cậu có làm gì, tôi đảm bảo sẽ không nổi giận với cậu, bởi vì hiện nay thái độ của cậu với công việc và sự trưởng thành của cậu khiến cho tôi rất vui, chỉ có điều tôi vẫn hi vọng cậu có thể nói thật cho tôi biết, những gì mà Vu Hâm làm thật sự không có liên quan gì đến cậu chứ?”

“Cậu tin hay không thì tùy, hành động Vu Hâm đeo bám Trần Đình mà cậu vừa nói thật sự không liên quan gì đến tôi, thậm chí tôi còn không biết những chuyện này.”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Tôi cũng hi vọng những chuyện này không liên quan gì đến cậu, dù gì cậu thay đổi như bây giờ cũng chẳng dễ dàng gì!”

Buổi chiều sau khi Trương Hoa rời khỏi công ty, Cổ Vân Vân vào phòng nhân sự xem hồ sơ của Trần Đình, phát hiện địa chỉ nơi ở mà Trần Đình điền là địa chỉ nhà Trương Hoa.

Buổi chiều Trần Đình ở cửa hàng thỉnh thoảng lại cầm điện thoại lên xem, lại đi ra ngoài nhìn quanh, đáng tiếc là chẳng nhận được cuộc điện thoại nào, cũng không nhìn thấy xe của Trương Hoa đâu.

Đến chiều tối, Trần Đình bắt đầu thấy hụt hẫng. Lưu Huệ Anh nói quá trưa Trương Hoa sẽ về đến thành phố, tại sao anh ấy vẫn không đến tìm mình? Trần Đình đang chuẩn bị thu dọn ra về thì điện thoại đổ chuông. Trần Đình vội nhấc máy, hóa ra là điện thoại từ nhà Trương Hoa.

Mẹ Trương Hoa nói trong điện thoại: “Thằng Hoa về rồi, vừa bế Tĩnh Tĩnh ra ngoài chơi!”

Trần Đình nói: “Mẹ à, con biết rồi mẹ ạ!”

“Con có về không?”

“Con về ngay đây ạ!”

“Cũng hơi muộn rồi, đi đường phải cẩn thận đấy!”

Trương Hoa bế con gái ra ngoài đi dạo một vòng rồi về, nói: “Tĩnh Tĩnh có đói không, đói thì bảo bà nội chuẩn bị dọn cơm nhé!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Giờ vẫn còn sớm, con ra ngoài một lúc đi!”

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Cái Đình nó vừa gọi ẹ, bảo là hôm nay nó về, mẹ thấy hơi muộn nên không yên tâm, con lái xe đi đón nó đi!”

“Cô ấy đi xe bus về, con lái xe thì đón kiểu gì?”

“Từ trung tâm về đây phải chuyển một chuyến xe, con đến bến xe chờ nó đi!”

Mẹ Trương Hoa nói xong, thấy con trai cứ ngồi lì ra không muốn đi, tỏ vẻ không vui nói: “Đi mau đi, cái thằng này sao càng lớn càng không biết điều thế nhỉ?”

Bố Trương Hoa cuối cùng đành phải lên tiếng: “Muộn thế này rồi, đi mau đi!”

Lúc này Trương Hoa mới chịu đứng dậy, đang chuẩn bị đi lại ngồi xổm xuống nói với con gái: “Tĩnh Tĩnh, có muốn đi với bố không nào?”

Con gái kéo lấy tay Trương Hoa, cười khanh khách theo bố ra ngoài. Mẹ Trương Hoa nói với theo: “Muộn thế này rồi còn đưa nó đi theo làm gì!”

Trần Đình đang ngồi trên xe buýt thì Lưu Huệ Anh gọi điện hỏi sao vẫn chưa về nhà, có phải đang ở cùng với Trương Hoa không? Trần Đình nói đang trên xe về nhà bố mẹ Trương Hoa, Trương Hoa đã về đó trước rồi.

Cúp điện thoại, Trần Đình lại cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ Trương Hoa vẫn nghĩ rằng giữa cô và Vu Hâm có chuyện gì ư? Nếu không sao thì về nhà sao anh không gọi cho cô, trước đây lần nào về nhà anh cũng gọi cô đi cùng mà.

Đến chỗ chuyển xe thì trời đã tối om, Trần Đình đứng ở bên xe nhìn quanh, gần như chẳng có ai, ô tô buýt ở ngoài ô không nhiều như trong thành phố, Trần Đình trầm nghĩ, chẳng biết khi nào mới có xe

Đang nghĩ ngợi thì nghe thấy tiếng còi inh ỏi ở cách đó không xa, Trần Đình ngoảnh đầu lại, qua ánh đèn yếu ớt, cô nhìn thấy xe của Trương Hoa, trong lòng mừng lắm, vội chạy về phía đó.

Đến gần xe cô mới nhìn thấy con gái đang nằm trên ghế lái phụ ngủ ngon lành. Trần Đình mở cửa xe nhẹ nhàng ôm con lên, sau đó ngồi vào, nói: “Sao anh lại ra đây?”

Trương Hoa lạnh lùng nói: “Bố mẹ bảo anh ra đây!”

“Nhưng mà em vẫn vui lắm, sao anh lại dẫn cả Tinh Tinh đi thế?”

“Muốn nó nói chuyện với anh, nào ngờ nó ngủ ngon lành rồi!”

Trần Đình cười: “Nó còn nhỏ như thế thì nói được gì chứ?”

Trương Hoa không nói gì, khởi động xe rồi lái đi rất nhanh. Trần Đình liền nói: “Anh lái xe chậm thôi, có Tinh Tinh trên xe mà!”

Trương Hoa nói: “Đợi em hơn hai mươi phút, đổi hoa mắt rồi!”

Lúc ngồi ăn cơm, mẹ Trương Hoa nói: “Thế này có phải tốt biết bao nhiêu, cả nhà cùng ngồi ăn cơm mới thấy cơm ngon!”, nói rồi liền gấp thức ăn cho cháu gái, sau đó hỏi: “Tinh Tinh, tối nay cho cháu ngủ với bố mẹ nhé!”

Trương Hoa nhìn mẹ rồi ngoảnh đầu sang, nâng cốc rượu lên nói với bố: “Bố, con mời bố một chén!”, Trần Đình cúi đầu ăn cơm, không nói lời nào.

Ăn cơm xong, Trương Hoa nói hôm nay đi công tác về nên hơi mệt, muốn đi ngủ sớm, sau đó đi vào phòng Nhã Vân. Mẹ Trương Hoa gọi: “Hoa!”, Trương Hoa đứng lại, ngoảnh đầu lại nhìn mẹ: “Có chuyện gì hả mẹ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Qua đây ngồi một lát đã, mẹ có chuyện này muốn nói với con!”

Trương Hoa không còn cách nào khác đành phải quay trở lại. Mẹ Trương Hoa nhìn con trai, lại nhìn sang Trần Đình, nói: “Cái Đình nó đã nói hết mọi chuyện với mẹ rồi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, Trần Đình cúi gằm mặt xuống, im lặng ôm con.

Mẹ Trương Hoa nói: “Hôm nay cả hai đứa đều ở nhà, mẹ muốn hỏi các con rốt cuộc nghĩ cái gì, mẹ biết không nên can thiệp vào chuyện đời tư của các con, nhưng Tinh Tinh càng ngày càng lớn, càng ngày càng hiểu nhiều chuyện. Vì cháu gái mẹ, mẹ không thể không can thiệp.”

Trần Đình vẫn cúi đầu không nói gì. Trương Hoa nói: “Mẹ, mẹ đột nhiên hỏi vấn đề này bảo con trả lời sao?”

“Vấn đề này có gì khó khăn, muốn tiếp tục ở với nhau thì mau chóng đi làm thủ tục, không muốn ở cùng nhau nữa thì nói rõ lý do. Nhưng mẹ phải nói trước, cho dù hai đứa có thế nào thì Tinh Tinh cũng phải để ở bên mẹ!”

Trương Hoa đứng dậy nói: “Hôm nay con mệt lắm, không muốn bàn bạc vấn đề này, con đi tắm đây!” Thấy Trương Hoa vào trong nhà vệ sinh, mẹ Trương Hoa nói với Trần Đình: “Con nhìn con đi, chỉ biết cúi đầu không nói được câu nào cả!”

Trần Đình nói: “Mẹ à, thôi bỏ đi, đừng ép anh ấy nữa, chuyện này cứ để bọn con tự giải quyết!”

Mẹ Trương Hoa bực mình nói: “Đợi hai đứa giải quyết xong thì Tỉnh Tỉnh cũng đi học rồi!”

Trần Đình lại cúi đầu không nói gì, mẹ Trương Hoa thở dài: “Được, cả hai đứa đều có chuyện nhưng không chịu nói ra, giống hệt như bố chúng bay, cứ như con bé Nhã Vận lại hóa hay, tính cách giống mẹ!”

Trương Hoa sợ mẹ lại hỏi những chuyện này nên mới sáng hôm sau đã trở lại thành phố. Trần Đình muốn cùng Trương Hoa về nhưng nhìn anh lại không dám mở miệng.

Cổ Triết Đông đang ở trong văn phòng xử lý công việc thì Từ Cường bước vào, tiện tay đóng luôn cửa lại. Cổ Triết Đông hỏi: “Đã làm rõ chưa? Tại sao đột nhiên điều chuyển Vu Hâm?”

Từ Cường nói: “Nói một cách đơn giản, nguyên nhân chỉ có một, Vu Hâm theo đuổi Trần Đình!”

“Cậu ta theo đuổi Trần Đình ư?” – Ngẫm nghĩ một lát, Cổ Triết Đông lại nói: “Cũng thường thôi, Vu Hâm gặp được Trần Đình, không theo đuổi có khi mới là ắt thường!”

“Đúng thế, Vu Hâm cứ tưởng rằng những chuyện mình đã làm không ai biết đến, luôn xây dựng hình ảnh một người đàn ông vừa chăm chỉ làm việc vừa chăm lo chu đáo cho gia đình”.

“Ngoài tác phong cuộc sống có chút vấn đề thì khả năng và thái độ làm việc chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, vì vậy mới giữ cậu ta lại làm việc bao nhiêu năm qua”.

“Đáng tiếc là lần này cậu ta lại dây vào Trần Đình. Trương Hoa thì không nói làm gì, chỉ một Ngô Phong Hải cũng đủ làm cậu ta nếm đủ!”

“Ngô Phong Hải ư?”

“Cái anh chàng Ngô Phong Hải này quả nhiên là một nhân tài, lại rất xứng đáng kết giao bạn bè, ít nhất tôi cũng bắt đầu thấy khâm phục cậu ta”.

“Anh đã nhận xét như vậy thì chắc chắn là không tồi, xem ra Trương Hoa và mấy người xung quanh cậu ta đều đáng được trọng dụng!” – Nói rồi lại trầm ngâm giây lát, đột nhiên hỏi: “Vân Vân có biết chuyện của Vu Hâm không?”

“Biết ạ! Hồi đầu tôi đã nói rõ tình hình cụ thể của từng ứng cử viên tài vụ cho cô ấy nghe rồi!”

Cổ Triết Đông trầm ngâm giây lát mới nói tiếp: “Chẳng trách hồi đầu Cổ Vân Vân một mực đòi điều Vu Hâm sang, xem ra nó vẫn chưa từ bỏ Trương Hoa!”

“Ý của ngài là Vân Vân cho rằng Vu Hâm chắc chắn sẽ có ý đồ với Trần Đình, một khi Vu Hâm theo đuổi Trần Đình, giữa Trần Đình và Trương Hoa chắc chắn sẽ nảy sinh mâu thuẫn?”

Đột nhiên có người gõ cửa, Cổ Triết Đông cao giọng “Mời vào!”, Ngô Tĩnh đẩy cửa bước vào. Cổ Triết Đông nhìn thấy Ngô Tĩnh liền cười nói: “Ngô Tĩnh, đến đúng lúc lắm, tôi đang định bàn bạc thêm chuyện hôm qua tôi nói với cô!”

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Ngô Phong Hải đi vào văn phòng của Trương Hoa, nói: “Sao hôm nay tôi vừa về đến thì chủ tịch Cổ đã mời tôi nhỉ? Hơn nữa còn đích thân gọi cho tôi nữa chứ!”

Trương Hoa nói: “Chắc không phải chỉ là ăn cơm đơn giản đâu!”

“Có mục đích khác chăng?”

“Chắc chắn là có mục đích khác, nếu tôi đoán không nhầm thì là chuyện điều chuyển Vu Hâm đấy”.

“Sáng nay tôi còn gọi điện hẹn Huệ Anh tối nay cùng đi ăn cơm, lát nữa lại phải gọi điện giải thích với cô ấy rồi!”

Trương Hoa cười cười: “Đi ăn xong lại đến mời cô ấy đi ăn đêm là được mà, dù gì ngày mai cô ấy cũng được nghỉ!”

Trần Đình ngồi trong văn phòng cứ do dự không biết có nên đi ăn cơm không. Cô không ngờ chiều nay Cổ Triết Đông lại đột nhiên gọi điện cho cô, mời cô cùng đi ăn tối.

Trần Đình hỏi luôn trong điện thoại là còn có ai nữa, Cổ Triết Đông chỉ cười bảo: “Đều là người quen thôi!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi quyết định sẽ đi, chắc là có cả Trương Hoa.

Lí Dương Uy cũng nhận được điện thoại của Cổ Triết Đông, bởi vì rất ít khi qua lại với Cổ Triết Đông nên anh rất bất ngờ. Lí Dương Uy lập tức gọi điện hỏi Trương Hoa xem có nên đi hay không? Trương Hoa nói: “Cứ đi đi. Người ta đã có lời mời, không đến không được!”

Trương Hoa và Ngô Phong Hải đang chuẩn bị đi thì Cổ Vân Vân đến nói: “Cùng đi đi!”

Trương Hoa nói: “Cậu cũng đi à?”

“Sao có thể thiếu tôi được, đừng quên hiện giờ tôi cùng một hội với các cậu, bố tôi nói tối nay sẽ mời mấy chúng ta ăn cơm!”

Trương Hoa nói: “Thế sao còn mời cả Dương Uy?”

Cổ Vân Vân cười: “Dương Uy chẳng phải cũng là một cổ đông của công ty chúng ta sao?”

Trương Hoa suýt chút nữa buột miệng nói Trần Đình cũng là một cổ đông, có phải cô ấy cũng đến không? Nhưng may mắn kiềm lại được.

Ba người vào phòng, Cổ Triết Đông và Ngô Tĩnh đã có mặt. Cổ Vân Vân nhú mào một lát rồi ngồi xuống bên cạnh bố, nói: “Sao bố đến sớm thế?”

Cổ Triết Đông nói: “Làm xong việc nên bố và Ngô Tĩnh tranh thủ đến đây luôn!”

Cổ Vân Vân nhìn Ngô Tĩnh không nói gì. Trương Hoa lên tiếng: “Chủ tịch Cổ còn mời ai nữa thế?”

Cổ Triết Đông cười nói: “Đợi một lát là biết ngay thôi! Cậu và Phong Hải ngồi xuống đi!”

Ngô Phong Hải kính trọng chào một tiếng: “chủ tịch Cổ”. Cổ Triết Đông chăm chú nhìn Ngô Phong Hải, sau đó nói: “Quả nhiên là phong độ của đại tướng!”

Ngô Phong Hải ngại ngùng nói: “Chủ tịch khách sáo quá!”

Đang nói chuyện thì Lí Dương Uy vào, lịch sự chào chủ tịch Cổ. Cổ Triết Đông cười nói: “Dương Uy phải không? Mặc dù chúng ta rất ít gặp nhưng tôi biết cậu, nghe nói công ty của các cậu hiện giờ do Dương Uy phụ trách phải không?”

Lí Dương Uy cười nói: “Tôi chẳng qua chỉ có cái danh thôi, xét về năng lực thì đâu thể bằng những người khác!”

Cổ Triết Đông nói: “Nhìn thấy mọi người tôi lại thấy trẻ đi vài tuổi!”

Trương Hoa nói: “Chủ tịch Cổ, chắc là mọi người đã đến đông đủ rồi nhỉ?”

Cổ Triết Đông nói: “Đợi thêm chút nữa đi, vẫn còn một người nữa!”

Trương Hoa nghĩ, chắc chắn là Trần Đình, nhưng lại không thể hiểu nổi Cổ Triết Đông mời Trần Đình làm gì? Chẳng lẽ là người khác?

Mấy người đang nói chuyện phiếm thì Trần Đình đến. Cổ Triết Đông nhìn Trần Đình bước vào, đứng dậy cười nói: “Cô Trần đến rồi à!”

Trần Đình nhìn những người ngồi bên trong, sau đó nói Cổ Triết Đông: “Thật ngại quá, tôi bị tắc đường, để mọi người phải chờ lâu rồi!”

Cổ Triết Đông nói: “Không sao, buổi tối nên cũng có nhiều thời gian mà!”

Ngô Phong Hải đang ngồi bên cạnh Trương Hoa liền đứng dậy nhường chỗ, nói: “Chị dâu, ngồi xuống đây đi!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, chậm rãi ngồi xuống ghế. Cổ Triết Đông nói: “Đều là người một nhà, tôi cũng khỏi phải khách sáo làm gì, hôm nay tôi mời mọi người đến đây có hai mục đích. Một là bàn bạc đôi chút về công việc. Ngoài ra là muốn ăn cơm và nói chuyện cùng mọi người!”

Mấy người chẳng ai nói gì. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Trước khi ăn cơm, tôi muốn nói qua một chút về công việc. Thứ nhất, Ngô Tĩnh phải rời khỏi công ty hiện nay của mọi người để làm việc khác. Thứ hai, tôi vô cùng tín nhiệm đội ngũ của các cậu, vì vậy tôi chân thành mời Trần Đình đảm nhiệm chức vụ giám đốc của công ty, hiện giờ giám đốc Vu Hâm đã được điều chuyển đi chỗ khác rồi!”

Ngoài Ngô Tĩnh ra, tất cả những người khác đều kinh ngạc nhìn Cổ Triết Đông. Cổ Triết Đông nhìn biểu cảm trên mặt họ, cười nói: “Đừng ngạc nhiên vì tôi điều Ngô Tĩnh đi, cô ấy mãi mãi thuộc về đội ngũ của mọi người, trước đây tôi từng nói hiện nay hợp tác với mọi người chỉ là một hạng mục nhỏ, Ngô Tĩnh ra đi chỉ là bước đầu tiên, tương lai mọi người đều phải gánh vác trách nhiệm lớn lao hơn và đảm nhiệm những vị trí quan trọng hơn”.

Trương Hoa nói: “Ngô Tĩnh sẽ được điều chuyển sang tập đoàn ư?”

Cổ Triết Đông nói: “Ngô Tĩnh không đi làm ở tập đoàn, có một hạng mục mới cần phát triển, còn về chuyện là hạng mục gì, tạm thời chưa thể tiết lộ được!”

Trần Đình nói: “Chủ tịch Cổ, tôi đã xin nghỉ việc rồi, cũng không muốn tham gia vào môi trường làm việc quá phức tạp, vì vậy cái ghế giám đốc tài vụ này tôi chỉ có thể nói xin lỗi thôi!”

Cổ Triết Đông nói: “Công việc tài vụ không phải giao tiếp nhiều, hơn nữa trong công ty đều là người nhà, cũng không tồn tại vấn đề phức tạp hay không phức tạp”.

Trần Đình nói: “Chủ tịch Cổ, tôi thật sự không thể nhận lời!”

Cổ Triết Đông nói: “Thế này đi, cô cũng đừng vội từ chối, có thể cân nhắc thêm! Thôi được rồi, công chuyện bàn xong rồi, giờ chúng ta ăn cơm thôi!”

Trần Đình về đến nhà, Lưu Huệ Anh nói: “Sao Cổ Triết Đông đột nhiên mời cậu ăn cơm thế?”

Trần Đình nói: “Muốn bảo tớ quay lại đảm đương chức vụ giám đốc tài vụ, nhưng tớ không đồng ý!”

“Hồi đầu hợp tác chẳng phải đã nói giám đốc tài vụ sẽ là người của họ đảm trách ư?”

Trần Đình nói: “Có thể ông ấy chỉ muốn để Trương Hoa yên tâm, ọi người thấy ông ta tuyệt đối tin tưởng Trương Hoa!”

“Tức là cái tên Vu Hâm kia phải cuốn xéo rồi à?”

“Đúng thế”.

Lưu Huệ Anh nói: “Thế thì sao không đồng ý?”

“Tớ không muốn làm, như bây giờ cũng tốt, rất nhẹ nhàng!”

“Nói cũng phải, nhưng nếu cậu không đi, bọn họ lại cử người của họ đến làm, như thế chẳng phải vừa được tiếng thơm lại chẳng mất mát gì sao!”

Cổ Vân Vân đến nhà liền hỏi Cổ Triết Đông: “Bố, tại sao bố lại bảo Trần Đình quay lại làm giám đốc tài vụ? Hồi đầu chẳng phải đã nói chức giám đốc tài vụ sẽ do bên ta đảm nhiệm sao?”

Cổ Triết Đông nói: “Có gì khác biệt không? Con cảm thấy Trần Đình sẽ giỏi trò trong vấn đề tài vụ sao?”

Cổ Vân Vân không nói gì. Cổ Triết Đông ngồi xuống, nói: “Vân Vân, con cũng ngồi xuống đây đi!”

Cổ Vân Vân ngồi xuống ghế. Cổ Triết Đông nói tiếp: “Vân Vân, con có thể chăm chỉ làm việc, bố rất mừng, nhưng bố không hi vọng con để chuyện tình cảm xen vào trong công việc!”

Cổ Vân Vân: “Bố, bố nói thế là sao?”

Cổ Triết Đông nhìn Cổ Vân Vân, nói: “Con là con gái bố, con làm gì, nghĩ gì chẳng lẽ bố không biết? Bố chỉ hi vọng con đừng vì chuyện tình cảm mà phá hỏng sự hợp tác giữa đôi bên!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói với Ngô Phong Hải: “Chẳng phải nói sẽ rủ Lưu Huệ Anh đi ăn đêm sao, sao lại kéo tôi với Dương Uy ra đây thế này?”

Lí Dương Uy cũng nói: “Đúng thế, tôi chuẩn bị về nhà bế con trai đây!”

Ngô Phong Hải nói: “Con trai anh đã có hai cụ già ở nhà rồi, chẳng đến lượt anh phải lo đâu. Ban này có chủ tịch Cổ ở đây, uống không thoải mái chút nào!”

Trương Hoa nói: “Tôi thấy anh lôi hai chúng tôi ra ngoài chắc không chỉ để uống rượu đâu!”

Mấy người gọi đồ nướng xong, Ngô Phong Hải nói: “Hôm nay một mặt là uống rượu, hai là tôi muốn bàn với hai người chuyện hôn nhân!”

Lí Dương Uy cười nói: “Anh vẫn còn độc thân mà đòi bàn chuyện hôn nhân sao?”

Ngô Phong Hải nói: “Ai quy định là độc thân thì không thể bàn chuyện hôn nhân? Máy hôm nay đi công tác, tôi ở khách sạn không có việc gì làm tôi đã đọc hết mấy cuốn sách về hôn nhân rồi đấy!”

Trương Hoa nói: “Để chuẩn bị kết hôn à?”

Ngô Phong Hải nói: “Tôi đâu có thời gian mà chơi trò tình yêu, có đối tượng rồi là kết hôn thôi, đâu cần phải lãng phí thời gian!”

Trương Hoa nói: “Lưu Huệ Anh có đồng ý không?”

Ngô Phong Hải nói: “Sao có thể đồng ý, ngay cả quan hệ còn chưa xác định được, hiện giờ chúng tôi nhiều lắm vẫn chỉ là bạn bè thôi!”

Lí Dương Uy nói: “Thế anh nghiên cứu được những gì rồi?”

Ngô Phong Hải nói: “Trước tiên, hôn nhân là cuộc sống thực tế hôn nhân và tình yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thứ hai, muốn hôn nhân kéo dài đến trọn đời nhất định phải làm được hai điều này. Thứ nhất là tin tưởng, thứ hai là phải giao lưu với nhau.

Ngô Phong Hải nhìn Trương Hoa, nói: “Vì vậy hôm nay tôi mới kéo hai anh ra đây, không phải là để bàn chuyện của tôi mà là bàn chuyện của Trương Hoa và chị dâu!”

Ngô Phong Hải nói tiếp: “Dương Uy là bạn lâu năm với anh, tôi cũng hi vọng anh coi tôi là bạn bè thân thiết, chuyện chúng ta nói ngày hôm nay chỉ đơn thuần là tâm sự giữa bạn bè thân thiết với nhau thôi!”

Trương Hoa uống một ngụm, sau đó nói: “Anh muốn nói gì?”

Ngô Phong Hải nói: “Đọc một vài cuốn sách tôi mới thấy vấn đề hiện nay của anh và chị dâu rất nghiêm trọng, giữa hai người về cơ bản là không có sự giao lưu, gặp phải chuyện gì cũng không chịu nhờ cậy người khác, không chịu hỏi han, còn anh thì quá thiếu niềm tin ở chị dâu, gặp phải chuyện gì cũng nghĩ đến mặt bất lợi cho bản thân, xét từ góc độ nào đó, anh đang nghi ngờ nhân phẩm của chị dâu!”

Lí Dương Uy ngắt lời Ngô Phong Hải, nói: “Tôi xin nói một câu, có những chuyện anh không hiểu rõ lắm, hành động của Trương Hoa hiện giờ có thể có chút không thỏa đáng nhưng đáng được thông cảm!”

Ngô Phong Hải nói: “Là đàn ông, trong lòng có chuyện gì thì cứ phải nói thẳng ra, không nhất thiết phải giấu giếm gì. Chủ tịch Mao từng nói, có sai chịu sửa là đồng chí tốt, chúng ta không thể cho phép người khác phạm sai lầm một lần ư?”

Lí Dương Uy nói: “Tôi đồng ý với cách nói của anh, nhưng nhiều khi, có thể hiểu được nhưng chưa chắc đã làm được, vì vậy tôi mới đồng ý với anh vừa đồng cảm với Trương Hoa!”

Ngô Phong Hải nói: “Đây không phải là cách giải quyết vấn đề, muốn giải quyết vấn đề chỉ có thể chọn một con đường, nếu cứ loay quanh với cả hai con đường thì sự việc mãi mãi không thể nào giải quyết được!”

Cuối cùng Trương Hoa cũng chịu lên tiếng: “Hai người không cần phải bàn bạc chuyện này đâu, trước mặt hai người tôi xin nói thực lòng vậy!”

Hai người liền dừng bàn bạc, quay sang nhìn Trương Hoa. Trương Hoa châm một điếu thuốc lên, sau đó chậm rãi nói: “Đạo này tôi cũng cân nhắc những chuyện này, cuối cùng tôi phát hiện ra không phải là tôi không tin tưởng Trần Đình, cũng không phải là không yêu Trần Đình, mà là trong thâm tâm của tôi không thể nào quên được ám ảnh của quá khứ!”

Trương Hoa dừng lại, uống một ngụm rồi tiếp tục: “Nhiều lúc tôi cứ tưởng bản thân có thể quên được những chuyện đó, đặc biệt là khi ở bên cạnh Trần Đình và Tĩnh Tĩnh, trong thâm tâm luôn tự coi chúng tôi là một gia đình hoàn chỉnh, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc, nhưng thứ hạnh phúc ngắn ngủi này dễ dàng bị những vấn đề khác phá hỏng, giống như lần trước, tôi muốn kiểm soát bản thân không nghĩ đến những chuyện đó nữa nhưng tôi không làm được!”

Lý Dương Uy nói: “Bao nhiêu năm chơi với nhau, tôi biết bản chất của cậu là bảo thủ, vì vậy hoàn toàn hiểu được những chuyện này.”

Ngô Phong Hải lập tức nói: “Tôi vẫn là câu đó thôi, sự việc kiểu gì cũng phải giải quyết, dù là hợp hay tan, cũng phải có một kết luận cuối cùng. Còn nữa, dù gì cũng có con với nhau rồi, đây chính là hiện thực. Có đôi khi thứ đầu tiên mà chúng ta phải đối mặt chính là nhượng bộ”.

Trương Hoa nói: “Tôi cứ cố gắng hết sức để tránh né quá khứ, không muốn chạm vào, càng không muốn người khác nhắc đến, cuối cùng tôi phát hiện tránh né chính là trốn chạy, là một cách tự lừa dối bản thân mà thôi!”

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

Trương Hoa về đến nhà mới phát hiện nói ra được những chuyện này không hề khó khăn. Bao lâu nay bản thân anh đều cố ý tránh né quá khứ, nhưng càng cố tránh lại càng dễ nhớ đến, có thể đã đến lúc bản thân anh thực sự cần phải đối mặt.

Trong thâm tâm anh chưa bao giờ nghĩ Trần Đình sẽ tái hôn với người khác, càng không hy vọng con gái sau này có bố dượng. Nhưng anh lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phục hôn với Trần Đình, thậm chí ngay cả chuyện phục hôn anh cũng tránh nghĩ đến.

Ngô Phong Hải nói đúng, kiểu gì cũng phải đối mặt với sự việc, kiểu gì cũng phải giải quyết. Nhưng nói ra thì dễ mà làm thì khó. Trương Hoa buộc phải thừa nhận trong lòng mình vẫn yêu Trần Đình, bởi vì thế anh càng không thể thuyết phục bản thân quên đi quá khứ, nói đã hoàn toàn thông cảm cho Trần Đình chỉ là tự lừa mình, lừa người. Trương Hoa biết hiện giờ mình vẫn không thể làm được điều đó.

Trương Hoa nằm trên giường suy nghĩ những chuyện này, lại nhìn lên bức ảnh của con gái ở trên tường, không nén được lại với tay lấy điếu thuốc lá. Cuối cùng anh nghĩ, nếu như không có những chuyện quá khứ, nếu như không đến khách sạn của Lý Dương Uy lúc ấy, không biết bây giờ mình và Trần Đình ra sao?

Có thể bản thân anh vẫn đang yên ổn làm việc ở công ty cũ, Trần Đình cũng chuyển sang làm tài vụ ở công ty khác. Sau đó cuối tuần hai vợ chồng cùng về thăm con gái, sang sớm thứ hai lại quay về thành phố đi làm.

Đáng tiếc cuộc đời không có chữ “nếu như”, chỉ một chuyện nhỏ thôi cũng khiến cho cả cuộc đời người ta chuyển sang hướng khác. Cho dù là đúng hay sai, cho dù là cuộc sống mà mình mong muốn hay là cuộc sống đã thay đổi bởi hiện thực cũng đều phải tiếp tục sống.

Cuộc đời cũng giống như đang lái xe, nếu bất cần đi nhầm đường, kiêu gì cũng phải nghĩ cách từ từ quay trở lại con đường đúng.

Trần Đình và Lưu Huệ Anh đến cửa hàng một lát, sau đó cùng đi dạo phố. Lưu Huệ Anh nói như thế này có thể thư giãn đầu óc. Buổi chiều, hai người vừa ăn đồ ăn vặt vừa đi loanh quanh, đột nhiên Cổ Triết Đông gọi điện cho Trần Đình, hẹn cô đi uống nước.

Trần Đình vừa ngại từ chối lại vừa không muốn đi, cầm điện thoại trong tay mà cứ do dự mãi. Cổ Triết Đông nói: “Tôi chỉ làm phiền cô nửa tiếng thôi, muốn nói chuyện với cô về Trương Hoa!” Câu nói này khiến Trần Đình lập tức nhận lời.

Trần Đình cúp máy, nói với Lưu Huệ Anh: “Cổ Triết Đông hẹn gặp tớ!”

“Vẫn là nói chuyện chức vụ giám đốc tài chính à?”

“Không nói chuyện này, chỉ nói muốn nói chuyện về Trương Hoa với tớ thôi!”

Lưu Huệ Anh nói: “Cậu đồng ý rồi à?”

“Tớ đồng ý rồi! Cậu về cửa hàng chờ tớ, tớ sẽ về n

Trần Đình đến quán cà phê Cổ Triết Đông hẹn đã thấy ông ta đến rồi. Trần Đình vào trong phòng, chào chủ tịch Cổ, sau đó từ từ ngồi xuống. Cổ Triết Đông nhìn cô cười, lát sau mới nói: “Cháu với Cổ Vân Vân cũng sắp xỉ tuổi nhau, hôm nay đừng gọi là chủ tịch Cổ nữa, cứ gọi là bác đi, bác cũng gọi cháu là Trần Đình nhé!”

Trần Đình nói: “Chủ tịch Cổ tìm cháu có chuyện gì ạ?”

Cổ Triết Đông nói: “Đã bảo đừng gọi là chủ tịch Cổ nữa mà, hôm nay chúng ta không bàn công việc, chỉ đơn thuần là nói chuyện thế hệ trước và thế hệ sau thôi!”

Trần Đình không nói gì. Cổ Triết Đông nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Cháu có biết tình hình công việc của Trương Hoa dạo này không?”

“Cháu không rõ lắm ạ!” – Nói rồi lập tức bổ sung thêm: “Có phải dạo này anh ấy làm việc không được tốt không? Hay là có điều gì đó khiến chủ tịch Cổ không hài lòng ạ?”

Cổ Triết Đông cười cười: “Cái này thì không! Nhưng Trương Hoa dạo này đúng là làm việc không còn nhiệt tình như trước đây, mặc dù cậu ta vẫn hoàn thành công việc, cũng không hề sai sót gì nhưng hiện nay cậu ta chỉ coi công việc đó như một công việc phải làm!”

Cổ Triết Đông tiếp tục: “Là nhân viên bình thường, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là đủ, nhưng đối với Trương Hoa, như thế là chưa đủ, nếu như cậu ta đánh mất đi sự nhiệt tình trong công việc thì đây sẽ là một chuyện đáng sợ cho sự phát triển của cậu ta trong tương lai”.

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Trương Hoa từ xưa đến nay vốn thích cuộc sống đơn giản, có lẽ là vì nguyên nhân tính cách”.

“Bác chỉ nhìn thấy một phần tính cách của Trương Hoa, mặc dù quan hệ giữa hai cháu khá đặc biệt, nhưng có thể cháu còn hiểu Trương Hoa hơn, cậu ta là người làm chuyện gì cũng muốn làm đến mức tốt nhất có thể, hính vì điểm này mà làm bất cứ chuyện gì cậu ta cũng làm tràn đầy nhiệt huyết, nhưng hiện giờ cậu ta đã mất đi cái tâm lý làm việc phải làm hết sức có thể rồi!”

Trần Đình chỉ biết trầm ngâm, nơi cô không biết phải nói gì. Cổ Triết Đông cười cười: “Có phải cháu thấy kì lạ không, ban nãy bác nói hôm nay không bàn chuyện công việc, thế mà lại bàn đến

Trần Đình nhìn Cổ Triết Đông nói: “Một người đàn ông đột nhiên không còn hứng thú với công việc, chỉ có một nguyên nhân, đây chính là có biến động nghiêm trọng trong chuyện tình cảm. Mà những người đàn ông có thể dốc toàn bộ sức lực cho công việc, gần như đều có một gia đình hoàn chỉnh và hạnh phúc”.

Cuối cùng Trần Đình cũng hiểu ra ý của Cổ Triết Đông, cô nâng đầu lên nhìn ông ta, nói: “Nhưng cháu và Trương Hoa đã ly hôn rồi ạ!”

Cổ Triết Đông nói: “Bác là người từng trải, có cái nhìn rõ ràng về tình cảm hơn cháu một chút, trong lòng Trương Hoa hiện giờ không thể chứa đựng bất cứ ai, chỉ có điều cháu vẫn chưa cho Trương Hoa cảm giác an toàn tuyệt đối mà thôi!”

Trần Đình nhìn Cổ Triết Đông, thầm nghĩ: Sao ông ấy tự nhiên nói câu này, chẳng lẽ ông ấy biết chuyện quá khứ của mình?

Cổ Triết Đông nhìn vẻ mặt của Trần Đình, cười nói: “Đàn ông cũng như đàn bà, cần có cảm giác an toàn, đặc biệt là mẫu người như Trương Hoa!”

Trần Đình nói: “Cháu đại khái cũng hiểu ý của chủ tịch Cổ rồi!”

Cổ Triết Đông nói: “Đám thanh niên các cháu ai cũng rất thông minh, chắc hẳn hiểu được những điều bác nói!”

Cổ Triết Đông lại nói: “Một người phụ nữ muốn trong lòng một người đàn ông nào đó chỉ có mình thì bắt buộc hòa nhập với cuộc sống của đối phương, khiến cho anh ta lúc nào cũng cảm nhận được hình bóng của mình!”

Cổ Triết Đông nhìn Trần Đình, tiếp tục: “Cũng giống như vợ bác, không chỉ là trợ thủ đắc lực của bác trong công việc, bà ấy còn rất đảm đang trong việc sắp xếp cuộc sống hàng ngày của bác, để biết bác mặc cái gì xuất hiện ở trường hợp nào, khi đi công tác thì cần những thứ gì. Bên cạnh đó, bà ấy hiểu rất rõ tình trạng sức khỏe của bác, vì vậy quy định cho bác ăn cái gì và không nên ăn cái gì”.

Nói xong Cổ Triết Đông lại cười: “Mặc dù bác cũng thấy bức mình, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc, bởi vì bình thường chẳng có cảm giác gì, nhưng một khi bà ấy đi đâu xa vài ngày là lại cảm thấy không quen!”

Trần Đình nói: “Cháu thật sự ngưỡng mộ bác gái

Cổ Triết Đông nói: “Chuyện này chẳng có gì phải ngưỡng mộ cả, chỉ cần hiểu được phải làm thế nào thì bất cứ đôi vợ chồng nào cũng như vậy!”

Cổ Triết Đông nhìn Trần Đình, nói: “Bác hy vọng cháu với Trương Hoa cũng vậy, tương lai không chỉ là người chủ đạo trong cuộc sống của cậu ta mà có thể trở thành trợ thủ đắc lực của cậu ta trong sự nghiệp!”

Trần Đình ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Ý của chủ tịch là muốn cháu quay lại công ty tiếp tục giúp Trương Hoa?”

Cổ Triết Đông cười lớn: “Vấn đề này phải xem cháu hiểu thế nào thôi, hôm nay không bàn chuyện công việc, những điều bác vừa nói cũng chỉ là những lời tâm sự của thế hệ trước thôi, mục đích chỉ có một, hy vọng Trương Hoa tìm lại được nhiệt huyết trong công việc, hi vọng tương lai hai cháu sẽ hạnh phúc!”

Lúc chia tay, Cổ Triết Đông lại nói một câu rất hàm ý: “À phải rồi, trong chuyện tình cảm, nếu một bên luôn mang trên mình gánh nặng sai lầm trong quá khứ, như thế sẽ không thể thể hiện những gì tốt đẹp nhất, chân thực nhất của bản thân trước mặt đối phương!”

Ngô Phong Hải vào văn phòng Trương Hoa, nói: “Đã hết giờ làm rồi, đi thôi!”

Trương Hoa hỏi: “Đi đâu?”

“Còn đi đâu được nữa, đi uống rượu chứ đi đâu!”

Trương Hoa khởi động xe, hỏi Ngô Phong Hải: “Đi đâu nào?”

Ngô Phong Hải nói: “Đến cửa hàng của chị dâu trước đi! Chị dâu và Huệ Anh đang ở đó đợi chúng ta, tôi đã gọi cho Huệ Anh trước rồi!”

Ngô Phong Hải thấy Trương Hoa không nhúc nhích liền nói: “Không phải vẫn tránh mặt chị dâu đấy chứ”.

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Sao mà phải tránh, đi thôi!”

Trương Hoa ngồi trên xe không chịu xuống. Ngô Phong Hải vào trong cửa hàng gọi hai người họ. Ba người ra ngoài, Ngô Phong Hải đẩy Trần Đình lên ngồi phía trước, Trương Hoa khởi động xe, Ngô Phong Hải liền hỏi: “Anh đi đâu đấy

Trương Hoa nói: “Đến nơi anh sẽ biết liền!”

Lúc Trương Hoa dừng xe lại, Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn, là nhà hàng lãng mạn mà cô và Trương Hoa đến duy nhất một lần. Ngô Phong Hải ngồi trong xe ngẩng đầu nhìn: “Không phải chứ, chúng ta đi ăn đồ Tây à?”

Trương Hoa nói: “Không phải là chúng ta, mà là anh và Huệ Anh! Tối nay tôi và Trần Đình sẽ tìm chỗ khác ăn cơm riêng!”

Ngô Phong Hải nghe xong liền nói: “Cũng được, hai người đi ăn riêng cũng tốt!”, nói xong rồi liền xuống xe, nói với Lưu Huệ Anh: “Xuống đi, chúng ta vào ném thử mùi vị đồ ăn Tây!”

Lưu Huệ Anh vừa xuống xe vừa nói: “Sao không cùng ăn cho vui?”

Ngô Phong Hải cười nói: “Người ta có chuyện riêng cần nói, đương nhiên không muốn để chúng ta nghe thấy rồi!”

Trương Hoa hạ cửa kính bên phía Trần Đình ngồi xuống, nói với Ngô Phong Hải: “Tôi tôi không qua đón hai người đâu, anh chịu trách nhiệm đưa Huệ Anh về nhà an toàn nhé!”

Ngô Phong Hải nói: “Chuyện này cứ yên tâm, mau đi đi!”

Đợi Trương Hoa lái xe đi rồi, Ngô Phong Hải liền nói với Lưu Huệ Anh: “Chúng ta đổi chỗ ăn đi, ăn ở đây khó chịu lắm!”

Lưu Huệ Anh nói: “Ok, tôi cũng không thích nơi này, không chỉ đắt mà còn không ngon!”

Trần Đình ngồi trong xe một lúc lâu không nói gì. Mãi sau mới dè dặt nói: “Chúng ta đi ăn ở đâu?”

Trương Hoa đột nhiên hỏi: “Em có đói không?”

Trần Đình nói: “Không đói lắm, lúc chiều đi dạo với Huệ Anh cũng ăn một ít rồi!”

Trương Hoa nói: “Vậy chúng ta đến quán trà ngồi!”

“Anh không ăn cơm à?”

“Ở quán trà cũng có đồ ăn!”

Trần Đình không nói gì nữa.

Hồi lâu sau, Trần Đình khẽ hỏi: “Sao đột nhiên anh lại muốn đi ăn riêng với em?”

Trương Hoa nói: “Để tạo cơ hội cho Phong Hải và Huệ Anh đi ăn với nhau!”

Hai người gọi trà xong, Trương Hoa lại bảo nhân viên phục vụ mang hai lon bia đến. Không ngờ Trần Đình lại nói luôn với nhân viên phục vụ: “Thôi đừng mang bia!”, sau đó nói với Trương Hoa: “Anh lái xe uống bia sẽ không an toàn!”

Nhân viên phục vụ nhìn Trương Hoa, vẻ khó xử. Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Không sao đâu, bao nhiêu lần rồi có làm sao đâu!”

Trần Đình nói: “Vậy thì uống ít thôi!”, sau đó ngoảnh đầu lại nói với nhân viên phục vụ: “Mang một lon là được rồi!”

Trần Đình đứng dậy nói: “Anh ngồi đi, em đi lấy đồ ăn!”

Đợi Trần Đình mang đồ ăn về, Trương Hoa lại châm thuốc hút theo thói quen, Trần Đình đặt đồ ăn lên trên mặt bàn, cầm lấy bao thuốc trước mặt Trương Hoa để sang chỗ mình. Trương Hoa nói: “Em cũng muốn hút à?”

Trần Đình cười: “Em hút làm cái gì, đặt ra trước mặt em để anh đỡ hút nhiều thôi!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình hồi lâu, định nói gì nhưng lại thôi, Trần Đình nói: “Anh không cần nhìn em, đây là mẹ dạn thế, vì sức khỏe của anh thôi!”

Trương Hoa không nói gì, rót một cốc bia ra, chậm rãi nhấp một ngụm, rồi lại cầm đũa gấp thức ăn. Một lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn Trần Đình: “Cổ Triết Đông muốn em quay lại làm giám đốc tài vụ, em định thế nào?”

Trần Đình nói: “Em quyết định quay lại!”

Trương Hoa đặt đũa xuống, hỏi: “Em đồng ý ư?”

“Em đồng ý rồi, tại sao lại không đồng ý chứ?”

50. Chương 50-51

CHƯƠNG 50

Trương Hoa nói: “Em hiện giờ chẳng phải rất tốt sao, cần gì phải quay lại? Vừa phải làm giám đốc tài vụ, lại vừa phải quản lý cửa hàng, gần như chẳng có thời gian mà nghỉ ngơi nữa!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa nói: “Hồi đầu chẳng phải anh bảo em đến làm hay sao? Tài vụ là công việc mà em yêu thích, hơn nữa trong thời gian em làm việc ở công ty không để xảy ra bất cứ sai sót gì, đột nhiên bỏ đi cứ như thể em mắc sai lầm gì vậy!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, biết trong câu nói của cô có hai tầng ý nghĩa, Trần Đình lại nói: “Ít nhất thì để em quản lý tài vụ cũng yên tâm hơn là để người ngoài quản lý!”

Trương Hoa lại uống một ngụm bia, nghĩ một lát rồi nói: “Cổ Triết Đông tìm gặp em phải không?”

“Sao anh biết?” – Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, câu nói này của Trần Đình đã thừa nhận rằng Cổ Triết Đông đã tìm gặp cô. “Nếu như ông ấy không tìm em, sao em có thể thay đổi chủ ý chỉ trong một ngày chứ?”

Trần Đình nói: “Đúng là ông ấy có tìm em, nhưng không bàn chuyện làm việc, mà là chuyện của anh!”

“Bàn chuyện của anh ư?” – Trương Hoa nhìn Trần Đình, lại hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Không, chỉ có vậy thôi!”

“Đưa thuốc lá cho anh!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, rút một điếu thuốc ra đưa cho anh. Trương Hoa châm thuốc lên, chậm rãi nói: “Anh hiểu rồi!”

“Anh hiểu cái gì?”

“Không có gì!” – Một lát sau lại hỏi: “Em đoán xem Phong Hải và Huệ Anh hiện đang làm gì?”

“Ăn đồ Tây chứ làm gì?”

“Em nghĩ Phong Hải sẽ ăn đồ Tây ư?”

“Chẳng lẽ họ lại đổi chỗ ăn?”

Trương Hoa không trả lời câu hỏi này, một lát sau mới nói: “Phong Hải là một người đàn ông tốt, em bảo Huệ Anh hãy trấn trọng”

Lí Dương Uy thấy Trương Hoa bước vào liền đứng dậy nói: “Sao không gọi điện trước thế?”

Trương Hoa cười: “Thông báo trước để cậu chuẩn bị đội hình đón tiếp à?”

Lí Dương Uy cũng cười. Trương Hoa nói: “Ngày mai tôi lại đi công tác rồi, vì vậy hôm nay qua thăm!”

Lí Dương Uy nói: “Chắc không phải đến thăm tôi nhỉ?”

“Càng ngày càng thông minh đấy, mấy hôm nay tâm trạng của Nghiêm Lộ có phải hơi sa sút không?”

Lí Dương Uy nói: “Từ vị trí thay thế tổng giám đốc bị đẩy lại vị trí cũ, cũng khó tránh mà!”

Trương Hoa nói tiếp: “Ngô Tĩnh ngày nào cũng bận rộn bên tập đoàn, chắc cũng chẳng có thời gian để ý đến vấn đề bên này nữa!”

“Đâu có, cô ấy vẫn thường xuyên qua công ty đấy chứ. Có lẽ là vì Ngô Tĩnh nên Nghiêm Lộ mới do dự không biết có nên tách ra làm riêng không?”

Tôi biết rồi, thế tôi qua bên Nghiêm Lộ nói chuyện, lát nữa chúng ta nói tiếp nhé!”

Nghiêm Lộ nhìn thấy Trương Hoa vội đứng dậy, đến trước mặt Trương Hoa nói: “Anh Hoa đến đấy à?”

Trương Hoa đóng cửa lại: “Ngồi đi, lâu lắm rồi không nói chuyện riêng với cậu!”

Hai người ngồi xuống ghế, Trương Hoa châm thuốc lên, nhìn Nghiêm Lộ một lát rồi nói: “Có phải cậu đang thấy hơi hụt hẫng không?”

Nghiêm Lộ không nói gì. Trương Hoa tiếp: “Tôi luôn coi cậu là anh em tốt, vì vậy hôm nay tôi cũng không cần nói khách sáo làm gì, tôi muốn tâm sự với cậu một chút!”

Nghiêm Lộ cũng lấy thuốc ra hút, sau đó nhìn Trương Hoa nói: “Anh Hoa cứ nói đi!”

“Có phải đợt trước cậu có ý định tách ra làm riêng không?”

Nghiêm Lộ cúi đầu không nói, coi như thừa nhận.

“Chuyện này cũng là bình thường, không nghĩ như vậy mới là bất thường. Nếu cậu đã có đủ điều kiện và khả năng tách ra làm ăn riêng, tôi là người đầu tiên ủng hộ!”

Nghiêm Lộ ngẩng đầu nhìn Trương Hoa, nói: “Đúng là em có suy nghĩ này!”

“Thế tại sao còn do dự?”

“Đúng như anh Hoa đã nói, em không có điều kiện và năng lực tách ra làm riêng, hoặc cũng có thể em vẫn chưa nhìn nhận rõ về bản thân!”

Trương Hoa nói: “Tôi có thể hiểu cậu! Đây là lần thứ hai cậu thấy hụt hẫng về chức vụ, đặt vào ai cũng đều khó chấp nhận cả, ít nhất là về thể diện!”

Nghiêm Lộ nói: “Nói thực lòng, trong thời gian Lí Dương Uy nghỉ, vị trí tổng giám đốc thực sự khiến em luống cuống chân tay. Em cảm thấy làm công việc đào tạo đơn thuần của mình vẫn thoải mái hơn!”

“Vì vậy trong lòng cậu mặc dù có hơi khó chịu khi phải trở lại vị trí cũ nhưng cũng vẫn đang do dự không biết có nên đi hay ở đúng không?”

Nghiêm Lộ gật đầu. Trương Hoa nói tiếp: “Làm được điều này cho thấy cậu đã dần trưởng thành. Tôi cũng không ngại nói thực với cậu, nếu cậu muốn đem những người bấy giờ tách ra làm riêng, kết quả chỉ có một, cậu sẽ trắng tay!”

Nghiêm Lộ ngạc nhiên nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Đừng quên hiện nay người phụ trách thật sự là Ngô Tĩnh, cô ấy không như tôi, tôi tin cậu cũng cảm hận được điều này. Sở dĩ cô ấy đặt cậu lên chức vụ tổng giám đốc rồi đưa cậu trở lại là để thử thách xem cậu có vượt qua được cửa ải này không?”

Cuối cùng Nghiêm Lộ cũng chịu nói thực lòng, anh ta đợi chưa quyết định cũng là vởi vì Ngô Tĩnh, mặc dù trông Ngô Tĩnh có vẻ hiền hòa, cũng hay cười, nhưng khi ở bên cạnh cô thường cảm thấy bất an.

Trương Hoa mỉm cười nói: “Thực ra cô ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường, chỉ có điều trong lòng rất căm thù những người phản bội mà thôi, không cần quá bận tâm, đợi khi nào cậu thực sự điều chỉnh được tâm lý, tôi tin cô ấy nhất định sẽ nhìn nhận lại cậu đấy!”

Trương Hoa lại nói: “Lí Dương Uy mặc dù không giỏi về t đào tạo như cậu nhưng khi làm việc chung, cậu ta có thể nhìn ra sở trường của người khác. Thêm nữa trong công ty cũng không tồn tại đẳng cấp hay thân

phận, chỉ có phân công công việc khác nhau, ở mỗi vị trí khác nhau sẽ được bố trí một người thích hợp nhất mà thôi!”

Trương Hoa về công ty mới liền vào văn phòng của Cổ Vân Vân. Hai người ngồi nói chuyện phiếm một lát, Trương Hoa cười nói: “Trần Đình quay lại làm việc, cậu không có ý kiến gì chứ?”

“Đương nhiên là không rồi, bố tôi làm như vậy chắc chắn là có lý do riêng của ông ấy! Hơn nữa cá nhân tôi cũng không có ý kiến gì với Trần Đình!”

Thế thì tốt rồi, bởi vì giữa hai người phải tiếp xúc thường xuyên với nhau, tôi không hi vọng tổng giám đốc với giám đốc tài vụ không thể hợp tác vui vẻ.

Cổ Vân Vân cười nói: “Cậu yên tâm đi, cậu đi công tác rồi tôi ở nhà cũng không bắt nạt cô ấy đâu!”

Trương Hoa nói: “Còn có chuyện này tôi muốn bàn bạc với tổng giám đốc một chút!”

“Thôi cậu đừng trêu tôi nữa, có gì thì nói đi!”

Tôi muốn đào tạo mấy giáo viên có khả năng gánh vác nhiệm vụ đào tạo một cách độc lập!”

“Đây là chuyện tốt, có thể chuẩn vị lực lượng mới!”

“Thế thì tốt, tôi sẽ bắt tay vào chuẩn bị! Lát nữa tôi sẽ thông báo với bộ phận nhân sự công khai tuyển người, tuyển cả trong và ngoài công ty”.

Trương Hoa đang chuẩn bị ra ngoài thì Cổ Vân Vân gọi lại, nói: “Khoan đã, đột nhiên cậu muốn đào tạo người làm gì?”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại: “Đi công tác thường xuyên khiến tôi bắt đầu chán ngán, muốn có thêm nhiều thời gian ở lại thành phố!”

Đã hết giờ làm, Trương Hoa vẫn ngồi lì trong văn phòng. Ngô Phong Hải vừa bước vào liền nói: “Hay quá, lần này chúng ta có thể đi cùng nhau rồi, sáng mai anh ở nhà đợi tôi, tôi sẽ qua sớm nhé!”

Trương Hoa nói: “Ok!”

“Sao còn chưa về?”

Trương Hoa cười nói: “Tôi biết chắc chắn anh sẽ qua đây nên đang đợi anh đấy!”

“Vậy thì còn chờ gì nữa, mau đi ăn cơm thôi!”

Trương Hoa đang thu dọn đồng giấy tờ trên bàn thì Trần Đình vào, nhìn thấy Ngô Phong Hải liền nói: “Phong Hải, sao anh cũng chưa về thế?”

“Tôi đang đợi Trương Hoa cùng đi ăn cơm!”

Trần Đình nói: “Mau đi tìm Huệ Anh ăn cơm đi, hai người khi nào đi ăn với nhau chẳng được, ngày mai lại cùng đi công tác rồi!” Ngô Phong Hải hết nhìn Trần Đình Lại nhìn sang Trương Hoa, nói: “Thế tôi đi trước vậy!”

Trương Hoa nhìn thấy Ngô Phong Hải đã đi ra đến ngoài liền vội gọi: “Đợi tôi chút đã, chạy gì mà chạy nhanh thế?” Ngô Phong Hải ngoảnh đầu lại nói: “Xin lỗi nhé, tối nay không ăn cơm với anh nữa!”

Trương Hoa cầm cặp đứng ngây ra nhìn Trần Đình. Trần Đình nói: “Còn ngây ra đó làm gì, mau đi thôi!”

Trên đường đi, Trương Hoa nói: “Có cần anh đưa em về nhà không?”

Trần Đình lắc đầu: “Không, chúng ta cùng về đi!”

Trương Hoa nói: “Về đâu?”

“Anh nói xem có thể về đâu được?”

Lúc gần về đến nhà, Trương Hoa nói: “Ăn cơm ở đâu đây?”

Trần Đình nói: “Anh dừng lại ở cái chợ trước mặt một chút, chúng ta vào trong mua đồ!”

Đến chợ, Trương Hoa dừng xe. Trần Đình đi ra, thấy Trương Hoa chưa xuống xe lại chạy sang bên Trương Hoa, mở cửa ra nói: “Mau xuống đi!”

Mua thức ăn xong, Trần Đình kéo Trương Hoa sang cửa hàng gần đó mua mấy lon bia, nói: “Tối nay không cần lái xe, có thể uống một chút!”

Về đến nhà, Trần Đình vào bếp nấu nướng, Trương Hoa đứng ở ngoài phòng khách, cũng không biết có nên và trong giúp Trần Đình một tay không. Trần Đình thò đầu ra, gọi: “Trương Hoa, mau giúp em rửa rau đi!”

Trương Hoa cảm thấy mình bây giờ hoàn toàn bị Trần Đình giắt mũi đi, đành phải chậm rãi vào trong bếp, đứng phía sau Trần Đình. Trần Đình đang thái rau, ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa rồi nói: “Mau rửa đi, đây là nhà anh, sao mà cứ như người lạ thế!”

Hai người ăn cơm xong, Trần Đình vào phòng giúp Trương Hoa sửa soạn một ít đồ đạc để ngày mai anh đi công tác, sau đó nói: “Anh đi nghỉ sớm đi, em cũng phải về rồi!”

Trương Hoa nói: “Để anh đưa em về!”

“Không cần đâu, giờ vẫn còn sớm, đi về cũng tiện mà, hơn nữa anh cũng uống bia rồi, em không yên tâm!”

Đến phòng khách, Trần Đình ngoảnh đầu lại nói: “Đưa chìa khóa cho em!”

Trương Hoa đứng yên nhìn Trần Đình, Trần Đình cười nói: “Sợ em ăn cắp đồ đạc của anh à? Nếu đi công tác về muộn thì đừng ăn ở bên ngoài, nếu Phong Hải cùng về với anh thì bảo anh ấy qua đây ăn luôn!”

Đột nhiên trong nội bộ tập đoàn Triết Đông bỗng xuất hiện rất nhiều tin đồn, đối tượng của tin đồn chính là Cổ Triết Đông và Ngô Tĩnh. Chính bởi những lời đồn đại này mà Ngô Tĩnh đã được hưởng rất nhiều đặc quyền ở trong nội bộ tập đoàn. Ngoài mặt mọi người vẫn tỏ ra bình thường với cô, nhưng trên thực tế, chỉ cần là những tài liệu Ngô Tĩnh cần chẳng mấy chốc đã được chuẩn bị, thậm chí có một số người còn tranh thủ làm thân.

Một số nhân viên tập đoàn khi nói đến Ngô Tĩnh đều gọi cô là “Bà hai”. Cổ Vân Vân nhanh chóng biết được những lời đồn đại này. Cô ngồi lặng đi trong văn phòng, nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng gọi cho Ngô Tĩnh.

Ngô Tĩnh vào phòng Cổ Vân Vân, nói: “Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì thế?”

Cổ Vân Vân lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc ư? Cô khách sáo với tôi quá, đến cũng nhanh lắm!”

Tổng giám đốc tìm tôi có việc, tôi chắc chắn phải gác hết các công việc để đến rồi!”

“Cô

Ngô Tĩnh quay ra đóng cửa, sau đó đến bên bàn làm việc của Cổ Vân Vân, hỏi: “Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì ạ?”

Cổ Vân Vân cười nhạt, nói: “Cô nịnh nọt bố tôi như thế, liệu có phải cũng nên lấy lòng con gái của ông ấy một chút không hả?”

Ngô Tĩnh nói: “Tôi không hiểu ý của tổng giám đốc!”

Cổ Vân Vân đứng phắt dậy, đi đến trước mặt Ngô Tĩnh, nhìn cô chăm chăm, sau đó nói: “Đúng là không đến nỗi tệ, lại trẻ trung, nhưng chỉ dựa vào những thứ ấy mà mơ mộng hão huyền với bố tôi thì đừng hòng!”

Ngô Tĩnh nhìn thẳng vào mặt Cổ Vân Vân, nói: “Tôi vốn nghĩ rằng tổng giám đốc có khả năng phân biệt đúng sai, sẽ không tin vào những lời đồn đại thất thiệt, xem ra tôi nhìn lầm rồi!”

Cổ Vân Vân nói: “Lời đồn đại ư? Xem ra cô cũng biết là có lời đồn đại nhỉ? Có phải cô đang tận hưởng những lời đồn đại ấy không?”

“Xin lỗi, tôi rất bận, nếu tổng giám đốc tìm tôi để nói những chuyện này thì thứ lỗi cho tôi thất lễ!”

Ngô Tĩnh nói xong, không đợi Cổ Vân Vân kịp nói gì liền đi thẳng ra ngoài. Cổ Vân Vân nhìn theo Ngô Tĩnh, tức đến mức hắt hết tài liệu trên bàn xuống.

CHƯƠNG 51

Cổ Vân đang nằm trên giường đọc báo thì Cổ Triết Đông gõ cửa phòng: “Vân Vân, con ngủ chưa? Bỏ vào nhé!”

Cổ Vân Vân ném quyển tạp chí sang một bên, lấy chăn trùm kín mặt.

Cổ Triết Đông đứng một lát rồi chậm rãi đẩy cửa vào, biết con gái giả vờ ngủ liền đến ngồi xuống bên giường nói: “Hôm nay con tìm gặp Ngô Tĩnh phải không?”

Cổ Vân Vân hất chăn ra, ngồi phắt dậy, hừ giọng: “Quả nhiên cô ta chạy tới kể tội với bố ngay rồi, có phải lại làm nũng một trận không?”

Cổ Triết Đông nói: “N chuyện con làm không cần Ngô Tĩnh phải đến nói với bố!”

“Bố nói thế là có ý gì? Bố vào đây là để bảo con đừng can thiệp vào chuyện giữa hai người chứ gì?”

“Ngay cả mẹ con còn tin tưởng bố, tại sao con không tin?”

“Bố tưởng mẹ thật sự tin tưởng bố ư? Mẹ chẳng qua chỉ là nhẫn nhịn bố mà thôi! Bố tưởng con không biết à, lần trước bố nói với con bố từng thích người đàn bà khác, con đi hỏi mẹ, hóa ra bố từng vì người đàn bà khác mà suýt li hôn với mẹ con!”

Cổ Vân Vân lại nói: “Đều tại con, cứ tưởng rằng bố là một người bố tốt, là một người chồng, người cha không bao giờ phản bội gia đình!?”

Cổ Triết Đông bình tĩnh nhìn con gái, sau đó nói:

“Bố từng có lỗi với mẹ, nhưng đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi! Bao nhiêu năm nay, trong lòng bố chỉ có hai thứ, một là gia đình, hai là sự nghiệp!”

“Bố tưởng bố nói mấy câu này sẽ khiến con tin bố chắc? Trừ phi bố đuổi việc Ngô Tĩnh, bảo cô ta rời đi khỏi công ty ngay!?”

“Thực ra bố làm những việc này đều là vì con, bố cũng lớn tuổi rồi, công ty sớm muộn cũng phải giao cho con, mà những người xây dựng sự nghiệp với bố đều sắp già hết rồi, bố chỉ có thể giúp con bằng việc đào tạo những người thanh niên có thực lực cho con thôi!”

Thấy Cổ Vân Vân không nói gì, Cổ Triết Đông lại nói tiếp: “Chính vì điểm này bố mới hợp tác cùng với nhóm Trương Hoa, hi vọng bọn họ sau này có thể giúp đỡ con trong sự nghiệp. Ngô Tĩnh là một nhân tài hiếm có, xét từ góc độ đào tạo lực lượng thanh niên hay là đào tạo trợ thủ giúp cho con, bố đều buộc phải trọng dụng cô ta, còn con lại không hiểu những điều này, thứ nhất là luôn để tình cảm xen vào công việc, khiến cho Trương Hoa mất đi tính tích cực trong công việc, Trần Đình rời khỏi công ty, sau lại tìm đến Ngô Tĩnh, con thà tin người ngoài đồn đại chứ không tin bố phải không?”

Cổ Triết Đông đứng dậy nói: “Con cứ bình tâm lại rồi suy xét vấn đề, với một nhà lãnh đạo doanh nghiệp, lý trí mãi mãi phải xếp lên hàng đầu, tiếp theo mới là những phán đoán chính xác”.

Buổi chiều Trần Đình ngồi trong phòng tài vụ, cứ nghĩ mãi xem tối nay nên nấu món gì, bởi cô biết hôm nay Trương Hoa sẽ về. Đột nhiên Trương Hoa gọi điện về nói: “Trần Đình tối nay anh với Phong Hải sẽ về đến nhà, chắc khoảng tám, chín giờ gì đấy, nếu không đói quá thì chờ bọn anh về cùng ăn. À phải rồi, gọi cả Huệ Anh nữa!”

Đây là lần đầu tiên Trương Hoa gọi điện báo về kể từ khi anh đi công tác. Cúp điện thoại rồi mà Trần Đình vẫn thôi không cười. Cô gái ngồi đối diện với Trần Đình cười nói: “Giám đốc Trần, có chuyện gì mà vui thế?”

Trần Đình cười đáp: “Không có gì đâu! Sau này đừng gọi chị là giám đốc Trần, cứ gọi là chị Đình đi!”

Ra khỏi chợ, Lưu Huệ Anh nói: “Có bốn người thôi, cậu làm gì mà mua lắm đồ thế?”

Trần Đình nói: “Chẳng mấy khi cả mấy người chúng ta ở nhà ăn cơm, phải làm thịnh soạn một chút chứ!”

Trương Hoa và Ngô Hải Phong về đến nhà, Trần Đình vẫn đang lúi húi trong bếp. Lưu Huệ Anh đặt thức ăn lên bàn, Ngô Hải Phong rửa tay đi ra nhìn thấy liền nói: “Thịnh soạn thế này cơ à, anh phải xuống dưới mua ít bia mới được!”

Lưu Huệ Anh nói: “Anh chỉ biết uống bia thôi, đã mua cả rồi!”

Ngô Hải Phong đến trước cửa bếp gọi vọng vào: “Chị dâu, xong hết chưa? Có cần giúp một tay không?”

Trần Đình nói: “Còn một món nữa, sắp xong rồi đây, mọi người cứ ăn trước đi!”

Ngô Hải Phong đáp: “Tôi phải ném thử tài nghệ của chị dâu mới được!”

Trương Hoa vừa mở bia vừa nói: “Ăn đừng chê là được rồi, trước đây cô ấy không biết nấu nướng gì đâu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đừng có khinh thường Trần Đình nhà chúng ta nhé!”

Trương Hoa cười: “Nhưng cho dù có khó ăn cũng ngon hơn là Huệ Anh làm!”

“Anh nói gì thế hả? Anh ăn đồ ăn em làm bao giờ chưa?”

Ngô Hải Phong xem vào: “Không sao, tôi biết nấu nướng mà!”

Lưu Huệ Anh trừng mắt với Ngô Hải Phong biết nấu nướng thì liên quan gì đến tôi!”

Trương Hoa khuyến khích Lưu Huệ Anh uống nhiều một chút. Lưu Huệ Anh nói “Uống say thì làm thế nào?”

Trương Hoa cười nói: “Say rồi thì ngủ lại nhà anh, cùng lắm anh ra ngoài tìm chỗ nào ngủ tạm, bảo Phong Hải ở lại chăm sóc em!”

Lưu Huệ Anh nói: “Vừa ngoan ngoãn được một thời gian, giờ lại bắt đầu giảo hoạt rồi đấy!?”

Trương Hoa nói: “Chẳng còn cách nào khác, bị Phong Hải làm hư hỏng mà, ngày nào đi công tác cũng kéo anh đến khu giải trí, cũng may là anh lập trường vững vàng lần nào là, anh ta đi một mình đấy!”

Ngô Hải Phong vợ nói: “Trương Hoa anh đừng có hăm hại tôi nhé!”, sau đó nhìn sang Lưu Huệ Anh, nói: “Đừng nghe anh ta nói bậy, tôi nào không có việc gì là bọn anh đều ngoan ngoãn ở trong khách sạn!”

Trần Đình cười nói: “Huệ Anh biết là Trương Hoa đang nói đùa mà, cô ấy sẽ không tin đâu!”

Lưu Huệ Anh nói: “Nhưng mà khó nói lắm, đàn ông bây giờ đều lảng nhăng mà!”

Trương Hoa nói: “Đúng đúng, Huệ Anh nói đúng lắm, vì vậy sau này mỗi khi Phong Hải đi công tác, cứ qua tám giờ tối là cách một tiếng em phải gọi một lần, coi như là lãnh đạo kiểm tra công việc ấy!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thế thì Trần Đình có khi cũng phải tối tối kiểm tra công việc của anh chứ nhỉ?”

Ngô Hải Phong bật một ngón tay lên nói với Lưu Huệ Anh, nói: “Huệ Anh thật là thông minh, chị dâu nên giám sát anh ấy, tôi là anh em nên có nhiều chuyện không tiện nói, biết mắt nhắm mắt mở cho qua, ví dụ như chuyện tối nào Trương Hoa cũng âm thầm trốn ra ngoài chơi!”

Trương Hoa nâng cốc lên nói: “Tôi đầu hàng, coi như ban nãy tôi chưa nói gì, chúng ta uống thôi!”

Trần Đình nhin không được, phì cười. Trương Hoa hỏi Ngô Hải Phong: “Đến nhà anh mất khoảng bao lâu?”

“Nếu lái xe thì khoảng gần ba tiếng, sao thế?”

“Đột nhiên muốn đến nhà anh chơi, ngày kia là cuối tuần, buổi sáng chúng ta xuất phát, ăn xong bữa trưa thì về nhé!”

Ngô Hải Phong nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Được thôi, lâu lắm rồi tôi chưa về nhà! Mọi người đến chắc là bố tôi mừng lắm!”

Hết giờ làm việc ngày hôm sau, Trần Đình vào văn phòng của Trương Hoa, hỏi: “Giờ anh về chưa?”

Trương Hoa nói: “Anh phải đi tìm Ngô Tĩnh nói chuyện đã!”

“Anh ăn cơm với cô ấy luôn à?”

“Chắc cô ấy chẳng có thời gian ăn cơm với anh đâu, nói xong chuyện là về thôi!”

“Thế thì em về trước, đợi anh về rồi cùng ăn cơm! Tối qua có nhiều thức ăn thế, hôm nay ăn nốt không có hỏng mất!”

Lúc Trương Hoa đến tập đoàn, trong đầu anh cứ nghĩ mãi phải nói với Ngô Tĩnh thế nào? Mặc dù anh mới về được một hôm, cũng chưa nắm rõ tình hình.

Ngô Tĩnh đang bận rộn trong văn phòng, nhìn thấy Trương Hoa vào hơi bất ngờ, nói: “Sao anh lại đến đây?”

Trương Hoa cười nói: “Giờ em bận thế, anh đành phải đến thăm em thôi!”

“Đừng nói như thế, nghe chẳng dễ chịu chút nào! Mau ngồi đi!”

Trương Hoa ngồi xuống, nhìn quanh văn phòng rồi nói: “Môi trường cũng không tồi, to hơn văn phòng của anh!”

Ngô Tĩnh đặt tài liệu trong tay xuống, nói: “Đột nhiên đến tìm em có phải có chuyện muốn nói không?”

“Không, lâu rồi không gặp, hôm nay muốn đến thăm em thôi!”

Ngô Tĩnh đi ra đóng cửa rồi quay lại. Trương Hoa nói: “Trong văn phòng của em có được hút thuốc không?”

Ngô Tĩnh cười: “Anh trở nên khách sáo như thế từ khi nào vậy?”

Trương Hoa liền rút thuốc lá ra hút, nói: “Thế thì anh không khách sáo nữa!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Đây mới là Trương Hoa mà em quen, giờ anh và Trần Đình vẫn ổn

Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Bảo Trần Đình quay lại có phải là chủ ý của em không?”

“Em làm gì có bản lĩnh lớn thế, chủ tịch Cổ có tin tưởng chúng ta mới làm như vậy thôi!”

Trương Hoa nói: “Nếu nói là ông ấy tin tưởng em mới đúng!”

Ngô Tĩnh nói: “Hôm nay anh sao thế? Có chuyện gì cứ úp mở không chịu nói, em hi vọng giữa chúng ta vẫn giống như trước đây, có gì cứ nói thẳng ra!”

Trương Hoa nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ cảm thấy Ngô Tĩnh hiện giờ không giống như Ngô Tĩnh mà anh quen trước đây!”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa cười, hỏi: “Là tốt lên hay xấu đi?”

Trương Hoa nói: “Chẳng có gì mà xấu hay tốt cả, chỉ là cảm thấy khác biệt mà thôi, có thể anh chưa từng thực sự hiểu về em!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Em từ xưa đến nay đều rất đơn giản, muốn hiểu em thì đơn giản lắm!”

“Anh luôn cảm thấy em như một câu đố, quen với em mấy năm rồi, theo như kinh nghiệm làm nhân sự của anh trước đây, anh phát hiện em không có định luật hình thành”

“Anh nói như vậy cứ thế như khoảng cách giữa chúng ta xa lắm vậy!”

“Đương nhiên là không phải, anh biết về bản chất em thích sự bình yên. Sự bình yên này là không thể che giấu hay ngụy trang, ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã xác định được quan điểm này. Nhưng kể từ khi hợp tác với tập đoàn Triết Đông, những hành vi thực tế của em lại khiến anh không thể không nghĩ lại. Nhưng cuối cùng anh vẫn kiên định cái quan điểm đó, chính bởi vì sự mâu thuẫn tâm lý này khiến cho anh cảm thấy em như một câu đố, khiến anh cảm thấy mơ hồ.”

Ngô Tĩnh nghiêm nghị nhìn Trương Hoa, sau đó từ tốn nói: “Không cần biết anh đã nghe được những gì, không cần biết trong lòng anh nghĩ gì, em phải nói cho anh biết, Ngô Tĩnh mãi mãi là Ngô Tĩnh của trước đây!”

Im lặng nhìn Trương Hoa trong giây lát, Ngô Tĩnh nói tiếp: “Cho dù anh nói thế nào thì phải tin tưởng em, ít nhất anh phải tin em vì bạn bè của em vốn không nhiều!”

Trần Đình nhìn thấy Trương Hoa vừa ăn vừa nghĩ liền hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Không có gì!”, im lặng một lát lại hỏi: “Em với Cổ Vân Vân thế nào?”

Trần Đình nói: “Ngoài chuyện công việc ra thì rất ít gặp, nhưng mỗi lần nói chuyện cũng không tệ! Nói thật lòng, anh không lấy cô ấy cũng hơi đáng tiếc!”

Trương Hoa ngẩng đầu nhìn Trần Đình, nói: “Sao đột nhiên em lại nói chuyện này?”

Trần Đình cười: “Đâu thể vì cô ấy thích anh mà em không được nói đến vấn đề này. Cô ấy vừa có tiền, vừa xinh đẹp, lại có năng lực, tất cả những điểm ấy là không thể phủ nhận!”

Trương Hoa tiếp tục nhìn Trần Đình, sau đó lại cúi đầu ăn cơm, hồi lâu sau mới nói: “Em có biết tại sao anh muốn đến nhà Phong Hải không?”

Trần Đình nói: “Em cũng thấy lạ, sao đột nhiên anh lại muốn đến nhà anh ấy?”

Trương Hoa buông bát đĩa xuống, châm một điếu thuốc, chậm rãi kể lại cho Trần Đình nghe, sau đó nói: “Anh chỉ muốn cho anh ấy hiểu rằng chúng ta cũng tôn trọng bố anh ấy như với anh ấy vậy, hơn nữa cũng muốn anh ấy hiểu rằng chúng ta làm bạn với nhau không phải vì điều kiện hay hoàn cảnh gia đình!”

Trần Đình nói: “Đúng thế, chẳng ai có quyền lựa chọn môi trường trưởng thành của mình, nhưng con người có thể cải thiện môi trường sinh tồn của mình!”

“Còn nữa, anh cũng muốn để Huệ Anh tìm hiểu trước mọi thứ liên quan đến Phong Hải, hôn nhân không chỉ là chuyện của đôi bên mà còn là chuyện của họ hàng, hai bên gia đình nữa”.

Trần Đình chăm chú nhìn Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Em nhìn anh như thế làm gì?”

“Đã lâu rồi anh chưa nói chuyện nghiêm túc với em về những chuyện này, cảm giác thích thật!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình, nói: “Hôm nay không uống bia rượu, đợi lát nữa anh đưa em về!”

51. Chương 52

CHƯƠNG 52

Ngô Phong Hải chỉ vào trước mặt, nói: “Ồ ngay trước mặt rồi! Hơi xa phải không?”,

Trương Hoa cười: “Tôi còn thấy hơi gần đây, phong cảnh tuyệt thật, cứ như đi du lịch ấy!”

Trần Đình ngồi ở ghế trước, ngoảnh đầu sang nhìn Trương Hoa nói: “Anh hút ít một chút được không? Trong xe mà hút nhiều thế!”

Trương Hoa kéo cửa sổ xuống, ném điếu thuốc ra ngoài. Trần Đình lại nói: “Anh ném ra đường như thế không sợ hỏa hoạn à?”

“Có cần anh phải dừng xe dập thuốc không? Ban nãy anh vứt xuống rãnh nước ven đường, sao mà hỏa hoạn được? Anh phát hiện ra bây giờ em còn lăm lăm điều hơn cả mẹ!”

Lưu Huệ Anh nói: “Có người lăm lăm điều cho anh là hạnh phúc đây, anh không biết thế nào là đủ à?”

Ngô Phong Hải nói: “Đúng thế, tôi còn mong có người bên cạnh quản lý tôi mà không được đây này!”

Trương Hoa nói: “Phong Hải, lý tưởng và hiện thực cách nhau xa lắm, ví dụ như tình yêu và hôn nhân, tình yêu là hành vi trong thời gian ngắn, hôn nhân là hành vi trong thời gian dài, tục ngữ nói: bệnh liệt giường lâu ngày thì chẳng có đứa con nào hiểu hết. Kết hôn lâu rồi khó mà tránh khỏi mệt mỏi, đừng lý tưởng hóa mọi thứ quá như vậy!”

Lưu Huệ Anh nói: “Đừng có gieo rắc mấy tư tưởng vớ vẩn ấy vào đầu Phong Hải, cứ như thể anh đã kết hôn lâu lắm rồi ấy!”

Trương Hoa nói: “Anh chỉ khuyên Phong Hải đổi mặt với hiện thực thôi, mọi người đều bảo đàn bà dữ như hổ, đặc biệt là mẫu phụ nữ như Huệ Anh, thế nên anh cứ phải chuẩn bị tâm lý sẵn đi Phong Hải ạ!”

Lưu Huệ Anh tức nổ đom đóm mắt: “Anh...không nói chuyện với anh nữa!”

Trần Đình nói: “Huệ Anh, mặc kệ anh ấy, chỉ biết bắt nạt người hiền lành như chúng mình thôi, chứ nhìn thấy gái đẹp là toàn nói những lời dễ nghe!”

Trương Hoa ngoảnh mặt lại nhìn Trần Đình, Ngô Phong Hải: “Trong nhà chỉ có mình bố anh thôi à?”

Ngô Phong Hải nói: “Ừ, hôm qua tôi đã gọi điện về báo trước, ông bảo đừng bảo người ngoài đến!”

Bố Ngô Phong Hải đã đứng ngoài đợi từ sớm, Trương Hoa từ xa nhìn thấy một ông lão dáng cao, gầy guộc, trông còn già hơn tuổi thực đang đứng liên hồi Ngô Phong Hải: “Là bố anh phải không?”

“Đúng thế!”

Mấy người vừa xuống xe, bố Ngô Phong Hải đã nói: “Mấy cháu vất vả quá, mau vào trong nhà đi!”

Trương Hoa vào trong sân trước, phát hiện trong sân rất đông người. Trương Hoa cười, anh rất hiểu tâm ý của người già. Máy gian phòng trông có vẻ rất yên tĩnh, nhà bếp được xây bên cạnh gian nhà chính. Trương Hoa nghĩ, căn nhà này chắc mới được xây vài năm. Bố Ngô Phong Hải dẫn mấy người vào nhà, những người đứng trong sân cũng vào theo.

Trương Hoa khẽ mỉm cười chào hỏi những người không biết người thân hay là họ hàng của nhà Ngô Phong Hải. Ngô Phong Hải đến gần bố, ánh mắt lần lượt nhìn sang bọn Trương Hoa, Trần Đình và Lưu Huệ Anh, rồi thì thầm với ông điều gì đó.

Bố Ngô Phong Hải đến gần Trương Hoa lúc này đang chào hỏi mọi người nói: “Phong Hải nói cháu là lãnh đạo của nó, cảm ơn các cháu đã về đây chơi, nhà cửa chật chội, đừng chê bẩn thiếu nhé!”

Trương Hoa nói: “Bác Trai, cháu không phải là lãnh đạo, cháu là đồng nghiệp của Phong Hải thôi ạ. Ở đây phong cảnh đẹp thật, cháu thấy không nỡ đi nữa!”

Trần Đình đến bên cạnh Trương Hoa, nói: “Cháu chào bác ạ!”

Bố Ngô Phong Hải nhìn Trần Đình, rồi lại nhìn Trương Hoa khen: “Hai người thật là xứng đôi, sao không dẫn con theo?”

Trương Hoa và Trần Đình thăm nghĩ, chắc chắn là Ngô Phong Hải nói với bố anh rồi nên không tiện giải thích. Trương Hoa nói: “Cháu bé đang ở nhà bà nội, dẫn đi cũng không tiện bác ạ!”

Lưu Huệ Anh cũng đến gần, chào: “Cháu chào bác!”

Bố Ngô Phong Hải quay lại chăm chú nhìn Lưu Huệ Anh, nói: “Trên đường đi

Lưu Huệ Anh nói: “Dạ không đâu bác!”

Ngô Phong Hải đứng gần đó lần lượt chào hỏi mọi người, rồi gọi Trương Hoa: “Qua đây ngồi đi!”

Trương Hoa ừ một tiếng rồi ngồi xuống bên bàn. Bố Ngô Phong Hải nói với Trần Đình và Lưu Huệ Anh: “Hai cháu cũng ngồi đi, bác xuống bếp xem cơm nước thế nào!”

Trong nhà có hai bàn, bàn trên toàn là đàn ông, Trương Hoa và Ngô Phong Hải cùng ngồi bàn trên. Trương Hoa cười nói với mọi người rất vui vẻ. Lưu Huệ Anh kéo Trần Đình ra ngoài, nói ra sân hóng gió một chút.

Hai người ra sân mới nhìn thấy trong bếp có rất nhiều phụ nữ đang nấu nướng. Trần Đình nhìn vào trong nhà, nói: “Trương Hoa có vẻ rất hòa nhập với những người này!”

Lưu Huệ Anh nói: “Dạo này cậu có phát hiện thấy Trương Hoa thay đổi không?”

“Tớ chẳng thấy thay đổi gì cả!”

“Không còn nghiêm túc như trước nữa, thường xuyên cười đùa, hình như tâm trạng cũng tốt hơn nhiều rồi!”

“Có lẽ cũng có hơi hơi!”

“Mặc kệ bọn họ, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!” – Nói rồi Lưu Huệ Anh liền kéo Trần Đình đi.

Lúc chuẩn bị ăn cơm, Ngô Phong Hải chạy ra ngoài tìm hai người, thấy hai người họ đang đứng ở một mảnh đất trồng rau cách đó không xa nói chuyện. Ngô Phong Hải chạy đến: “Sao lại chạy ra đây thế? Chuẩn bị đến giờ ăn cơm rồi!”

Trần Đình cười: “Lưu Huệ Anh muốn sau này già rồi sẽ trồng rau như thế này!”

Lưu Huệ Anh huých Trần Đình, nói: “Cậu biến đi!”

Trương Hoa và Ngô Phong Hải ngồi bàn trên. Trần Đình và Lưu Huệ Anh ngồi bàn dưới cùng những phụ nữ khác.

Trong lúc ăn, Trần Đình thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn Trương Hoa đang nói cười vui vẻ, cuối cùng không nén được lại đến bên cạnh Trương Hoa, khẽ nói: “Anh uống ít đi một chút, chiều còn phải lái xe đấy!”

Trương Hoa nhìn những người khác bên bàn ăn, cười nói: “Thật ngại quá, chiều nay cháu còn phải lái xe, không thể uống nhiều được, Phong Hải uống với các bác nhiều một chút nhé!”

Có người còn nói: “Xem ra lãnh đạo là một người đàn ông tốt, vợ chỉ cần nói một câu là nghe ngay!”, rồi lại ngoảnh đầu sang nói với Ngô Phong Hải: “Phải học tập lãnh đạo nhé, kết hôn rồi phải biết nghe lời vợ!”, Trần Đình nghe thấy thế thì liền ngại ngùng về bàn mình.

Trước khi mấy người lên xe, bố Phong Hải nói với Lưu Huệ Anh: “Phong Hải từ nhỏ đã ở với bà nội, điều kiện gia đình cũng không phải khá giả gì, vì vậy nó có nhiều tật xấu lắm, cũng chẳng có tài cán gì, nhưng được cái thật thà, có điều gì nó làm chưa đúng mong cháu hãy thông cảm!”

Lưu Huệ Anh nghe xong, biết chắc Ngô Phong Hải đã nói gì với bố, vì vậy bố anh mới hiểu nhầm mình là con dâu tương lai như vậy. Nghĩ thế trong lòng cô chợt có cảm giác là lạ, liền nói với bố Phong Hải: “Bác trai ở nhà giữ gìn sức khỏe nhé!”

Trương Hoa lái xe đi rồi mà mọi người vẫn đứng ngoài cửa rất đông. Trương Hoa nói: “Phong Hải, dẫn chúng tôi ra mộ bà anh một chuyến, tôi đã mua ít tiền với pháo để ở cốp sau xe rồi!”

Ngô Phong Hải nhìn Trương Hoa, không nói gì nhưng rõ ràng đang rất cảm động. Trương Hoa nói: “Đừng có ngại ra thế, mau nói cho tôi biết đi như thế nào đi!”. Lúc này Ngô Phong Hải mới nói: “Rẽ sang phải đi, nhưng mà xe không vào bên trong được đâu, phải đi bộ một đoạn đấy!”

Trương Hoa nói: “Hay lắm, vừa uống rượu xong nên tôi cũng muốn vận động chút!”

Trương Hoa đốt vàng mã, rồi lại đốt chum pháo treo trên cây và dưới mặt đất, sau đó chạy đến trước mộ của bà nội Phong Hải, quỳ xuống vái. Sau đó đứng lên nói với Trần Đình và Lưu Huệ Anh: “Hai người cũng vái đi!”

Hai người vái xong, Ngô Phong Hải đứng bên cạnh không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chăm chăm vào phần mộ của bà nội, ngân ngấn nước. Trương Hoa nhìn anh, thầm nghĩ: một người đàn ông như Phong Hải chắc chỉ có rơi lệ khi đứng trước mộ của bà nội.

Trương Hoa lại gần, vỗ vai Ngô Phong Hải. Lưu Huệ Anh cũng lại gần, chìa cho anh cái khăn giấy. Ngô Phong Hải nhận lấy nhưng không lau mà nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trương Hoa nói: “Cậu không lạy bà à?”

Ngô Phong Hải nói: “Không, bà nội mãi mãi ở trong lòng tôi rồi!”

Người nhà Ngô Phong Hải vẫn chưa về, đang ngồi quanh bàn nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng pháo cách đó không xa, có người nói: “Chắc là bọn trẻ ra mộ bà nội Phong Hải đấy!”. Bố Ngô Phong Hải khẽ nói: “Mấy đứa trẻ này cũng không tồi!”

Có người nói: “Đúng thế, ông còn gì mà phải lo lắng nữa, con dâu tốt như thế, đi đâu kiếm cho được?”

Bố Ngô Phong Hải nói: “Xem ra bà nội Phong Hải trên trời có linh thiêng!”

Xe từ từ lái đi, mấy người chẳng ai nói với ai câu gì, trong xe rất yên tĩnh. Rất lâu sau Trương Hoa mới nói: “Người ở nông thôn ai cũng chất phác, thật thà. Tôi rất thích cái cảm giác này!”

Ngô Phong Hải nói: “Sau này thường xuyên qua chơi nhé, cứ coi như là nhà mình đi!”

Về đến thành phố, Ngô Phong Hải hỏi: “Vẫn còn sớm, chúng ta đi đâu bây giờ?”

Trần Đình nói: “Hai người đi đâu tôi không biết, tôi với Trương Hoa phải về nhà thăm Tỉnh Tỉnh!”

Trương Hoa nói: “Đã lâu lắm rồi không về thăm Tỉnh Tỉnh đấy!”

Ngô Phong Hải hỏi Lưu Huệ Anh: “Thế thì chúng ta đi đâu?”

Lưu Huệ Anh nói: “Tôi muốn đi dạo phố, anh có đi cùng không?”

“Mặc dù anh không thích nhưng cũng có thể học!”

Trương Hoa dừng xe vào vệ đường, nói: “Dạo phố thì có gì mà phải học, cứ đi theo cô ấy là được rồi! Hai người xuống xe ở đây nhé!”

Ngô Phong Hải nói: “Thả chúng tôi xuống đây ư?”

“Đi dạo phố thì đi từ đâu mà chẳng được!”

Lưu Huệ Anh nói: “Trương Hoa, em chơi thôi, đưa em về trước đã!”

Trương Hoa nói: “Đừng có nhiều lời, mau xuống xe, ở đây không cho đỗ xe lâu đâu, lát nữa mà bị phạt thì em bỏ tiền nhé!”

Ngô Phong Hải mở cửa xe kéo Lưu Huệ Anh ra ngoài. Lưu Huệ Anh vẫn còn nói: “Em chỉ nói đùa thôi mà!”

Bỏ lại Lưu Huệ Anh và Ngô Phong Hải, Trương Hoa lái xe đến một khu thương mại, nói với Trần Đình: “Chúng ta đi mua cho Tỉnh Tỉnh ít đồ nhé!”

Chiều hôm sau hai người mới quay về. Mấy ngày trước khi Trương Hoa đi công tác, ngày nào Trần Đình đi làm về cũng về cùng anh, mua đồ ăn rồi cùng nấu nướng, ăn cơm và xem ti vi, thỉnh thoảng ăn cơm xong còn ngồi lại nói chuyện. Trần Đình đến giờ là về, chưa từng nói sẽ ở lại, Trương Hoa cũng không mở miệng níu kéo. Chỉ có điều lần nào anh cũng lái xe đưa Trần Đình về, lâu dần đã thành thói quen.

Trong thời gian Trương Hoa đi công tác, Nhã Vận được nghỉ và về nhà. Trần Đình đến bến xe đón cô bé, sau đó cùng về. Buổi tối Nhã Vận đang chuẩn bị về phòng ngủ thì Trần Đình lại gần: “Nhã Vận, có phải em thích nghề bán hàng không? Vậy thì nghỉ Tết em qua cửa hàng hoa giúp chị nhé, em cứ học hỏi chị Mộng Mộng ít kinh nghiệm bán hàng, còn về mặt tài vụ thì cứ học hỏi chị Lâm Lan, không thì hỏi chị cũng được!”

Nhã Vận vui vẻ nói: “Thật không ạ, thế thì hay quá!”

Trần Đình nói: “Nhưng mà đừng nói với mẹ, mẹ mà biết sẽ không vui đâu, cứ nói là đến cửa hàng giúp đỡ tạm thời thôi!”

Sáng hôm sau Trần Đình về thành phố. Cô nói với Nhã Vận: “Em ở nhà chơi mấy ngày, khi nào đi thì gọi trước cho chị nhé!”

Buổi chiều ba ngày sau, Nhã Vận vào thành phố, Trần Đình báo Nhã Vận đến công ty chờ cô.

Nhã Vận mất khá nhiều thời gian mới tìm được công ty theo địa chỉ chị Trần Đình đưa. Vừa vào công ty thì gặp Cổ Vân Vân. Nhã Vận vui vẻ gọi: “Chị Vân ơi!”

Cổ Vân Vân bất ngờ lắm, hỏi: “Nhã Vận, sao em lại đến đây?”

Nhã Vận nói: “Em đến tìm chị đâu, đợi chị ấy cùng về”

Cổ Vân Vân nghe xong câu này, trong lòng hơi hụt hẫng, không ngờ từ “chị dâu” từ miệng Nhã Vận vẫn ngọt ngào thân thiết như thế.

Trần Đình hết giờ làm liền dẫn Nhã Vận về chỗ Trương Hoa. Lúc ăn cơm, Nhã Vận nói: “Không ngờ chị đã làm đến chức vụ giám đốc tài vụ rồi, chị giỏi thế!”

Trần Đình cười nói: “Còn chẳng phải là nhờ vào anh trai của em sao?”

Nhã Vận nói: “Không có anh ấy cũng vậy thôi, thực ra kinh doanh mấy cửa hàng hoa đã giỏi hơn cả cái chức vụ giám đốc tài vụ này rồi!”

Ăn cơm xong, Trần Đình ngồi xem ti vi với Nhã Vận một lúc, sau đó đứng lên nói: “Chị phải về đây, buổi tối một mình em phải chú ý một chút nhé, ngày mai em cứ đi thẳng đến cửa hàng, chị đã nói với Mộng Mộng rồi!”

Nhã Vận nói: “Chị không ở đây sao?”

52. Chương 53

CHƯƠNG 53

Trần Đình đáp: “Chị không ở đây!” Nói rồi liền lấy chìa khóa ra đưa cho Nhã Vận: “Em cầm lấy chìa khóa này, buổi tối phải về sớm một chút, chị đi làm về sẽ qua đây nấu cơm cho em, buổi trưa em đi ăn cùng bọn chị Mộng Mộng nhé!”

Trần Đình lấy ít tiền đưa cho Nhã Vận, nói: “Buổi sáng em ăn cái gì đó ở ngoài đi!”

Nhã Vận nói: “Em không cần đâu, em cũng có tiền mà!”

Trần Đình nói: “Con bé ngọc này, đến giúp chị làm việc sao có thể tự bỏ tiền của mình chứ, mau cầm lấy!”

Trần Đình đi rồi, Nhã Vận lại nhìn nắm tiền trong tay mình hồi lâu, chị dâu hình như đã trở lại là chị dâu lúc đầu của cô rồi. Nhã Vận tắm xong liền vào phòng anh trai mình ngó một lát, phát hiện không có bất cứ bộ quần áo nào của Trần Đình nữa, trầm nghĩ, chị ấy có chìa khóa của nhà anh cả, tại sao lại không ở đây nhỉ? Rồi lại nhìn chăm chăm vào bức ảnh Tỉnh Tỉnh trên tường, lẩm bẩm nói: “Nhìn kĩ thì cũng thấy hơi giống chị dâu!”

Chiều ngày hôm sau, Trần Đình bận rộn trong văn phòng, Nhã Vận gọi điện đến. Trần Đình hỏi Nhã Vận có việc gì, Nhã Vận nói: “Chị dâu, tối nay qua ở với em đi, em ở một mình thấy hơi sợ!”

Trần Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Thế thì chiều chị sẽ qua mượn một chút nấu nướng cho em, chị phải về nhà để lấy bộ quần áo thay giặt đã!”

Nhã Vận nói: “Chị đến cả hàng hoa trước đi, xong em về với chị!”

“Thế cũng được!”

Trần Đình đến cửa hàng, cười nói với Đồng Mộng Mộng: “Mộng Mộng, Nhã Vận đợt này giao cho em, em phải dạy bảo nó chu đáo nhé!”

Đồng Mộng Mộng nói: “Nhã Vận rất thông minh, không hổ danh là em gái thầy Trương!”

Nhã Vận nói: “Mặc dù trước nay em có hơi kiêu ngạo, nhưng nghe chị Mộng nói như vậy em vẫn thấy hơi xấu hổ!”

Trần Đình cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người lấy quần áo rồi mới đi. Trần Dĩnh nói đã hơi muộn nên không về nhà ăn cơm nữa, hai người liền vào ăn cơm ở một cửa hàng ven đường rồi mới về. Tắm rửa xong, Nhã Vận ngồi trong phòng khách xem ti vi, Trần Dĩnh vừa giặt quần áo vừa nói với Nhã Vận: “Đưa quần áo của em vừa thay ra đây chị giặt luôn!”

Nhã Vận nói: “Em tự giặt cũng được, ở trường em toàn tự giặt mà!”

Trần Dĩnh nói: “Giờ đang ở nhà, không phải ở trường, cứ mang ra đây!”

Nhã Vận vào phòng lấy quần áo mang vào, sau đó đứng ngoài cửa nhìn Trần Dĩnh giặt giũ.

Trần Dĩnh ngoảnh đầu lại nhìn Nhã Vận một cái rồi lại cúi đầu giặt quần áo, nói: “Đi xem ti vi đi, đứng đó làm gì?”

Nhã Vận nói: “Chị dâu, càng ngày em càng thấy chị giống mẫu người phụ nữ của gia đình!”

Trần Dĩnh cười nói: “Như thế có gì không tốt chứ?”

Nhã Vận nói: “Sống như anh chị đáng lẽ ra nên thuê một người giúp việc, đâu phải không thuê nổi?”

Trần Dĩnh nói: “Anh trai em thường xuyên đi công tác, chị thỉnh thoảng mới sang đây, thuê giúp việc làm gì?”

Nhã Vận nghĩ một lát rồi hỏi: “Chị dâu, tại sao chị không ở với anh cả?”

Trần Dĩnh đứng lên, dùng mu bàn tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt, lấy khăn mặt lau tay rồi nói: “Để ngâm nước đã, lát nữa sẽ giặt sau, chúng ta ra ngoài phòng khách ngồi một chút đi!”

Trần Dĩnh ngồi xuống rồi liền nói: “Nhã Vận, em hi vọng chị với anh cả em ở chung với nhau ư?”

Nhã Vận nói: “Em nghĩ nên ở chung với nhau!”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ rồi nói: “Nhã Vận, em tha thứ cho chị sao?”

Nhã Vận do dự một lát rồi nói: “Em cũng không biết nữa!”

“Em có thể nói như vậy là chị vui lắm rồi, ít nhất em cũng đã không còn hận chị nữa!”

Nhã Vận cúi đầu hỏi: “Chị dâu, chị có hối hận vì những gì đã qua không?”

Trần Dĩnh xoa đầu Nhã Vận như trước đây, từ tốn nói: “Xem ra Nhã Vận đã lớn thật rồi, có thể bình thản nói với chị về những chuyện này!”

Trần Dĩnh nhìn Nhã Vận hồi lâu rồi nói tiếp: “Đương nhiên là chị hối hận lắm, nhưng hối hận cũng chẳng có ích gì, dù sao thì thời gian cũng không thể đảo ngược, hiện giờ chị chỉ hi vọng sau này mình không làm gì sai lầm nữa!”

Trần Dĩnh nằm trên chiếc giường quen thuộc, ngắm bức ảnh của con gái ở trên tường, trong lòng vô cùng ấm áp. Trần Dĩnh lại lấy chăn trùm kín mặt, dường như cái chăn đang phảng phất mùi thơm của Trương Hoa.

Mấy ngày sau đó, Nhã Vận dần dần quen với việc hết giờ làm lại đợi Trần Dĩnh cùng về nấu nướng, Nhã Vận giúp Trần Dĩnh nhặt rau, thỉnh thoảng cũng thái rau. Buổi tối thấy Trần Dĩnh thu dọn nhà cửa, Nhã Vận cũng giúp Trần Dĩnh giặt quần áo.

Mấy lần Trần Dĩnh muốn buổi tối ra ngoài đi dạo phố, nhưng thấy Trương Hoa cứ bận rộn suốt nên không nói gì. Chiều nay Trần Dĩnh mang về theo không ít thức ăn, Nhã Vận mở cửa ra vội đỡ lấy nói: “Sao chị mua lắm thứ thế này?”

Trần Dĩnh nói: “Hôm nay anh trai em về!”

Trương Hoa cũng không biết tại sao về buổi tối, chẳng lẽ vì thích cái cảnh Trần Dĩnh nấu nướng ở nhà mình?

Về đến nhà, thấy Nhã Vận đang ngồi trong phòng khách, anh vội nói: “Sao em lại ở đây? Chị dâu đâu?”

Nhã Vận nói: “Chị ấy đang ở trong bếp kia! À phải rồi, anh nên gọi em là trợ lý Trương mới phải!”

Trương Hoa vừa thay giày vừa nói: “Em mà là trợ lí cái gì, không rước thêm phiền phức cho người khác là may lắm rồi!”

“Em không nói với anh nữa, anh đi mà hỏi chị dâu ấy!”

Trần Đình ở trong bếp thò đầu ra, nói: “Anh về sớm thế à? Cơm vẫn chưa chín, anh đợi một lát nhé!”

Ăn cơm xong, Trần Đình thu dọn nhà bếp rồi giục Trương Hoa đi tắm rửa. Trương Hoa đứng dậy nói: “Còn sớm thế này, em giục anh đi tắm làm gì?”

Nhã Vận nói: “Tắm sớm thì đi ngủ sớm mà!”

Trần Đình cười mắng: “Em nói bậy bạ gì thế!”

Trương Hoa tắm xong liền ngồi trong phòng khách, Trần Đình liền mang mấy bộ quần áo của anh thay ra đi giặt. Trương Hoa nhìn Trần Đình giặt giũ trong nhà vệ sinh cũng không nói gì. Nhã Vận cười bảo: “Hạnh phúc lắm phải không? Quần áo của em toàn là chị dâu giặt đấy!”

Trần Đình phơi quần áo xong liền nói: “Em về trước đây, Nhã Vận mai đừng quên phải đi mua hàng với chị Mộng Mộng đấy nhé!”

Nhã Vận nói: “Sao chị lại về? Mấy ngày nay chẳng phải toàn ở đây sao?”

Trần Đình cười: “Đấy là vì không có anh trai em ở nhà mà!”

Nhã Vận nhìn Trương Hoa, nói: “Anh, anh nói gì đi, bảo chị dâu ở lại đâu đi!”

Trương Hoa nói: “ĐTrần Đình nói: “Anh đã tắm rồi còn đưa tiền gì nữa chứ, em tự về được rồi!”

Trần Đình đi rồi, Nhã Vận nói: “Anh, sao anh không giữ chị dâu ở lại đây?”

Trương Hoa nhìn em gái, nói: “Mau tắm đi rồi đi còn đi ngủ sớm!”, nói rồi liền về phòng.

Ban nãy lúc Trương Hoa mở tủ quần áo lấy quần áo ngủ đã nhìn thấy có mấy bộ quần áo của Trần Đình. Trương Hoa đứng ngây người ra nhìn hồi lâu mới đóng cửa tủ lại. Lúc lên giường, anh lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc phảng phất. Cảm nhận mùi hương quen thuộc này khiến trong người Trương Hoa chợt cảm thấy rạo rực, mặt anh đỏ bừng, trong lòng nghĩ: “Sao lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này?”

Ngày hôm sau, Trần Đình về cùng với Trương Hoa. Về đến nhà đã thấy Nhã Vận về rồi. Ăn cơm xong, Nhã Vận nói: “Hôm nay chị đừng về, em với chị ngủ giường to, cho anh cả ngủ giường nhỏ!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, mắt Trương Hoa nhìn về hướng khác, nói: “Thế thì em với Nhã Vận ngủ phòng anh đi!”

Nhã Vận vội nói: “Anh cả đã nói vậy rồi, chị mà về là em không vui đâu đấy!”

Mấy người tắm xong, Trần Đình lại đi giặt quần áo, Trương Hoa nói với em gái ngồi trong phòng khách xem tivi. Giặt xong, Trần Đình cũng ngồi xuống hỏi Trương Hoa: “Chỉ còn hơn chục ngày nữa là Tết rồi, anh có phải đi công tác nữa không?”

Trương Hoa nói: “Vẫn còn mấy khóa đào tạo, mấy hôm nữa anh vẫn phải đi một chuyến!”

Trần Đình nói: “Thế thì hai ngày tới chúng ta về nhà một chuyến nhé, sắp Tết rồi, xem xem trong nhà còn thiếu cái gì không?”

Nhã Vận nói: “Em tán thành, em tán thành! Về nhà thăm em bé luôn!”

Trương Hoa nói: “Ừ, ngày mai về cũng được!”

Trần Đình ngồi xuống bên cạnh Trương Hoa, khẽ nói: “Em muốn đưa Tỉnh Tỉnh về nhà thăm ông bà ngoại, đã lâu lắm rồi chưa về!”

Trương Hoa nghĩ một lát rồi nói: “Đợi anh đi công tác về sẽ đưa em về, có thể ở lại vài ngày!”

Trần Đình ôm chầm lấy Trương Hoa nói cảm ơn rồi buông tay ra ngay.

Nhã Vận đứng dậy nói: “Thôi bỏ đi, em vẫn ngủ ở giường bé của em thì hơn!”

Trương Hoa vội đứng dậy kéo tay em gái lại, nói: “Em với chị dâu ngủ ở giường to đi!”

Bởi vì mấy người đều tắm rửa rồi nên cái ôm ban nãy của Trần Đình khiến Trương Hoa cảm thấy hơi khác thường, anh sợ ở cạnh Trần Đình lâu ngày sẽ nảy sinh ý nghĩ không hay. Nói rồi Trương Hoa liền sải bước về phòng Nhã Vận. Nhã Vận nói với theo phía sau: “Lại còn giả bộ nữa! Chị dâu, mặc kệ anh ấy, chúng ta cùng ngủ thôi!”

Sáng hôm sau về nhà, Trần Đình nói với mẹ Trương Hoa cô muốn đưa Tinh Tinh về thăm bố mẹ vài hôm. Mẹ Trương Hoa nói: “Nên thế, sắp đến Tết rồi, nên về thăm các cụ, bảo thằng Hoa đi cùng con!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Hay là con đón bố mẹ con lên đây cùng đón tết, hai thân già ở nhà chắc cũng cô đơn lắm!”

Trần Đình nói: “Chắc là bố mẹ con không nghe đâu, ở quê còn có họ hàng hàng xóm nữa mà!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Nếu thế thì chiều ba mươi con với thằng Hoa đưa Tinh Tinh về đây, đến sáng mừng hai lại về bên đó vậy!”

Trước khi Trương Hoa đi công tác về, Trần Đình đã chuẩn bị tất cả đồ đạc cầm đem về, đồng thời gọi điện báo ẹ cô biết. Mẹ Trần Đình mừng lắm, nói trên đường phải chăm sóc Tinh Tinh cho chu đáo.

Trương Hoa đi công tác về, việc đầu tiên mà anh làm là xin nghỉ ỉnh và Trần Đình. Cổ Vân Vân cười nói: “Xem ra tôi không đồng ý cũng không được, nhưng tôi phải nói trước, mừng bẩy tết là cả hai phải về công ty đúng giờ đấy!”

Trương Hoa về nhà, nhìn thấy Trần Đình mua rất nhiều đồ liền nói: “Có một số thứ về nhà mua cũng được, đâu phải không mua được đâu!”

Trần Đình nói: “Có thành ý thì nó khác chứ!”

Hôm sau hai người mang đồ đạc về nhà đón Tinh Tinh. Trước khi đi, Trần Đình nói với Nhã Vận: “Đợt này không có chị ở đây, chuyện của cửa hàng phải phiền em rồi! Còn nữa, em ở một mình phải chú ý an toàn, chị không nấu nướng cho em được, buổi tối em ăn tạm

Nhã Vận nói: “Không sao đâu chị dâu, em với chị Mộng sẽ quản lý tốt cửa hàng!”

Trương Hoa nói: “Em đừng làm loạn là được rồi!”

Trần Đình lườm Trương Hoa, nói: “Anh đừng nói lảng nhãng!”, rồi lại nói với Nhã Vận: “Nếu cửa hàng không bận lắm thì trước Tết hai ngày em về nhà xem giúp mẹ chuẩn bị tế nhé!”

Lúc hai người về đón Tinh Tinh, mẹ Trương Hoa luôn miệng dặn dò phải chăm sóc Tinh Tinh chu đáo, phải chú ý một chút, cái gì nên cho ăn, cái gì không nên cho ăn. Trương Hoa nói: “Đâu phải Trần Đình chưa từng chăm sóc Tinh Tinh đâu, mẹ cứ yên tâm đi!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Tinh Tinh bây giờ lớn rồi, đương nhiên là khác trước!”

Trần Đình đáp: “Chúng con sẽ chăm sóc nó chu đáo, mẹ cứ yên tâm đi!”

Trương Hoa vừa lái xe vừa nói: “Sao mẹ cứ làm như chúng ta là người ngoài chăm sóc cho Tinh Tinh không bằng, vẫn còn không thấy yên tâm chứ!”

Trần Đình nói: “Mẹ lo cho Tinh Tinh mà, dù gì lâu lắm rồi con không ở với chúng ta!”

Trương Hoa ngoảnh đầu lại nhìn Tinh Tinh ngồi trong lòng Trần Đình, nói: “Nó là con gái chúng ta, chúng ta nên lo lắng người khác chăm sóc nó không chu đáo mới phải! Có đúng không Tinh Tinh?”

Trần Đình nói: “Anh chuyên tâm lái xe đi, đừng nhìn Tinh Tinh!”

Trương Hoa nói: “Nói chuyện với con gái mà cũng không được à?”

Trần Đình cúi đầu nói với con gái: “Tinh Tinh ngoan, gọi bố đi!”

Tinh Tinh gọi một tiếng “bố”, Trần Đình nói: “Thế là được rồi chứ hả?”

Trương Hoa ngoảnh mặt sang nhìn Tỉnh Tỉnh, vui vẻ đáp lời, sau đó đưa tay lên xoa đầu con bé. Trần Đình vội nói: “Anh chuyên tâm lái xe đi! Có Tỉnh Tỉnh trên xe đấy nhé!”

53. Chương 54

CHƯƠNG 54

Về đến nhà, mẹ Trần Đình cứ ôm lấy cháu ngoại mà ngắm nghía, nói: “Mới chớp mắt mà đã lớn thế này rồi!”

Trần Đình nhìn thấy bố cứ cảm thấy có gì là lạ liền hỏi: “Bố không được khỏe à?”

Bố Trần Đình cười nói: “Đâu có!”, nhưng suốt buổi chiều bố Trần Đình cứ ho liên tục, Trần Đình liền hỏi mẹ: “Rốt cuộc bố bị làm sao thế mẹ?”.

Mẹ Trần Đình nói: “Cũng không có gì, chắc là dạo này cơ thể hơi khó chịu mà thôi!”

“Vậy thì phải mau nghỉ ngơi thôi!” – Nói rồi liền chạy ra dìu bố vào phòng nghỉ ngơi. Một lát sau Trần Đình đi ra, hỏi mẹ: “Rốt cuộc bố bị làm sao hả mẹ? Con thấy ở trong phòng có bao nhiêu là thuốc!”

Cuối cùng mẹ Trần Đình đành nói: “Đợt trước phải vào viện mất một thời gian, bác sĩ nói bị viêm phổi, còn hơi bị tiểu đường nữa. Già rồi ai cũng thế, lắm bệnh lắm, con không phải lo!”

Trần Đình lo lắng nói: “Sao mẹ không nói cho con biết?”

Mẹ Trần Đình nói: “Đâu phải bệnh nặng lắm, mẹ sợ con lại lo lắng!”

“Sao lại nói là không nặng lắm? Sao lại bảo sợ con lo lắng? Mẹ nên nói với con mới phải!”

Trần Đình nhìn mái tóc lốm đốm bạc của mẹ, lại nhớ đến vẻ mặt của bố, xem ra họ già thật rồi. Trần Đình thấy lòng mình xót xa, bố mẹ ngày càng già, thế mà cô lại không thể ở bên chăm sóc bố mẹ.

Trương Hoa nói: “Thế sáng mai con với Trần Đình đưa bố đi bệnh viện khám bệnh xem sao!”

Mẹ Trần Đình nói: “Không cần phiền phức thế đâu, hai hôm nay đã đỡ hơn nhiều rồi!” Trần Đình nhìn Trương Hoa, sau đó nhìn mẹ: “Cứ làm như Trương Hoa nói đi, ngày mai chúng con đưa bố đi bệnh viện kiểm tra!”

Buổi tối, bố Trần Đình ngồi dậy ăn được chút cơm. Mẹ Trần Đình nói: “Các c về nên ông ấy khá lên nhiều rồi, thường ngày ăn chẳng được bao nhiêu!” Buổi tối bố Trần Đình đi ngủ từ sớm, Trần Đình vào phòng ngồi nói chuyện với bố rất lâu.

Mẹ Trần Đình nói: “Đã muộn rồi, thằng Hoa với Tỉnh Tỉnh vẫn ở bên ngoài, các con cũng đi nghỉ sớm đi!”, lúc này Trần Đình mới đi ra, Trương Hoa nhìn thấy vẻ mặt Trần Đình liền an ủi: “Không phải lo đâu, tranh thủ mấy ngày ở đây chúng ta có thể đưa bố đi bệnh viện xem sao!”

Trần Đình nhìn Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh!”

Trương Hoa nói: “Không còn sớm nữa, em đưa Tỉnh Tỉnh đi ngủ đi!”

Trần Đình lại nhìn Trương Hoa hồi lâu, sau đó khẽ nói: “Trương Hoa, tối nay anh có thể ngủ với em không?”

Con gái đã nằm ngủ say ở bên cạnh, Trần Đình vòng tay ôm lấy Trương Hoa, nước mắt khẽ lăn dài, nói: “Có phải em rất bất hiểu không? Bố mẹ gần ấy tuổi rồi mà em không thể ở bên cạnh chăm sóc họ!”

Trương Hoa cúi đầu nhìn Trần Đình, lúc này trông cô cực kì đáng thương. Cuối cùng Trương Hoa không đành lòng, đưa tay lên vuốt tóc cô. Trần Đình càng siết chặt tay ôm anh, cơ thể Trương Hoa dần dần có

phản ứng, anh không khỏi tự mắng mình, tại sao đúng lúc Trần Đình đang đau lòng thế này mà lại nghĩ bậy bạ, huống hồ con gái lại đang nằm bên cạnh.

Trương Hoa định đẩy Trần Đình ra nhưng lại không đành lòng, muốn kìm chế khao khát này nhưng càng ngày nó càng mãnh liệt. Có lẽ Trần Đình cũng cảm thấy sự bất ổn ở Trương Hoa, cô vội lau nước mắt hỏi: “Anh sao thế?”

Trương Hoa nói: “Không có gì, chúng ta ngủ đi! Sáng mai còn đưa bố đi bệnh viện!”

Mấy ngày sau bố Trần Đình đều ở trong viện. Bố mẹ Trần Đình đều bảo không cần vào viện, nhưng Trương Hoa và Trần Đình một mực không nghe. Mẹ Trần Đình gần như cả ngày ở trong bệnh viện, buổi trưa và chiều tối Trần Đình về nhà nấu cơm, rồi mang cơm vào viện. Trương Hoa dẫn con gái và Trần Đình đi đi về về suốt, về sau Trần Đình bảo anh cứ ở nhà đợi, nói con gái ngày ngày vào bệnh viện không tốt!

Trần Đình vốn định buổi tối ở lại trong viện chăm sóc bố nhưng mẹ Trần Đình không đồng ý, nhưng ngày nào Trần Đình cũng rất muộn mới về nhà. Trần Đình nói với Trương Hoa: “Em xin lỗi, vốn định dẫn anh với Tỉnh Tỉnh đi dạo chơi vài ngày, nào ngờ để anh ngày ngày ở nhà trông coi Tỉnh Tỉnh!”

Trương Hoa nói: “Không có gì, sức khỏe của bố là quan trọng!”

Trương Hoa nhìn Trần Đình mệt mỏi, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, cuối cùng nói: “Em đi tắm rửa rồi nghỉ sớm đi!”

Kì thực mấy tối nay Trương Hoa vô cùng khó chịu, kể từ tối đầu tiên ngủ chung với nhau, anh biết rất rõ giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện đó, thế nhưng tối nào anh cũng có ý muốn này, sau đó phải cố gắng rất nhiều để đè nén.

Bởi vì quà tết cần thiết vẫn chưa chuẩn bị, mà mẹ Trần Đình ngày nào cũng ở trong bệnh viện chăm sóc bố Trần Đình nên Trương Hoa và Trần Đình đành phải đưa cả Tỉnh Tỉnh đi mua sắm. Việc này khiến cho hai người cảm thấy rất hạnh phúc.

Buổi chiều trước đêm giao thừa, Trương Hoa lái xe đến bệnh viện đón bố mẹ về nhà. Thần sắc của bố Trần Đình đã khá hơn một chút. Về đến nhà, mẹ Trần Đình nhìn thấy đã chuẩn bị hết đồ tết liền nói: “Sao hai đứa lãng phí thế, mua nhiều thế này bố mẹ làm sao ăn hết được!”

Trần Đình nói: “Sao lại lãng phí, còn họ hàng thân thích đến nhà cơ mà!”

Bố Trần Đình nói: “Không cần phải lo lắng cho bố đâu, sáng mai dẫn Tỉnh Tỉnh về nhà đi!”

Đang nói chuyện thì Ngô Phong Hải và Lưu Huệ Anh bước vào, Trương Hoa ngạc nhiên nói: “Phong Hải cũng đến à?”

Ngô Phong Hải nói: “Huệ Anh hôm nay mới được nghỉ, sợ cô ấy đi đường không an toàn nên tôi đưa cô ấy về đây!”

Mẹ Trần Đình cười: “Huệ Anh, cuối cùng cũng chịu dẫn bạn trai về rồi đấy à!”

Lưu Huệ Anh ngại ngùng nói: “Anh ấy là bạn cháu, chỉ đưa cháu về đây thôi!”

Mẹ Trần Đình nói: “Còn chẳng phải như nhau sao?”, rồi lại hỏi Trương Hoa: “Hoa à, bọn con quen nh

Trương Hoa nói: “Dạ vâng, Phong Hải làm cùng công ty với con, là bạn tốt của con đấy ạ!”

Mẹ Trần Đình nói: “Thế thì tốt rồi, Huệ Anh với cái Đình chơi với nhau từ nhỏ, hai con cũng là bạn tốt của nhau, thật là có duyên!”

Trương Hoa hỏi Ngô Phong Hải: “Bao giờ thì anh về? Ngày mai tôi phải về nhà ăn tết với bố nên sáng sớm mai đã phải đi rồi!”

Trương Hoa nói: “Thế thì tôi đi sớm một chút, ngồi xe của tôi sẽ nhanh hơn xe khách đấy!”

Mẹ Trần Đình muốn giữ Ngô Phong Hải và Lưu Huệ Anh ở lại ăn cơm, Lưu Huệ Anh nói: “Mẹ cháu đã chuẩn bị cơm nước ở nhà rồi bác ạ!”, sau đó hỏi Trần Đình: “Hay là cậu với Trương Hoa qua nhà tôi ăn cơm đi!”

Trần Đình nhìn mẹ, mẹ Trần Đình nói: “Hai đứa đi đi! Mẹ với bố con ăn ở nhà cũng được, chẳng mấy khi thanh niên các con có dịp tụ tập với nhau!”

Trần Đình và Trương Hoa đưa con sang bên nhà Lưu Huệ Anh. Chắc vì bao nhiêu năm nay Lưu Huệ Anh không đưa bạn trai về nhà nên bố mẹ cô có vẻ cũng sốt ruột, lần này đột nhiên Lưu Huệ Anh dẫn Ngô Phong Hải về nên mẹ Lưu Huệ Anh vui lắm.

Giờ nghe nói Ngô Phong Hải lại là bạn tốt của Trương Hoa nên mẹ Lưu Huệ Anh càng vui hơn. Buổi tối mẹ Lưu Huệ Anh mời mấy người đến cùng ăn cơm. Lúc ăn cơm, Ngô Phong Hải có vẻ rất thận trọng, uống rất chậm và rất ít, có người mời rượu là nói mình không uống được.

Trần Đình cười nói: “Phong Hải, ở nhà Huệ Anh cũng giống như ở nhà mình thôi, có thể uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu!”

Trương Hoa ngồi bên cạnh huých Trần Đình, Trần Đình ngoảnh đầu lại nhìn Trương Hoa rồi im không nói gì nữa.

Có người nói Trần Đình nói phải, cứ coi như là nhà mình, uống nhiều rồi thì đi ngủ là xong. Hơn nữa Lưu Huệ Anh là chị em tốt, hai người lại là bạn tốt của nhau, đây đúng là duyên phận hiếm có.

Thế là mọi người bắt đầu mời rượu Trương Hoa và Ngô Phong Hải. Mặc dù hai người không dám uống nhiều nhưng cũng phải uống không ít. Trương Hoa ghé vào tai Trần Đình thì thầm: “Đều tại một câu nói của em khiến bọn anh phải uống bao nhiêu rượu!”, Trần Đình nói: “Không sao, tối nay không phải lái xe, hơn nữa anh có uống thế cũng chẳng thấm vào đâu!”

Lưu Huệ Anh và Ngô Phong Hải đưa Trương Hoa và Trần Đình ra ngoài. Trương Hoa ghé sát vào Ngô Phong Hải nói: “Phong Hải, nếu tối nay Huệ Anh muốn ngủ chung một giường với cậu thì tuyệt đối đừng đồng ý, cậu uống nhiều thế dễ bị cô ấy cưỡng hiếp lắm đấy!”

Trương Hoa cố ý nói để Lưu Huệ Anh nghe thấy, Lưu Huệ Anh vội nói: “Trương Hoa chết tiệt, anh nói bậy bạ gì thế hả?”

Trương Hoa cười ha hả, Trần Đình vội kéo anh: “Chúng ta mau về thôi, Tỉnh Tỉnh buồn ngủ rồi!”

Trần Đình nằm bên cạnh Trương Hoa, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Em muốn ở nhà ăn tết với bố mẹ”. Trương Hoa nhìn Trần Đình không nói gì. Trần Đình lại nói tiếp: “Bố mẹ đã già rồi, đã mấy năm rồi em không ăn cơm giao thừa với bố mẹ, hơn nữa bố vẫn còn ốm, ngày mai em muốn giúp mẹ làm cơm giao thừa!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Có cần anh ở lại cùng không? Dù gì ở nhà cũng còn có Nhã Vận!”

Trần Đình nói: “Không cần đâu, anh đưa Tỉnh Tỉnh về trước đi, nếu Tỉnh Tỉnh không về bà nội lại thấy buồn lắm đấy!”

Trương Hoa nói: “Thế cũng được, vậy mừng hai anh xuống đón em!”, Trần Đình lại vòng tay ôm lấy Trương Hoa, nói: “Cám ơn anh!”

Mấy hôm trước còn đỡ, bởi vì không uống rượu. Nhưng tối nay lại uống chút rượu vào, bị Trần Đình ôm thế này khiến Trương Hoa lại thấy rạo rực trong người.

Một lúc sau, Trương Hoa chậm chậm quay người lại ôm Trần Đình. Thấy Trương Hoa quay lại ôm mình, Trần Đình lập tức cảm nhận được sự biến đổi trên cơ thể Trương Hoa, cô không khỏi đỏ mặt, nói: “Anh... Tỉnh Tỉnh đang nằm bên cạnh đây này!”

Trương Hoa vẫn ôm lấy Trần Đình. Trần Đình ngẩng đầu lên nhìn anh hồi lâu rồi đưa tay ra tắt đèn, khẽ nói: “Nằm dịch sang chỗ anh một tí, đừng động vào Tỉnh Tỉnh!”

Buổi sáng lúc Trương Hoa tỉnh giấc, Trần Đình và con gái đã dậy rồi. Trương Hoa mặc quần áo ra ngoài thì Lưu Huệ Anh cũng đưa Ngô Phong Hải đến. Mẹ Trần Đình bảo ăn xong rồi hãy đi nhưng hai người đều nói mua đồ ăn trên đường cũng được.

Ngô Phong Hải ôm Tỉnh Tỉnh lên xe, Trần Đình đi đến bên Trương Hoa, nói: “Em cũng phải ra ngoài một chút, anh đưa em ra hàng thuốc trước mặt nhé!”

Trương Hoa nói: “Em qua cửa hàng thuốc làm gì?”

Trần Đình ghé tai Trương Hoa thì thầm: “Đồ ngốc, em phải đi mua thuốc!”

Trương Hoa lúc này mới nhớ ra chuyện hôm qua, ngại ngùng nói: “Lên xe đi!”

Trên đường đi, Ngô Phong Hải hào hứng lắm, luôn miệng nói chuyện với Trương Hoa. Về đến thành phố vẫn chưa đến giữa trưa, Trương Hoa nói: “Hay là tôi đưa anh về thẳng nhà nhé!”

Ngô Phong Hải nói: “Không cần đâu, ngồi xe khách cũng nhanh mà, anh đi đi về về mất nhiều thời gian lắm!”

Trương Hoa nói: “Vậy thì thay tôi chúc tết bác trai nhé, vì mừng hai tôi phải về nhà Trần Đình nên năm mới không qua thăm bác trai được!”

Ngô Phong Hải nói: “Cậu có lòng là được rồi, đợi khi nào cậu về, chúng ta lại tụ tập!”

Trương Hoa đưa Ngô Phong Hải đến bến xe trước rồi đi thẳng về nhà. Bởi vì trên xe cứ ngủ li bì nên Tỉnh Tỉnh vẫn mơ màng trong lòng Trương Hoa. Trương Hoa nói: “Con yêu à, bố dẫn con về nhà thu dọn một chút rồi về nhà ông bà nội nhé!”

Trên xe, Trương Hoa gọi điện cho Nhã Vân. Nhã Vân đã về nhà từ hôm qua rồi. Nhìn căn phòng gọn gàng, Trương Hoa thầm nghĩ, xem ra Nhã Vân cũng bắt đầu biết thu dọn nhà cửa rồi đấy.

Trương Hoa bế con vào trong phòng mình, đến gần mấy bức ảnh phóng to liền hỏi Tỉnh Tỉnh: “Tỉnh Tỉnh, nhìn xem ai đây này? Ai mà xinh thế nhỉ?”

Lúc này Tỉnh Tỉnh mới hơi tỉnh táo, cười khanh khách. Trương Hoa đột nhiên nhớ ra, nói: “Chúng ta phải nhanh nhanh còn về ăn cơm trưa, không có con lại đấy!”

Trương Hoa đặt con gái vào hàng ghế trước, thắt dây an toàn cho con. Mới lái xe chưa được bao xa đột nhiên nhìn thấy một cái bóng quen thuộc trên đường, nhìn kỹ hóa ra là Ngô Tĩnh.

Trương Hoa vội phanh lại, lùi xe vào sát lề đường, kéo cửa kính bên ghế con gái ngồi xuống, gọi vọng ra ngoài. Cuối cùng Ngô Tĩnh cũng nhìn thấy, dừng chân nhìn về phía anh. Trương Hoa nói to: “Em đứng ở đó đợi anh”, nói rồi liền dừng xe vào chỗ an toàn, ôm con gái bước ra.

54. Chương 55

CHƯƠNG 55

Trương Hoa đến trước mặt Ngô Tĩnh, nói: “Em không về nhà à?”

Ngô Tĩnh nói: “Hạng mục mới ở công ty bắt đầu khởi động rồi, vì vậy em không về được!”, rồi lại hỏi Trương Hoa: “Sao hai bố con lại ở đây?”

Trương Hoa nói: “Mấy hôm trước anh đưa Trần Đình về nhà cô ấy, cô ấy ở lại nhà ăn giao thừa với bố mẹ. Anh đưa Tỉnh Tỉnh về đây trước!”

Ngô Tĩnh nói: “Hóa ra là vậy, vậy anh mau về đi!”

Trương Hoa nói: “Thế tối nay em thế nào?”

Ngô Tĩnh cười nói: “Không sao, đâu phải lần đầu tiên em đón tết một mình ở ngoài!”

Trương Hoa ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay không em về nhà anh đón Tết, em với Nhã Vân cũng quen nhau, tối em với nó ngủ chung!”

Ngô Tĩnh nói: “Em không đi đâu, mặc dù là Tết nhưng vẫn có nhiều việc phải làm lắm!”

Trương Hoa nói: “Bạn đến đâu thì bạn, hôm nay cũng là ba mươi rồi còn gì!”

Ngô Tĩnh cứ một mực không đi nhưng Trương Hoa nhất định bắt cô phải đi, cuối cùng Ngô Tĩnh bảo Trương Hoa đưa Tĩnh Tĩnh về nhà cô lấy chút đồ sau đó cùng anh về nhà. Nhã Vận nhìn thấy Ngô Tĩnh hơi bất ngờ, hỏi: “Chị Tĩnh đến chơi” align=“justify”>Trương Hoa nói: “Anh về đến thành phố thì tình cờ gặp chị ấy, chị ấy ở đây đón Tết một mình, vì vậy anh đã bảo chị ấy về đây ăn Tết với gia đình ta đây!”

Mẹ Trương Hoa nghe xong liền nói: “Con bé ngốc này, ăn Tết ở ngoài một mình thì cô đơn lắm, nhà bác đầu phải thiếu một hai đôi dưa dưa”, rồi quay sang Nhã Vận nói: “Con ngồi chơi với chị, mẹ đi nấu cơm!”

Nhã Vận nói: “Chị dâu không về, chị Tĩnh đến đây, nhà ta sẽ vui hơn!”

Trương Hoa nói: “Sao em biết Trần Dĩnh không về?”

Nhã Vận nói: “Sáng nay chị ấy đã gọi cho em rồi!”

Trương Hoa nói: “Chẳng trách mà mẹ không hỏi tại sao Trần Dĩnh không về!”

Buổi chiều, Ngô Tĩnh và Nhã Vận ở trong bếp giúp mẹ Trương Hoa làm cơm. Trương Hoa bế con gái vào bếp một lúc rồi lại ra sân dạo chơi, cuối cùng nói với con gái: “Có nhớ mẹ không? Hay là bố con mình gọi điện ẹ hỏi xem mẹ đang làm gì nhé!”

Trương Hoa đột nhiên phát hiện ra không có Trần Dĩnh ở nhà khiến anh cảm thấy hơi hụt hẫng, mấy năm nay đón Tết đều có Trần Dĩnh ở bên, năm nay không ở cùng nhau cứ thấy không quen. Trương Hoa bế con gái đi ra sân gọi điện cho Trần Dĩnh, hỏi: “Sức khỏe của bố đỡ hơn chút nào không?”

Trần Dĩnh nói: “Đỡ nhiều rồi, anh về thuận lợi chứ?”

Trương Hoa nói: “Trên đường đi thì có thể có chuyện gì chứ? Em đang làm gì thế?”

Trần Dĩnh cười nói: “Có thể làm gì được nữa, đang giúp mẹ chuẩn bị cơm giao thừa này!”

Hai người nói chuyện một lúc, Trương Hoa bảo con gái gọi mẹ trong điện thoại. Cuối cùng Trương Hoa nói: “Anh phải đi dán câu đối với bố đây, tối nay anh sẽ gọi lại chúc Tết bố mẹ!”

Hầu như các bậc phụ huynh đều thích những cô gái như Ngô Tĩnh, hướng hồ bố mẹ Trương Hoa lại hiền lành, chất phác là thế. Lúc ăn cơm giao thừa, bố mẹ Trương Hoa cứ giục Ngô Tĩnh ăn nhiều một chút, nói con gái một thân một mình chẳng dễ dàng gì, cứ coi đây như nhà mình. Nhã Vận thì vui khỏi nói rồi, cứ một mực ép Ngô Tĩnh phải uống rượu vang với mình, nói Tết nhất định phải uống.

Trong lúc ăn cơm, Trương Hoa mấy lần phát hiện mắt Ngô Tĩnh ngân ngấn nước. Trương Hoa thầm nghĩ: Rất ít khi thấy Ngô Tĩnh như vậy, cũng không biết vì nhớ nhà hay là vì cảm động bởi thịnh tình của bố mẹ mình, hoặc cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi ngoài phòng khách xem ti vi. Mẹ Trương Hoa nói với Ngô Tĩnh: “Cháu có cần gọi điện về nhà không?”

Ngô Tĩnh chần chừ một lát rồi nói: “Vậy cháu ra ngoài gọi điện một chút ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Trong nhà có điện thoại, cháu lấy điện thoại nhà bác mà gọi!”

Ngô Tĩnh nói: “Không cần đâu bác, điện thoại của cháu có thể gọi đường dài mà!”, nói rồi liền đi ra sân, một lát sau vào nói đã gọi rồi. Trương Hoa bế con gái đứng dậy nói: “Bố đưa con đi gọi điện ẹ với ông bà ngoại nhé!”

Trương Hoa ở trong phòng nói chuyện với Trần Dĩnh rất lâu mới ra. Đợi Trương Hoa ra ngoài, mẹ Trương Hoa nói: “Hoa à, hay là sáng mai con qua bên ấy đi, bố cái Dĩnh đang bệnh, lại chỉ có nó là con gái, cũng buồn lắm chứ!”

Trương Hoa nói: “Có cần đưa Tĩnh Tĩnh về không ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Đừng đưa nó theo, đi đi về về trẻ con không chịu nổi đâu!”

Chưa đến mười hai giờ Tĩnh Tĩnh đã bắt đầu buồn ngủ, mẹ Trương Hoa bế cháu đi ngủ trước. Bố Trương Hoa ngồi xem ti vi thêm một lúc rồi cũng bảo đi ngủ luôn.

Nhã Vận là hào hứng nhất, vừa ngồi xem ti vi vừa nói cười với Ngô Tĩnh. Trương Hoa nói: “Xem ra anh cũng phải đi ngủ sớm, ngày mai ăn sáng xong lại phải lái xe máy tiếng đồng hồ!”

Ngô Tĩnh nói: “Ăn sáng xong em cũng về thành phố cùng anh!”

Trương Hoa nói: “Không sao đâu, không có việc gì thì em cứ ở nhà anh vài ngày, dù gì Nhã Vận cũng có nhà!” align=“justify”>Nhã Vận cũng nói: “Chị Ngô Tĩnh ở chơi vài ngày đã, anh cả với chị dâu phải mấy ngày nữa mới về cơ!”

Ngô Tĩnh cười nói: “Nhưng mấy ngày tới có nhiều việc lắm!”

Trương Hoa nói: “Có những chuyện không nên hỏi, nhưng anh vẫn rất tò mò, hiện giờ bắt đầu triển khai hạng mục gì thế?”

Ngô Tĩnh cười: “Tạm thời giữ bí mật, nhưng chẳng mấy chốc bọn anh sẽ biết thôi. Nếu như nhanh thì trước tết nguyên tiêu sẽ biết kết quả, chậm thì đến cuối tháng là có!”

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, Ngô Tĩnh một mực đòi về thành phố với Trương Hoa. Bố mẹ Trương Hoa với Nhã Vận nín kéo cả buổi, cuối cùng đành phải để Ngô Tĩnh đi. Mẹ Trương Hoa nói: “Khi nào rảnh thì đến chơi nhé, ở thành phố không có họ hàng thân thích thì cháu cứ coi như đây là nhà mình!”

Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh về đến chỗ trọ, nhìn theo bóng cô đi lên tầng, lòng thầm nghĩ: “Cô gái này khiến người ta cảm thấy thông minh quá mức, có khả năng lại rất độc lập. Nhưng thỉnh thoảng từ cô vẫn toát lên vẻ cô độc, khiến người ta thấy thương cảm!”

Rốt cuộc cô ấy là cô gái như thế nào? Chẳng lẽ cô ấy thực sự là một ẩn số phức tạp? Cuối cùng Trương Hoa quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, có lẽ bất cứ ai cũng có một khoảng trời riêng ở trong lòng, người khác không thể nào xâm phạm, ai cũng có những bí mật mà người khác không biết đến. Bản thân mình cũng vậy thôi.

Lúc Trương Hoa đến nhà Trần Đình đã là giữa trưa, Trần Đình đang ngồi nói chuyện với bố mẹ ở trong phòng khách thì đột nhiên Trương Hoa vào, cô vui mừng chạy đến trước mặt anh, nói: “Sao hôm nay anh lại về đây?”

Trương Hoa nói: “Trách anh đến sớm quá phải không? Thế anh về mai lại quay lại nhé!”

Trần Đình nói: “Anh nói gì thế? Em chỉ bất ngờ thôi mà!”

Mẹ Trần Đình nói: “Hoa à, chắc là chưa ăn trưa phải không?”

Trương Hoa nói: “Không sao, con không đói!”

Mẹ Trần Đình nói: “Thế sao được? Đình à, chiều nay con dẫn thằng Hoa ra ngoài chơi nhé, đáng tiếc là không có Tĩnh Tĩnh ở đây!”

Trương Hoa nói: “Có Tĩnh Tĩnh ở đây thì đâu thoải mái ra ngoài chơi như thế ạ!”

Trần Đình nói: “Anh nói cũng phải!”

Buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ, Trương Hoa cứ ngồi chần chừ trong phòng khách, không biết có nên vào ngủ cùng với Trần Đình không. Trần Đình kéo tay anh nói: “Còn ngồi thừ ra đấy làm gì, muộn thế này rồi còn không định đi ngủ à?”

Không có con gái, leo lên giường một cái là Trương Hoa thấy không thoải mái. Trần Đình nằm bên cạnh Trương Hoa nhìn anh rồi với tay lấy cái túi bên giường, lấy từ trong đó ra một cái hộp. Cô đồ bừa bãi chìa ra trước mặt Trương Hoa, mặt quay đi hướng khác.

Trương Hoa hỏi: “Cái gì thế này?”

Trần Đình khẽ nói: “Em không muốn uống thuốc đâu!”, Trương Hoa lập tức hiểu ra ý cô. Anh vốn không có ý định này, kết quả vừa chạm vào thứ Trần Đình đưa là trong đầu lại nảy sinh ham muốn mãnh liệt.

Cuối cùng Trương Hoa chậm rãi ôm Trần Đình, nói: “Sao em lại nghĩ ra mua cái này?”

Trần Đình vội đầu vào chần, ngại ngần nói: “Hôm đó mua thuốc xong em đột nhiên nghĩ đến nên đã lên mua một hộp, lén lút như thể đi ăn cắp ấy!”

Hai người vốn định mừng sáu sẽ về, bởi vì mừng bảy phải đi làm, nhưng mẹ Trần Đình cứ giục cả hai mau về, nói phải ở nhà một hôm rồi mới đi làm chứ, thế nên hai người mừng bốn quay về.

Lưu Huệ Anh cũng về cùng cả hai. Trần Đình gọi điện trước hỏi Lưu Huệ Anh có muốn cùng về thành phố không, cuối cùng Lưu Huệ Anh quyết định sẽ về cùng hai người.

Trên đường đi, Trương Hoa gọi cho Ngô Phong Hải, nói: “Hôm nay Huệ Anh về đấy, còn mấy ngày nữa mới phải đi làm, cô ấy đang không biết làm gì đây này!”

Ngô Phong Hải nói: “Thế thì hôm nay tôi cũng về thành phố luôn!”

Trương Hoa cúp điện thoại rồi, Lưu Huệ Anh liền nói: “Ai bảo là em không có việc gì làm?”

Trương Hoa cười nói: “Anh giúp em làm việc em muốn làm còn gì? Lại còn trách anh, ngày mai anh với Trần Đình về nhà rồi, ai chơi với em hả?”

Lưu Huệ Anh nói: “Em tự chơi một mình là được rồi!”

Trương Hoa nói: “Giả bộ, phụ nữ thật biết giả bộ! À phải rồi, tối hôm ấy em có dụ dỗ được Phong Hải không đấy?” Lưu Huệ Anh nói: “Anh tưởng em cũng giống như anh với Trần Đình, ngày ngày quần lấy nhau trên một chiếc giường đấy hả?”

Lưu Huệ Anh chỉ nói bừa một câu, nào ngờ cả hai người cùng chột dạ, không ai dám nói câu gì. Lưu Huệ Anh nhìn hai người họ, nói: “Không phải hai người ngày ngày ngủ cùng nhau đấy chứ?”

Trần Đình vội nói: “Đừng đoán bừa, làm gì có!”

Đến chiều thì ba người về đến nơi, thế nên ăn tạm ở bên ngoài rồi về nhà Trương Hoa. Trần Đình kéo Lưu Huệ Anh ra ngoài mua đồ ăn tối. Lúc hai người ra ngoài, Trương Hoa cảm thấy hơi mệt nên nằm trên giường nghỉ ngơi, đang nghĩ thì có điện thoại của Ngô Phong Hải, nói vừa mới xuống xe, hỏi họ đang ở đâu?

Trương Hoa nói: “Tôi đang ở nhà, mau qua đây!”

Trương Hoa lại gọi điện cho Trần Đình, bảo cô mua nhiều thức ăn một chút, có Ngô Phong Hải đến.

Buổi tụ tập sau Tết, lại cộng thêm với tâm trạng không tồi nên không khí rất vui vẻ, mấy người nói chuyện rôm rả. Ngô Phong Hải uống rượu liên tục, Trương Hoa và Lưu Huệ Anh cũng uống không ít, Trần Đình không muốn uống nhưng vẫn uống cùng mọi người một chút.

Mặc dù uống không ít nhưng kết thúc vẫn cảm thấy không tồi. Có lẽ bởi vì tâm trạng vui vẻ nên uống rất vào. Trương Hoa nói: “Để tôi lái xe đưa mọi người về nhé!”

Lưu Huệ Anh nói: “Thôi thôi, uống bao nhiêu rượu, tôi ngồi taxi cho an toàn!”

Trương Hoa nói: “Vẫn quy định cũ, Phong Hải đưa em về nhé!”

Hai người kia đi rồi, Trần Đình ở trong phòng dọn dẹp một hồi, sau đó đi ra nói: “Thế thôi em cũng về đây!”, thực ra cô nói câu này rất miễn cưỡng.

Trương Hoa nhìn Trần Đình, cuối cùng vẫn nói: “Em cũng uống chút rượu rồi, ngủ lại đây đi!”

Trần Đình nói: “Thế cũng được, em ngủ bên giường Nhã Vận nhé!”

Lúc nằm trên giường, Trương Hoa lắng tai nghe tiếng Trần Đình tắm xong đi vào phòng Nhã Vận ngủ, anh không khỏi nghĩ, rõ ràng tối qua vẫn còn ngủ chung, tại sao hôm nay lại không dám ngủ chung? Là vì thay đổi môi trường hay cả hai đều đang giả bộ?

Trần Đình nằm trên giường Nhã Vận cũng không sao ngủ được, cô cũng không hiểu tại sao mới tối qua còn ngủ với nhau, thế mà hôm nay lại trở lại như cũ rồi. Là vì nguyên nhân do mình hay là nguyên nhân từ Trương Hoa? Hay là vì nguyên nhân gì khác nữa?

55. Chương 56

CHƯƠNG 56

Trương Hoa và Trần Đình dậy rất muộn, xem ra tối qua cả hai cùng ngủ rất muộn. Trương Hoa nói: “Chuẩn bị một chút rồi chúng ta về nhà luôn nhé!”

Trần Đình gật đầu nói: “Vâng!”

Trên đường đi, hai người gần như không nói chuyện gì, đằng sau sự im lặng ấy có lẽ cả hai đều đang suy nghĩ vấn đề của mình. Về đến nhà, sự im lặng này mới được thay đổi.

Trương Hoa vừa xuống xe liền ôm lấy Tỉnh Tỉnh đang lon ton chạy ra bên cạnh xe, nói: “Tỉnh Tỉnh, hôn bố cái nào!”

Trần Đình đến bên cạnh mẹ Trương Hoa, nói: “Mẹ, con không thể về ăn tết với mẹ được, bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ?”

Mẹ Trương Hoa nói: “Khỏe lắm, sức khỏe của bố con thế nào rồi?”

Trần Đình nói: “Bố con đỡ nhiều rồi ạ!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Sau này có thời gian thì cả hai đứa năng về nhà thăm hai ông bà bên ấy nhé!”

“Dạ vâng ạ!”

Mẹ Trương Hoa lại nói: “Thằng Hoa lúc ở bên ấy không chọc giận hai ông bà đấy chứ?”

Trần Đình cười nói: “Đương nhiên là không mẹ ạ, anh ấy về nhà con thì ngoan lắm!”

Trương Hoa ôm con gái đứng cạnh đó nói: “Thế nào gọi là ngoan hả? Những từ như thế nên dùng cho Tỉnh Tỉnh mới phải!”

Mẹ Trương Hoa nói: “Thôi được rồi, mau vào trong đi, ăn cơm trưa xong, chiều nay cả nhà ta cùng đến nhà cậu chơi, tranh thủ hai ngày này cả hai đứa đều ở nhà, chúng ta đi chúc tết họ hàng một lượt!”

Nhã Vận nói: “Anh cả có xe hơi nên đi lại tiện hơn nhiều!”

Ở nhà cậu, Trương Hoa, Trần Đình và con gái gần như trở thành nhân vật chính. Thứ không khí này thật sự khiến họ cảm thấy được sự ấm cúng của một gia đình. Buổi tối muộn mọi người mới về. Trên xe, Trần Đình, mẹ Trương Hoa và cả Nhã Vận cứ nói chuyện không ngừng.

Về đến nhà, bố mẹ Trương Hoa đi tắm rồi bế Tỉnh Tỉnh đi ngủ. Trương Hoa và Trần Đình tắm xong cùng ngồi trong phòng khách, cả hai cùng dán mắt xem tivi nhưng trong đầu lại nghĩ tối nay phải ngủ thế nào? Trần Đình nghĩ, liệu Trương Hoa có bảo mình sang ngủ với Nhã Vận không? Trần Đình nhìn Trương Hoa anh không nói năng gì.

Nhã Vận tắm xong ra ngoài, nhìn hai người nói: “Anh, chị, em đi ngủ trước đây!”

Trương Hoa nói: “Đi ngủ đi!”

Đợi Nhã Vận vào phòng rồi, Trương Hoa liền đứng dậy nói: “Đi ngủ sớm thôi!”

Trần Đình thấy Trương Hoa đi vào trong phòng, thầm nghĩ: Anh có ý gì? Bảo mình vào ngủ với Nhã Vận hay là ngủ chung với anh? Cô ngồi một mình trong phòng khách một lát, cuối cùng cũng quyết định đẩy cửa vào phòng Trương Hoa.

Trương Hoa đang ngồi dựa lưng vào tường nhìn cô, không nói gì. Trần Đình đóng cửa lại, chậm rãi đến bên giường, vén chăn lên nằm xuống. Cả hai cùng không nói gì. Trương Hoa ngoảnh mặt sang nhìn Trần Đình, thấy cô nhắm mắt không nhúc nhích. Trương Hoa biết Trần Đình đang giả vờ ngủ nên lại ngoảnh đầu lại nhìn lên bức tường, trong lòng dần hiện lên cảm giác bình yên và hiền hòa.

Tại sao khi ở nhà bố mẹ đôi bên thì có thể thoải mái nằm ngủ bên nhau, thế mà khi vào thành phố lại như trở thành bạn bè bình thường? Trương Hoa nhắm mắt, nửa nằm nửa ngồi ngẫm nghĩ.

Chẳng lẽ bởi vì khi ở nhà bố mẹ cả hai mới cảm nhận được sự ấm cúng của một gia đình, còn ở trong thành phố lại bao hàm quá nhiều nhân tố ngoại cảnh? Hay là bởi vì ở trong thành phố, công việc và sự sinh tồn đòi hỏi đôi bên phải đóng kịch mỗi khi xuất hiện?

Nói thế nào thì nói, ở nhà bố mẹ với ở trên thành phố đúng là không giống nhau. Ở đây có con gái, có người thân, có một cuộc sống bình dị. Về đến nhà, rất nhiều thứ phức tạp đều có thể gạt sang một bên, chỉ còn lại cảm giác nhẹ nhõm và ấm áp. Trương Hoa với tay tắt đèn, từ từ nằm xuống. Một lát sau, Trần Dĩnh nằm sát lại gần, khẽ ôm anh. Trương Hoa khẽ nói: “Em chưa ngủ à?”

Trần Dĩnh khẽ ậm ừ.

“Sao em lại sang đây ngủ?”

“Ở nhà em anh ngủ với em; đến nhà anh em cũng phải ngủ với anh chứ!”

Trương Hoa không nói gì, một lát sau khẽ bảo: “Trần Dĩnh, hay là em chuyển về ở với anh đi!”

Trần Dĩnh nói: “Không đâu!”

“Tại sao?”

Trần Dĩnh khẽ đáp: “Em không muốn bị anh đuổi ra khỏi nhà lần nữa!”

Trương Hoa xoay người lại, khẽ ôm Trần Dĩnh, không nói gì thêm.

Sáng mừng bầy Trương Hoa và Trần Dĩnh mới về thành phố, Nhã Vận nói vẫn còn mấy ngày nữa mới phải vào học, muốn qua cửa hàng hoa giúp đỡ thêm vài ngày nên cũng theo về thành phố Trương Hoa.

Trương Hoa đưa Nhã Vận đến cửa hàng hoa, Trần Dĩnh nói: “Nhã Vận, em bàn bạc với chị Mộng Mộng một chút, trong hai ngày tới tranh thủ thời gian chị em mình tụ tập một bữa, coi như cả nhà cùng ăn bữa đầu năm, thống nhất được về thời gian thì thông báo cho chị nhé!”

Nhã Vận hào hứng nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ để em!”

Trương Hoa nói: “Em nhắc anh mới nhớ, Lí Dương Uy từ trước đến giờ toàn làm thay cho chúng ta, công ty ta cũng chưa tụ tập bữa nào!”

Nhã Vận nói: “Anh chị đừng tổ chức vào một ngày nhé, như thế em sẽ được ăn hai bữa liền!”

Trương Hoa cười: “Có thể là ba bữa ấy chứ, công ty mới chắc chắn cũng phải làm một bữa!”

Nhã Vận nói: “Thế thì tốt quá rồi, xem ra lần này em đến đây là quyết định cực kì chính xác!”

Đúng như Trương Hoa nói, Nhã Vận sau đó được tham gia liên tiếp ba buổi tụ tập. Ngày hôm sau, cửa hàng hoa tổ chức ăn uống. Bởi vì toàn là con gái, cộng thêm với việc Nhã Vận rất tích cực trong chuyện này nên mọi người đều đồng ý tụ tập sớm một chút. Trần Dĩnh kéo Trương Hoa cùng đi.

Náo nhiệt nhất phải kể đến buổi tụ tập của công ty Trương Hoa. Lí Dương Uy và Kỉ Oanh cũng ôm con đến. Lưu Huệ Anh không cần nói cũng biết là chắc chắn có mặt, Ngô Tĩnh cũng đến tham dự rất đúng giờ.

Trương Hoa vốn định gọi cả Cổ Vân Vân đến, nhưng cuối cùng lại thôi. Trong công ty có rất nhiều người quen với Nhã Vận, ai cũng thích trêu Nhã Vận, cười đùa âm ỉ khiến Nhã Vận vui lắm.

Đông nhất đương nhiên phải kể đến buổi ăn uống bên công ty mới, chỉ có điều Ngô Tĩnh không tham gia. Cổ Vân Vân ở bữa tiệc nói rất nhiều những lời cảm ơn, rất ra dáng một lãnh đạo công ty.

Bởi vì ở bên này không quen biết nhiều người nên Nhã Vận cứ ở bên cạnh Trần Dĩnh suốt. Những người không quen dần dần cũng biết Nhã Vận là em gái của Trương Hoa, cô lại gọi thân mật với Trần Dĩnh là chị dâu, vì vậy ai cũng tỏ ra rất lịch sự và niềm nở với Nhã Vận.

Cổ Vân Vân lần lượt đi chúc rượu các nhân vật chủ chốt của công ty. Lúc đến lượt Trần Dĩnh, Nhã Vận cũng đứng dậy nói: “Chị Vân, em cùng chị dâu uống với chị!”

Cổ Vân Vân nghe thấy hai từ “chị dâu”, chợt cười chua xót: “Cũng được!”

Bàn của Trần Đình gần như toàn là các nhân viên kế toán, hành chính, toàn là con gái, Trương Hoa ngồi ở bàn khác.

Cuối cùng Cổ Vân Vân mới đến chúc rượu bàn Trương Hoa. Uống xong, cô kéo Trương Hoa sang một bên, nói: “Giữa tôi và cậu không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là quan hệ hợp tác, hi vọng sau này chuyện hợp tác giữa hai bên sẽ thuận lợi hơn nữa!”

Trương Hoa nói: “Chắc chắn rồi, tối nay cậu uống không ít rồi, đừng uống nữa!”

Cổ Vân Vân cười, thấy xung quanh không có ai liền nói: “Thực ra đến bây giờ tôi vẫn không hiểu, giữa tôi và cậu không hề có khoảng cách, mặc dù tôi chưa bao giờ cho rằng chúng ta ở hai thế giới khác nhau, nhưng cậu luôn cho rằng như vậy. Có thể gia đình cậu cũng nghĩ như vậy, vì vậy trong mắt họ, Trần Đình mới là người ở cùng một thế giới. Giờ thì cuối cùng tôi cũng hiểu ra, tại sao gia đình cậu lại có thể tha thứ cho Trần Đình!”

Trương Hoa nói: “Vân Vân, tôi chưa bao giờ phân chia con người vào nhiều thế giới khác nhau, nhưng tôi không thể không thừa nhận, chuyện tình cảm giữa người với người rất kì lạ!”

Cổ Vân Vân nói: “Cũng phải! Có thể cậu chưa bao giờ thích tôi, vì vậy cho dù không có Trần Đình, chúng ta vẫn không thể ở bên nhau!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân hồi lâu, nói: “Vân Vân, xin lỗi cậu!”

Cổ Vân Vân cười nói: “Ở đây không phải vấn đề có lỗi hay không có lỗi! Đừng nói những chuyện này nữa, chỉ hi vọng sau này chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi, công ty sẽ phát triển lớn mạnh hơn!”

Trương Hoa nói: “Có lớp thanh niên có năng lực như thế này, công ty nhất định sẽ phát triển tốt!”

“Chỉ có điều tôi có cảm giác rất khó diễn tả thành lời với Ngô Tĩnh, hôm nay tôi đã cân nhắc nhiều lần, vẫn mời cô ta, nhưng cô ta nói không có thời gian đến!”

“Bây giờ cô ấy đang bận, nghe nói lần này bố cậu đầu tư khá lớn vào một dự án nào đó, chắc là cô ấy cũng phải chịu áp lực không nhỏ đâu!”

Cổ Vân Vân nói: “Nhưng hi vọng cô ấy đang thực sự giúp công ty!”

Lúc ở trong xe, Trần Đình hỏi: “Anh với Cổ Vân Vân nói chuyện riêng gì thế?”

Trương Hoa vừa lái xe vừa ngoảnh đầu sang nhìn Trần Đình, sau đó nói: “Còn nói chuyện gì được nữa ngoài chuyện công việc?”

Nhã Vận ngồi ở ghế sau cười nói: “Chị dâu ghen rồi kìa!”

Trần Đình nói: “Đâu có!”

“Không có mới lạ!”

Mấy hôm nay Trần Đình đều ở trong nhà Trương Hoa, nhưng lại ngủ chung với Nhã Vận ở giường to. Về đến nhà, Trương Hoa hỏi Nhã Vận: “Khi nào thì em vào học?”

Nhã Vận nói: “Muốn đuổi em để ngủ chung với chị dâu chứ gì?”

“Cái con ranh này trong đầu toàn nghĩ bậy bạ, anh chuẩn bị đi công tác rồi, hỏi để xem có kịp tiền em không thôi!”

“Anh cứ đi công tác đi, dù gì cũng có chị dâu tiền em mà!” - Rồi liền đứng dậy nói: “Em đi tắm trước đây, anh chị chờ có tranh với em đấy!”

Trần Đình nằm trên giường hồi lâu mới thấy Trương Hoa vào. Trương Hoa thấy Trần Đình nằm nghiêng, quay mặt vào trong nên tưởng cô đã ngủ say. Trương Hoa nhẹ nhàng nằm xuống giường.

Kì thực lúc này cả hai cùng khó ngủ. Mặc dù mấy hôm nay Trần Dĩnh đều ngủ trên chiếc giường này, mặc dù lúc ở nhà bố mẹ cô và bố mẹ anh, hai người đều ngủ chung với nhau, nhưng hiện giờ thì khác, đây là chiếc giường hai người từng ngủ chung với nhau.

Trần Dĩnh vốn nghĩ Trương Hoa sẽ lại chuyện chuyển về đây ở, nhưng lúc ở nhà anh chỉ nhắc đến một lần rồi sau đó không thấy nhắc đến nữa. Chẳng lẽ đó chỉ là một phút bốc đồng nhất thời của anh?

Trước khi Trương Hoa đi công tác, Ngô Tĩnh tìm anh ra quán cà phê ngồi nói chuyện rất lâu. Trương Hoa biết Ngô Tĩnh chắc chắn có chuyện muốn nói với mình, nhưng Ngô Tĩnh lại chỉ nói rất nhiều chuyện không có liên quan, những câu chuyện phiếm bèn thường hay nói với nhau.

Trương Hoa hỏi Ngô Tĩnh mấy lần có phải có chuyện quan trọng muốn nói không, nhưng Ngô Tĩnh chỉ cười bảo: “Em chỉ gọi anh ra đây ngồi nói chuyện phiếm cho thoải mái đầu óc thôi mà!”, điều này khiến Trương Hoa cảm thấy rất bất an, đây không phải là tác phong của Ngô Tĩnh. Thậm chí sau khi đi công tác, trong lòng Trương Hoa vẫn cảm thấy lo lắng về chuyện này.

Sau khi Trương Hoa đi công tác, Trần Dĩnh đưa Nhã Vận về nhà, ở lại nhà một hôm mới quay lại thành phố. Có lẽ dạo này sống ở nhà Trương Hoa đã thành quen nên mặc dù Trương Hoa và Nhã Vận không có ở đây, buổi tối Trần Dĩnh vẫn về ngủ.

Trong lòng Trần Dĩnh vừa thích thú tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc này lại vừa thấp thỏm lo sợ, sợ nó sẽ lại đột ngột mất đi. Cái cảm giác hạnh phúc đột ngột tan biến này đã xuất hiện nhiều lần lắm rồi.

Mấy hôm nay Trần Dĩnh cứ nghĩ, tại sao ở nhà mình hoặc ở nhà Trương Hoa, bản thân mình và Trương Hoa luôn tự nhiên nảy sinh cảm giác ấm cúng và hạnh phúc, còn khi quay về thành phố, mọi thứ lại thay đổi khác hẳn? Ở trong thành phố thiếu đi cái gì so với ở nhà? Có phải là bởi vì thiếu đi cái không khí gia đình không? Vậy thì rốt cuộc cái gì mới là “không khí gia đình?”

Trần Dĩnh ngẫm nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra, cuối cùng cô nghĩ: Xem ra chỉ có thể thường xuyên rủ Trương Hoa về nhà, như thế ít nhất cũng có thể cảm nhận không khí gia đình hơn. Rồi cô lại nghĩ, như thế cũng không được, nó chỉ là tạm thời.

56. Chương 57

CHƯƠNG 57

Buổi chiều Trương Hoa vội vàng về thành phố, đi nửa đường nhìn đồng hồ đã thấy hơn bảy giờ tối rồi. Đột nhiên anh phát hiện mình rất thích cái cảm giác Trần Dĩnh đang ở nhà đợi mình, thứ cảm giác ấy khiến anh nghĩ đến một chữ “Nhà”.

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Trần Dĩnh, hỏi cô đang ở đâu và bảo chỉ hơn tiếng nữa là anh về đến thành phố. Trần Dĩnh nói: “Sao anh đột nhiên quay về thế? Buổi chiều nay em vừa mới về thăm Tỉnh Tỉnh xong, em đang ở nhà mẹ đây này!”

Trương Hoa nói: “Không sao, anh chỉ hỏi thế thôi, hôm nay có việc đột xuất nên về luôn!”

Trần Dĩnh nói: “Em biết rồi, sáng mai em sẽ về công ty!”

Biết Trần Dĩnh không có nhà, Trương Hoa liền ăn cơm ở ngoài rồi mới về. Tắm tãp xong, nhìn thấy những bộ quần áo của Trần Dĩnh đang phơi ngoài hiên, sờ vẫn còn chưa khô hẳn, Trương Hoa nghĩ: Có lẽ tối qua cô ấy mới giặt!

Lại nhìn quanh phòng, rồi vào trong bếp, nhà cửa chỗ nào cũng gọn gàng, sạch sẽ. Lên giường ngủ, chăn mền vẫn thoang thoang mùi hương, chẳng lẽ mấy ngày nào Trần Dĩnh đều ngủ ở đây? Đột nhiên anh cảm thấy căn phòng rất tĩnh lặng. Trương Hoa nghĩ, có lẽ tại đột trước có cả Trần Dĩnh và Nhã Vận ở đây.

Nhìn đồng hồ đã là hơn mười một giờ nhưng Trương Hoa không sao ngủ được, cũng không biết tại sao lần này Cổ Vân Vân đột nhiên gọi anh về. Trương Hoa có hỏi trong điện thoại nhưng Cổ Vân Vân không nói, chỉ bảo là chuyện quan trọng, hôm nay nhất định phải về đây.

Anh vốn định đi tìm cô ngay nhưng về sau nghĩ lại lại bảo để mai. Có lẽ vì trong lòng anh luôn nghĩ, Cổ Vân Vân tìm mình chắc cũng chẳng có chuyện gì quá quan trọng. Đáng tiếc lần này Trương Hoa đã nhầm. Sáng hôm sau Cổ Vân Vân nhìn thấy Trương Hoa đến công ty liền kéo anh đến một quán cà phê yên tĩnh ở bên ngoài, nói cho Trương Hoa biết sự tình. Ngay cả Trương Hoa cũng kinh ngạc không biết nói gì.

Hóa ra hạng mục mới mà Cổ Triết Đông đầu tư một khoản tiền lớn cho Ngô Tĩnh phụ trách là khai thác trang web, định hướng của Ngô Tĩnh là làm trang web gia đình về bất động sản Trung Quốc. Chuyện này Trương Hoa không hề ngạc nhiên, anh tin Ngô Tĩnh nhất định có khả năng thuyết phục Cổ Triết Đông tiến công vào một ngành nghề hoàn toàn xa lạ, dù gì internet cũng là trào lưu chính trong tương lai.

Nhưng với tình hình hiện nay, Ngô Tĩnh mặc dù đã dốc sạch toàn bộ số tiền đầu tư nhưng chỉ xây dựng được một đồng phế thải Trương Hoa nghe xong liền ý thức được có gì đó bất thường, với khả năng của Ngô Tĩnh, không thể nào có chuyện cô bỏ một đồng tiền để xây dựng lên một đồng phế thải như vậy, trừ phi, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là cô cố ý làm như vậy. Với khả năng của cô thì càng dễ dàng làm được.

Cổ Vân Vân nhìn Trương Hoa, tiếp tục nói: “Còn có vấn đề nghiêm trọng hơn là, phương án kinh doanh mấy tòa nhà quan trọng của bên bất động sản không lâu đã bị tiết lộ toàn bộ cho các đối thủ cạnh tranh chính, bọn họ đã bí mật xây dựng những chiến lược có hiệu quả, khiến chúng ta bị mấy vố đau điếng, hiện giờ vốn đầu tư của tập đoàn đang khủng hoảng nghiêm trọng. Nói một cách khác, tập đoàn đang có nguy cơ phải đóng cửa!”

Trương Hoa trầm ngâm rất lâu, nói: “Cậu nghi ngờ Ngô Tĩnh ư?”

“Chỉ có thể là cô ta. Những người được xem những bản phương án này ở tập đoàn không nhiều, mà cô ta lại chính là người có thể làm được điều đó. Dù gì rất nhiều người trong tập đoàn đều mặc nhận quan hệ của cô ta với bố tôi!”

Trương Hoa lại trầm ngâm. Cổ Vân Vân nói tiếp: “Tình hình hiện nay của tập đoàn chỉ có mấy nhân vật chủ chốt biết được, không thể loan tin ra ngoài, sợ gây ra hoang mang cho nhân viên!”

Trương Hoa nói: “Cậu đã đi tìm Ngô Tĩnh chưa? Liệu có phải hiểu lầm không?”

Cổ Vân Vân nói: “Tìm rồi, nhưng không tìm được! Bố tôi đã thuê văn phòng cho dự án mới, hôm qua đến đó mới phát hiện đã mấy ngày nay cô ta không đi làm rồi!”

Trương Hoa hỏi: “Đã gọi điện chưa?”

Cổ Vân Vân nói: “Toàn tắt máy!”

Trương Hoa lại hỏi: “Thế bố cậu nói sao?”

“Hôm qua ông ấy hay tin liền đổ bệnh rồi, bác sĩ đang điều trị cho ông ấy tại nhà! Sáng nay lúc tôi ra khỏi nhà, bố tôi vẫn còn nằm trên giường!”

“Thế cậu gọi tôi về là để tôi giúp cậu tìm Ngô Tĩnh ư?”

“Tôi chẳng nghĩ được ai khác cả, chỉ có cậu là quen với cô ta

Trương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Ngô Tĩnh, quả nhiên tắt máy. Trương Hoa nói: “Cậu đừng vội, chúng ta có thể phân tích xem sao! Tại sao Ngô Tĩnh lại làm vậy, chắc chắn phải có động cơ!”

“Tiết lộ phương án kinh doanh cho đối thủ cạnh tranh chắc chắn sẽ được trả tiền, còn về chuyện tại sao lại xây dựng một đồng rác thải internet kia thì tôi chưa nghĩ ra!”

“Với khả năng của Ngô Tĩnh, không đến nỗi tiết lộ phương án kinh doanh để kiếm tiền đâu, tôi cứ cảm thấy cô ấy không phải là loại người tham tiền, hay nói cách khác, không phải loại con gái vì tiền mà phạm pháp!”

Cổ Vân Vân cười khẩy: “Con gái bây giờ có mấy ai không tham tiền? Chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì khó mà đoán được!”

Đang nói thì Ngô Tĩnh gọi lại. Trương Hoa nhìn thấy là số của Ngô Tĩnh thì bất ngờ lắm, vội nhận điện. Ngô Tĩnh nói: “Anh vừa gọi cho em, có phải đã về đến thành phố không?”

Trương Hoa hơi ngạc nhiên nhưng lập tức bình tĩnh: Điện thoại bây giờ có chức năng này, người ngoài gọi đến thì phát hiện tắt máy, nhưng chủ nhân của nó lại có thể theo dõi các cuộc gọi đến như bình thường. Rõ ràng Ngô Tĩnh đã sử dụng loại điện thoại như thế này và cài đặt chức năng này.

Trương Hoa nói: “Ừ, anh đã về rồi!”

Ngô Tĩnh hỏi: “Có phải Cổ Vân Vân gọi anh về không? Em đang ở nhà, anh có thể dẫn cô ta đến bất cứ lúc nào!”

Trương Hoa ngắt điện thoại, Cổ Vân Vân hỏi: “Là Ngô Tĩnh à?”

“Đúng thế, nghe giọng có vẻ rất bình thản!”

Cổ Vân Vân sốt ruột hỏi: “Cô ta nói thế nào?”

“Cô ấy ở nhà chờ chúng ta”.

Lúc Trương Hoa chuẩn bị đưa Cổ Vân Vân đi thì Cổ Vân Vân chợt do dự, nói đợi một lát nữa hãy đi. Trương Hoa nói: “Chẳng phải cậu đang sốt ruột muốn tìm cô ấy sao? Sao giờ lại hết sốt sáng thế?”

Cổ Vân Vân nói: “Đột nhiên tôi lại thấy sợ cô ta, nếu đúng là cô ta, ngoài việc trừng phạt cô ta bằng pháp luật ra thì còn làm được gì nữa chứ? Cô ta đâu thể bù đắp về kinh tế để giải quyết nguy cơ của tập đoàn!”

“Kiểu gì thì cũng phải đi, phải làm rõ sự việc đã!”

Lúc gần đến chỗ Ngô Tĩnh, Cổ Vân Vân nói: “Cô ta ở rất gần chỗ cậu à?”

Trương Hoa nói: “Đúng thế!”

Cổ Vân Vân ngồi dựa lưng vào ghế, đột nhiên nói: “Có thể qua nhà cậu ngồi một lát được không? Tôi muốn nghỉ ngơi một lát rồi mới đi!”

Trương Hoa nhìn Cổ Vân Vân giãy lắt rồi lại lái xe về. Cổ Vân Vân vào phòng liền nhìn thấy quần áo của Trần Đình phơi ngoài ban công, chỉ có điều giờ cô chẳng còn tâm trí đâu mà để tâm đến những chuyện này nữa.

Cổ Vân Vân nói: “Thật ngại quá, tôi muốn nằm nghỉ một lát, tôi tìm Ngô Tĩnh mãi mà không được nên đầu óc cứ căng như dây đàn, giờ thoải mái hơn mới thấy hơi mệt mỏi!”

Nhìn Cổ Vân Vân nằm xuống ghế sofa là ngủ luôn, Trương Hoa thầm nghĩ: Có lẽ mấy hôm nay cậu ta đã không được ngủ rồi! Trương Hoa lay lay Cổ Vân Vân, nói: “Lên giường nằm một lúc đi, khi nào cậu dậy thì chúng ta đi!”

Buổi sáng Trần Đình đến công ty nhưng không gặp Trương Hoa, thế nên hỏi các nhân viên khác. Có người nói mới sáng ra Trương Hoa đã cùng tổng giám đốc ra ngoài rồi. Cứ nhắc đến Cổ Vân Vân là trong lòng Trần Đình lại thấy bất an. Đối với Cổ Vân Vân, Trần Đình vẫn cảm thấy một nỗi sợ hãi kì lạ.

Mãi đến lúc gần hết giờ làm mà vẫn không thấy Trương Hoa và Cổ Vân Vân về công ty, Trần Đình do dự hồi lâu rồi gọi cho Trương Hoa, hỏi anh đang ở đâu, tối có về nhà ăn cơm không?

Trương Hoa đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, đợi Trần Đình nói xong liền bảo: “Anh đang đi có việc ở bên ngoài, tối nay không về ăn cơm đâu!” Cúp điện thoại, Trương Hoa vội vào phòng gọi Cổ Vân Vân dậy, anh không muốn Trần Đình về nhà nhìn thấy sẽ

Xem ra Cổ Vân Vân đã mất ngủ cả đêm nên lúc này ngủ rất say, Trương Hoa khó khăn lắm mới đánh thức Cổ Vân Vân dậy được. Nhân lúc Cổ Vân Vân đi rửa mặt, anh liền sửa sang lại chăn mền cho gọn gàng.

Sau khi xuống tầng, Trương Hoa nói: “Có cần ăn gì rồi mới đi không?”

Cổ Vân Vân đáp: “Không cần, tôi không muốn ăn!”

Lúc gõ cửa, Ngô Tĩnh ra mở cửa rất nhanh. Trương Hoa nhìn Ngô Tĩnh lúc này, cảm giác vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt cô, xem ra mấy hôm nay cô cũng không được nghỉ ngơi tử tế. Cổ Vân Vân bước vào, nhìn căn phòng một lát rồi nhìn sang Ngô Tĩnh, lạnh lùng nói: “Xem ra tôi đã đánh giá thấp cô rồi, cô tiếp cận bố tôi mục đích là để hủy hoại tập đoàn của chúng tôi phải không?” Ngô Tĩnh bình thản ngồi xuống giường, sau đó nhìn Cổ Vân Vân, bình thản nói: “Có lẽ em nên gọi chị là chị gái!”

Cả Trương Hoa và Cổ Vân Vân đều ngạc nhiên nhìn Ngô Tĩnh. Trương Hoa vội hỏi: “Em nói vậy có ý gì?”

Ngô Tĩnh nhìn Trương Hoa cười: “Sở dĩ em chờ anh về mới chịu gặp họ là vì, thứ nhất, để cho họ thấy anh hoàn toàn không hay biết chuyện này, vì vậy mọi chuyện đều không liên quan đến anh. Thứ hai, em không có nhiều bạn, anh là người duy nhất đáng để em tin tưởng!”

Trương Hoa nói: “Nói những chuyện này làm gì, lời em vừa nói có ý gì?”

Ngô Tĩnh cười cười không nói. Trương Hoa nhìn sang Cổ Vân Vân rồi kéo Ngô Tĩnh ra ngoài ban công, hỏi: “Rất cuộc có chuyện gì thế?”

Ngô Tĩnh cười chua xót: “Cũng giống như tình tiết của rất nhiều bộ phim truyền hình, em là đứa con riêng bị người ta vứt bỏ, sau đó mẹ em đã bỏ đến một nơi rất xa xôi và chật vật với sự sinh tồn, em cứ hi vọng đây chỉ là tình tiết trong những bộ phim, đáng tiếc nó lại xảy ra với em!”

Trương Hoa nghe xong liền nghẹn lời, Ngô Tĩnh lại cười nhạt nói: “Thứ duy nhất ông ấy để lại cho em chỉ là một tấm ảnh, lúc đây tháng mẹ đã bế em chụp ảnh chung với ông ấy!”

Mắt Ngô Tĩnh nhìn ra xa xăm, nói: “Nếu anh từ nhỏ đã bị người khác chửi mắng là đồ con hoang, nếu như khi anh lên cấp hai vừa phải đi học vừa phải nhặt phế liệu sống qua ngày; nếu như khi lên đại học anh thậm chí còn chẳng có thời gian để ngủ, phải dựa vào những công việc làm thêm liên tiếp để kiếm tiền đi học, nếu như anh chỉ biết khóc cùng mẹ anh mỗi dịp lễ tết, nếu như khi mẹ anh qua đời anh không thể mai táng cho bà được tốt nhất, anh sẽ hiểu vì sao em hận ông ấy!”

Ngô Tĩnh quay đầu lại nhìn Trương Hoa, nói: “Anh biết không? Năm nay ăn tết ở nhà anh là lần duy nhất em được tận hưởng bữa cơm giao thừa đúng kiểu nhất, mẹ anh bảo em gọi điện về báo bình an với gia đình, em chỉ có thể cầm điện thoại ra ngoài đi loay quanh một lúc, bởi vì em chẳng biết gọi cho ai cả!”

Nước mắt Ngô Tĩnh trào ra. Trương Hoa trầm ngâm nhìn cô, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô rơi lệ. Ngô Tĩnh lại nói: “Hồi đầu em bảo Lưu Vân Đông vào tập đoàn là hi vọng anh ta có thể từ từ thăng chức, giúp em có cơ hội tiếp xúc với ông ấy, về sau tình cờ gặp anh, cảm thấy có thể thông qua anh để tiếp xúc với ông ta, nhưng chưa có gì thay đổi thì anh đã rời công ty điện tử Triết Đông rồi. Nói thực lòng, mấy năm nay trái tim em đã dần bình tĩnh lại, em cũng từng nghĩ sẽ tha thứ cho ông ấy, nhưng về sau anh đến tìm em lần nữa, khiến em lại nhìn thấy có cơ hội tiếp xúc để trả thù ông ta!”

“Xem ra mọi sai lầm đều bắt nguồn từ anh”.

“Không liên quan gì đến anh, sai lầm không phải ở anh! Đã đến lúc đi gặp ông ấy rồi! Anh đi cùng em nhé! Em biết anh từng đến đó”.

Cổ Vân Vân ở đằng sau nghe hết những chuyện này, tâm trạng cực kì phức tạp, vừa oán hận Ngô Tĩnh lại vừa thương cảm cho cô.

57. Chương 58 (hết)

CHƯƠNG 58

Ngô Tĩnh nhìn Cổ Vân Vân ngồi ngậy ra trên giường, nói: “Nếu chị thích ngồi ở đây thì nhờ chị lát nữa đóng cửa giúp em!”, nói xong liền kéo Trương Hoa ra ngoài. Cổ Vân Vân nhìn hai người họ đi ra mà không hề nhúc nhích!

Ngô Tĩnh cũng vào nhà Cổ Triết Đông. Trương Hoa nói với người giúp việc ra mở cổng: “Tôi là đồng nghiệp của Vân Vân, tôi đến thăm chủ tịch!”

Bà giúp việc mời hai người vào trong, bảo họ ngồi trong phòng khách chờ một lát, nói sẽ lên gác hỏi ông bà chủ. Trương Hoa nói: “Bà nói với chủ tịch Cổ là có cô gái tên là Ngô Tĩnh tìm gặp nhé!”

Một lát sau, bà giúp việc xuống nói: “Chủ tịch Cổ mời hai người lên tầng hai ạ!”, sau đó dẫn hai người lên, đến cửa cung kính nói: “Mời cô cậu vào ạ!”

Hai người bước vào, Cổ Triết Đông đang ngồi dựa lưng vào giường, vợ ông ta ngồi bên cạnh, Ngô Tĩnh vừa bước vào, ánh mắt của bà ấy đã hằm học nhìn cô. Ngô Tĩnh bình thần đối mặt với ánh mắt ấy, sau đó mới chuyển ánh mắt sang Cổ Triết Đông đang nằm trên giường.

Cổ Triết Đông nhìn Ngô Tĩnh, nói: “Cuối cùng cô cũng đến rồi!”, ai cũng biết câu nói ấy có hàm ý gì. Cổ Triết Đông bảo vợ: “Em dẫn Trương Hoa xuống phòng khách ngồi, anh muốn nói chuyện riêng với cô ấy một chút!”

Vợ Cổ Triết Đông nhìn chồng, cuối cùng đứng dậy đi ra ngoài. Trương Hoa cũng đi theo xuống dưới nhà.

Cổ Triết Đông nói: “Ngồi xuống đi!” Ngô Tĩnh vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cổ Triết Đông nhìn lên trần nhà, thở dài: “Kì thực ta nên nghĩ đến con từ sớm, vì con rất giống bà ấy, cho dù là tính cách hay trí tuệ!”

Ngô Tĩnh nhìn ông ta, đột nhiên lạnh lùng nói: “Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi, tại sao năm ấy lại bỏ rơi con gái của mình?”

Cổ Triết Đông thở dài, hồi lâu sau mới nói: “Ta thật sự mong con chính là con gái của ta!” Ngô Tĩnh nghe xong câu này liền ngậy người ra, đầu óc trống rỗng!

Cổ Triết Đông tiếp tục nói: “Hồi đầu ta vì hai mẹ con con mà chuẩn bị bỏ rơi gia đình hiện tại cùng với sự nghiệp mới xây dựng của mình, ta cứ nghĩ rằng con là con đẻ của ta, đáng tiếc khi con được một tuổi, ta đã tình cờ phát hiện ra con không phải là con gái ta, đến giờ ta vẫn hối hận, thà mãi mãi không biết chuyện này còn hơn!”

Cổ Triết Đông nói: “Nếu đặt mẹ con và sự nghiệp để ta lựa chọn, ta thà chọn mẹ con. Ta từng hỏi mẹ con, người ấy là ai, nhưng bà ấy không chị nói. Ta biết có thể bà ấy có nỗi khổ tâm riêng nên cũng không hỏi nữa, đồng thời nói với bà ấy rằng, ta chấp nhận coi con như con gái ruột, chỉ cần bà ấy chịu lấy ta, ta còn có thể từ bỏ gia đình và sự nghiệp của mình, đáng tiếc là mẹ con lại mất tích, đột nhiên mất tích. Ta đã tìm kiếm rất lâu nhưng không có manh mối gì, thậm chí có thể mẹ con đã dẫn con đến bên cạnh cha đẻ của con rồi, vì vậy mới dốc hết sức lực cho sự nghiệp, đồng thời quyết tâm sẽ đối xử tử tế với vợ con mình!”

Cổ Triết Đông thở dài nói: “Giờ xem ra ta đã sai rồi, năm ấy bà ấy đưa con đi chỉ vì không muốn đối mặt với ta, con cứ nghĩ rằng ta là cha đẻ của con, điều đó cho thấy trong lòng bà ấy thật sự hi vọng ta là cha đẻ của con, sớm biết như vậy, cho dù thế nào ta cũng phải tìm cho bằng được hai mẹ con con!”

Cổ Triết Đông ngoảnh đầu sang nhìn Ngô Tĩnh, đột nhiên khẽ nói: “Bà ấy có khỏe không?”

Ngô Tĩnh đứng ngậy ra, trả lời như một cái máy: “Năm tôi học đại học năm hai, mẹ tôi đã qua đời rồi!”

Cổ Triết Đông khẽ nhắm mắt lại, Ngô Tĩnh nhìn thấy giọt nước mắt trong mắt ông.

Hồi lâu sau, Cổ Triết Đông nói: “Con đi đi, ta không trách con, về chuyện này ta không muốn để người thứ ba hay biết!”

Lúc Ngô Tĩnh rời đi, cô nhìn thấy Cổ Triết Đông thần thờ nằm trên giường mà đầu óc gần như trống rỗng, người mà cô cứ tưởng đó là bố mình lại chẳng có chút quan hệ nào với mình hết, thế mà mình lại gây ra tổn thất quá nặng nề cho ông ấy.

Sau khi Ngô Tĩnh và Trương Hoa ra ngoài, cô vẫn nói chuyện này cho Trương Hoa biết, sau đó cười ngô nghê: “Có phải em rất đáng thương không? Mặc dù từ xưa đến giờ không được hưởng tình cảm của cha, nhưng ít nhất trong lòng vẫn biết cha mình là ai, giờ thì ngay cả cha mình là ai cũng không biết!”

Trương Hoa không nén được, dang tay ôm Ngô Tĩnh vào lòng, để mặc cho cô khóc thỏa thích.

Ngô Tĩnh nghẹn ngào nói: “Từ nhỏ đến lớn em không biết một gia đình bình thường là như thế nào, chỉ nhớ phải theo mẹ chuyển nhà vô số lần, trong những ngày tháng lưu lạc ấy, em thật hi vọng có được một gia đình ổn định. Về sau mẹ qua đời, ngay cả ý thức về nhà cũng mất đi, kể từ đó về sau, em tự nói với mình rằng, không bao giờ được khóc, đã chẳng còn chuyện gì có thể khiến em sốc và đau đớn như chuyện mẹ qua đời nữa!”

Trương Hoa để mặc cho Ngô Tĩnh nghẹn ngào trên vai mình, cuối cùng nói: “Em là một cô gái thông minh, cũng là một cô gái lương thiện, cuộc đời của em mới chỉ bắt đầu thôi, cho dù hiện giờ những gì em đã làm là sai lầm, nhưng vẫn còn đủ thời gian để bù đắp!”

Trương Hoa buông Ngô Tĩnh ra, nhìn cô nói: “Nếu em đã lựa chọn kiên cường, thì hãy kiên cường cho đến cùng, chúng ta về thôi! Ngủ một giấc, đợi ngày mai mặt trời sẽ mọc, em hãy nhìn theo hướng đi mới mà mặt trời chỉ dẫn rồi đưa ra quyết định xem phải làm gì!”

Trương Hoa đưa Ngô Tĩnh đến tận nhà. Cửa nhà đã khóa rồi, Ngô Tĩnh lấy chìa khóa từ từ mở cửa.

Trương Hoa nghĩ, từ nhà Cổ Vân Vân đi ra không thấy Cổ Vân Vân đâu, xem ra cô ấy không về nhà, có thể Cổ Vân Vân đã đến nhà riêng của mình rồi. Chuyện này có lẽ còn gây chấn động cho cô ấy hơn cả chuyện tổn thất của công ty, dù gì cô ấy cũng chưa biết Ngô Tĩnh không phải là con ruột của bố mình, có thể cô ấy cần một thời gian để điều chỉnh tâm lý.

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của Ngô Tĩnh, Trương Hoa bảo cô nghỉ sớm, chắc mấy hôm nay không được ngủ yên rồi. Đợi Ngô Tĩnh ngủ rồi, Trương Hoa mới nhẹ nhàng đóng cửa lại ra về. Trương Hoa vừa ra ngoài, Ngô Tĩnh đã mở to mắt nhìn ra cửa, nước mắt từ từ trào ra.

Trần Đình về đến chỗ Trương Hoa ở, nấu cơm xong liền thu dọn quần áo và ngồi ở phòng khách xem tivi. Trong lòng Trần Đình cứ lo lắng không biết Trương Hoa và Cổ Vân Vân đi làm gì? Sao cả ngày không về công ty?

Đợi rất lâu không thấy Trương Hoa về, cuối cùng cô quyết định đi tắm trước. Tắm xong lại ngồi ở phòng khách một lát, vẫn chưa thấy Trương Hoa đâu, Trần Đình định đi ngủ trước. Nhưng Trần Đình lại không biết nên ngủ ở phòng Nhã Vận hay là phòng Trương Hoa. Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vào trong phòng Trương Hoa.

Nằm trên giường Trần Đình cứ cảm thấy có gì là lạ nhưng lại không nói ra được lạ ở đâu, xoay người lại liền phát hiện có một sợi tóc xoắn ở trên gối. Trần Đình đưa lên nhìn, biết là không phải của mình, càng không phải của ” align=“justify”>Chẳng nhẽ là của Cổ Vân Vân? Hôm nay hai người đã cùng về đây ư? Trần Đình ngồi bật dậy, không còn buồn ngủ chút nào nữa. Cô đột nhiên cảm thấy mất phương hướng. Đợi Trương Hoa về nên hỏi thẳng anh hay là giả bộ như không biết?

Liệu có phải là hiểu lầm không? Hay là còn có nguyên nhân khác? Có nên hỏi thẳng anh ấy không? Nghĩ đến chuyện hai người mấy năm nay, chuyện hiểu lầm của đôi bên đã không ít, tất cả hiểu lầm đều là bởi vì đôi bên không chịu hỏi thẳng đối phương.

Nhưng liệu đây có phải là hiểu lầm không? Hai người ra ngoài từ sáng, đến giờ vẫn chưa quay về, còn có tóc ở trên giường nữa. Chẳng lẽ cô ta cố ý để lại cho cô nhìn thấy? Trần Đình lắc lắc đầu, cảm giác thật sự mệt mỏi.

Đúng lúc ấy thì Trương Hoa mở cửa bước vào, trong phòng vẫn sáng đèn, thấy Trần Đình có ở nhà, trong lòng Trương Hoa chợt dâng lên một cảm giác ấm áp.

Đi đến cửa phòng, thấy Trần Đình đang ngồi ngáy ra ở trên giường, mắt nhắm nhắm nhìn mình, Trương Hoa khẽ cười nói: “Còn chưa ngủ à? À phải rồi, ở nhà còn gì ăn không?”

Trần Đình hỏi: “Thế tối anh chưa ăn gì à?”

Trương Hoa ngồi bên bàn ăn cơm, Trần Dĩnh mặc quần áo ngủ ngồi trên ghế sofa. Trương Hoa nói: “Trời lạnh đấy, mau đi ngủ đi!”

Trần Dĩnh nói: “Không sao đâu!”, Trương Hoa lại vừa cầm đầu ăn cơm vừa mãi mê suy nghĩ.

Lúc tối Ngô Tĩnh có nhắc đến nhà, nói rằng từ sau khi mẹ mất đã mất đi khái niệm “nhà”. Vậy thì “nhà” rốt cuộc là một thứ cụ thể hay chỉ là một khái niệm trừu tượng? Là một nơi để quay về khi mệt mỏi hay là một sự an ủi khi cô đơn? Hay chỉ cần có một chỗ ở cụ thể đã gọi là “nhà”?

Lúc còn nhỏ, trong mắt anh, “nhà” là nơi che mưa che nắng, là một nơi an toàn nhất, mỗi khi phải chịu áp lực, không vui vẻ, về đến nhà có thể cảm nhận sự an ủi lớn lao nhất, bởi vì trong nhà có bố mẹ. Đương nhiên trong nhà còn có cô em gái nhí nhảnh, lăm lăm.

Nhưng Ngô Tĩnh chưa bao giờ được cảm nhận những thứ này, chẳng trách cô lại hận bố mình như vậy, mặc dù người ấy không phải là bố đẻ của cô.

Trương Hoa lại nghĩ, mình hiện giờ thì sao? Nơi ở hiện nay có thể gọi là “nhà” không? Có thể nó chỉ là chỗ ở, vậy sau này Tĩnh Tĩnh lớn rồi, trong lòng nó, “nhà” sẽ như thế nào? “Nhà” của Tĩnh Tĩnh sẽ ở đâu? Là nhà ông bà nội ư?

Nghĩ đến đây, Trương Hoa không khỏi xót xa. Nếu mang đến cho con gái một gia đình không hoàn chỉnh, sau này liệu con có hận mình không? Liệu nó có giống như Ngô Tĩnh, chỉ có nỗi hận đối với mình không?

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa, hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Trương Hoa ngẩng đầu lên nhìn cô, nói: “Không nghĩ gì cả!”

Trần Dĩnh im lặng một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Trương Hoa, hôm nay anh có về qua đây à?”

Trương Hoa nhìn Trần Dĩnh thầm nhủ: Có phải Trần Dĩnh đã phát hiện ra điều gì không? Chẳng nhẽ Cổ Vân Vân đã để lại thứ gì đó? Hay đấy là vì giác quan thứ sáu của phụ nữ?

Trương Hoa đặt bát đĩa xuống, ngồi xuống bên cạnh Trần Dĩnh, nói: “Đúng là anh có về qua đây, cùng về với Cổ Vân Vân”.

Trần Dĩnh nhìn Trương Hoa, chậm rãi nói: “Có phải anh lại định đuổi em ra khỏi đây không?”

Trương Hoa khẽ ôm Trần Dĩnh vào lòng, nói: “Đồ ngốc, đương nhiên là không rồi! Còn về nguyên nhân gì thì tí đi ngủ anh sẽ giải thích cho em sau, giờ anh chỉ có thể nói với em rằng giữa anh và cô ấy tuyệt đối không có chuyện gì hết!”

Trần Dĩnh từ từ dựa vào vai anh, nói: “Hôm nay trong lòng em cứ thấy bất an, thật sự lại sợ hãi mất anh lần nữa!”

Trương Hoa ôm lấy Trần Dĩnh hồi lâu, nói: “Anh muốn bàn với em chuyện này!”

Trần Dĩnh khẽ đáp: “Chuyện gì?”

Trương Hoa nói: “Hai chúng ta cùng rời khỏi công ty hiện nay, làm việc yên ổn một chút, sống trong một môi trường không có quá nhiều các mối quan hệ phức tạp”.

Trương Hoa nói: “Không có gì, đột nhiên anh muốn cho Tĩnh Tĩnh một cuộc sống bình yên, cho nó có một gia đình hoàn chỉnh, an toàn!”

Trần Dĩnh nói: “Thế thì công ty và cửa hàng phải làm sao?”

“Công ty đã có Ngô Tĩnh, có Phong Hải, Dương Uy, còn cả những người khác nữa. Có bọn họ ở công ty rồi nên có anh hay không cũng chẳng quan trọng. Dù gì hai năm nữa là Nhã Vận sẽ tốt nghiệp, nếu nó đã thích buôn bán thì cứ giao cửa hàng hoa cho nó đi!”

Trần Dĩnh khẽ hỏi: “Thế chúng ta sẽ làm gì?”

“Có thể chúng ta sẽ mở một cửa hàng sách, có thể là một quán cà phê, có thể là làm những công việc yên ổn khác, nói chung là sẽ nghĩ ra thôi!”

Trần Đình nói: “Cuộc sống như vậy có thật sự yên ổn không?”

Trương Hoa nói: “Yên ổn hay không thì chưa chắc, nhưng ít nhất chúng ta có thể ở bên Tỉnh Tỉnh!”. Trần Đình dựa vào người Trương Hoa, khẽ vâng một tiếng rồi nói: “Em nghe lời anh!”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/darling-chung-ta-ly-hon-nhe-tap-2>